

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

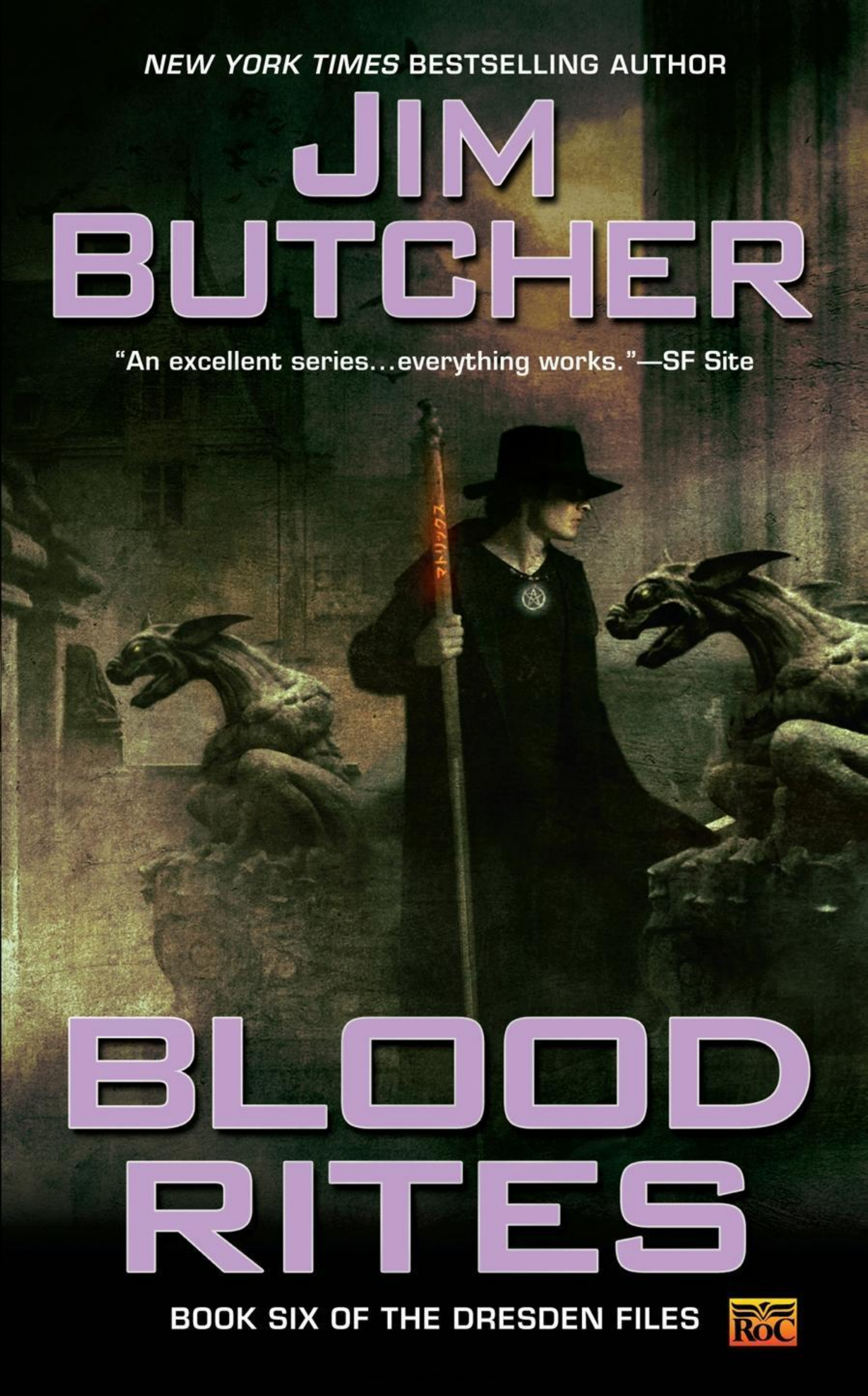
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JIM BUTCHER

"An excellent series...everything works."—SF Site

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. It depicts a man in a black trench coat and a black fedora, holding a long wooden staff. He is standing in a dimly lit, stone-walled corridor. On either side of the man are large, carved stone gargoyles or dragon heads, which appear to be breathing fire or smoke. The overall tone is mysterious and gothic.

BLOOD RITES

BOOK SIX OF THE DRESDEN FILES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jim Butcher
KAN AYINLARI

DRESDEN DOSYALARI
CILT 6

E-Bookbinder

İçindekiler

1.....	4
2.....	17
3.....	21
4.....	24
5.....	32
6.....	38
7.....	47
8.....	56
9.....	61
10.....	67
11.....	73
12.....	80
13.....	89
14.....	93
15.....	101
16.....	106
17.....	111
18.....	121
19.....	127
20.....	132
21.....	143
22.....	153
23.....	157
24.....	167
25.....	174
26.....	179
27.....	185
28.....	196
29.....	208

30.....	217
31.....	224
32.....	231
33.....	238
34.....	247
35.....	257
36.....	265
37.....	270
38.....	280
39.....	287
40.....	290
41.....	301
42.....	311

Bölüm 1

Bina yanıyordu ve bu benim hatam değildi.

Chicagoland'in güneybatı ucundaki terk edilmiş okul binasının çıkış kapısına doğru koşarken botlarım fayans zeminde kayıp duruyordu. Uzaktaki sokak lambaları tozlu koridordaki tek ışığı sağlıyordu ve eski sınıf kapılarında çömelmiş kocaman bir siyahlık bırakıyordu.

Kollarımda çamaşır sepeti büyüklüğünde, özenle oyulmuş ahşap bir kutu taşıyordum ve ağırlığı omuzlarımin yanmasına neden oluyordu. Her ikisinden de bir kez vurulmuştum ve kas yanması hızla derin, ağırlı bıçak darbelerine dönüşmeye başladı. Lanet olası kutu çok ağırdı, içindekileri düşünmek bile istemiyorum.

Kutunun içinde bir grup gri-siyah yavru inleyip sızlanıyor, ben koştukça ileri geri itilip kakılıyordu. Yavrulardan biri, kulağı zaten bir tür köpeklik macerasının onu işaretlediği yerden çentikliydi, ya daha cesur ya da yavrularından daha aptaldı. Pençelerini kutunun kenarına geçirene kadar etrafta dolandı ve ciyak ciyak hırıltılarla dolu acı verici tiz bir havlamaya başladı, büyük siyah gözleri arkama odaklandı.

Daha hızlı koştum, dizime uzanan siyah deri pardösüm bacaklarımda sallanıyordu. Bir hışırtı, tıslama sesi duydum ve elimden geldiğince sola doğru sarsıldım. Zifte benzeyen bir tür zehirli kokulu madde topu, sarı-beyaz alevler içinde yanımdan hızla geçti. Benden birkaç metre ötede yere çarptı ve hemen patlayarak küçük bir aç ateş birikintisine dönüştü.

Kaçmaya çalıştım ama botlarım belli ki yürümek için yapılmış, tozlu karolar üzerinde koşmak için değil. Altımdan kaydılar ve düştüm. Elimden geldiğince kontrol ettim ve sırtım ateşe dönük şekilde arkama doğru kaymaya . Bir anlığına ısındı ama pardösümün üzerine ördüğüm korumalar beni yakmasını engelledi.

Bir başka alevli küre bana doğru çatırdadı ve zar zor zamanında dönebildim. Bu madde, her ne haltsa, çarptığı şeye napalm gibi yapışıyor ve arkamdaki loş koridorlarda bir düzine metal kilidi cüruf haline getirmiş olan doğaüstü bir vahşilikle yanıyordu.

Yapışkan madde sol kürek kemiğıme çarptı ve mantomdaki koruyucu büyülerden kayarak yanımdaki duvara sıçradı. Yine de irkildim, dengemi kaybettim ve kutuyu elimden düşürdüm. Küçük şişko yavrular bir inleme ve yardım çağlığı korosuyla yere yuvarlandı.

Arkamı kontrol ettim.

Koruyucu iblisler, omuzlarından çıkan kuzguni siyah kanatları dışında, delirmiş mor şempanzelere benziyorlardı. Özenle hazırladığım felç büyüsünden kaçan üç tanesi vardı ve siyah tüylü kanatlarının yardımıyla uzun sıçrayışlarla koridorlarda ilerleyerek peşime düşmüşlerdi.

Ben izlerken, içlerinden biri çarpık bacaklarının arasından aşağı uzandı ve... Şey, çok ince bir nokta koymak istemem ama hayvanat bahçelerindeki primatların geleneksel olarak güvendiği türden bir mühimmat topladı. Maymun-iblis onu ciyaklayan bir çığlıkla fırlattı ve havada yandı. Yakıcı yapışkan top burnuma çarpmadan önce eğilmek zorunda kaldım.

Yavru köpekleri kaptığım gibi kutuya koydum ve koşmaya başladım. İblis maymunlar yeni ulumalara başladılar.

Arkamdan gelen gıcırtilı havlamalar dönüp bakmamı sağladı. Küçük çentik kulaklı yavru py, beceriksiz patilerini yere sağlamca basmış ve yaklaşmakta olan iblis-şempanzelere meydan havlıyordu.

"Kahretsin," diye küfrettim ve rotayı tersine çevirdim. Öndeki maymun yavru köpeğin üzerine çullandı. Bir top oyuncusu gibi yaptım, önce kaydım ve botumun topuğunu iblisin burnunun ucuna diktim. Ağır yapılı değilim ama 1.80'den uzunum ve kimse benim hafif biri olduğumu düşünmedi. İblisin çığlık atmasına ve yön değiştirmesine neden olacak kadar sert bir tekme attım. Metal bir dolaba çarptı ve on santim derinliğinde bir göçük bıraktı.

"Aptal küçük tüy yumağı," diye mırıldandım ve yavru köpeği toparladım. "İşte bu yüzden bir kedim var." Yavru köpek vahşi, ciyaklayan hırıltılarını sürdürmeye devam etti. Onu tören yapmadan kutunun içine attım, iki alev lekesinden daha kurtuldum ve geri çekilmeye devam ederken binayı dolduran dumandan öksürmeye başladım. İblislerin alevli füzeleri eski duvarları ve zemini kemirip kötü niyetli bir neşeyle yayılırken, geldiğim yerde ışık artıyordu.

Eski binanın ön kapısına doğru koştum, açılış demirine kalçamla vurdum ve zar zor yavaşladım.

Ani bir ağırlık sırtıma çarptı ve bir şey saçlarımı acımasızca çekti. Şempanze-iblis boynumu ve kulağımı ısırmaya başladı. Canım yanıyordu. Dönüp onu üzerimden atmaya çalıştım ama beni iyi tutuyordu. Yine de bu çaba bana ikinci bir iblisin yüzüme doğru geldiğini gösterdi ve çarpışmayı önlemek için eğilmek zorunda kaldım.

Kutuyu bıraktım ve sırtımdaki iblise uzandım. Uludu ve elimi ısırdı. Hırlayarak ve öfkeyle arkamı döndüm ve sırtımı yakınımıdaki duvara dayadım. Maymun-şeytan belli ki bu taktiği biliyordu. Elim ısırıp kopardı.

Son saniyede omuzlarımı kaldırdım ve kafatasımın tabanını sert bir şekilde metal dolaplara çarptım.

Bir yıldız patlaması beni bir saniyeliğine kör etti ve görüşüm açıldığında iki iblisin yavru köpek kutusuna doğru dalışa geçtiğini gördüm. İkisi de ahşap kutuya yakıcı lekeler fırlatarak onu alevle kapladılar.

Duvarda eski bir yangın söndürücü vardı ve onu kaptım. Tek anahtarlı saldırganım bana doğru geldi. Söndürücünün ucunu burnuna çarparak onu yere düşürdüm, sonra söndürücüyü kavrayışımı tersine çevirdim ve oyulmuş kutuya tozlu beyaz bir kimyasal bulutu püskürttüm. Yangını söndürdüm, ama iyi bir önlem olarak söndürücüyü diğer iki iblisin yüzüne boşalttım ve kalın bir toz bulutu yarattım.

Kutuyu kaptığım gibi kapıdan çıktım ve okulun kapısını arkamdan çarparak kapattım.

Kapıların diğer tarafından birkaç gümbürtü geldi ve ardından sessizlik oldu.

Nefes nefese, inleyen yavru köpeklerin olduğu kutuya baktım. Bir grup ıslak siyah burun ve göz, beyaz bir toz haline gelmiş kimyasalın altından bana bakıyordu.

"Cehennem çanları," diye nefes nefese onlara. "Kardeş Wang sizi bu kadar çok istediği için şanslısınız. Eğer yarısını peşin ödemeseydi, kutunun içinde ben olurum ve siz de beni taşıyor olurdunuz."

Bir grup küçük kuyruk umutla sallandı.

"Aptal köpekler," diye homurdandım. Kutuyu tekrar kollarıma aldım ve eski okulun otoparkına doğru taşımaya başladım.

Tam yolu yarılamıştım ki, bir şey okulun çelik kapılarını menteşelerinin salınımına karşı içeri doğru yırttı. Binanın içinden alçak, gürültülü bir böğürtü yükseldi ve ardından şempanze-iblislerin Kong boyutlarındaki bir versiyonu kapıdan dışarı çıktı.

Mor renkteydi. Kanatları vardı. Ve gerçekten kızgın görünüyordu. En az bir metre boyundaydı ve benim ağırlığımın dört ya da beş katıydı. Ben ona bakarken, iki küçük maymun-iblis doğrudan iblis Kong'a doğru uçu ve çarpma anında büyük iblisin cüssesi tarafından emildi. Kong bir seksen kilo kadar daha aldı ve biraz daha irileşti. Artık Maymun Kong değil, Maymun Voltron'du. Asıl koruyucu iblis kalabalığı bu birleştirme manevrasıyla büyümden kurtulmuş, tüm enerjilerini tek bir kapta toplamış ve yoğunluğun sağladığı daha büyük gücü bağlayıcılığımı aşmak için kullanmış olmalı.

Kongtron küçük bir uçağınkı kadar geniş kanatlar açtı ve hiç de adil olmayan bir zarafetle üzerime atladı. Profesyonel bir araştırmacı ve aynı zamanda profesyonel bir büyücü olarak, salyalı yaratıkları daha önce de görmüştüm. Birçok karşılaşma ve uzun yıllar boyunca, büyük, iğrenç canavarlarla başa çıkmak için standart bir operasyon prosedürünü başarıyla geliştirdim.

. Ben ve Monty Python.

Park yeri ve eski püskü Volkswagen'im Blue Beetle sadece otuz kırk metre uzaktaydı ve kendimi motive hissettiğimde gerçekten hareket edebiliyordum.

Kong böğürdü. Bu beni motive etti.

Küçük bir patlama sesi duyuldu, ardından yakındaki sokak lambalarından daha parlak kırmızı bir ışık parlaması oldu. Bir başka ateş topu birkaç metre yere çarptı ve bir İç Savaş güllesi gibi patlayarak kaldırımda tabut büyüklüğünde bir açtı. Devasa iblis kükreyerek siyah, kaba kanatları üzerinde yanımdan geçip gitti.

"Thomas!" Çığlık attım. "Arabayı çalıştır!"

Yolcu kapısı açıldı ve siyah saçlı, dar kot pantolonlu ve çıplak göğsünün üzerine giydiği deri ceketle son derece yakışıklı bir genç adam başını dışarı çıkardı ve yeşil camlı yuvarlak gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Sonra yukarıya ve arkama baktı. Çenesi düştü.

"Çalıştır şu lanet arabayı!" Çığlık attım.

Thomas başını salladı ve tekrar Beetle'ın içine daldı. Öksürdü, hırıldadı ve titreyerek canlandı. Hayatta kalan farlar yandı ve Thomas motoru çalıştırıp caddeye doğru yöneldi.

Bir an için beni bırakıp gideceğini sandım ama yeterince yavaşladı ve ben de ona yetiştim. Thomas arabaya doğru eğildi ve yolcu kapısını iterek açtı. Çabayla homurdandım ve kendimi arabanın içine attım. Kutunun kaybettim ama çentik kulaklı köpek yavrusu kendini kenara çekmeden hemen önce onu almayı başardım, belli ki geri dönüp savaşımaya kararlıydı.

"Bu da ne böyle?" Thomas çığlık attı. Siyah saçları, omuz hizasında, kıvrık ve parlak, araba hızlanıp açık pencerelerden serin sonbahar rüzgârını içeri çekerken yüzünün etrafında savruluyordu. Gri gözleri endişeyle irileşmişti. "O da ne Harry?"

"Sadece sür!" diye bağırdım. İnleyen yavru köpeklerin kutusunu arka koltuğa tıktırdım, patlatma çubuğumu kaptım ve açık dışarı tırmanarak kapının üzerinde, göğsüm arabanın tavanına gelecek şekilde oturdum. Sağ elimdeki patlayıcı çubuğu iblisin üzerine doğrultmak için döndüm. İrademi, büyümü çektim ve patlatma çubuğunun ucu kiraz kırmızısı bir ışıkla parlamaya başladı.

Tam iblise bir darbe indirmek üzereydim ki, elinde başka bir ateş topuyla havalandı ve arabaya doğru fırlattı.

"et!" Çığlık attım.

Thomas aynadan geldiğini görmüş olmalıydı. Beetle direksiyonu çılgınca kırdı ve alev topu asfalta çarparak caddenin her iki tarafındaki camları kıran bir alev ve sarsıntı gürültüsüne dönüştü. Thomas kaldırıma park etmiş bir arabayı atlatarak kaldırıma çıktı, zarifçe zıpladı ve neredeyse kontrolden çıkıyordu. Sıçrama beni kapalı kapıdaki tüneğimden fırlattı. Thomas'ın bileğimi tuttuğunu hissettiğimde incek yumuşak bir yer bulma şansımın ne olduğunu merak ediyordum. Bana tutundu ve onun insan olmadığını bilmeyen biri için şok edici olabilecek bir güçle beni arabaya geri çekti.

Bacağımı tutarak beni destekledi ve devasa iblis tekrar aşağıya daldığında, patlayıcı çubuğumu ona doğrulttum ve "*Fuego!*" diye hırladım.

Patlatma çubuğumun ucundan gecenin geç saatlerine doğru beyaz bir ateş mızrağı fırladı ve bir şimşek çakması gibi sokağı aydınlattı. Arabanın üzerinde bu şekilde zıplarken ıskalamayı bekliyordum. Ama şansımı yendim ve alev patlaması Kongtron'u tam karnından vurdu. Çığlık attı ve sendeleyerek yere çakıldı. Thomas direksiyonu tekrar caddeye kırdı.

İblis ayağa kalkmaya başladı. "Arabayı durdur!" Çığlık attım.

Thomas frene bastı ve neredeyse yine kaldırım pizzasına dönüyordum. Elimden geldiğince sıkı tutundum ama dengemi sağladığımda iblis kendini ayağa kaldırmıştı.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım, başka bir patlama hazırladım ve dikkatlice nişan aldım. "Ne yapıyorsun sen?" Thomas bağırdı. "Onu yaraladın; hadi kaçalım!"

"Hayır," diye karşılık verdim. "Eğer onu burada bırakırsak, bulabildiği herkesten intikamını alacaktır."

"Ama *biz* olmayacağız!"

Thomas'ı ve başka bir saldırıya hazırlandım, yüzeyinden dumanlar çıkmaya başlayana kadar irademi patlatma çubuğuna akıttım.

Sonra Kong'un onu siyah boncuk gözlerinin arasına almasına izin verdim.

Ateş onu bir yıkım topu gibi tam çenesinden vurdu. İblisin kafası parlak mor bir buhar bulutuna ve kızıl ışık parıltılarına dönüştü ki bunun gerçekten harika görüldüğünü itiraf etmeliyim.

Ölümlülerin dünyasına gelen iblislerin böyle bedenleri yoktur. Onları bir giysi gibi yaratırlar ve iblisin bilinci bu yapı-bedende yaşadığı sürece, gerçek kadar iyidir. Kafasını havaya uçurmak çok fazlaydı.

İblisin yaşam enerjisinin bile kaldıramayacağı bir hasar. Beden birkaç saniye boyunca yerde çırpındı ve ardından Kong-iblisin dünyevi formu hareket etmeyi bırakıp yarı saydam jelatin-ektoplasma, Nevernever'dan gelen maddeden oluşan topak görünümlü bir kütleye dönüştü.

Bir rahatlama dalgası biraz başımı döndürdü ve kemiksiz bir şekilde Beetle'a geri kaydım.

Thomas bir dakika sonra, "Tekrarlamama izin verin," diye nefes nefese kaldı. "Ne. Ne..

Bu muydu?"

Zor nefes alarak koltuğa yerleştim. Kemerimi bağladım ve yavru köpeklerin ve kutularının sağlam olup olmadığını kontrol ettim. Öyleydiler ve iç çekerek gözlerimi kapattım. "Shen," dedim. "Çin ruh yaratıkları. İblisler. Şekil değiştirenler."

"Tanrım, Dresden! Az kalsın beni öldürtüyordun!" "Bebek gibi davranma. Bir şeyin yok."

Thomas kaşlarını çatı. "En azından bana söyleyebilirdin!"

"Sana söyledim," dedim. "Mac'in evinde seni eve bırakacağımı ama önce bir işim olduğunu söyledim."

Thomas kaşlarını çatı. "*Ayak işi* bir depo benzin almak ya da bir araba dolusu süt almak gibi bir şeydir. Uçan mor kundakçı goriller tarafından kovalanmak *değildir*."

"Bir dahaki sefere El'i al."

Bana ters ters baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"O'Hare."

"Neden?"

Arka koltuğa belli belirsiz el salladım. "Çalıntı malı müvekkilime iade ediyorum.

Onu bir an önce Tibet'e geri götürmek istiyor."

"Bana söylemeyi ihmal ettiğin başka bir şey var mı? Ninja vomatlar falan?"

"Nasıl hissettirdiğini görmeni istedim," dedim.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hadi ama Thomas. Mac'in evine asla takılmak için gitmezsin. Sen zenginsin, bağlantıların var ve lanet olası bir vampirsin. Seni eve bırakmam için bana ihtiyacın yoktu. Taksiye binebilir, limuzin çağırabilir ya da bir kadınla konuşup seni götürmesini sağlayabilirdin."

Thomas'ın kaşları çatıldı ve yerini dikkatli, ifadesiz bir maskeye bıraktı. "Öyle mi? O zaman ben neden buradayım?"

Omuz silktim. "Bana saldırmak için gelmiş gibi görünmüyorsun. Sanırım

konusmak için buradasın."

"Ustura zekası. Özel dedektif olmalısın." "Orada oturup beni aşağılayacak mısın yoksa konuşacak mısın?" "Evet," dedi Thomas.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Homurdandım. "Ne iyiliği? Teknik olarak savaşta olduğumuzu hatırlıyorsun, değil mi? Büyücüler vampirlere karşı? Bir şey çağırıştırıyor mu?"

Thomas, "İstersen, seni manipüle etmek için şeytanca hazırlanmış bir oyunun parçası olarak yıkıcı taktikler uyguluyormuşum gibi davranabilirsin," dedi.

"Güzel," dedim. "Çünkü bir savaş başlatmak için onca zahmete girsem ve sen katılmak istemesen duygularım incinirdi."

Sırıttı. "Eminim kimin olduğumu merak ediyorsundur."

"Hayır." Homurdandım. "Sen Thomas'ın tarafındasın."

Sırıtsı genişledi. Thomas'ın, kadınların külotlarının kendiliğinden buharlaşmasına neden olan beyazdan daha beyaz çocuksu bir sırtıtsı vardı. "Kabul. Ama son birkaç yıldır sana bazı iyilikler yaptım."

Kaşlarımı çattım. Öyleydi ama nedenini bilmiyordum. "Evet. Ne olmuş yani?"

"Şimdi bende," dedi. "Sana yardım ettim. Şimdi karşılığını istiyorum." "Ah. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir tanıdığım için bir dava almanı istiyorum. Sana ihtiyacı var.

yardı

m et." "Gerçekten zamanım yok," dedim. "Hayatımı kazanmak ."

Thomas bir parça maymun flambesini elinin tersiyle itti ve pencereden. "Sen buna yaşamak mı diyorsun?"

"İşler hayatın bir parçasıdır. Belki bu kavramı duymuşsunuzdur. Buna iş mi deniyor? Gördüğünüz gibi, yeterli olmayan bir para alana kadar can sıkıcı ve sinir bozucu şeyler yaparak acı çekiyorsunuz. Şu Japon yarışma programları gibi, ama ihtişamsız."

"Plebe. Senden ücretsiz çalışmanı istemiyorum. Ücretini o ödeyecek." "Bah," diye mırıldandım. "Ne konuda yardıma ihtiyacı var?"

Thomas kaşlarını çattı. "Birinin onu öldürmeye çalıştığını düşünüyor. Bence haklı."

"Neden?"

"birkaç şüpheli ölüm oldu." "Ne gibi?"

"İki gün önce Stacy Willis şoförünü, öğle yemeğinden önce birkaç delik açabilmesi için golf sopalarıyla birlikte arabaya gönderdi. Willis bagajı açtı ve kapıya kadar yürüyüp geri dönene kadar geçen sürede limuzinin içine doluşan yaklaşık yirmi bin arı tarafından sokularak öldürüldü."

Başımı salladım. "tartışamayız. Korkunç derecede şüpheli."

"Ertesi sabah Sheila Barks adında genç bir kadın olan kişisel asistanına yoldan çıkan bir araba çarptı. Anında öldü."

Dudaklarımı büzdüm. "Kulağa o kadar da tuhaf gelmiyor." "O sırada su kayağı yapıyordu."

Gözlerimi kırptım. "Bu nasıl oldu?"

"Duyduğum kadarıyla baraj gölü üzerindeki köprüde olmuş. Araba raylardan atladı, tam üzerine düştü."

"Ugh," dedim. "Bunun arkasında kimin olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Yok. Sence bu bir entropi laneti mi?" Thomas sordu.

"Eğer öyleyse, özensiz bir tane. Ama çok güçlü. Bunlar oldukça dramatik ölümler." Yavru köpekleri kontrol ettim. Birlikte tozlu bir yığının içine düşmüşlerdi ve uyuyorlardı. Çentik kulaklı yavru yığının tepesinde yatıyordu. Gözlerini açtı ve uykulu bir hırıltıyla beni uyardı. Sonra tekrar uyumaya başladı.

Thomas kutuya tekrar baktı. "Sevimli küçük tüy yumakları. Hikâyeleri ne?"

"Himalayalar'daki bir manastırın bekçi köpekleri. Biri onları kaçırmış. ve buraya geldiler. Birkaç keşiş onları geri getirmem için beni tuttu."

"Ne yani, Tibet'te köpek barınağı yok mu?"

Omuz silktim. "Bu köpeklerin bir foo mirasına sahip olduğuna inanıyorlar." "Bu epilepsi gibi bir şey mi?"

Homurdandım ve elimi avucumun içine alarak pencereden dışarı çıkardım, Beetle'ın geçişinin rüzgârında bir kanatçık oluşturmak için ileri geri salladım. "Keşişler büyük büyük atalarının ilahi bir ruh-hayvan olduğunu düşünüyor. Göksel koruyucu ruh. Foo köpeği. Bunun soylarını özel kıldığına inanıyorlar."

"Öyle mi?"

"Ben nereden bileyim dostum? Ben sadece repo adamıyım."

"Ne büyücüsün sen."

"Bu büyük bir evren," dedim. "Kimse her bilemez."

Thomas bir süre sessiz kaldı ve yol fısıltıyla geçip gitti. "Arabanıza ne olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?"

Beetle'ın içine baktım. Artık Volkswagen standardında değildi. Koltuk kılıfları gitmişti. Altındaki dolgu da öyle. İç halı ve ahşaptan yapılmış gösterge panelinin büyük parçaları da öyle. Biraz vinil, biraz plastik ve metalden yapılmış herhangi bir şey kalmıştı ama diğer her şey tamamen sökülüştü.

Birkaç altılık, biraz askı teli, Wal-Mart'ın kamp bölümünden ucuz bir dolgu ve bol miktarda koli bandıyla derme çatma onarımlar yapmışım. Arabaya gerçek bir postmodern görünüm kazandırdı: Bununla, büyük bir nükleer değişimden sonra enkazdan yapılmış bir şey gibi görüldüğünü kastetmişim.

Öte yandan, Beetle'in içi çok ama çok temizdi. Bardaklarımın yarısı dolu, lanet olsun.

"Küf iblisleri" dedim. "Küf iblisleri arabayı mı yedi?"

"Sayılır. Arabanın içindeki çürümeden çağırıldılar ve bulabildikleri organik her şeyi kendilerine beden yapmak için kullandılar."

"Onları sen mi aradın?"

"Oh, hayır. Birkaç ay önce misafir kötü adamdan bir hediye idi. önce."

"Bu yaz herhangi bir hareket olduğunu duymamışım."

"Benim bir hayatım var, dostum. Ve benim hayatım yarı tanrılar ve na- ve beni öldürmeden önce bir gizemi çözmek."

Thomas bir kaşını kaldırdı. "Aynı zamanda küf iblisleri ve yanan maymun kakası hakkında mı?"

"Ne diyebilirim ki? "Sihir "in içine "ick" koydum. " "Anlıyorum. Hey, Harry, sana bir şey sorabilir miyim?" "Sanırım."

"Gerçekten dünyayı kurtardın mı? Yani, son iki yıldır gibi?" Omuz silktim. "Sayılır."

Thomas, "Söylentilere göre peri prensesini öldürmüş ve Win- ter ile Summer arasındaki savaşı başlatmışsın," dedi.

"Çoğunlukla kendi kışımı kurtarıyordum. Dünya da aynı noktadaydı."

"Bana kâbuslar gördürecek bir görüntü var," dedi Thomas. "Peki ya geçen yılki Cehennem iblisleri?"

Başımı salladım. "Kötü bir veba salacaklardı ama çok uzun sürmeyecekti. Bunun güzel bir kıyamete dönüşmesini umuyorlardı. Bunun pek mümkün olmadığını biliyorlardı ama yine de bunu yapıyorlardı."

"Loto gibi," dedi Thomas. "Evet, sanırım. Soykırım Loto'su." "Ve sen onları durdurdun."

"Yapılmasına yardım ettim ve hayatta . Ama mutsuz bir son oldu." "Ne?"

"Para almadım. Her iki durum için de. Alevli maymun saçmalıklarından daha çok para kazanıyorum. Bu çok yanlış."

Thomas biraz güldü ve başını salladı. ". "Neyi anlamıyorsun?"

"Neden yapıyorsun?"

"Neyi?"

Sürücü koltuğunda kamburlaştı. "Lone Ranger taklidi. Ne zaman arkana dönsen dayak yiyip hurdaya dönüyorsun ve dedektiflik işinden zar zor geçiniyorsun. O rutubetli küçük mağara gibi dairede yaşıyorsun. Tek başına. Kadının yok, arkadaşın yok ve bu boktan arabayı kullanıyorsun. Hayatın acınacak halde."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Ben de

sordum. "Onlara gördüğüm gibi

sesleniyorum."

Güldüm. "Neden sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Anlayabildiğim tek şey ya derin ve sa- distik bir kendinden nefret beslediğin ya da deli olduğun. Sana şüpheyile yaklaştım ve muazzam aptallığını listenin dışında bıraktım."

Gülümsemeye devam ettim. "Thomas, beni gerçekten tanımıyorsun.

Hem de hiç." "Sanırım tanıyorum. Seni baskı altında gördüm."

Omuz silktim. "Evet, ama beni görüyorsun, ne? Belki her yıl bir ya da iki gün? Genellikle bir şey beni öldürmek için ısındığında beni döverek öldürüyor."

"Yani?"

"Yani bu diğer üç yüz altmış üç gün boyunca hayatımın nasıl olduğunu kapsamıyor," dedim. "Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun. Hayatım tamamen Chicago'daki büyülu kargaşa ve yaratıcı piromanyadan ibaret değil."

"Oh, doğru ya. Birkaç ay egzotik Oklahoma'ya gittiğinizi duydum. Bir kasırğa ve Ulusal Şiddetli Fırtınalar Laboratuvarı hakkında bir şeyler."

"Yeni Yaz Leydisi'ne bir iyilik yapıyordum, haydut bir fırtına sylph'ini yakalıyordum. O kasırğa kovalayan geekmobillerle her yere gitmek zorunda kaldım. Kasırğanın *bizi* takip ettiğini fark ettiğinde sürücünün yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz."

"Güzel bir hikâye Harry, ama ne anlamı var ki?" Thomas sordu.

"Demek istediğim, hayatımda görmediğiniz çok şey var. Arkadaşlarım var."

"Canavar avcıları, kurt adamlar ve konuşan bir kafatası."

Başımı salladım. " daha fazlası. Dairemi seviyorum. Hatta bu yüzden arabamı bile seviyorum."

"Bu hurda parçasını *beğendin* mi?"

"Pek bir şeye benzemiyor olabilir, ama önemli yerleri var, evlat."

Thomas koltuğunda kamburlaştı, yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Şimdi beni bu son derece aptalca açıklamayı yeniden düşünmeye zorladınız."

Omuz silktim. "Ben ve Mavi Böcek kış tekmeliyoruz. Dört silindirli bir şekilde, ama yine de tekmeleniyor."

Thomas'ın yüzü bütün ifadesini kaybetti. "Peki ya Susan?"

Sinirlendiğimde taş gibi bir yüz ifadesi takınmak isterdim ama bunu pek beceremiyorum. "Peki ya o?"

"Onu önemsedin. Onu hayatına dahil ettin. Senin yüzünden paramparça oldu. Her türlü pisliğin dikkatini çekti ve neredeyse ölüyordu." Önüne bakmaya devam etti. "Bununla nasıl yaşıyorsun?"

Sinirlenmeye başlamıştım ama nadir görülen bir içgörü parlaması yaşadım ve öfkem tam olarak yoğunlaşmadan buharlaştı. Bir ışıpta Thomas'ın profilini inceledim ve sanki ona hiçbir şey dokunmuyormuş gibi uzak görünmek için çok çalıştığını gördüm. Bu da ona bir şeyin dokunduğu anlamına *geliyordu*. Onun için önemli birini düşünüyordu. Kim olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim vardı.

"Justine nasıl?" diye sordum.

Yüz hatları daha da soğuklaştı. "Önemli değil." "Tamam. Ama Justine nasıl?"

"Ben bir vampirim, Harry." Kelimeler soğuk ve mesafeliydi, ama sabit değildi. "O benim kız arkadaşım-" Sesi kelimede tökezledi ve kısık bir öksürükle örtmeye çalıştı. "O benim sevgilim. O benim yemeğim. O böyle biri."

"Ah," dedim. "Ondan hoşlanıyorum, biliyorsun. Bianca'nın maskeli balosunda sana yardım etmem için bana şantaj yaptığından beri. Bu cesaret ister."

"Evet," dedi. "Onda bu var."

"Onunla ne görüşüyorsun?" "Dört yıldır," dedi

Thomas. "Neredeyse beş." "Başka biri var mı?"

"Hayır."

"Burger King," dedim.

Thomas bana göz kırptı. "Ne?"

"Burger King," dedim. "Burger King'de yemek yemeyi severim. Ama bunu yapmayı göze bile, neredeyse beş yıl boyunca her gün orada yemek yemezdim."

"Ne istiyorsun?" Thomas sordu.

"Demek istediğim, Justine'in senin için sadece bir yiyecek olmadığı çok açık, mas." Tho-

Başını çevirdi ve bir bana baktı, ifadesi boştu. ve gözleri insanlık dışı bir şekilde boştu. ". Öyle olmak zorunda." "Neden sana inanmıyorum?" Dedim.

Thomas gözlerini daha da soğuklaştırarak bana baktı. "Konuyu kapat. Hemen şimdi."

Zorlamamaya karar verdim. Hiçbir şeyi ele vermemek için çok çalışıyordum, bu yüzden saçmaladığını biliyordum. Ama bu konuyu konuşmak istemiyorsa, onu zorlayamazdım.

Aslında ben de istemiyordum. Thomas, tanıştığı herkeste onu öldürme isteği uyandıran sinir bozucu bir ukalaydı ve biriyle bu kadar çok ortak nokta olduğunda, ondan biraz hoşlanmadan edemiyordum. Onu biraz yalnız bırakmaktan zarar gelmezdi.

Öte yandan, onun ne olduğunu unutmak benim için kolaydı ve bunu göze alamazdım. Thomas Beyaz Saray'ın bir vampiriydi. Onlar kan içmezdi. Duygularla, hislerle beslenirler, avlarındaki yaşam enerjisini onlar aracılığıyla çekerlerdi. Anladığım kadarıyla bu genellikle seks sırasında oluyordu ve söylentilere göre onların türü bir azizi baştan çıkarabilirdi. Thomas'ın bir keresinde beslenmeye başladığını görmüştüm ve onu tam olarak insan yapmayan şey her neyse onu tamamen kontrol altına almıştı. Onu soğuk, güzel, mermer beyazı, çıplak bir açlığa terk etmişti. Bu son derece rahatsız edici bir anıydı.

Beyazlar fiziksel olarak Kızıl Saray kadar zorlu ya da saldırgan bir şekilde organize olmuş değillerdi ve Kara Saray'ın ham, korkunç gücüne sahip değillerdi ama alışıldık vampir zayıflıklarına da sahip değillerdi. Güneş ışığı Thomas için bir sorun değildi ve gördüğüm kadarıyla haçlar ve diğer kutsal eşyalar da onu rahatsız etmiyordu. Ama diğer Mahkemeler kadar insanlık dışı olmamaları Beyazları daha az tehlikeli yapmıyordu. Hatta bana göre bu onları bazı açılardan daha büyük bir tehdit haline getiriyordu. Cehennem çukurlarından gelen balçık kaplı bir dehşet yüzüme atladığında bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Ama neredeyse insan olan biri için gardımı düşürmek kolay olurdu.

Bu arada kendi kendime, Thomas herhangi bir müşteriymiş gibi ona yardım etmeyi ve bir iş almayı kabul ettiğimi söyledim. Muhtemelen yaptığım en akıllıca şey değildi. Ölümcül derecede sağlıksız kararlara yol açma potansiyeli vardı.

Tekrar sessizliğe gömüldü. Artık koşmadığım, çılgılık atmadığım için araba rahatsız edici derecede soğumaya başlamıştı. Camı açtım ve sonbaharın ilk günlerinin havasını dışarıda bıraktım.

"Yani," dedi. "Bana yardım edecek misin?"

İçimi çektim. "Seninle aynı arabada bile olmamalıyım. Beyaz Konsey'le yeterince sorunum var."

"Vay be, kendi halkın seni sevmiyor. Ağla bakalım."

"Isır beni," dedim. "Onun adı ne?"

"Arturo Genosa. Sinema filmi yapımcısı, kendi şirketini kuruyor."

"Hiç var mı?"

". Normal biri ama gerçekten batıl inançları var."

"Neden onun bana gelmesini istedin?"

"Yardıma ihtiyacı var, Harry. Eğer yardım alamazsa, bu haftayı atlatabileceğini sanmıyorum."

Thomas'a kaşlarımı çattım. "Entropi lanetleri kesin olduklarında bile kötü bir iştir, hele ki bu kadar özensiz olduklarında. Onları saptırmaya çalışırken kıcıımı riske atmış olurum."

"Ben de senin için çok şey yaptım."

Bir an düşündüm. Sonra dedim ki, "Evet. ." "Ve bunun için para da istemedim."

"Pekâlâ," dedim. "Onunla konuşacağım. Garantisi yok. Ama davayı alırsam, Arturo denen herifin ödediği paranın üzerine de bana para ödeyeceksiniz."

"İyiliklere böyle karşılık veriyorsun, öyle mi?" Omuz silktilim. "Öyleyse arabadan in."

Başını iki yana salladı. "Tamam. İki katını alacaksın." "Hayır," dedim. "Para değil."

Bir kaşını kaldırdı ve yeşil fa- shion gözlüklerinin kenarlarından bana baktı.

"Nedenini bilmek istiyorum," dedim. "Bana neden yardım ettiğini bilmek istiyorum. Eğer davayı alırsam, bana karşı dürüst olacaksın."

"Söylesem bile bana inanmazsın."

"Anlaşma böyle. kabul et, ister etme."

Thomas kaşlarını çattı ve birkaç dakika boyunca sessizce arabayı sürdük.

"Tamam," dedi sonra. "Anlaştık."

"Tamamdır," diye cevap verdim. "

sıkışalım." Yaptık. Parmakları çok soğuktu.

Bölüm 2

O'Hare'e gittik. Uluslararası yolcu salonundaki şapelde Rahip Wang ile tanıştım. Gün batımı renginde cüppeler giymiş, kısa boylu, sıırım gibi Asyalı bir adamdı. Kel kafası parlıyordu, bu da yaşını tahmin etmeyi zorlaştırıyordu, ancak yüz hatları sık sık gülümseyen birinin izleriyle kırışmıştı.

"Bay Dresden," dedi, uyuyan yavru köpeklerin kutusuyla içeri girdiğimde geniş bir gülümsemeyle. "Bize verdiğiniz küçük köpeklerimiz!"

Kardeş Wang'ın İngilizcesi benim Latincemden daha kötüydü ve bu da bir şey ifade ediyordu, ancak vücut dili açıktı. Gülümsemesine karşılık verdim ve başımı eğerek kutuyu ona . "Benim için bir zevkti."

Wang kutuyu aldı ve dikkatlice yere koydu, sonra içindekileri yavaşça ayırmaya başladı. Bir şeye inananların inançlarını onurlandıracakları bir yere sahip olmaları için meditasyon için sessiz bir alan olarak inşa edilmiş sade bir oda olan küçük şapelin etrafına bakarak bekledim. Havaalanı odayı bej yerine mavi bir halıyla yeniden dekore etmişti. Duvarları yeniden boyamışlardı. Odanın ön tarafında yeni bir podyum ve yarım düzine dolgulu yedek sıra vardı.

Sanırım o kadar kan, üzerine ne kadar temizleyici dökerseniz dökün, kalıcı bir leke bırakıyor.

Ayağımı, nazik ve yaşlı bir adamın benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatından vazgeçtiği yere koydum. Bu beni üzdü ama acı hissettirmedi. Eğer bunu tekrar yapacak olsaydık, o da ben de aynı seçimleri yapardık. Keşke onu daha uzun süre tanıyabilseydim. Tek kelime etmeden size inanç hakkında bir şeyler öğretebilen herkes değildir.

Kardeş Wang yavru köpeklerin üzerindeki beyaz toza bakarak kaşlarını çatı ve tozla kaplı elini meraklı bir ifadeyle havaya kaldırdı.

"Oops," dedim.

Wang başını sallayarak, "Ah," dedi. "Oops. Tamam, ." Kaşlarını çatarak kutuya baktı. "Bir sorun mu var?"

"Bütün küçük köpekler kutuya mı ?"

Omuz silktim. "Binada ne varsa hepsini aldım. Benden önce bazılarının yerini değiştiren oldu mu bilmiyorum."

"Tamam," dedi Wang Kardeş. "Az hiç yoktan iyidir." Doğruldu ve bana elini uzattı. "Kardeşlerimden çok teşekkürler."

Elimi sıktım. "Hoş geldin."

"Uçak şimdi eve gidiyor." Wang elini cübbesinin içine soktu ve bir zarf çıkardı. Bana uzattı, bir kez daha eğildi, sonra yavru köpek kutusunu aldı ve odadan çıktı.

Rahibin parasını saydım, bu da muhtemelen benim alaycılık seviyem hakkında bir şeyler söylüyor. Önce yavruları çalan büyücünün izini sürerek, sonra onu takip ederek ve akşam yemeği için ne zaman dışarı çıktığını öğrenecek kadar uzun süre etrafta dolanarak bu için oldukça yüklü bir ücret almıştım. Yavruların tutulduğu odanın gizli bulmam neredeyse bir hafta boyunca günde on altı saatimi almıştı. Benden onları da almamı istediler, bu yüzden onları koruyan iblisleri tespit etmem ve örneğin binayı yakmadan onları etkisiz hale getirecek bir büyü yapmam gerekiyordu. Oops.

Sonuçta, aldığım ücret birkaç güzel, sağlam Ben Fran- klins destesine denk geliyordu. Onları bulmak için bir ton saat harcamıştım ve sonra da repo oynadığım için bir ek ücret eklemiştim. Elbette, alevli kakayı bilseydim, daha fazlasını eklerdim. Bazı şeyler fazla mesai gerektirir.

Arabaya geri döndüm. Thomas Beetle'ın kaputunun üzerinde oturuyordu. Arabayı gerçek park yerine götürme zahmetine katlanmamış, bunun yerine yolcu salonunun dışındaki yükleme alanındaki kaldırımın bir bölümünü işgal etmişti. Belli ki bir devriye polisi ona arabayı çekmesini söylemek için gelmişti ama kadın oldukça çekici bir kadındı ve Thomas da Thomas'tı. Şapkasını çıkarmış ve kafasına hoyrat bir açıyla yerleştirmişti ve ben yürürken polis rahatlamış görünüyor ve gülüyordu.

"Hey," dedim. "Hadi . Yapacak işlerimiz var."

"Eyvah," dedi şapkasını çıkarıp küçük bir selamla memura geri verirken. "Tabii beni tutuklamak üzere değilsen, Elizabeth?"

"Bu sefer değil sanırım," dedi polis. "Şansa lanet olsun," dedi Thomas.

Ona gülümsedi, sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Siz Harry Dresden değil misiniz?" "Evet."

Polis şapkasını takarak başını salladı. "Sizi tanıdığımı sanmıştım. Murphy sizin iyi insanlar olduğunuzu söylüyor."

"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değildi. Pek çok insan Murphy'den hoşlanmaz." "

Allah," dedim. " pohpohlandığımı hissettiğimde yüzüm kızarıyor."

Polis burnunu kırıştırdı. "Bu koku da ne?"

asmadım. "Yanmış maymun kakası."

Onunla dalga geçip geçmediğimi anlamak için bir an ihtiyatla bana baktı, sonra gözlerini devirdi. Polis kaldırıma çıktı ve aşağı ilerlemeye başladı.

Thomas bacaklarını arabadan aşağı salladı ve anahtarlarımı bana . Onları yakaladım ve sürücü tarafına bindim.

Thomas içeri girdiğinde "Tamam," dedim. "Bu adamla nerede buluşacağım?"

"Bu gece Gold Coast'ta bir apartman dairesinde çekim ekibi için küçük bir gece düzenliyor. İçkiler, DJ, atıştırmalıklar, bu tür şeyler."

"Atıştırmalıklar," dedim. "Ben varım."

"Ceplerini fındık ve şekerlemelerle doldurmayacağına söz ver." Thomas bana Loop'un birkaç mil kuzeyindeki lüks bir apartmanın adresini verdi ve ben de yola koyuldum. Yol boyunca Thomas sessizdi.

"Burada sağda," dedi sonunda ve bana beyaz bir zarf uzattı. "Bunu güvenlik görevlilerine ver."

Thomas'ın söylediği yere yanaştım ve arabamdan inerek zarfı otoparkın girişindeki küçük büfede duran görevliye uzattım.

Koltuğumun hemen altından gıcırtilı, fokurdayan bir hırıltı yükseldi. İrkildim.

"Bu da ne böyle?" Thomas söyledi.

Bekçi kulübesine yanaştım ve durdum. Büyülü duyularıma ulaştım ve onları devam eden hırıltının kaynağına doğru uzattım. "Lanet olsun. Sanırım bu-"

Bir tür yağlı, mide bulandırıcı soğuk algılarımı kapladı ve nefesimi çaldı. Hayalet gibi bir mezarlık kokusu da onunla birlikte geldi; eski kan ve çürümüş et kokusu. Dondum kaldım, başımı kaldırıp hissin kaynağına baktım.

Güvenlik görevlisi sandığım kişi, Kara Vampir'in bir vampiriymiş. Mahkeme.

Genç bir adamdı. Yüz hatları tanıdık geliyordu ama kurumuştı. Yüzü emin olamayacağım kadar soluktu. Vampir uzun boylu değildi. Ölüm onu bir deri bir kemik kalmış bir insan karikatürüne dönüştürmüştü. Gözleri beyaz, romatizmal bir tabakayla kaplıydı ve çürümüş dudaklarından ölü et parçaları dökülüyor ve sararmış dişlerine yapışuyordu. Kafasından kırılğan, ölü ot gibi saçlar uzanıyordu ve içinde bir tür yosun ya da küf büyüyordu.

İnsanlık dışı bir hızla bana doğru hamle yaptı ama büyücü hislerim iskelet parmaklarının bileğime kapanmasını engelleyecek kadar uyarı vermişti, o kadar. Vampir parmaklarının ucuyla pardösümün deri kolundan yakaladı. Kolumu geri çektim ama vampirin parmak uçlarında benim tüm vücudumdaki kadar güç vardı. Kurtulmak için omuzlarımla bükerek sertçe çekmem gerekti. Boğuk bir çığlık ve aniden bastıran korku sesimi yükselterek kesik kesik çıkmasına neden oldu.

Vampir bana doğru koştu, donarak kurumuş bir yılan gibi bekçi kulübesinin penceresinden dışarı süzüldü. Bir an paniğe kapıldım ve eğer vampir benimle arabanın içindeyken güreş menziline girerse, organlarımı bir hurda metal ve yedek parça yığınınından toplayacaklarını fark ettim.

Ve bunun engelleyecek kadar güçlü değildim.

Bölüm 3

Thomas'ın duyuları belli ki benimkilerle yarışmıyordu çünkü Kara Saray vampiri, "Vay anasını!" diye bağırmadan önce Beetle'ı omuzlarına kadar içine almıştı.

Sol dirseğimi vampirin yüzüne doğru fırlattım. Yaratığa zarar veremezdim ama bu bana harekete geçmek için bir saniye kazandırabilirdi. Kafasını bir tarafa doğru kırdım ve diğer elimle koltukların arasında, çubuğun hemen yanında duran bir kutuya uzandım ve beni parçalanmaktan kurtarabilecek silahı çıkardım. Vampir iskelete yakın elleriyle beni , tırnakları pençe gibi batıyordu. Eğer tozluğuma o büyüleri yapmamış olsaydım, elini göğsüme sokup kalbimi sökecekti ama ağır, büyüyle güçlendirilmiş deri bir iki saniye dayanabildi ve bana karşı saldırı için yeterli zamanı kazandırdı.

Kara Saray'ın vampirleri insanoğlunun hafızasının başlangıcından beri varlardı. Stoker'ın kitabından fırlamış bir sürü acayip vampir güçleri vardı. Zayıflıkları da vardı - sarımsak, inanç simgeleri, güneş ışığı, akan su, ateş, baş kesme. Bram Stoker'ın kitabı herkese onları nasıl öldüreceklerini anlatıyordu ve Siyahlar yirminci yüzyılın başlarında neredeyse tamamen yok edilmişti. Hayatta kalan vampirler türlerinin en zeki, en hızlı, en acımasız olanlarıydı ve ölüm kalım meselelerinde yüzyılların deneyimine sahiplerdi. Çoğunlukla ölüm.

Ama yüzyılların deneyimine rağmen, hiçbirinin su balonuyla vurulduğundan şüpheliydim.

Ya da kutsal su balonuyla.

Üç tanesini arabamdaki kutuda, kolayca ulaşabileceğim yerde tutuyordum. Birini kaptım, avuçladım ve vampirin yüzüne sertçe çarptım. Balon kırıldı ve kutsanmış su vampirin kafasına sıçradı. Vampirin neresine çarparsa çarpsın, gümüş bir ışık parladı ve ölü et, magnezyum fişeği kadar parlak, beyaz, ısısız bir aleve dönüştü.

Vampir tozlu, hırıltılı bir çığlık attı ve anında kasıldı. Yarı ezilmiş bir böcek gibi başladı. Çırpınan bir kolunu direksiyonuma çarptı ve metal bir iniltiyle büküldü.

"Thomas!" Hırladım. "Bana yardım et!"

Zaten hareket ediyordu. Emniyet kemerini çıkardı, dizlerini kaldırdı ve sola doğru döndü. Thomas bir çığlık attı ve iki ayağını da vampirin yüzüne sertçe vurdu. Thomas, Kara Saray vampirinin fiziksel gücüyle boy ölçüşemezdi.

ama yine de çok güçlüydü. Çift tekme vampiri arabadan dışarı fırlattı ve dışarıdaki bekçi kulübesinin dayanıksız ahşap duvarına çarptı.

Vampir güçsüzce debelenirken, ciyak ciyak hırıltılar vahşi küçük havlamalara dönüştü. Ayağa kalkmaya çalıştı, beyaz perdeli gözleri irileşmişti. Kutsal suyun verdiği hasarı görebiliyordum. Sol kulağının üstünden ağzının köşesine kadar kafasının belki de dörtte biri yok olmuştu. Kutsal su yanıklarının kenarları soluk bir altın ateşiyle parlıyordu. Yaralardan viskoz jelatinimsi siyah sıvı topakları sızıyordu.

Bir su balonu daha aldım ve fırlatmak için kolumu kaldırdım.

Vampir öfke ve dehşet dolu tıslayan bir çığlık attı. Sonra dönüp hızla uzaklaştı ve hızını büfenin arka duvarına çarptı. Sokağın aşağısına doğru kaçtı.

"Kaçıyor," dedi Thomas ve arabadan inmeye başladı. "Yapma," diye bağırdım tüm havlamalara rağmen. "Bu bir tuzak."

Thomas tereddüt etti. "Nereden biliyorsun?"

"Bu adamı tanıyorum," dedim. "Bianca'nın maskeli balosundaydı. Sadece o zamanlar hayattaydı."

Thomas bir şekilde daha da solgunlaştı. "O ürkütücü Kara Saray sürtüğünün dönüştürdüğü insanlardan biri mi? Hamlet'in psikiyatristi gibi giyinmiş olan mı?"

"Adı Mavra. Ve evet."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Haklısın. Bu bir yem. Muhtemelen şu anda orada saklanmış bizi izliyor, karanlık bir sokakta koşmamızı bekliyordur."

denedim. Biraz sertti ama yine de çalışıyordu. Yüce Blue Beetle'ı selamlayın. Bir park yeri buldum ve içine çektim. Yavru köpeğin havlamaları yeniden vahşi hırlamalara dönüştü. "Mavra'nın karanlık bir sokağa ihtiyacı olmaz. Peçe konusunda ciddi bir yeteneği var. Kaputun üzerinde oturuyor olabilir ve biz onu göremeyebiliriz."

Thomas gözlerini otoparktan ayırmadan dudaklarını yaladı. "Sence şehre senin için mi geldi?"

"Elbette, neden olmasın. *Amoracchius* kılıcını yok etmek için onu kandırdım ve ben onu öldürene kadar Bianca'nın müttefikiydi. Ayrıca savaştayız. Şimdiye kadar ortaya çıkmadığına eminim."

"İsa. Beni çok korkutuyor."

"Ben de." Eğildim ve sürücü koltuğunun altına uzandım. Tüylü bir kuyruk hissettim, onu yakaladım ve yavru köpeği elimden geldiğince nazikçe dışarı çektim. Çılgın küçük çentik kulaklı yavruydu. Beni görmezden geldi, hâlâ hırlıyordu ve

başını şiddetle ileri geri hareket ettirdi. "İyi ki kaçak bir yolcumuz varmış. Vampir ikimizi de yakalayabilirdi."

"Ağzındaki şey de ne?" Thomas sordu.

Yavru köpek savurduğu şeyi elinden kaçırdı ve Beetle'ın zeminine düştü.

"Ugh," dedim. "Bu o vampirin kulağı. Kutsal su onu yakmış olmalı.

kapa

lı." Thomas kulağa baktı ve biraz yeşile döndü. "Hareket ediyor." Yavru köpek hırladı ve kıpırdayan çürümüş kulak parçasına vurdu. Onu aldım elimden hafifçe kaldırdım ve dışarı attım. Gri-siyah köpek yavrusu bu hareket tarzından belli ki memnun kalmıştı. Oturdu ve köpek sırtışıyla ağzını açtı.

"Güzel refleksler, Harry," dedi Thomas. "O vampir sana saldırdığında. Gerçekten güzeldi. Benimkinden daha hızlı. Bunu nasıl başardın?"

"Ben . Büyümeye başladıktan sonra bu küçük baş belasını hissetmeye çalışıyordum. Üzerime atlamadan birkaç saniye önce vampirin geldiğini hissettim."

"Vay canına," dedi Thomas. "Şansa bak." "Evet.

Benim için bir ilk sayılır."

Yavru aniden dönerek vampirin kaçtığı yöne doğru baktı. Tekrar hırladı.

Thomas kaskatı kesildi. "Hey, Harry, biliyor musun?" "Hayır, ne?"

"Bence içeriye girmeliyiz."

Yavru köpeği elime aldım ve karanlığı taradım ama hiçbir şey görmedim. "Gözden kaçırmak, kan kaybından ölmemenin en iyi yoludur," dedim. "Hadi gidelim."

Bölüm 4

Thomas ve ben apartmana girdik ve dışarıdaki kulübede olması gereken güvenlik görevlisini masanın arkasında ikinci bir adamla kahve içerken bulduk. Asansörle en üst kata çıktık. Koridorda sadece iki kapı vardı ve Thomas en yakındakini çaldı. Biz beklerken içeriden müzik sesi geliyordu ve tertemiz halı aslanağzı gibi kokan bir şeyle temizlenmişti. Kapı nihayet açılmadan önce Thomas'ın kapıyı iki kez daha çalması gerekti.

Kırkklı yaşlarının ortalarında güzel bir kadın Thomas'ın kapısını açtı ve yüksek sesli bir müzik dalgası da onunla birlikte geldi. Boyu 1.80 civarındaydı ve koyu kahverengi saçlarını birkaç yemek çubuğuyla tutturmuştu. Bir elinde bir yığın atılmış kâğıt tabak, diğerinde birkaç boş plastik bardak tutuyordu ve üzerinde İkinci Dünya Savaşı pinup kızlarının kıvrımlarını ortaya çıkaran zümrüt rengi, dize kadar uzanan örgü bir elbise vardı.

Yüzü anında bir gülümsemeyle aydınlandı. "Thomas, seni görmek ne güzel. Justine uğrayacağını söylemişti."

Thomas kendi parlak gülümsemesiyle öne çıktı ve kadını her iki yanağından öptü. "Madge," dedi. "Harika görünüyorsun. Burada ne işin var?"

"Burası benim dairem," diye cevap verdi Madge, ses tonu kuruydu. Thomas güldü. "Şaka yapıyorsun. Neden?"

"Yaşlı aptal beni şirketine yatırım yapmaya ikna etti. Parayı sokağa atmadığından emin olmalıyım. Gözüm üzerinde olacak."

"Anlıyorum," dedi Thomas.

"Sonunda seni oyunculuğa ikna etti mi?"

Thomas elini göğsüne koydu. "Benim gibi mütevazı bir okul çocuğu mu? Düşündükçe yüzüm kızarıyor."

Madge hınzırca bir dokunuşla güldü ve bunu yaparken elini hafifçe Thomas'ın pazularına dayadı. Ya Thomas'la konuşmaktan hoşlanıyordu ya da koridor düşündüğünden daha soğuktu. "Arkadaşın kim?"

"Madge Shelly, bu Harry Dresden. Onu Arturo ile iş konuşmak için getirdim. Harry benim bir arkadaşım."

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Biraz gülümsedim ve elimi uzattım.

Bir süre tabakları ve fincanları karıştırdı ve sonra güldü. "Sana bir şans daha vermem gerekecek. Aktör müsünüz?" Madge sordu, yüz ifadesi spekülâtifti.

"Olmak ya da ," dedim. "Şimdi nasıl kahverengi inek."

Gülümsedi ve sol kolumun gezinen yavru köpeği başıyla işaret etti. "Peki arkadaşın kim?"

"O isimsiz bir köpek. Clint Eastwood gibi, ama daha tüylü." Kadın yine güldü ve Thomas'a, "Onu neden sevdiğini anlıyorum," dedi.

"Biraz eğlenceli biri," diye kabul etti Thomas.

"Yatma saatini geçti," dedim. "Kabalık etmek istemem ama ayakta uyuyakalmadan önce Arturo'yla konuşmam gerek."

"Anlıyorum," dedi Madge. "Oturma odasında müziğin sesi biraz yüksek. Thomas, ikinize de çalışma odasını göstereyim, Arturo'yu da sana getireyim."

"Justine burada mı?" Thomas sordu. Sesinde sessiz bir gerginlik vardı. Madge'in fark ettiğinden şüpheliydim.

"Bir yerde," dedi belli belirsiz. "Ona geldiğinizi söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Madge'i apartman dairesinin içinde takip ettik. Oturma odası oldukça loştu, ama orada belki yirmi kişi gördüm, erkekler ve kadınlar, bazıları dans ediyor, diğerleri ayakta içiyor, gülüyor ya da konuşuyordu, çoğu partide olduğu gibi. Bir duman bulutu vardı ve bunun sadece bir kısmı sigaradan geliyordu. Renkli ışıklar müzikle birlikte değişip duruyordu.

Odanın içinde yürürken Thomas'ı izledim. Tavırları inceden inceye değişmişti, tanımlayamadığım ama hissedebildiğim bir şeydi bu. Artık daha hızlı hareket etmiyordu ama adımları bir şekilde daha akıcı hale gelmişti. Biz ilerlerken göz kapakları biraz ağırlaşmış bir şekilde odaya baktı ve yanından geçtiğimiz her kadının gözlerini çekmeye başladı.

Kolumun kıvrımında uyuyan gri köpek yavrusuyla bile böyle bakışlar çekmedim. Quasimodo falan değilim ama Thomas odada yırtıcı bir melek gibi dolaşırken onunla rekabet etmek zordu.

Madge bizi parti odasından kitap rafları ve bilgisayarlı bir masanın bulunduğu küçük bir odaya götürdü. "Siz oturun, ben gidip onu bulacağım," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim ve masadaki sandalyeye yerleştim. Gitmeden önce gözleri bir an Thomas'ın üzerinde kaldı. Masanın bir köşesine tünemişti, yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Düşünceli görünüyorsun," dedim, "nedense bu bana yanlış geliyor. Ne oldu?"

"Acıktım," dedi Thomas. "Ve düşünüyorum. Madge, Arturo'nun ilk eski karım.

" "Ve onun için bir parti mi düzenliyor?" diye sordum. "Evet. Ondan pek hoşlandığını düşünmemiştim." "Yatırım yapmakla ilgili ne demek istedi?"

Thomas omuz silkti. "Arturo, Batı'daki daha büyük bir stüdyodan ayrıldı. Kendi sahilini kurmak için. Madge gerçekten pratik biri. Birini küçümserken aynı zamanda profesyonel onunla çalışabilecek türden biri. Onun yeteneklerini biliyor. Eğer bunun kazanan bir bahis olduğunu düşünseydi, sorumlu kişiyi sevmediği için endişelenmezdi. Arturo'nun yeni şirketine para yatırmış olması onun karakterine aykırı olmazdı."

"Ne tür bir paradan ?"

"Emin değilim," dedi Thomas. "Yedi haneli rakamlar, belki daha fazla. Bakması için birini bulmam gerekecek."

Islık çaldım. "Çok para."

"Sanırım," dedi Thomas. Thomas muhtemelen bir doların değeri hakkında fazla bir perspektife sahip olmayacak kadar zengindi.

Ona daha fazla soru sormaya başlamıştım ki kapı açıldı ve içeri ellili yaşlarında, koyu renk pantolon giymiş, gri ipek gömleğini kollarının üzerine , uzun boylu ve dinç bir adam girdi. Koyu renk, kısa sakallı güçlü bir yüzü çerçeveleyen muhteşem gümüş bukleli bir başı vardı. Kayıkçı bronzluğu, gözlerinin ve ağzının kenarlarında soluk gülümseme çizgileri ve iri, zeki koyu renk gözleri vardı.

"Tommy!" diye gürledi adam ve Thomas'a doğru yürüdü. "Hey, bu gece seni görmeyi umuyordum." Sesinde kalın bir aksan vardı, kesinlikle Yunan aksanıydı. İki eliyle Thomas'ın omuzlarına vurdu ve onu iki yanağından öptü. "İyi görünüyorsun, Tommy oğlum, gerçekten iyi. Gelip benimle çalışmalısın, ha?"

"Kamerada iyi görünmüyorum," dedi Thomas. "Ama seni görmek de güzel. Arturo Genosa, bu Harry Dresden, sana bahsettiğim adam."

Arturo beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Uzun boylu orospu çocuğu, ha?" "Wheaties'imi yedim," dedim.

"Hey, köpekçik," dedi Arturo. Gri yavru köpeği kulağının arkasından kaşdı. Küçük köpek esnedi, Arturo'nun elini bir kez yaladı ve hemen uykuya geri döndü. "Senin köpeğin mi?"

"Geçici olarak," dedim. "Bir müşterim için onu kurtardım."

Arturo başını salladı, yüzünde hesapçı bir ifade vardı. "*Strega*'nın ne olduğunu biliyor musunuz Bay Dresden?"

"İtalyan halk büyüğü uygulayıcısı," diye cevap verdim. "Kehanetler, aşk kehanetleri, bereket kutsamaları ve korumalar. Ayrıca *malocchio* dedikleri bir teknikle oldukça kötü lanetler de yapabiliyorlar. Nazar."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sanırım bir iki şey biliyorsun, ha?" "Sadece başımı belaya sokacak kadar," dedim.

"Ama buna inanıyor musun?" "Nazar'a mı?"

"Evet."

"Daha garip şeyler de gördüm."

Arturo başını salladı. "Tommy sana neye ihtiyacım olduğunu söyledi mi?"

"Bir lanet hakkında endişelendiğini söyledi. Sana yakın bazı insanların öldü."

Arturo'nun yüz ifadesi bir an için titredi ve kederin onun yüz ifadesini zayıflattığını gördüm.

güven. "Evet. İki kadın. İkisi de iyi ruhlu."

"Hı-hı," dedim. "İşin içinde bir lanet olduğunu varsayarsak, bunun senin için olduğunu düşündüren nedir?"

"Birbirleriyle başka hiçbir bağlantıları yoktu," dedi Arturo. "Bildiğim kadarıyla tek ortak noktaları bendim." Masasındaki bir çekmeceyi açtı ve birkaç dosya klasörü çıkardı. "Raporlar," dedi. "Ölümleriyle ilgili bilgiler. Tommy belki senin yardım edebileceğini söyledi."

"Belki," diye kabul ettim. "Neden biri seni lanetlesin ki?"

"Stüdyo," dedi Arturo. "Birileri şirketin faaliyete engellemek istiyor. İlk film çekilmeden onu öldürmek istiyor."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Koruma," dedi Arturo. "Çekim sırasında ekibimdeki insanları korumanı istiyorum. Kimsenin başına başka bir şey gelmesini istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Zor bir iş olabilir. Üretimi kimin durdurmak isteyeceğini biliyor musunuz?"

Arturo bana kaşlarını çattı ve odanın öbür ucundaki dolaba doğru yürüdü. Açtı ve çoktan açılmış bir şişe şarap çıkardı. Mantarı dişleriyle çekip çıkardı ve bir yudum aldı. "Eğer bunu bilseydim, bir dedektif tutmama gerek kalmazdı."

Omuz silktim. "Ben bir büyücüyüm, falcı değil. Tahminin var mı? Başarısız olduğunu görmek isteyebilecek biri var mı?"

"Lucille," dedi Thomas.

Arturo kaşlarını çatarak Thomas'a baktı. "Lucille kim?" Ben sordum.

"İkinci eski karım," diye Arturo. "Lucille Delarossa. Ama o bu işe dahil değil."

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Yapmazdı," dedi. "Bundan eminim."

"Neden?"

Başını salladı ve şarap şişesine baktı. "Lucille... şey. Diyelim ki onunla aklı için evlenmedim."

"Düşmanca davranmak için zeki olmana gerek yok," dedim, gerçi aptal birinin en son ne zaman güçlü bir büyü yaptığını gerçekten düşünemiyordum.

"Başka kimse var mı? Etrafta başka eski eş var mı?"

Arturo elini salladı. "Tricia filmi durdurmaya çalışmazdı." "Neden?" diye sordum.

"O bir yıldız."

Thomas boğulur gibi bir ses çıkardı. "Tanrım, Arturo."

Gümüş yeleli adam yüzünü buruşturdu. "Başka seçeneğim yoktu. Daimi bir sözleşmesi vardı.

Eğer ona rol vermeseydim beni mahkemede öldürebilirdi."

"Dört numaralı eski eş var mı?" diye sordum. "Üç tanesini takip edebiliyorum. Eğer dört tane varsa, bir şeyler yazmaya başlamam gerekecek."

"Henüz değil," diye mırıldandı Arturo. "Ben bekâрім. Şimdilik sadece üç kişi."

"Bu da bir şeydir," dedim. "Bak, bu laneti sana yapan her kimse gözümün önünde bir şey yapmadığı sürece yapabileceğim pek bir şey yok. Nazar gibi bir büyüye entropi laneti diyoruz ve başka bir şekilde izini sürmek neredeyse imkânsız."

"Halkım *malokyolardan* korunmalı," dedi Arturo. "Bunu yapabilir misin?"

"Eğer orada olursam, evet." "Bu ne kadara mal olur?" diye sordu.

"Saati yetmiş beş, artı masraflar. Bin dolar peşin."

Arturo tereddüt etmedi. "Tamamdır. Sabah saat dokuzda çekime başlıyoruz."

"Yakın olmak zorundayım. Mümkünse görüş mesafesinde," dedim. "Ve bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

"Evet," diye kabul etti Thomas. "Gizli bir hikâyeye ihtiyacı olacak. Açıkta durursa kötü adam o gidene ya da tuvalete falan gidene kadar bekler."

Arturo başıyla onayladı. "Benim için bum yapabilir." "Bum mu?" Ben sordum.

"Boom mikrofon," Thomas.

"Bu o kadar da iyi bir fikir değil," dedim. "Benim sihrim makinelerle falan pek iyi anlaşamaz."

Arturo'nun yüzü kızgınlıkla bulutlandı. "Peki. Prodüksiyon asistanı." bir şey cıvıl cıvıl bir ses çıkardı ve cebinden bir cep telefonu çıkardı. Bana elini kaldırdı ve odanın diğer tarafına geçerek alçak sesle konuşmaya başladı.

"Prodüksiyon asistanı. O ne demek?" Ben sordum.

"Gofer," dedi Thomas, "Ayakçı çocuk." kalktı, hareketleri din-daha az.

Kapı çalındı ve belki de hiç tanımadığı bir kızı içeri almak için açıldı. içme yaşına ulaşmıştı. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri vardı ve ortalamadan biraz daha uzundu. Beyaz bir kazak ve bacaklarını gösteren kısa siyah bir etek giymişti ve dışarıdaki güzel insanlarla kıyaslandığında bile tam bir afetti. Tabii onu son gördüğümde kırmızı, İsa-mas-present tipi bir fiyonk dışında çıplaktı, bu yüzden önyargılı davranmış olabilirim.

"Justine," dedi Thomas ve sesinde genellikle tarihi denizcilerin "Land ho." diye bağırmasıyla ilişkilendirebileceğim türden bir rahatlama vardı. Kıza doğru bir adım attı ve onu öpmek için kendine çekti.

Justine'in yanakları renklendi ve dudakları onunkilere değmeden önce nefes nefese küçük bir kahkaha attı ve sonra tüm dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi öpücüğün içinde eridi.

Kolumun kıvrımındaki köpek yavrusu titredi ve aşağı baktığımda onun Thomas'a baktığını gördüm, duyulamayan, onaylamayan bir hırıltı tüylü göğsünü titretiyordu.

Aslında uzun süre öpüşmediler ama Thomas sonunda ağzını onunkinden kızarmıştı ve nabzının boğazında attığını görebiliyordum. Yüzünde düşünce ya da kısıtlamaya benzer şey yoktu. Biraz daha yakın olsaydım gözlerindeki sıcaklık beni yakabilirdi ve bir an için Thomas'ı önümdeki halıya sürüklemek üzere olduğunu düşündüm.

Bunun yerine Thomas onu sırtı göğsüne gelecek şekilde çevirdi ve kollarıyla kendine doğru çekerek orada sabitledi. Daha solgun görünüyordu ve gözleri grinin daha da soluk bir tonuna dönüşmüştü. Bir an için yanağını onun saçlarına yasladı ve sonra, "Harry'yle tanıştın," dedi.

Justine ağır, boğucu gözlerle bana baktı ve başını salladı. "Merhaba, Bay Dresden." Burnundan nefes aldı ve düşüncelerini toparlamak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Üşümüşsün," dedi Thomas'a. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Thomas, ses tonu hafifti.

Justine başını eğdi ve ondan küçük bir adım uzaklaştı. Thomas ona göz kırptı ama onu orada tutmaya çalışmadı. "Bir şey değil," dedi. Parmaklarıyla onun yanağına dokundu. "Donuyorsun."

Thomas ona, "Bu konuda endişelenmeni istemiyorum," dedi. Justine omzunun üzerinden bana baktı.

Hâlâ telefonda konuşmakta olan Arturo'ya baktım, sonra kısık bir sesle, "Kara Saray. Sanırım Mavra'nın fedailerinden biriydi."

Justine'in gözleri büyüdü. "Oh, Tanrım. Kimse yaralandı mı?"

"Sadece vampir," dedim. Artık sessiz olan yavru köpeğe belli belirsiz bir el salladım. "Yavru onun geldiğini gördü."

"Thomas," dedi Justine ona dönüp bakarak. "Bana Mavra için endişelenmene gerek olmadığını söylemiştin."

"Her şeyden önce onun Mavra olduğunu bilmiyoruz," dedi Thomas. Justine'in başının üzerinden bana çenemi kapatmamı söyleyen bir bakış attı. "İkincisi, onlar Dresden'in peşindeydi. Benim davetim üzerine burada, bu yüzden ona biraz yardım ettim."

"Kafasına tekme yedi," diye kabul ettim. "Onu ."

"Aman Tanrım. İyi olmanıza sevindim Bay Dresden, ama bu olmamalıydı. Thomas, şehirde bile olmamalıyız. Eğer yapmazsan-"

Thomas bir parmağını Justine'in çenesinin altına koydu ve gözlerini kendi gözlerine çekti.

Justine ürperdi, dudakları titreyerek durdu ve ağzı kısmen açıldı. Göz bebekleri, etraflarında neredeyse hiç renk kalmayana kadar büyüdü. Ayaklarının üzerinde biraz sallandı.

"Sakin ol," dedi Thomas. "Ben her halledeceğim."

Kaşları küçük bir çizgiyle çatıldı ve kekeleyerek, "Ama... senin... incinmeni istemiyorum," dedi.

Thomas'ın gözleri parladı. Solgun elini kasten kaldırdı ve parmak ucuyla Justine'in boğazındaki nabza dokundu. Sonra yavaş, tembel bir spiral çizerek aşağı çekti ve köprücük kemiğinin yarım santim altında durdu. Justine tekrar ürperdi ve gözleri tamamen odak noktasından . Aklından geçen düşünce her neyse, sessiz bir şekilde ölmüş ve hızlı nefesler arasında yumuşak, akılsız sesler çıkararak ayaklarının üzerinde sallanmasına neden olmuştu.

Ve buna bayıldı. Görünüşe göre başka seçeneği yoktu.

Yavru köpeğin sessiz hırıltısı kolumun derisinde vızıldadı. Öfke, sessiz bir öfke dalgası halinde içimde parladı.

"Kes şunu," dedim sakın bir sesle. "Onun kafasından çık." "Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdi Thomas.

"Cehennem gibi değil. Akıl oyununu bırak. Hemen şimdi. Yoksa sen ve ben konuşacağız."

Thomas'ın bakışları bana kaydı. Gözlerindeki kötücül bir şey soğuk bir öfkeyle parladı ve ellerinden biri yumruk haline geldi. Sonra başını salladı ve bir an için gözlerini kapattı. Onlar açılmadan önce konuştu.

"Detaylar hakkında ne kadar az şey bilirse," dedi sert ve gergin bir sesle, "o kadar güvende olur."

"Kimden?" Ben talep ettim.

"Benden ya da Evimden hoşlanmayan herkesten," dedi Thomas. Kelimeler vahşi bir hırıltının ipuçlarıyla doluydu. "Eğer diğer geyiklerden daha bilmiyorsa, onu hedef almak için bir sebep yok. Onu korumak için yapabileceğim tek şey bu. Geri çekil büyücü, yoksa konuşmayı kendim başlatmaktan mutluluk duyarım."

Tam o sırada Arturo telefon görüşmesini bitirdi ve bize döndü. Gözlerini kırptırdı ve konuşma mesafesinden kısa bir mesafede durdu. "Özür dilerim. Bir şey mi kaçırdım?"

Thomas bana bir kaşını kaldırdı.

Derin bir nefes aldım ve "Hayır, sadece rahatsız edici bir konuya rastladık. Ama bunu daha sonraya bırakabiliriz."

"Güzel," dedi Arturo. "şimdi nerede kalmıştık?"

"Justine'i eve götürmem gerekiyor," dedi Thomas. "Bu gece biraz fazla içti. İyi şanslar, Arturo."

Arturo başıyla onu onayladı ve gülümsemeyi başardı. "Yardımanın için teşekkürler Tommy."

"Önemli bir şey değil." Bir kolunu Justine'e dolayarak onu da yanına çekti ve odadan çıkarken bana başıyla selam verdi. "Görüşürüz, Harry."

Ben de ayağa kalktım ve Arturo'ya "Yarın beni nerede istiyorsun?" diye sordum.

şarap şişesini bıraktı, masadan bir not defteri aldı ve bir adres karaladı. Sonra bir tomar para çekti, on banknotu soydu ve adresin üzerine bin dolar nakit para attı. Hepsini topladım.

"Samimiyetinize inanıyor muyum bilmiyorum Bay Dresden," dedi Arturo.

Faturaları salladım. "Ödediğiniz sürece, bana inanmanıza gerçekten ihtiyacım yok. Sabah görüşürüz, Bay Genosa."

Bölüm 5

Geç saatlerde evime döndüm. Dairemi paylaştığım kısa kuyruklu gri erkek kedi Mister, selamlamak için omuz atarak bacaklarıma atıldı. Mister yirmi beş ya da otuz kilo ağırlığında ve onun ritüel sevgisine karşı kendimi desteklemek zorunda kaldım.

Bay başını bana doğru eğdi ve havayı kokladı. Sonra da hoşnutsuzluğunu belli alçak ve uyarıcı bir ses çıkardı. İçeri girdiğimde, en yakındaki mobilyanın üzerine sıçradı ve hâlâ kolumda uyuyan yavru köpeğe baktı.

"Geçici olarak," diye teminat verdim. Kanepeye oturdum. "Kalmıyor."

Bay gözlerini kıstı, bana doğru sinsice yaklaştı ve kızgın bir pençeyle yavru köpeğe vurdu.

"Sakin ol. Bu küçük deli tüy gibi hafif." Küçük bir büyü mırıldandım ve irademle dairemin etrafındaki birkaç mumu yaktım. Şehirdeyken Wang Birader'le iletişim kurduğum numarayı çevirdim ama sadece bağlantının kesildiğini söyleyen bir kayıt aldım. Telefonları ben kullandığımda bazen tuhaflaşıyor, bu yüzden tekrar denedim. Başarılı olamadım. Bah. Kemiklerim ağrıyordu ve inimde güvenli ve rahat bir şekilde dinlenmek istiyordum.

Söz konusu in, yüz yıldan daha uzun süre önce inşa edilmiş gıcırdayan eski bir pansiyonun bodrum katındaydı. Duvarlarında gömme pencereler vardı ve büyük ölçüde bir şöminenin etrafındaki tek bir oturma alanından oluşuyordu. Eski, rahat mobilyaları vardı - bir kanepe, bir aşk koltuğu, birkaç büyük yatar tip sandalye. Birbirlerine uymuyorlardı ama yumuşak ve davetkâr görünüyorlardı. Taş zemin çeşitli halılarla kaplıydı ve beton duvarların görünümünü birkaç duvar halısı ve çerçeveli resimlerle yumuşatmışım.

Her yer pırıl pırıldı ve hava çam dalları kokuyordu. Şömine bile temiz taş yüzeyine kadar temizlenmişti. Temizlikçi olarak Adil Halk'ı yenemezsiniz. Ayrıca insanlara onlardan bahsedemezsiniz, çünkü toparlanıp giderler. Neden? Hiçbir fikrim yok. Onlar periler ve bu işler böyle yürür.

Oturma odasının bir tarafında odun sobası, eski moda bir buzluk ve yemek pişirme gereçlerimle erzaklarımı koyduğum birkaç dolabın bulunduğu sığ bir oyuk vardı. Diğer tarafta ise dar bir kapıdan yatak odama ve banyoya geçiliyordu. İkiz yatağım ve ikinci el bir şifonyer için ancak yeterli yer vardı.

Zemine yerleştirilmiş bir tuzak kapısı olan alt bodrumun girişini örten halıyı kaldırdım. Yeraltında bir yeraltını tutacak kadar derindi.

Yıl boyunca üşüdüm, bu yüzden ağır bir pazen bornoz giyerken köpek yavrusuyla hokkabazlık yaptım. Sonra bir mum aldım, kapıyı açtım ve katlanır merdivenden laboratuvarıma indim.

Temizlik servisinin laboratuvarımda dolaşmasını yasaklamıştım ve sonuç olarak birkaç yıldır entropiye karşı savaşı yavaş yavaş kaybediyordu. Duvarlar tel raflarla kaplıydı ve onları Tupperware, kutular, torbalar, küvetler, şişeler, bardaklar, kaseler ve çömleklerle doldurmuştum. Kapların çoğunun üzerinde içindekileri, iksirler, büyüler, çağırımlar ve zaman zaman yapmak zorunda kaldığım sihirli aletler için gerekli malzemeleri listeleyen bir etiket vardı. Odanın ortasında bir çalışma masası uzanıyordu ve en ucunda zeminin geri kalanıyla uyuşmayan yeni bir beton yama vardı. Yama, taşın içine yerleştirilmiş çağırma çemberi ile çevriliydi. Eski yüzüğü gümüşten yapılmış yeni yüzükle değiştirmek için para harcamıştım ve odadaki her şeyi ondan olabildiğince uzağa taşımıştım.

Çemberin altına kilitlediğim şey, onu bir ruh hapishanesine kapattığım gecedен beri sessizdi, ama konu düşmüş bir meleği gömmek olduğunda, çok fazla tedbir diye bir şey olmadığından oldukça emindim.

"Bob," dedim birkaç mum daha yakarken. "Ayağa kalk."

Raflardan biri odanın geri kalanıyla uyuşmuyordu. İki basit metal destek, düz bir ahşap tahtayı tutuyordu. Tahtanın her iki ucunda eski mum yığınları rengârenk topraklar halinde yayılmıştı ve ortada bir insan kafatası duruyordu.

Kafatası biraz titredi, dişleri takırdadı ve sonra boş göz çukurlarında turuncu ışıktan loş bir parıltı belirdi. Kafatası Bob aslında bir kafatası değildi. O bir hava ruhuydu, büyük bir bilgi birikimine ve yüzyılların büyücülük deneyimine sahip bir varlıktı. Onu kendi kişisel çocukluk Darth Vader'ım Justin DuMorne'dan çaldığımdan beri, Bob'un bilgi ve becerileri hayat kurtarmamı sağladı. En çok kendi hayatımı belki ama pek çok başka hayatı da.

"Nasıl geçti?" Bob sordu.

Çeşitli ve muhtelif eşyaları karıştırmaya başladım. "Küçük piçlerden üçü o çok emin olduğun felç tılsımından sıyrıldı," dedim. "Tek parça halinde zar zor çıktım."

"Sızlandığın zaman çok tatlı oluyorsun," dedi Bob. "Neredeyse- Ho- ly kediler, Harry!"

"Eh?"

"Tapınak köpeklerinden birini mi *çaldın*?"

Yavru köpeğin tüylerini okşadım ve biraz kırıldığımı hissettim. "Olmasını istediğim bir şey değildi. Kaçak bir yolcuydu."

"Vay canına," dedi Bob. "Onunla ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim," dedim. "Kardeş Wang çoktan gitti. Az önce irtibat numarasını aramaya çalıştım ama servis dışıydı. Bir kurye çağırıp tapınağa geri gönderemem, çünkü dağların o bölgesinin tamamı koruma altında ve bir mektubun ulaşması aylar sürebilir. Tabii ulaşabilirse." Sonunda yeterince büyük bir kutu buldum, etrafı biraz daha karıştırdım ve içine birkaç eski pazen bornoz attım, ardından da yorgun köpek yavrusunu. "Ayrıca, endişelenmem gereken daha önemli şeyler var."

"Ne gibi?"

"Kara Saray gibi. Mavra ve onun... onun... Hey, bir grup Kara Saray vampiri için kullanılan terim neydi? Bir gaggle? Pasel mi?"

"Bir bela," dedi Bob.

"Doğru. Görünüşe göre Mavra ve belası şehirde. İçlerinden biri bu gece biletimi kesmeye çok yaklaştı."

Bob'un gözleri ilgiyle parladı. "Harika. Her zamanki gibi mi? Saldırganların izini Mavra'ya kadar sürebilmek için tekrar denemelerini mi bekleyeceksin?"

"Bu sefer olmaz. Onları önce ben bulacağım, kapılarını kıracağım ve hepsini uykularında öldüreceğim."

"Vay canına. Bu alışılmadık derecede kötü bir plan, Harry." "Evet. Ben de beğendim."

Yavru köpeğin kutusunu masanın üzerine koydum. "Bay'ı sabah şehre götürmeni istiyorum. Mavra gün boyunca her nerede saklanıyorsa bul ve Pete aşkına, daha fazla koruma büyüüne basma."

Bob nedense titrediği izlenimini verdi. "Evet. Çok daha dikkatli oldum. Ama vampirler aptal değil, Harry. Gün ışığında daha az yardıma ihtiyaçları olduğunu bilirler. Sığınaklarını korumak için bazı önlemler almışlardır. Her zaman öyle yaparlar."

"Ben hallederim," dedim.

"Tek başına üstesinden gelebileceğinden daha fazla olabilir."

"İşte bu yüzden onlara Adalet Ligi'ni uygulayacağım," dedim esnemeye savaşıarak. İçinde köpek yavrusu olan karton kutuyu çalışma masasının üzerine koydum, mumumu aldım ve merdivene gittim.

"Hey, nereye gittiğini ?" Bob sordu. "Yatmaya. Yarın erken kalkacağım. Yeni dava."

"Peki tapınak köpeği neden burada kalıyor?"

"Çünkü onu tek bırakmak istemiyorum," dedim. "Eğer onu yanıma alırsam, ben uyuduktan sonra Bay'ın onu yiyeceğini düşünüyorum."

"Kahretsin Harry, ben bir röntgenciyim, veteriner değil." Kaşlarımı çattım. "Uykuya ihtiyacım var."

"Ve ben de köpeğe bakıcılık mı yapacağım?" "Evet."

"İşim berbat."

"Bir sendika kurun," dedim acımasızca. "Yeni dava nedir?" Bob sordu. Ona söyledim.

"Arturo Genosa?" Bob sordu. "Arturo Genosa" mı? Film yapımcısı-er?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, sanırım. duydun mu?" "Duymak mı? Hem de nasıl! O en iyisidir!"

Sezgilerim tekrar harekete ve içimde bir şeylerin düştüğünü hissettim. "Uh. Ne tür filmler?"

"Eleştirmenlerce beğenilen erotik filmler!" Bob, coşkudan adeta köpürerek şöyle dedi.

Gözlerimi kırptım. "Erotik film eleştirmenleri mi var?" "Elbette!" Bob köpürdü. "Her türlü süreli yayın." "Ne gibi?"

"*Juggs, Hooters, Funkybuns, Busting Out-*"

Gözlerimi ovuşturdum. "Bob, onlar porno , ticaret dergisi değil." "Dört yıldız, dört ereksiyon, ne fark eder?" Bob sordu.

dokunmayacaktım.

Kafatası içini çekti. "Harry, sana aptal demeye ya da bariz olanın altını çizmeye çalışmıyorum, ama Beyaz Saray'dan bir vampir tarafından işe alındın. Bir karabasan. Bunun ne tür bir iş olacağını *sanıyordun?*"

Bob'a ters ters baktım. O haklıydı. Bunun basit olmayacağını bilmeliydim.

" açılmışken," dedim, "Beyaz Saray hakkında ne biliyorsun?" "Her zamanki gibi," dedi Bob, bu da çok şey bildiği anlamına geliyordu.

"Bu gece Thomas'ın gerçekten tuhaflaştığını gördüm," dedim. "Tam olarak nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Ama Justine oradaydı ve Thomas'ın donduğunu ve bunun onu endişelendirdiğini söyledi. Sonra ona bir tür zihin büyüsü hipnozu yaptı ve onu tamamen bayılttı."

"Açtı," dedi Bob. "Yani, büyük H harfi türünden bir Açlık. Açlık bir tür... Bilmiyorum. Bir Beyaz Saray vampirinin içindeki simbiyotik ruh. Onunla doğarlar."

"Ah," dedim. "Güçlerini ve kuvvetlerini falan buradan alıyorlar." "Aralarında neredeyse ölümsüzlük de var," dedi Bob. "Ama bu bedavaya olmuyor. Beslenme olayını bu yüzden yapıyorlar. Açlığın hayatta kalmak için buna ihtiyacı var."

"Anladım, anladım," dedim esnemeye çalışarak. "Güçlerini kullanıyorlar ve bu da ruhu acıktırıyor, bu yüzden beslenmek zorundalar." Kaşlarımı çattım. "Beslenmezlerse ne olur?"

"Kısa vadeli mi? Huysuzluk, öfke, şiddet davranışı, paranoya. Uzun vadede, sahip oldukları yaşam enerjisi rezervuarını kullanacaklar. Bu gerçekleştiğinde, Açlık hemen hemen kontrolü ele alır ve onları avlanmaya zorlar."

"Eğer
avlanamazlarsa?"

"Delirirler."

"Peki ya insanlar?" Ben sordum.

"Peki ya onlar?" Bob dedi ki. "Hayatlarından küçük parçalar koparılıyor. Bu bir tür ruhsal hasar yaratıyor, tıpkı Kabus'un Mickey Malone'u parçaladığı zamanki gibi. Onları Beyazların zihinsel cazibesine ve kontrolüne karşı savunmasız bırakıyor, böylece Beyazların başka bir ısırik için gelmeleri kolaylaşıyor."

"Beslenmeye devam ederlerse ne olur?"

"*Beslenir*, ey Ozan, ve eğer devam ederse ölümlü erken tükenir. Bir tür akılsız sersemlik içinde kaybolur. Yoğun bir beslenme sırasında kalp krizi genellikle onları öldürür."

"Katil seks," dedim. "Kelimenin
tam anlamıyla." "Uğruna
ölünecek kadar," diye onayladı
Bob.

Ürkütücü bir düşünce ve beni düşündüğümünden çok daha fazla rahatsız eden bir düşünce. "Ya vampir birinden beslenmek istemiyorsa?"

"İstemek önemli değil," dedi Bob. "Saf refleksle besleniyorlar. Onlar böyledir."

"Yani biriyle birlikte kalırlarsa," dedim, "eninde sonunda onları öldürürler." "Er ya da geç," dedi Bob. "Her zaman."

Başımı salladım. "Bunu unutmayacağım," dedim. "Thomas'ın yanında paranoya yapmak zor. O... şey, eğer insan olsaydı arada bir ona bira ısmarlamaktan çekinmezdim."

Bob'un sesi ciddileşti. "Harika bir adam olabilir, Harry, ama bu gücünü ya da Açlığını her zaman kontrol edemediği gerçeğini değiştirmiyor. O güzel kızı büyülemekten kendini alıkoyabileceğinden şüpheliyim. Ya da onunla beslenmekten." Bob durakladı. "Bunu gerçekten isteyeceğinden değil. Yani, kız

çok ateşli. Kim ara sıra Justine'i ısırarak istemez *ki*? Haksız mıyım?"

"Odaklan," diye homurdandım. "Sadece Mavra'nın saklandığı yeri bul. Yapabilirsem gün batımından önce işten döneceğim."

Bob hülyalı hülyalı iç çekti. "Bazıları çok şanslı oluyor. Genosa her zaman en güzel kızları seçer. Bir sürü güzel kız. Ben kötü sokaklarda dolaşıp gecenin iğrenç yaratıklarını arayacağım. Ve sen de tam orada, erotizmin en güzel kadınlarının yanında duracak, olan biten her şeyi izleyeceksin. Hayat kadar büyük."

Yüzümün ateş gibi kızardığını hissettim. "Köpeğe göz kulak ol. Güneş doğduktan sonra Mister'ı şehre götürmen için sana izin veriyorum. Gün batımına kadar dönmüş ol."

"Yapacağım," dedi Bob. "Harry, Harry, Harry. Bu hafta senin yerinde olmak için neler vermezdim."

Geriye dönüp baktığımızda, güzel bir yüzün bedensiz bir zekâ ruhunu bile aptallığın baş döndürücü doruklarına çıkarabildiğini görüyoruz.

Bölüm 6

Kedim şafaktan hemen sonra yüzüme yürüdü. Vücudum en azından birkaç saat daha uyumam düşünüyordu. Bunun yerine Bay'ı dışarı çıkarmak için kapıya doğru koştum. Kedi gitmeden önce başını bana doğru salladı ve gözleri neredeyse görünmez turuncu ışık titreşimleriyle parladı. Bob, Mister'ın bedenini geçici olarak ele geçirmişti. (Aslında, Mister'ın Bob'un kontrolüne sadece Bob'u bir göreve gönderdiğimde yeni şeyler görmeye gidebildiği için tahammül ettiğinden şüpheleniyordum).

Bob bir ruh varlığıydı ve güneş ışığında sürüklenemeyecek kadar kırılgandı. Güneş ışığı onun normal halini birkaç saniye içinde yakıp buhar haline getirebilirdi. Ruhun tam gün ışığı sırasında bir tür korumaya ihtiyacı vardı ve Mister da buydu. Her zamanki gibi endişelendim ve "Kedime dikkat et" diye mırıldandım.

Kedi gözlerini devirdi ve bana aşağılayıcı bir kedi *hırıltısı* verdi. Sonra Mister, Bob'la hiçbir ilgisi olmayan bir hareketle kendini bacaklarıma doğru fırlattı ve merdivenlerden yukarı fırlayıp gözden kayboldu.

Duş aldım, giyindim ve mutfağımdaki ocakta biraz yumurta çırpıp ekmek kızartacak kadar ateş yaktım. Laboratuvarımın açık kapısından bir tırmalama sesi geldi. Sonra bir dizi gümbürtü duydum. Bir süre sonra tırmalama sesi tekrar geldi ve merdivenden aşağı baktım.

Küçük gri köpek yavrusu kutudan kaçmıştı ve merdivene tırmanmaya çalışıyordu. Beş ya da altı basamak çıktı, kaydı ve merdivenin dibindeki taş zemine geri düştü - belli ki en azından ikinci kez. Düştüğünde sızlanmadı. Sadece yayıldı, patilerini tekrar altına almak için kıpırdandı, sonra inatçı bir kararlılıkla merdiveni tekrar çıkmaya başladı.

"Cehennem çanları, köpek. Sen delisin. Bunu biliyor muydun? Belgelenebilir."

Yavru köpek bir sonraki basamağa tırmandı ve durup bana baktı, ağzı bir köpek sırtışıyla açık kaldı. Kuyruğunu o kadar sert salladı ki neredeyse tekrar düşüyordu. Aşağı indim, onu kucağıma aldım, koltuğa oturttum ve onunla birlikte kahvaltıya oturdum. Paylaştım ve biraz su içtiğinden emin oldum. Ona bakmıyor olmam, bir misafire misafirperverlik göstermeme engel . Misafir bulanık olsa bile.

Yemeğimi yerken, gün için planımı . Eğer birilerini gelen lanetlerden koruyabileceksem, günün çoğunu Genosa'nın stüdyosunda geçirmem gerekecekti. Ama sonuçta bu kaybettiren bir stratejiydi. Er ya da geç

ya da lanet durduramayacağım kadar sert ve hızlı bir şekilde gelebilirdi. Akıllıca plan, bu lanetlerin nereden geldiğini bulmaktı. Onları biri gönderiyor olmalıydı. Gerçekten yapmam gereken o kişiyi bulmak ve yüzünü biraz içeri itmekti. Sorun çözülmüştü.

Dahası, bu arkasında her kim varsa Genosa'nın sosyal çevresine yakın olduğundan oldukça emindim. Bir kişinin fiziksel bedenine doğrudan saldıran büyü kadar istilacı ya da kötü niyetli olmasa da, bu lanet yine de oldukça . Büyünün işe yaraması için ona inanmanız gerekir. Gerçekten inanmak, hiçbir şüphe ya da çekince olmadan. Birinin ölümcül amaçlara yönelik bu kadar inançlı olması o kadar da yaygın değildir. Tamamen yabancı birine karşı bu tür bir kin beslemek daha da az rastlanan bir şeydir.

Tüm bunlar katilin muhtemelen Geno- sa'nın çevresine yakın biri olduğu anlamına geliyordu.

Ya da .

Bu da en azından bugün iş yerinde katille yüz yüze gelme ihtimalim olduğu anlamına geliyordu. En iyisi belaya karşı hazırlanmak.

Bu arada, Kara Saray'ın gündüz vakti bana hamle yapmasından pek endişe etmem gerekmiyordu ama bu, gardımı uzun süre indirebileceğim anlamına da gelmiyordu. Vampirlerin güpegündüz iş yapmak için vekil haydutlar bulma gibi genel bir alışkanlıkları vardı ve gözlerimin arasına sıkılacak bir kurşun beni, bir vampirin alt çenemi koparması iyi öldürürdü. Aslında, bu çok daha iyi olurdu, çünkü o zaman vampir uşağa teslim olmasını ya da intihar etmesini emredebilirdi ve aksi takdirde sorun çıkarabilecek ölümlü yetkililer sorun olmaktan çıkardı.

Tetikte konusunda çoğu kişiden daha iyiydim ama yine de sonsuza kadar tetikte kalamazdım. Yorulurdum, sıkılırdım, hatalar yapardım. Genel olarak konuşmak gerekirse, bunun beni ne kadar huysuz yapacağını söylemeye bile gerek yok. Vampir sorununu çözmek için ne kadar beklersem, ölme ihtimalim de o kadar artacaktı. Bu yüzden hızlı hareket etmeliydim. Bu da hızlıca yardım toplamam gerektiği anlamına geliyordu. Kimi aramak istediğimi bulmam on saniye kadar sürdü. İşe gitmeden önce onlardan biriyle görüşecek kadar zamanım bile vardı.

Kahvaltıyı bitirdik ve köpeğin ön yıkamayı yapmasına izin verdim. Rolodex'imi çıkardım, telefona sarıldım ve iki telesekretere iki mesaj bıraktım. Sonra ağır siyah mantolu pardösümü giydim, yavruyu kocaman ceplerinden birine bıraktım, asamı ve çubuğumu, anında büyü yapmak için çeşitli aletlerle dolu sırt çantamı aldım ve günle yüzleşmek için dışarı çıktım.

İlk varış noktam olan Dough Joe's Hurricane Gym, Chicago Polisi'nin merkezinden çok da uzak olmayan eski bir ofis binasının birinci katında bulunuyordu. Burası bir zamanlar trajik ama tahmin edilebileceği gibi kısa ömürlü bir country-and-western bardı. Joe buraya taşındığında, taşıyıcı olmayan her duvarı yıkmış, ucuz tavan döşemelerini sökmüş, zemini pürüzsüz, çıplak betona kadar soymuş ve bir sürü ışık takmıştı. Sağ tarafımda, soyunma odası olarak da kullanılabilecek kadar büyük birkaç banyo odası vardı. Geniş bir güvenlik halısının üzerinde otuz kadar iyi kullanılmış ağırlık antrenmanı ekipmanı ve sadece bakarken bile kaslarımın ağrmasına neden olan birkaç ağırlık ve dambıl rafı bulunuyordu. Önümde, yükseltilmemiş olmasına rağmen gerçek bir boks ringi vardı. Ringin diğer tarafında, yükseltilmiş bir platformda uzun bir boks hedefleri sırası vardı: ağır torbalar, hız torbaları ve nadiren arka arkaya bir kereden fazla vurabildiğim birkaç titreşimli torba.

Son alan kalın bir darbe matıyla kaplıydı ve spor salonundaki en geniş alandı. Judo pijamaları giymiş birkaç kişi çeşitli boğuşma teknikleri üzerinde çalışıyordu. Pijamalıların çoğunu Chicago'nun en iyileri olarak tanıdım.

Adamlardan biri, iri yarı ve kaslı bir çaylak, keskin bir çığlık attı ve sonra o ve bir başkası tek bir rakibe saldırmak için yaklaştı. Hızlıydılar ve birlikte iyi çalışıyorlardı. Karşılarında Murphy'den başka biri olsaydı, muhtemelen başarılı olurlardı.

Chicago Polisi'nin Özel Soruşturma bölümünün başındaki kadın olan Teğmen Karrin Murphy 1.80 . Sarı saçları kuyruk şeklinde arkadan bağlanmıştı ve siyahtan gri solmuş bir kemerle beyaz pijama giyiyordu. Hoş ve sağlıklı bir şekilde çekiciydi -kristal mavisi gözler, berrak bir cilt, kalkık bir burun.

Ve on bir yaşından beri aikido öğrencisiydi.

İri yarı çaylak onun hızını hafife almıştı ve o hatasını fark edene kadar kız onun tekmesinden sıyrılmıştı. Onu ayak bileğinden yakaladı, tüm vücuduyla büktü ve bir iki saniyeliğine tökezlemesine neden oldu - ikinci saldırganla başa çıkmasına yetecek kadar bir süre. Adam daha temkinli vurunca Murphy ani bir çığlık attı, bir yumruk taklidi yaptı ve adamın kemerine bir ön tekme savurdu. Tam gücünde değildi ve darbeyi doğru şekilde almıştı ama birkaç adım geriye düştü, ellerini onaylarcasına kaldırdı. Murphy ciddi olsaydı onu sertçe yere sererdi.

Çaylak geri geldi ama henüz hızlanmamıştı. Murphy bir yumruk ve yavaş bir ters yumruğu engelledi, çaylağı bileğinden yakaladı ve

Bir eli kırılma noktasına kadar bükülmüş ve sırtının küçük kısmında sıkıca tutulmuştu. Çaylak yüzünü buruşturdu ve mindere üç kez vurdu. Murphy onu serbest bıraktı.

"Hey, Stallings," dedi, tüm salonun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Az önce burada ne oldu?"

Yaşlı rakip sıırttı ve "O'Toole az önce bir kızıdan dayak yedi, Teğmen" dedi.

Salondaki diğer polislerden genel bir alkış ve iyi huylu alay sesleri yükselirken, "Öde bakalım!" ve "Demiştım!" sesleri de yükseldi.

O'Toole pişmanlıkla başını salladı. "Neyi yanlış yaptım?"

"Tekmeyi telgrafla gönderdi," dedi Murphy. "Sen bir geyiksin, O'Toole. Hafif bir tekme bile işini görür. Daha fazla güç elde etmek için hızından ödün verme. Hızlı ve basit ol."

O'Toole başıyla onayladı ve ortağıyla birlikte minderin açık bir köşesine doğru yürüdü.

"Hey, Murphy," diye seslendim. "Ne zaman küçük çocuklarla uğraşmayı bırakıp kendi boyunda biriyle dövüşeceksin?"

Murphy kuyruğunu omzunun üzerinden salladı, gözleri parlıyordu. "Gel de bunu yüzüme söyle, Dresden."

"Bacaklarımı kesmem için bana bir dakika verin, keseceğim," diye cevap verdim. Ayakkabılarımı çıkardım ve toz bezimle birlikte duvara dayadım. Murphy duvardaki raftan yaklaşık bir metre uzunluğunda pürüzsüz ahşap bir asa aldı. Asamı minderin üzerinde bantla işaretlenmiş bir kareye götürdüm ve birbirimizin önünde eğildik.

Basit bir sekansla ısındık, sabit, çalışan bir ritimde dönüşümlü vuruşlar yaptık, tahta çıtalar sağlam bir şekilde takırdadı. Murphy daha fazla hız için zorlamaya başlamadı. "Seni neredeyse iki haftadır görmüyorum. Bu kendini savunma fikrinden vaz mı geçiyorsun?"

"Hayır," dedim sesimi alçaltarak. "Bir iş üzerindeydim. Dün gece bitirdim." Dikkatimi kaybettim, sıralamada kaydım ve Murphy'nin asası sol elimin parmaklarına sertçe çarptı. "Cehennem çanları, *ah!*"

"Konsantre ol, pısırık." Murphy parmaklarımı sallamam için bana bir saniye verdi ve sonra tekrar baştan başladı. "Aklında bir şey var."

"Kayıt dışı bir şey," dedim sesimi alçaltarak.

Etrafına bakındı. Kimse kadar yakınında değildi. "Tamam." "Bir hayduta ihtiyacım var. Müsait misin?"

Murphy kaşlarını kaldırdı. "İnsan gücüne mi ihtiyacınız var?"

"Thugpower," dedim.

Murphy kaşlarını çattı. "Aklında ne var?"

"Black Court," dedim. "Şehirde en az iki tane, muhtemelen daha fazla." "Vurucular mı?"

Başımı salladım. "Bir tanesi dün gece beni almaya çok yaklaştı." "Sen iyi misin?"

"Evet. Ama bu heriflerin işini hemen bitirmeliyiz. Kızıllar gibi nazik ve eğlence düşkününü değiller."

"Anlamı?"

"Yani beslendiklerinde kurbanları genellikle hayatta kalamıyor. Çok sık beslenmiyorlar ama ne kadar uzun süre kalırlarsa o kadar çok insan ölüyor."

Murphy'nin gözleri ani, öfkeli bir ateşle parladı. "Planın nedir?" "Onları bul. Öldür onları."

Kaşları havaya kalktı. "Öylece mi? Resmi balolar, maskeli balolar, ön hazırlık olarak gizli toplantılar yok mu?"

"Hayır. Bir değişiklik olsun diye kötü adamları alt etmenin iyi olacağını düşündüm."

"Bu planı sevdim."

"Çok basit," diye kabul

ettim. "Senin gibi," dedi

Murphy. "Tıpkı benim gibi."

"Ne zaman?"

Başımı salladım. "Gün ışığında saklandıkları yeri bulur bulmaz. Bunu muhtemelen bir ya da üç gün içinde yapabilirim."

"Cumartesi nasıl?"

"Uh. Neden?"

Gözlerini devirdi. "Murphy'nin yıllık aile toplantısı bu hafta sonu. Birleşme hafta sonunda çalışıyor olmaya çalışıyorum."

"Oh," dedim. "Neden sadece, bilirsin işte... ortaya ?"

"İçin iyi bir bahaneye ihtiyacım , yoksa annem bunun sonunu duymama izin vermez."

"Yalan söyle."

Murphy başını salladı. "O bilir. Medyum ya da onun gibi bir şey."

Kaşlarımın kalktığını hissettim. "Vay be Murph. Sanırım işleri öyle bir ayarlamaya çalışacağım ki, ölümcül canavar tehdidi senin yıllık aile eğlencenden kaçmak için uygun olacak. Öncelikler anlayışınız beni bir kez daha şaşırttı."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Her yıl bundan korkarak zaman geçiriyorum. Annemle aramız biraz kötü. Aile akıl sağlığınıza bozar. Seni hafife al-"

Sözünü aniden kesti ve içimden küçük bir sızı geçti. Anlamamı beklemiyordu. Benim bir annem yoktu. Bir ailem yoktu. Hiç olmadı. Babamla ilgili silik anılarım bile neredeyse yok olmuştu. Öldüğünde sadece altı yaşındaydım.

"Tanrım, Harry," dedi Murph. "Düşünemedim. Özür dilerim."

Öksürdüm ve sıraya odaklandım. "Uzun bir iş olmamalı. Ben vampirleri bulurum. İçeri gireriz, birkaç kazık çakarız, birkaç kafa keseriz, biraz kutsal atarız ve gideriz."

Hızlanmaya başladı, belli ki bu yorumu dikkate almadığım için o da benim kadar mutluydu. Asası benimkine değdiğinde salınımlarının gücü ellerimi vızıldattı. "Yani klişeleri mi yaşayacağız?" diye sordu. "Kazıklar, haçlar ve sarımsak mı?"

"Evet. Cakewalk."

Murphy homurdandı. "O zaman neden haydutlara ihtiyacınız var?"

"Fedailerinin olması ihtimaline karşı. Karşı haydut kabiliyetine sahip haydut gücüne ihtiyacım var." Murphy başını salladı. "Fazladan birkaç el kötü bir fikir olmaz." Tekrar hızlandı, asası bulanıklaşmıştı. Ayak uydurmak için mücadele etmek zorunda kaldım. "Neden kutsal bir

şövalye adam?"

"Hayır," dedim.

"Ya ona ihtiyacımız olursa?"

"Michael istesem gelirdi. Ama onun benim yüzümden incindiğini görmekten bıktım." Kaşlarımı çattım, neredeyse ritmi kaybediyordum, sonra tekrar buldum. "Michael'ın etkinlik programını Tanrı ya da onun gibi biri yapıyor ve Michael'ın resmi olarak olmadığı zamanlarda çok daha az yenilmez olduğu hissine kapılıyorum."

"Ama o büyük bir çocuk. Yani, riskleri biliyor. Aklı var."

"Çocukları da var."

Murphy bu sefer bocaladı ve başparmaklarından birine vurdu. Yüzünü buruşturdu ve aşağıladığı çaylak polise doğru başını salladı. "O'Toole, Mickey Malone'un yeğeni. Yanına çağırırsam senin için ateşe atlar."

"Tanrım, hayır. Bu koşuda acemi yok. Aptalca bir hata ölümcül ."

"Stallings'le konuşabilirim."

Başımı salladım. "Murph, SI'daki çocuklar doğaüstü tuhaflıklarla başa çıkma konusunda ortalama bir ayıdan çok daha iyiler ama birçoğu hâlâ

neyle uğraştıklarına inanırlar. Zeki, sert, donup kalmayacak ya da korkmayacak birini istiyorum ve bu da sensin."

"Bundan daha iyiler."

"Bir şeyler ters giderse onlara ne olacak? Eğer bir hata yaparsam. Ya da sen yaparsan. Tek parça halinde kurtulsalar bile, gerçek dünyaya döndüklerinde tepkiyle nasıl başa çıkacaklarını düşünüyorsun? İnsanların vampirlere inanmadığı ve açıklanması gereken cesetlerin olduğu bir yere?"

Murphy kaşlarını çattı. "Sanırım benim de başıma aynı şey gelirdi." "Evet. Ama sen onların liderisin. Sen onların liderisin.

onları böyle bir karmaşanın içine sokmak mı? Onları buna maruz bırakmak mı?"

Murphy salonun etrafındaki birkaç adama baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bunu istemediğimi biliyorsun. Ama demek istediğim, ben de en az onlar kadar savunmasızım."

"Olabilir. Ama sen skoru biliyorsun. Onlar bilmiyor. Pek sayılmaz. Dikkatli ve akıllı olmak için yeterince şey biliyorsun."

"Peki ya Beyaz Konsey?" diye sordu Murphy. "Onların sana yardım etmek istemesi gerekmez mi? Yani, sen onlardan birisin."

Omuz silktim. "Genel olarak beni sevmiyorlar. Onların yardımına boynumda bir kılıca ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var."

"Vay be. Birisi gerçekten de senin cazibene ve karşı koymuş."

"Ne diyebilirim ki. Hiç zevkleri yok."

Murphy başıyla onayladı. "Peki başka kimi alacaksın?"

"Sen ve bir kişi daha tabut devriyesi için yeterli olur," dedim. "Vampirlerle arası iyi olan birini tanıyorum. Ve bu iş bittiğinde hazırda bekleyen bir şoförüm olacak."

"Kaç yasayı çiğnemeyi planlıyorsun?" "Hiçbirini," dedim. "Eğer yardım edebilirim."

"Ya bu vampirlerin insan kiralık katilleri varsa?"

"Onları etkisiz hale getiriyoruz. Ben sadece Kara Saray'ı hedef alıyorum. Ama vicdan memuru olarak çifte görev yapmak istiyorsan, benim için sorun değil."

Sekansı bitirdik, bir adım geri çekildik ve birbirimizi selamladık. Murphy benimle minderin kenarına kadar yürüdü, kaşlarını çattı ve bir şeyler düşündü. "Herhangi bir yasayı atlatmak istemiyorum. Vampir avcılığı başka bir şey. Kanunsuz olmak başka bir şey."

"Tamamdır," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ve bunu Cumartesi günü yaparsak çok ama çok sevinirim."

Homurdandım. "Erken gidersek belki en azından hastanede falan yatabilirsin."

"Ha-ha," dedi Murphy.

"Bana bir iyilik yap ve birkaç gün boyunca kayıp kişilere göz kulak ol. Yerlerini yardımcı olabilir. Elde edebileceğim her türlü bilgiyi istiyorum."

"Anladım," dedi Murphy. "Biraz el ele çalışmak ister misin?"

Toz bezimi aldım. "Gelemem. Yarım saat içinde yeni işimde olmam gerekiyor." "Harry, aikido zorlu bir disiplindir. Eğer her gün pratik yapmazsan,

öğrendiklerinizi kaybedeceksiniz."

"Biliyorum, . Ama her gün bir rutine bağlı kalamam ki. gün."

"Biraz bilgi tehlikeli bir şeydir," dedi Murphy. Asamı tuttu Ben paltomu giyerken bana ve geri verirken aniden kaşlarını çattı. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Ağzı, gülmek için zor tuttuğunda aldığı şekle büründü. "Cebindeki bir köpek yavrusu mu, yoksa beni gördüğüne sevindin mi?"

Aşağıya baktım. Yavru köpek uykusundan uyanmış ve başını pardösümün cebinden çıkarmış, mutlu bir şekilde nefes alıp veriyordu. "Ah. Doğru."

Murphy yavru köpeği cebimden çıkardı, karnını yukarı çevirdi ve karnını okşamaya başladı. "Adı ne?"

"İsim yok. Onu tutmayacağım." "Ah," dedi Murphy.

"Köpek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Çok fazla ilgi istiyorlar ve ben de her saat yokum."

"Bana bundan bahset. Tanıdığın biri var mı?"

"Pek sayılmaz."

"Bana bir iyilik yap. Onu bir günlüğüne tut."

Murphy gözlerini kırıştırdı. "Neden ben?"

"Çünkü bu sabah yeni bir işe gitmem gerekiyor ve onu birinin yanına yerleştirecek zamanım olmadı. Hadi ama Murph. Arkadaş canlısı. Sessizdir. Orada olduğunu asla anlamayacaksın. Sadece bir günlüğüne."

Murphy bana ters ters baktı. "Onu tutmayacağım."

"Biliyorum, biliyorum."

"Onu tutmayacağım." "Az

önce öyle dedin Murph."

"Onu tutmayacağımı anladığın sürece sorun yok." "Çoktan anladım."

Başını salladı. "Sadece bu seferlik o zaman. Bugün masamda evrak işleriyle uğraşıyorum.

Ama saat beşe kadar onu almak için orada olsan iyi olur." "Sen bir meleksin, Murph. Teşekkür ederim."

Gözlerini devirdi ve yavruyu kolunun kıvrımına yerleştirdi. "Evet, evet. Yeni işin ne?"

İçimi çektim ve ona söyledim.

Murphy bir kahkaha patlattı. "Sen bir domuzsun, Dresden." "Bilmiyordum," diye itiraz ettim.

"Oink. Oink, oink."

Ona ters ters baktım. "Senin yapman gereken evrak işleri yok mu?" "Beşe kadar orada ol, domuz."

"Beşe kadar." İçimi çektim. Arabama doğru yürürken kendi kendime ve setteki ilk günüm için yola çıktım.

Bölüm 7

Chicago bir iş şehridir. Her türden girişimci, Amerikan rüyasının peşinde, yol boyunca yıkılan işletmelerin bir kenara atarak kıyasıya mücadele eder. Kasaba, çoğu uzun vadeli ticari devlerin elinde bulunan eski iş merkezleriyle doludur. Yeni bir işletme Second City'ye gözünü diktiğinde, şehrin banliyölerinde yer alan yeni sanayi parklarından birine yerleşmek onlar için daha ucuza geliyor. Hepsi aşağı yukarı birbirine benziyor - iki ya da üç kat yüksekliğinde, penceresiz, peyzajsız ve çakıllı otoparkları olan düz, bloklu, kolayca uyarlanabilir binalar. Devasa, çirkin beton tuğlalar gibi görünüyorlar ama ucuzlar.

Arturo, şehrin yirmi dakika batısındaki bir sanayi kompleksinde böyle bir binayı kısa süreliğine kiralamıştı. Ben oraya vardığımda otoparkta park etmiş üç araba daha vardı. Kötücül enerjilerden korunmak için ihtiyaç duyabileceğim çeşitli büyümlü araçlarla dolu naylon bir sırt çantam vardı: tuz, bir demet beyaz mum, kutsal su, bir anahtarlık, küçük bir gümüş çan ve çikolata.

Evet, çikolata. Çikolata her türlü kötülüğü savuşturur. Ve kötülükleri savuştururken acıkırsanız, atıştırmalık bir şeyleriniz olur. Çok amaçlı bir ekipman.

Oyma ahşap patlatma çubuğumun bir ucu, hızlı bir çekiş yapmam gerekirse diye sırt çantasından dışarı çıkmıştı. Ayrıca kalkan bileziğimi, annemin beş köşeli tılsımını, güç yüzüğümü ve üzerinde çalıştığım yeni bir aleti takıyordum; ayakta duran bir ayı şeklinde oyulmuş gümüş bir kemer tokası. Büyümlü cephaneliğe sahip olup ihtiyaç duymamak, sahip olmayıp ölene kadar öldürülmekten daha iyiydi.

Arabadan çıktım. Üzerimde bir çift pantolon ve polo tişört vardı, çünkü bir yetişkin film setindeki prodüksiyon asistanının ne giymesi gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Müşteri iş kıyafetiyle yetinmek zorunda kalacaktı. Sırt çantamı bir omzuma attım ve arabayı kilitledim. Benimle birlikte ikinci bir araba yanaştı, parlak yeşil bir kiralık araba ve Blue Beetle'ın yanına park etti.

Arabadan iki adam indi. Şoför otuzlu yaşlarının sonlarında, fit görünümlü bir adamdı. Boyu ortalamanın biraz üzerindeydi ve fanatik olmayan bir şekilde spor yapan birinin yapısına sahipti. Orta kahverengi saçları biraz dağınık görünecek kadar uzundu. Yuvarlak çerçeveli gözlükler, Nike tişört ve Levis giyiyordu ve cross-trainer'ları muhtemelen yüz dolardan fazlaya mal olmuştu. Bana başıyla selam verdi ve gerçek bir neşe tonuyla "Günaydın," dedi.

"Merhaba," diye cevap
verdim. "Yeni çocuk
mu?" diye sordu. "Yeni
adam." "Kameraman
mı?"
". "

"Harika." Sırıttı, kiralık arabanın arkasından tasarımcı etiketli bir spor
çantası çıkardı ve omzuna astı. Yaklaşp elini uzattı. "Ben Jake."

Onunla yumruklarımızı değiş tokuş ettik. Elleri, onlarla çalışan birinin
nasırlarına sahipti ve parmaklarımı ezmeye kalkışmadan güç veren bir özgüveni
vardı. Ondandır hoşlanmıştım. "Harry," diye karşılık verdim.

Kiralık arabadan inen ikinci adam ağırlık kaldırma reklamlarında oynamış
gibiymi. Uzun boyluydu ve dar deri pantolonu ve kolsuz egzersiz gömleğinin
altında Herkül heykeli gibi yapılmıştı. Yüksek teknoloji ürünü bir bronzluğu, kömür
karası saçları vardı ve otomobil sigortasında uygun fiyatlara hak kazanacak kadar
yaşlı değildi. Yüzü olimpiyatçı vücuduna uymuyordu. Yüz hatları fiziksel
çekiciliğin çan eğrisinin batı yamacında yer alıyordu. Gerçi dürüst olmak gerekirse
bana öldürücü bir kaş çatmayla bakıyordu, bu da muhtemelen fikrimi değiştirdi.

"Sen de kimsin be?" diye hırladı.

"Ben Harry'yim," dedim.

Kendi spor çantasını çıkardı ve arabanın kapısını çarparak kapattı. "Her
zaman ukala mısınız?"

"Hayır. Bazen uyuyorum."

Bana doğru bir çift sert adım attı ve bir elinin topuğunu kavgacı bir şekilde
omzuma doğru itti. Klasik maço jitsu. Karşılık olarak oldukça şiddetli sürü şey
yapabilirdim ama elimden geldiğince otoparkta kavgaya girmemeye çalışıyorum.
İticiyi boyun eğmeden karşıladım ve homurdandım.

"Bileğın biraz topallıyor," dedim. "İstersen sana bir egzersiz ya da başka bir
şey gösterebilirim, yardımcı olabilirim."

Yüzü ani bir sıcaklıkla buruştu. "Orospu çocuğu," diye küfretti adam ve
kocaman ellerini yumruk haline getirebilmek için çantasını yere bıraktı.

"Vay canına," dedi Jake ve aramıza girerek büyük adama döndü. "Hey, hadi
ama Bobby. Bu saçmalık için çok erken."

Bobby, Jake onu zapt etmek için yanına geldiğinde çok daha saldırganlaştı,
hırlamaya ve küfretmeye başladı. Mecazi devden çok fazla etkilenmek için çok
fazla gerçek devle karşılaşmıştım, ama herhangi bir şey olmadığına da sevindim.

Daha uzağa. Çocuk benden çok daha güçlüydü ve kendini nasıl idare edeceği konusunda hiçbir şey bilmiyorsa, tüm günümü mahvedebilirdi.

Çocuk bir dakika sonra sakinleşti, eşyalarını tekrar topladı ve bana kaşlarını çattı. "Ne düşündüğünü biliyorum ve bunu unutabilirsin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Demek sen de psişiksin?"

"Ukala dublör," diye hırladı. "*Bir kere* oldu. Kendine bir isim yapmayacaksın. Artık gitsen iyi olur."

Jake iç çekti. "Bobby, o değil." "Ama dedi ki-"

"*Şaka* yapıyordu," dedi Jake. "Tanrım, o bu işte senden daha iyi. Bak, içeri gir. Biraz kahve ya da kaynak suyu falan al. Atış gününde buna ihtiyacın yok."

Çocuk bana tekrar ters ters baktı ve işaret parmağını bana doğru salladı. "Seni uyarıyorum, pislik. Yaralanmak istemiyorsan yolumdan çekil."

İlham verdiği tüm panik ve dehşeti yüzümden uzak tutmaya çalıştım. "Okeydoke."

Çocuk hırladı, bana doğru yere tükürdü ve sonra hışımla içeri girdi-
yan.

"Birisi bugün testosteronu düğümlenmiş olarak uyandı," dedim.

Jake Bobby'nin gidişini izledi ve başını salladı. "Baskı altında. Almamaya çalış kişisel, dostum."

"Bu çok zor," dedim. "Hakaretler, şiddet içeren duruşlar ve Böyle.

" Jake yüzünü buruşturdu. "Seninle kişisel bir ilgisi yok dostum. Endişeleniyor." "Bir dublörle değiştirilmekten mi?"

"Evet."

"Sen ciddi misin? Bir porno filmde dublör ne halt eder?" Jake elini belli belirsiz kemerine doğru salladı. "Aşırı yakın çekimler."

"Uh. Ne?"

"Tarihsel olarak konuşmak gerekirse, bu pek sık olmaz. Özellikle de Via-Gra şimdi. Ama bir yönetmenin, eğer oyuncu sahneyi bitirmekte zorlanıyorsa, sahnenin kapanışı için dublör getirmesi bilinmeyen şey değil."

Gözlerimi kırptım. "Benim *dublör penis* olduğumu mu düşündü?"

Jake tepkime güldü. "Dostum. Sen yenisin." "Bu işi uzun zamandır mı yapıyorsun?"

"Bir süre," dedi.

"Sanırım bu bir rüya işi, ha? Muhteşem kadınlar ve hepsi."

Omuz silkti. "Düşündüğün kadar değil. En azından bir süre sonra."

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Alışkanlık mı?" diye sordu rahat bir sırıtışla. "Artı seçeneksizlik. Bir keresinde aile işini yapmayı ama olmadı." Bir an sessiz kaldı, yüzünde belli belirsiz bir keder vardı. Kendine gelmek için başını salladı ve "Bak, Bobby için endişelenme. Sahne adını bulduğunda sakinleşecektir."

"Sahne adı?"

"Evet. Sanırım onu bu geren de bu. Bu sadece ikinci çekimi. İlki hazır ama son düzenlemeleri falan yapmaları biraz zaman . Sahne ismini bulmak için önümüzdeki haftaya kadar zamanı var."

"Performans ismi, ha."

"Dalga geçmeyin," dedi, yüz ifadesi ciddiydi. "İsimlerin gücü vardır, adam."

"Öyle mi? Gerçekten."

Jake başıyla onayladı. "İyi bir isim güven verir. Bu bir isim için önemlidir. genç adam."

"Dumbo'nun sihirli tüyü gibi," dedim.

"Doğru, aynen."

"Peki sen hangi isimle ?" diye sordum.

"Jack Rockhardt," diye cevap verdi Jake hemen. Bir an için bana baktı, yüz ifadesi değerlendiriciydi.

"Ne?" Ben sordum.

"Yani ismi tanımadın mı? Ya da beni?"

Omuz silktim. "Televizyonum yok. O sinemalara da gitmiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Amish falan mısınız?" "Evet, öyle. Ben Amish'im."

Sırıttı. "Belki de benimle içeri gelsen iyi olur. Seni etrafla tanıştırayım."

"Teşekkürler."

"Sorun değil," dedi Jake.

Steril bej duvarları ve görünmez orta kahverengi halıları olan binaya girdik. Jake beni üzerinde bilgisayar baskılı "YEŞİL ODA" yazan bir kapıya götürdü ve içeri girdi.

Konforlu büyüklükteki odanın ortasında uzun konferans masası uzanıyordu. Çörekler, içecekler, meyveler, simitler ve her türden diğer yiyecekler masaya dizilmişti.

tepsilere dizilmişti. Oda mis gibi taze kahve kokuyordu ve bir fincan kahve içmek için hemen kahve makinesine yöneldim.

Kırklı yaşlarının ortasında, kot pantolon, siyah bir tişört ve kırmızı-beyaz bir fanila giymiş, sade yüzlü bir kadın içeri girdi. Saçları kırmızı bir ban- dananın altında toplanmıştı. Eline bir kâğıt tabak aldı ve üzerine rastgele yiyecekler döktü. "İyi sabahlar, Guffie."

"Joan," diye cevap verdi Jake kolayca. "Harry'yle tanıştın mı?"

"Henüz değil." Omzunun üzerinden bana baktı ve başını salladı. "Vay canına. Çok uzunsun."

"Ben aslında bir cüceyim. Saç kesimi beni daha uzun gösteriyor."

Joan güldü ve ağzına bir çörek attı. "Sen prodüksiyon asistanısın, öyle mi?"

"Evet."

Başını salladı. "Öyleyse üretelim."

"Onun Arturo'nun çantası olduğunu sanıyordum."

"Yönetmen ve baş yapımcı o. Asıl yapımcı benim. Ma- keup, kameralar, ışıktandırma, setler, aklınıza ne gelirse. Ekibi ve detayları ben hallediyorum." Bana döndü ve elini uzattı, bunu şekerli çöreklerin güzelliğini silkeliyordu. "Joan Dallas."

"Memnun oldum," dedim. "Harry Dresden."

Joan başıyla onayladı. "Hadi o zaman. Ateş etmeden önce yapmamız gereken çok şey var.

Guffie, soyunma odasına git temizlen." Jake başıyla onayladı. "Henüz gelmediler mi?"

Ses tonu sinirli bir hal aldı. "Giselle ve Emma öyle."

Bir an sessiz, hamile bir gerginlik yaşandı. Jake yüzünü buruşturdu ve kapıya yöneldi. "Harry, tanıştığımıza memnun oldum. Joan iyidir ama seni ölümüne çalıştırır."

Joan ona bir elma fırlattı. Jake göğsünden seken elmayı yakaladı, dişleriyle parçaladı ve odadan çıkarken el sallayabilmek ağzında tuttu.

"Kendine biraz yiyecek al Stilts," dedi Joan. "Kameraları bir araya getirmeme yardım edebilirsin."

"Yola çıkmadan önce Arturo ile konuşmayı umuyordum," dedim.

Elinde kahvaltı hamur işleriyle dolu iki tabakla döndü. Meyve almaya zahmet etmemişti. "Komik bir adamsın. Muhtemelen henüz yataktan çıkmamıştır. Şu kurabiye kutusunu getir. Kan şekerim çok düşerse kafanı koparabilirim."

Beni kısa bir koridordan kavernöz bir odaya, bir çekim stüdyosuna . Hafifçe yükseltilmiş bir sahnede, cömertçe döşenmiş bir yatak odasına benzeyen ışıksız bir set vardı. Önünde bir sıra halinde dizilmiş birkaç siyah plastik kasa ve ayaklı bir mağaza lambası vardı. Joan ışığı yaktı ve her üç ya da dört harekette bir ağzına bir parça yiyecek atarak kasaları açmaya başladı.

"Güzel yer," dedim.

Joan ısırıklar arasında, "Berbattı," dedi. "Buradaki son şirket bir tür bilgisayar üretimi işi yapıyordu ama yalan söylüyor olmalıydılar. Buradaki tüm kabloları yeniden yaptılar, olması gerekenden çok daha ağır kablolar . Her şeyi çalışır hale getirmek bir haftamı aldı ve sonra eski spor salonlarını soyunma odası gibi bir şeye dönüştürmek zorunda kaldım, ama burası hala kurallara uygun değil."

"Fizik kurallarını değiştiremezsin," dedim.

Güldü. "Amin."

"Mühendis o zaman?" Ben sordum.

"Zorunluluktan dolayı" diye cevap verdi. "Setleri, ışıktandırmayı, elektriği yaptım. Hatta biraz su tesisatı. Ve," dedi, kutuları açarak, "kameralar. Toplan bakalım, gofer oğlan; yardım edebilirsin."

O ağır plastik kasalardan parçaları yerleştirirken ben yerime oturdum. Birkaç profesyonel fotoğraf makinesini ve tripodu uzun bir pratiğin verdiği güvenle yerleştirdi. Bana talimatlar verdi ve ben de ona yardım etmek için elimden geleni yaptım.

İşin hoş, sessiz bir ritmi vardı; Missouri, Hog Hollow'daki bir çiftliğe en son gittiğimden beri gerçekten hissetmediğim bir şeydi bu. Ve bu ilginçti - teknoloji benim için yabancı bir alandı.

Yaratılışın ilkel güçlerini kullananların fizikle uzun süredir devam eden bir kını var. Özellikle elektronik ekipmanlar öngörülemez şekilde davranma eğilimindedir - ta ki kapanıp çalışmayı tamamen durdurana kadar. Eski teknolojiler daha istikrarlı görünüyordu, Vietnam Savaşı'nın bitiminden önce üretilmiş bir Volkswagen Beetle ile şehirde dolaşmamın bir nedeni de buydu. Ancak yeni ürünler -video kameralar, televizyonlar, cep telefonları, bilgisayarlar- benim yanımda uzun süre kaldıktan sonra korkunç bir şekilde bozularak ölürlerdi.

Yaptığımız işte bana bir şekilde çekici gelen bir düzen duygusu vardı. Parçaları bir araya getirmek, yerlerine kilitlemek, fişleri ilgili soketlere hizalamak, kablo gruplarını birbirine dolanmayacak şekilde bantlamak. O kadar iyi yaptım ki Joan arkasına yaslandı ve son kamera üzerinde tek başıma çalışmamı izledi.

"Peki bu nasıl çalışacak?" Dedim. "Sonra ne olacak?"

"Işıklar." İç çekti. "Lanet olası ışıklar en can sıkıcı kısım. Kimsenin çok parlak ya da çok buruşuk görünmemesi için onları ayarlamamız gerekiyor. Bu iş bittikten sonra, teknik müdürün sesle ilgilenmesine izin vereceğim ve gidip oyuncuların üzerine çullanacağım."

"Mecazi anlamda, umarım."

Kadın homurdandı. "Evet. Bazıları yeterince iyi, mesela şu taş kafa Guffie. Ama onları bir şeyler yapmaya zorlamazsanız, asla zamanında sete hazır olamazlar. Makyaj, kostüm, bu tür şeyler."

"Aha. Bazıları geç mi kaldı?" diye sordum.

"Scrump ," dedi. Neredeyse bir hırıltı gibi çıktı. Ben ittim. "Kim olacak?"

"Tricia Scrump. Aktris."

"Ondan hoşlanmıyor musun?" diye sordum.

Joan neşeyle, "O kendini beğenmiş, egoist küçük kaltaktan nefret ediyorum," dedi. "Prensese oynayacak ve oyuncu kadrosundaki diğer herkes zamanında gelmek, zamanında hazır olmak ya da tamamen ayık olmak zorunda olmadıklarını bilecek, çünkü Şehvetli Ekselansları Trixie Vixen her şeye geç gelecek, uçurtma gibi uçacak ve tam olarak istediği gibi yapacak. Onu tokatlamak için can atıyorum."

"Duygularını bu şekilde bastırmamalısın," dedim.

Bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Yeni başlayan birini eski politikalara sürüklemeye gerek yok. Sanırım onunla tekrar çalışacağım için üzgünüm. Bunu beklemiyordum."

Aha. Porno yıldızına düşmanlık. Biz bu işte buna "sebe" diyoruz. Joan bende ürpertici, canı bir *Strega* izlenimi bırakmamıştı ama yetenekli bir yalancının sizi sırtınızdan bıçaklayana kadar masum görünebileceğini zor yoldan öğrenmiştim.

İyi bir araştırmacı gibi daha fazla bilgi aradım. "Neden olmasın?"

Başını iki yana salladı. "Arturo kendi şirketini kurmak için Silverlight Studios'tan ayrıldığında pek çok insanı kızdırdı."

"Bu konuda ne düşünüyorsun? Hareketi kastediyorum."

İç çekti. "Arturo bir aptal. Nazik bir adam ve iyi niyetli. Ama o bir aptal. Şu anda onunla çalışan herkes Sil- verlight tarafından kara listeye alınma riskiyle karşı karşıya."

"Trixie bile mi? Yani, eğer o büyük bir yıldızsa, stüdyo ona boyun eğmez mi?"

Joan yaptığım bir bağlantıyı kontrol etmek için eğildi ve fişi taktı. "Uyuşturucu falan mı aldın sen? O sınırlı raf ömrü olan büyük bir yıldız. Gözlerini kırpmadan onu değiştirirler."

"Cesur birine benziyor."

Joan başını salladı. "Cesareti aptallıkla karıştırma. Bence kaybedilmeyecek kadar önemli olduğuna inanacak kadar aptal."

"Daha iyi bilmesem, ondan pek hoşlanmadığımı söyledim."

"Ondan hoşlanıp hoşlanmamam önemli değil," dedi Joan. "Benim işim onunla çalışmak."

Davaları kapatıp üst üste koymaya başlarken ağzını sert bir çizgiye oturtmasını izledim. Tricia Scrump'ın, nam-ı diğer Trixie Vixen'in aynı profesyonel kararlılığa sahip olmadığına bahse girmeye hazırdım.

Joan'ın kasaları ve aletleri toplayıp loş stüdyonun uzak duvarına yardım ettim. Hızlı hızlı hareket ediyordu, kararlı ifadesinin altında gerginlik ve hoşnutsuzluk kaynıyordu. Onu elimden geldiğince gizlice inceledim. Burada olmaktan mutlu olmadığı belliydi. Arturo'yu bir tür ağır entropi lanetiyle vuruyor olabilir ?

Takip etmedi. Arturo hakkında konuştuğunda hiç düşmanlık görmemişti. Ve eğer ölümcül büyüler kadar güçlü bir uygulayıcı olsaydı, bu kadar teknolojinin arasında kariyerini sürdüremezdi. Eğer Arturo'ya karşı intikam duyguları besliyorsa, o şimdiye kadar gördüğüm en iyi oyuncuydu.

Sanırım bu mümkün olabilirdi. Ama içgüdülerim bana karışık mesajlar gönderiyordu. Bir yandan bana Joan'ın doğru yolda olduğunu söylüyorlardı. Diğer yandan da bu kadında görüldüğünden daha fazlası olduğunu söylüyorlardı. Bir şeyler bana işlerin görüldüğünden daha ciddi olduğunu, bu durumun ilk başta inandığımdan daha da tehlikeli olduğunu söylüyordu.

Beni rahatsız etti. Beni çok rahatsız etti.

Joan son kutuyu da kapattı ve düşünce akışımı yarıda kesti. "Tamam o zaman," dedi. "Hadi stüdyoya güç verelim."

"Um," dedim. "Belki de bunu yaptığında burada olmamalıyım."

Kaşlarını kaldırdı, belli ki bir açıklama bekliyordu.

"Uh," dedim. "Kafamda bir plaka var. Elektrik alanlarının etrafında biraz seğiriyor. Yüksek voltajlı ekipmanlar, bu tür şeyler. Zaten çalışır gelmeyi tercih ederdim, böylece bir sorun çıkarsa geri çekilebilirim."

Joan bana büyük bir şüphecilikle baktı. "Öyle mi?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Bu işi nasıl *aldın*?"

Tanrım, berbat bir yalancıyım. "Um." ile başlamayan bir cevap düşünmeye çalıştım.

Ama sözüm kesildi.

Sessiz, görünmez bir enerji dalgası odayı süpürdü, soğuk ve iğrençti. Midem ani bir bulantıyla burkuldu ve tüylerim diken diken oldu. Karanlık, tehlikeli bir büyü dönerek dikkatimi stüdyonun çıkışına çekti. Bu, yok eden, bozan, çürüten ve yozlaştıran türden bir sihirdi.

Ölümcül bir entropi lanetini beslemek için gereken bir büyü.

"var?" Joan tek eliyle beni sarstı. "Harry? Titriyorsun.

İyi misin?"

"Binada başka kimler ?" diye boğuk bir sesle sormayı başardım. "Jake, Bobby, Emma ve Giselle. Başka kimse yok."

Tökezleyerek çantama doğru gittim ve onu aldım. Joan dengemi sağlamama yardım etmeseydi düşebilirdim. "Bana yerini göster."

Joan şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırdı. "Ne?"

Kara büyü hissini elimden geldiğince uzaklaştırdım ve hırladım, "Tehlikedeler. Bana yerini gösterin! Şimdi!"

Ses tonum onu telaşlandırmış olabilirdi ama yüz ifadesi korkmaktan çok endişeye dönüştü. Joan başını salladı ve yarı koşarak stüdyodan çıktı, beni yan kapıdan çıkarıp metal sarmal merdivenlerden yukarı ve başka bir koridora yönlendirdi. Üzerinde "GİYİNME ODASI" yazan bir odaya doğru hızla ilerledik.

"Geri çekil," dedim ve onun önüne geçtim.

Bir kadın çığlık atmaya başladığında henüz kapı tokmağına dokunmamıştım.

Bölüm 8

Kapıyı yırtarak açtım ve dairem büyüklüğünde, ayaklı aynalar, katlanır masalar ve sandalyelerle kaplı bir odaya girdim. Kötü enerjilerden oluşan bir bulut yüzüme tokat gibi çarptı. Bobby sağımda duruyordu, yüz ifadesi şaşkınlık ve kafa karışıklığını yansıtıyordu. Solumda, görüş alanımın köşesinde çoğunlukla çıplak olan bir kadın duruyordu. Bakmak için durmadım ama odanın içinde ikinci bir kapıya koştum. Kısmen açıktı ve sallanarak tekrar kapandı.

Kapıdan yatak odam büyük bir banyoya , ki bu o kadar da alışılmadık bir durum değil. Hava sıcak, nemli ve taze sabun kokuyordu. Duş çalışıyordu, cam kapısı sivri dişler halinde kırılmıştı. Zemin daha fazla cam kırığı, biraz su ve bolca kanla kaplıydı. Yerde iki sert, hareketsiz beden yatıyordu.

İçgüdülerim bir uyarı çığlığı attı ve kanlı su havuzuna adım atmadan hemen önce kendimi bir sıçrayışa attım. Kaval kemiklerim lavabonun tezgahına sertçe çarptı ve düşmeye başladım. Musluğa tutundum ve kendimi yukarı çektim. Kaval kemiklerim çok acıyordu ama ayaklarımı yerden kesmemiştim. Beynim içgüdülerimi yakaladı ve neler olduğunu gördüm. Yerdeki iki kişi hareketsiz değildi, kaskatı bir acı pozisyonuna kilitlenmişlerdi.

Odanın arka köşesinden kıvılcımlar sıçradı. Ağır, yüksek voltajlı bir aydınlatma armatürü tavandan kopup düşmüş ve açıkta kalan kabloları yerdeki ince kırmızı sıvı tabakasının içine çekmişti.

Dediğim gibi, kullanmaya çalışırken teknolojiyle aram pek iyi değil. Ama onu gerçekten mahvetmek *istediğimde* cehenneme dönüyorum. Sağ elimi aydınlatma armatürüne doğru uzattım, tutarsız bir şekilde hırladım ve görünmez bir yıkım topu gibi elektrik tehdidinin üzerine ham güç irade ettim. Altıgen havada dalgalandı ve canlı teller belki iki saniye boyunca vahşi mavi elektrik yaylarına dönüştü.

Ve sonra ışıklar söndü. Tüm lanet binada. Hoppala.

Yerde yatan kişiden, muhtemelen Jake ve Giselle adında birinden bir çift nefes sesi duydum. Beş köşeli tılsımımı çıkardım.

"Neler oluyor?" Bobby'nin sesi kuşkuluydu. Stars, ne aptal ama. "Hey, pislik, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Lanet olası acil durum ışıkları nerede?" dedi sinirli bir kadın sesi. Soyunma odasında bir ışık yandı ve Joan elinde anahtarlığındaki cep feneriyle banyo kapısında belirdi. "Neler oluyor?"

"Dokuz-bir-bir'i ara," diye bağırdım. "Acele edin, kanama var." "Işığa ihtiyacın var," dedi Joan.

"Bir tane buldum." Gümüş beş köşeli yıldızın içinden enerji geçirdim. Titredi ve yerdeki kanı siyah sabit mavi bir parıltıyla aydınlanmaya başladı. "Acele et ve geri dönerken bulabildiğin tüm buzları da yanında getir." Joan kapıdan çıkıp gözden kayboldu. "Çekil önümden, seni mankafa," diye hırladı ve ayak sesleri koridora doğru geri çekildi. Lavabodan indim, suya atladı ve yere düşen insanların yanında diz çöktü.

Belden yukarısı çıplak olan Jake benimle birlikte kıpırdandı. "Ah," dedi sert bir sesle. "Ow."

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Biraz yalpalayarak doğrulup oturdu. "Boş ver. Giselle, duşta ayağı kaymış olmalı. Ona yardım etmeye geldim."

Dikkatimi kıza çevirdim. Gençti ve benim zevkime göre biraz cılızdı, uzun bacakları ve uzun saçları vardı. Onu sırt üstü yatırdım. Boynu boyunca uzanan bir kesik vardı, kulağının dibinden köprücük kemiğinin üstüne doğru kıvrılıyordu. Derisinde kan parlıyordu, ağzı kısmen açıktı ve koyu renk gözleri cam gibiydi.

"Lanet olsun," dedim. Büyük bir raftan bir havlu aldım ve kızın yarasının üzerine sertçe bastırdım. "Jake, sana ihtiyacım var."

Başını kaldırıp biraz dalgınca baktı. "O öldü mü?"

"Eğer yardım olacak. Şunu sıkıca tut. Yaranın üzerine baskı uygula."

"Tamam." Kararlı görünmüyordu ama çenesini sıkı ve dediğimi yaptı. Ben ayaklarını rulo bir havluyla yükseltirken Jake, "Nabız hissedemiyorum. Nefes almıyor."

"Lanet olsun." Kızın başını geriye yatırdım ve ağzının açık olduğundan emin oldum. Ağzımı onunkine ve sertçe üfledim. Sonra geri çekildim ve ellerimin topuklarını göğüs kafesine yaklaştırdım. Ne kadar sert itmeme gerektiğinden emin değildim. Kalp masajı dersindeki pratik mankenin kırılacak kaburgaları yoktu. Tahmin ettim ve doğru yaptığımı umdum. Beş kez ittim, sonra bir nefes daha. Beş kez daha, sonra bir nefes daha. Tılsımımdan gelen mavi ışık sallanıp dalgalanıyor, gölgelerin yalpalamasına ve kaymasına neden oluyordu.

Bilin diye söylüyorum, kalp masajını uzun süre yapmak . Belki altı ya da yedi dakika dayanabildim ve Jake bana onunla yer değiştirmemi söylediğinde göremeyecek kadar başım dönmeye başlamıştı. İşlerimizi değiştirdik. Joan büyük bir çelik kase traşlanmış buzla döndü ve ben de onu başka bir havlunun içine katlattım, sonra da yaranın üzerine bastırdım.

"Ne yapıyorsun?" Joan sordu.

"Kötü kesilmiş. Kalbini çalıştırırsak kan kaybından ölecek," diye nefes nefese kaldım. "Soğuk kan damarlarını daraltacak ve kanamayı yavaşlatacak. Bu ona biraz zaman kazandırabilir."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Joan. "Zavallı şey."

Yüzüne bakmak için eğildim. Yüz hatlarının sol tarafındaki ve boğazındaki deri koyu, kızgın kırmızı lekelerle kaplıydı. "Bak. Yanıklar."

"Elektrikten mi?" Joan sordu.

"Yüzü suyun içinde değildi," dedim. Gözlerimi kısarak kızla duşun arasına baktım. "Su," dedim. "Kızın üzerine sıcak geldi. Haşlandı ve lanet olası candan aşağı düştü."

Joan bıçakla yaralanmış gibi irkildi ve yüzü griye döndü. "Aman Tanrım. Bu benim hatam. Su ısıtıcısını kendim bağladım."

"Uğursuz," dedi Bobby soyunma odasından. "Bütün bu çekim . Boku yedik."

Joan kendini sabit tutuyordu ama gözyaşları çenesinden çıplak kızın üzerine dökülüyordu. Yaranın üzerine baskı yapmaya devam ettim. "Bunun senin hatan olduğunu sanmıyorum. Ön tarafa çıkmanı ve sağlık görevlileri geldiğinde onlara yol göstermeni istiyorum."

Yüzü hâlâ kül rengi olan kadın ayağa kalktı ve arkasına bakmadan uzaklaştı. Jake ne biliyormuş gibi ağızdan ağıza müdahaleye devam etti. Sağlık görevlileri ağır hizmet tipi el fenerleri taşıyarak ve aralarında tekerlekli bir sedye taşıyarak nihayet nefese kalmıştım ve yaraya havlu ve buz tutuyordum.

Onlara kıza ne olduğunu anlattım ve yollarından çekilerek makyaj aynalarının olduğu bir duvar boyunca uzanan tezgâhın köşesine oturdum. Bir dakika sonra Jake de bana katıldı. "Nefes aldığını hissettim sanki," diye soluk soluğa konuştu. Sağlık görevlilerinin çalışmasını izledik. "Tanrım, bu gerçekten korkunç. Bütün bunların olma ihtimali nedir? Biliyor musun?"

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kapattım ve duyularımı etrafımdaki odaya doğru genişlettim. Öfke ve paniğin içinde bir yerlerde, boğucu yıkıcı büyü bulutu dağılmıştı. Geriye sadece bir iz kalmıştı. Kriz sona erdiğinde ve zihnimi meşgul edecek bir eylem olmadığında ellerim titremeye başladı ve görüşümün köşelerinde birkaç yıldız gördüm. Hayali bir panik dalgası kalbimi ve nefes alışıma . I

Başımı eğdim ve enseme ovuşturarak geçmesini bekledim. Sağlık görevlilerinin elinde eski büyük el fenerleri vardı, ben de muskamı kaldırıp mavi ışığın sönmesine izin verdim.

"Sen iyi misin?" Jake sordu.

"Bir dakika içinde gelecek. Umarım iyi olur."

Jake kaşlarını çatarak başını salladı. "Belki Bobby haklıdır." "Uğursuzluk konusunda mı?"

"Belki." Bir saniye boyunca beni inceledi, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Nereden biliyorsun?"

"Neyi biliyorsun?"

"Başımızın belada olduğunu. Yani, stüdyoda olduğunu sanıyordum. Düşüğünü duyduktan birkaç saniye sonra içeri koştum ve sadece birkaç metre . Benden birkaç saniye sonra kapıdan girmiş olmalısınız. Nereden bildin?"

"Sadece şanslıydım. Kameraları bitirdik ve Joan beni oraya beni tanıtmak için falan götürdü."

"Yaktığın o ışık neydi?"

Omuz silktim. "Bir arkadaşımın çocuğunun hediyesi. Çocukların sahip olduğu yeni ve havalı bir şey. Dans kulüpleri ve fiçı partileri için ışıklı mücevherler."

"Onlara artık rave diyorlar."

"Rave. Doğru."

Jake bir süre beni izledi ve sonra yavaşça başını salladı. "Özür dilerim. Sanırım paranoyaklaşıyorum."

"Ben de . Sorun değil."

Başını salladı ve yorgun bir şekilde yere yığıldı. "Orada ölü bir adam olduğumu sanıyordum. Teşekkür ederim."

Büyücü olayını mümkün olduğunca gösterişsiz tutmak akıllıca görünüyordu. Birileri etrafa kötü enerji saçıyordu. Beyaz Konsey'in bir büyücüsü olarak kimliğimin reklamını yapmanın bir anlamı yoktu. "İçeri koştuktan başka bir şey yapmadım," dedim. "Elektrikler kesildiği için şanslıyız."

"Evet."

Sağlık görevlileri ayağa kalktı, Giselle'i sedyeye yükledi ve kaldırdı. Jake ve ben de onlar gibi ayağa kalktık. "İyi olacak mı?" diye sordu.

Sağlık görevlileri ama içlerinden biri "Bir şansı var" dedi. Adam başıyla beni işaret etti. "Buz olmasaydı bunu yapamazdı."

Jake kaşlarını çatı ve dudaklarını çığnedi, belli ki üzgündü. "Ona iyi bak."

Sağlık görevlileri hızlı ve kararlı adımlarla dışarı çıkmaya başladı. "Efendim, doktorların sizi edebilmesi bizimle birlikte hastaneye gelseniz iyi olur."

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi Jake.

Sağlık görevlileri köşeyi döndü ama ikinci sağlık görevlisi geri seslendi: "Elektrik hissetmeyeceğiniz kadar kötü hasar verebilir. Hadi gelin."

Ama Jake olduğu yerde kaldı. Sağlık görevlileri ışıklarını da alarak soyunma odasını bir anlığına karanlıkta bıraktılar, ta ki Joan küçük el feneriyle dönene kadar. "Guffie, Bowflex'li kışını şu ambulansa sok."

Aynalı duvardaki yansımasına baktı. Saçları her yöne doğru uzanıyordu. "Görünüşe göre Einstein, Frankenstein'ın Gelini ve Don King ile aynı stiliste gitmiş olsam da kendimi iyi hissediyorum. Benim için endişelenmeyin."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi. "Peki, sizi oraya kendim götüreceğim. Ben elektrik hatlarının kimseyi öldürmeyeceğinden emin olana kadar herkesin gitmesi gerekiyor. Bobby ve Emma zaten dışarıdalar. Harry, üçe kadar burada ol, tamam mı?"

"Neden?" diye
sordum. "Ateş
etmeye başlamak
için."

"Ateş etmek," diye ağzından kaçırdı Jake. "*Ondan* sonra mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Gösteri devam etmeli. Herkes dışarı çıksın ki kapıyı kilitleyebileyim. Guffie, arabama bin benimle tartışma. Arturo bizimle hastanede buluşacak."

"Tamam," dedi Jake. Kabul etmekte bir sakınca görmüyor gibiydi. "Peki ya Bobby ve Emma? Arabaları var mı?"

"sanmıyorum."

Jake spor çantasını aldı, içini karıştırdı ve bana bir dizi anahtar attı. "Al. Bunları benim için Emma'ya verir misin?"

Onları yakaladım ve hepimiz binadan çıkmaya başladık. "Yakaladım seni."

Joan iç çekti. "Belki de uğursuzuzdur. Sanki biri *Macbeth*'e söylemiş gibi."

"İhtimaller nedir ki?" diye sordu Jake.

Baloncuk, baloncuk, zahmet ve sıkıntı, ateş serserisi ve kazan baloncuğu. Onlara bir şey söylemedim ama işlerin iyiye gitmeden önce daha da kötüye gideceğinden emindim.

Çok daha kötüsü.

Bölüm 9

Dışarı çıktık. Joan ve Jake, Bobby ve Emma olduğunu tahmin ettiğim kadınla kısa bir süre konuştular. Sonra Joan, Jake'i bir arabaya bindirip aceleyle dışarı çıktı ve sahneyi biraz daha gözetlemem için boş bıraktı. Ortada böyle ölümcül bir büyü varken kaybedecek zamanımız yoktu ve anahtarlar bana etrafı biraz daha koklamak için iyi bir bahane verdi.

Kabadayı Bobby'nin kafasındaki herhangi bir şeyin önemli olacağına dair pek umudum yoktu, bu yüzden kadına odaklandım ve onlara doğru yürüdüm. "Merhaba. Ben Harry. Prodüksiyon asistanıyım."

"Emma," dedi kadın. Aslında çok güzeldi. Kişisel bir sıcaklık, bir nezaket hissi uyandıran türden bir güzelliği vardı - gülümsemeye en uygun yüz. Gözleri yonca yeşiliydi, teni solgundu, saçları uzun ve kıvrıldı, güneşli altın rengi çizgilerle vurgulanmıştı. Kot pantolon ve siyah bir kazak giymişti ve her ikisi de davetkâr görünüyordu ama gülümsemiyordu. Bana elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Onlara yardım etmek için orada olmanıza sevindim."

"Kim olsa yapardı," dedim.

"Haydi Emma," dedi Bobby, suratı asıktı. "Bir taksi çağırıp gidelim."

Onu görmezden geldi. "Seni daha önce buralarda gördüğümü sanmıyorum."

"Hayır, ben buralıyım. Bir arkadaşım beni Arturo ile tanıştırdı.

iş."

Emma dudaklarını büzdü ve başını salladı. "O çok yumuşak başlı," dedi. "Her ihtimale karşı

Biri size söyledi, bu sette sıradan bir gün değil."

"Umarım değildir. Arkadaşınız için üzgünüm."

Emma başıyla onayladı. "Zavallı Giselle. Umarım iyi olur. Fransa'dan gelmiş, ailesi yok. Durduğum yerden onu göremedim. Boğazından mı yaralanmıştı?"

"Evet."

"Neresi? Yani, nerede yaralandı?"

Kendi yüzüme bir çizgi çektim, çenemin arka köşesinden başlayıp Adem elmamın yanına kadar kıvrıldı. "İşte. Arkadan öne."

Emma gözle görülür bir şekilde ürperdi.

"Tanrım, yara izleri." "Eğer yaşarsa, onları umursayacağından şüpheliyim."

Emma, "Sanki göstermeyecek," dedi. "Gösterecekler. Kimse ona rol vermeyecek."

"Daha kötüsü de olabilirdi."

Bana baktı. "Onun mesleğini onaylamıyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ne yani, dindar bir tip falan mısın?" "Hayır. Ben sadece-"

"Çünkü eğer öyleyseniz, size şu anda öyle olmadığımı söylemek isterim ve insanların işimi yargılamasından hoşlanmıyorum."

"Ben dindar değilim. Ben, uh-"

"İkiyüzlü piçlerden çok sıkıldım..." Başka bir şey söylemeye başladı, sonra gözle görülür bir çaba göstererek ağzını kapattı. "Özür dilerim. Genelde aşırı duyarlı biri değilimdir. Bazen insanların bana işimin benim için ne kadar kötü olduğunu söylemesinden bıkıyorum. Ruhumu nasıl yozlaştırdığını. Onu terk etmem ve hayatımı Tanrı'ya adamam gerektiğini söylüyorlar."

"Bana inanmayacaksınız," dedim. "Ama ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

"Haklısın," dedi. "Sana inanmıyorum."

Kemerinden bir ses geldi ve klipsinden bir cep telefonu çıkardı. "Evet?" Bir an durakladı. "Hayır. Hayır, tatlım. Annen ben gitmeden önce sana söylemişti. Gracie bir kurabiye alacağını söylerse, sadece bir kurabiye alırsın. Annen eve gelene kadar patron o." Bir süre dinledi ve sonra iç çekti. "Biliyorum tatlım. Özür dilerim. Yakında evde olacağım. Tamam mı? Ben de seni seviyorum, tatlım. Öptüm. Güle güle."

"Çocuk mu?" Ben sordum.

Telefonu kemerine geri koyarken bana yarım bir gülümseme verdi. "İki. Büyükanneleleri yanlarında."

Kaşlarımı çattım. "Vay be. Çocuklu aktrisler hakkında hiç düşünmemiştim-ren."

"Çok fazla değil," dedi.

"Babaları kariyerinizi önemsiyor mu?"

Gözleri ateşle parladı. "Onlarla bir ilişkisi yok. Ya da benimle."

"Oh," dedim. Ona anahtarları uzattım. "Jake'den, araba için. Kusuruma bakma-

seni kandırdım. Bunu yapmak istememiştim."

Nefesini verdi ve öfkesinin baskısını dışarı atmış gibi görünüyordu. Onları kabul etti. "Senin suçun değil. Gerginim."

"Buradaki herkes öyle görünüyor," dedim.

"Evet. film. Eğer iyi iş yapmazsa hepimiz iş aramaya ."

"Neden?"

Bir omzunu silkti. "Durum biraz karışık. Ama hepimizin Silverlight ile sözleşmesi var. Arturo onlardan ayrıldı ama stüdyoyla yaptığı sözleşmeye, ayrıldıktan sonra üç ay boyunca Silverlight'tan oyuncu almaya devam etmesine izin verecek bir şey eklemeyi başardı."

"Oh," dedim. "Jake başka bir film hakkında bir şeyler söyledi."

Başını salladı. "Arturo üç yapmak istedi. Bu ikincisi. Eğer filmler iyi giderse, Arturo kendi adını duyuracak ve biz de Silverlight'la olan sözleşmemizi feshetmek ya da daha iyi koşullar için yeniden müzakere etmek için yeterli güce sahip olacağız."

"Anlıyorum," dedim. "Ve eğer filmler çökerse, Silverlight sözleşmelerinizi asla almayacak."

"Aynen öyle." Kaşlarını çatı. "Ve çok fazla sorun yaşadık. Şimdi de bu." Bobby, "Haydi, Emma," diye seslendi. "Açlıktan ölüyorum. Gidip bir şeyler bulalım-şey."

"Değişiklik olsun diye biraz kendine hakim olmaya çalışmalısın." Kadının yeşil gözleri sinirli bir öfkeyle parladı, ama öfkesini yüzünden uzaklaştırarak, "O halde öğleden sonra burada görüşürüz, Harry," dedi. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde."

Arabaya doğru yürürken dönüp Bobby'ye ters ters baktı. Konuşmadan arabaya bindiler, arabayı Emma kullandı ve otoparktan ayrıldılar. Arabama doğru yürüdüm, düşünceliydim. Thomas ve Arturo haklıydı. Birisi çok kötü bir entropi laneti savurmuştu -bunun tesadüfi bir yıkıcı enerji odağı olmadığını varsayarsak- bir yıldırımla vurulmanın mistik eşdeğeri.

Bazen herhangi bir nedenden dolayı enerji birikebilir - büyük miktarda duygu, travmatik olaylar, hatta basit bir coğrafya. Bu enerji etrafımızdaki dünyayı etkiler. Cubbies'e iç saha avantajı sağlayan (gerçi teke olayı bu avantajı ortadan kaldırıyor), trajik ve şiddet içeren olayların yaşandığı yerlerin etrafında içten içe bir korku havası bırakan ve garip olayların yaşandığı yerlerin kötü bir üne sahip olmasına neden olan şey budur.

Giselle ve Jake'in başına gelen lanetin hemen öncesine kadar belirli bir enerji birleşmesi hissetmemiştim ama bu tesadüf olma ihtimalini tamamen ortadan kaldırmıyordu. Tanımlanması ya da anlaşılması zor olan bir dizi büyülü enerji vardır. Her kültürde bunlar için binlerce isim vardır - mana, psişik enerji, totem, juju, chi, biyoeteral güç, Güç, ruh. Bu, çevremizdeki yaşlı Toprak Ana'yı etkileyen inanılmaz derecede karmaşık bir iç içe geçmiş enerji sistemidir, ancak hepsi oldukça basit bir kavrama indirgenir: Boktan şeyler olur.

Ama yine de Arturo'nun etrafındaki diğer insanlar yaralanmıştı. Yıldırımın bir kez düşebileceğini kabul edebilirdim ama araya girmeseydim dört kez düşecekti. Tesadüf olma ihtimali pek yok.

Ne kadar istemiş olursam olayım, Giselle'cam kapıya kaymasına, camın kırılıp onu kesmesine ışıkların yere düşüp elektriklenmesine neden olan enerji, o doğal güç noktalarından biri değildi. Geniş ve maksatlı bir yılan gibi yanımdan geçip gitmişti ve yoluna çıkan ilk kişinin peşinden gitmemişti. Beni, Joan'ı, Jake'i, Bobby'yi ve Emma'yı görmezden gelmiş ve kızın peşinden duşa girmişti.

Yani Arturo en azından bir yanılıyordu. Hedef o değildi.
malocchio.

Etrafındaki kadınlar öyleydi.

Ve bu beni çok kızdırdı. İsterseniz bana Neandertal deyin, ama kadınların başına kötü şeyler geldiğinde gerçekten irrasyonel oluyorum. İnsan şiddeti en iğrenç halini bir kadın maruz kaldığında gösterirdi ve doğaüstü yırtıcılar daha da kötüydü. Bu yüzden Thomas'ın Justine'e girişini görmek beni çileden çıkarmıştı. Kızın istekli olduğunu biliyordum. Thomas'ın ona zarar gelmesini istemediğinden oldukça emindim. Ama içimdeki daha ilkel içgüdüler sadece onun bir kadın olduğunu ve Thomas'ın onu avladığını görüyordu.

Aklımın mantıklı kısmı ne düşünürse düşünsün, birinin bir kadını incittiğini gördüğümde içimdeki gigantopithicus en yakın kemiğe uzanmak ve birinin kafasına Kubrickvari bir şekilde vurmak istiyor.

Kaşlarımı daha da çatarak arabaya bindim ve kendimi sakinleşmeye ve düşünmeye zorladım. Bildiklerimi analiz etmeye başlayacak kadar rahatlayana kadar derin nefesler aldım. Saldırılarda kan davası hissi vardı. Birisi Arturo'ya kin besliyordu ve kasıtlı olarak onun yakınındaki kadınlara saldırıyordu. Kim böyle bir kin besleyebilirdi ki?

Kıskanç bir kadın, belki. Özellikle de üç eski karısı olan bir adam olduğu için.

Madge, Arturo ile iş yapıyordu. Bana intikamcı bir nefret gibi ilkel ve içten gelen bir şeyle servetini tehlikeye atacak biri gibi görünmedi. En son karısı Tricia da aynı durumdaydı ama onunla henüz tanışmamıştım. Diğer eski eş Lucille'in belki de bu resimde olmaması gerekiyordu. İntikam almak için büyü kullanıyor olabilir miydi?

Başımı salladım ve arabamı çalıştırdım. Bir keresinde kısa süreliğine bir entro- py lanetine maruz kalmıştım. Neredeyse beni öldürecek olan *malokyodan* çok daha güçlüydü.

Jake ve Giselle'i öldürdü. Ağır bir büyü cephaneliğine ve laneti benden uzaklaştırmak için iyi bir adamın hayatını feda etmesine rağmen zar zor hayatta kaldım.

Jake ve Giselle'i kurtarmıştım ama şanslıydım. Kendi kanımla dolu bir havuzda elektrik akımına kapılan ben de . *Malocchio*'yu zar zor da olsa hafifletmeyi başarmıştım ama bunun tekrarlanmayacağını söyleyecek hiçbir şey yoktu. Ve bir dahaki sefere kötücül büyü mızrağının doğrudan bana yönelmesi fazlasıyla mümkündü.

Blue Beetle'ı çalıştırdım ve ofisime doğru yola çıktım.
Yol.

Fail hakkında kesin bir tahminde bulunmak için yeterli bilgiye sahip değildim. Belki de cinayet silahını olduğu gibi incelemek ve nasıl kullanıldığını belirlemek daha mantıklı olacaktır.

Ne de olsa lanetler de diğer büyülerle aynı türden sınırlamalara sahipti. Bu da Nazar'ı gönderen kişinin büyüü bir hedefe yönlendirmek için bir tür araca sahip olması anlamına . Vücut parçaları en iyi sonucu verirdi; bir tutam saç, tırnak kırpıntısı ve taze kan en yaygın kullanılan nesnelerdi ama sadece bunlar değildi. Hedeflenen kurban gibi giydirilmiş küçük bir bebek olan bir poppet de kötü niyetli bir büyüü hedeflemek için kullanılabilir. İyi bir fotoğraf bile kullanılabilirdiğini duymuştum.

Ancak büyüü hedeflemek sürecin sadece bir parçasıydı. Katil büyüü herhangi bir yere göndermeden önce, bunu gerçekleştirecek enerjiyi toplamak zorundaydı. Bu kadar güçlü bir lanet, ham büyüü tek bir yerde toplamak ve odaklamak için çok fazla çalışma gerektirecekti. *Bundan* sonra da enerjinin şekillendirilmesi, istenen sonuca dönüştürülmesi gerekirdi. Sihir konusunda yetenekli olanlar arasında bile bu tür bir disiplin nadir görülürdü. Elbette, Beyaz Konsey'den herhangi biri bunu rutin olarak yapabılırdi ama Beyaz Konsey sihir yeteneği olan herkesi kapsamıyordu. Çoğu çıraklığa başvuracak kadar yetenekli değildi. Ve eğitimlerini tamamlayamayıp başarısız olan pek çok insan vardı.

Bu kadar güçlü bir büyü, büyü kullanımına yeni başlayan biri için tehlikeli bir iş olabilirdi. Bunun, büyüyle birinin küçük, kıskanç bir hevesi olmama ihtimali yüksekti. Rahatsız edici miktarda yeteneği olan biri metodik bir şekilde cinayet işliyordu.

Ama neden? Neden Arturo için çalışan kadınları öldürsün? Nasıl bir etkisi olacaktı? Filmlerinde yer alan insanlar açıkça çok gergindi. Belki de birileri Arturo'nun iş girişimini sekteye uğratmak için terör estirmeye çalışıyordu.

tür intikam bir gerekçe olabilir, ancak bir an düşündükten sonra açgözlülüğün alanı daha fazla olasılığa açtığına karar verdim. Açgözlülük güzel, steril bir motivasyon. Eğer para doğruysa, birinden faydalanmak için onu tanımanıza gerek yoktur. Onlardan nefret etmeniz, onları sevmeniz ya da onlarla akraba olmanız gerekmez. Kim olduklarını bilmenize bile gerek yok. Sadece parayı, onların nefes almaya devam etmesini istediğinizden daha fazla istemeniz gerekir ve eğer tarih herhangi bir gösterge ise, bu çok nadir görülen bir zihin yapısı değildir.

Binamın otoparkına park ettim ve merdivenlerden ofisime çıktım. Arturo'nun yıkımı kime yarayacaktı? Silverlight Stüdyoları. Başımı salladım. Bu düşünce tarzı bir tür çılgın intikam vuruşundan çok daha iyi uyuyordu. Başlamak için iyi bir yerdi ve kullanmak için birkaç saatim vardı. Şansım yaver giderse, vicdanının olması gereken yerde dolar işaretleri olan bir kötü adam fikrini desteklemek (ya da yıkmak) için ihtiyaç duyacağım bilgileri bulabilirdim.

Ofisimin kapısını açtım ama içeri girmeden enseme soğuk ve sert bir şey hissettim: bir silahın namlusu. Kalbim ani ve ürkütücü bir paniğe kapıldı.

"Ofise git," dedi sessiz, sert bir ses, rahat ve erkeksi. "Bunu olması gerekenden daha fazla gürültülü hale getirme."

Bölüm 10

Görünüşe göre başımın arkasına tutulan bir silah ruhumun derinliklerinde bir felaket ve iyi niyet duygusu yaratıyor. İşbirliği yaptım.

Ofisin kapısını açtım ve silahlı adam beni takip etti. Ofisim büyük değil ama köşede ve iki duvarında pencereler var. Bir masa, üzerinde eski kahve makinemin bulunduğu bir tezgah, birkaç metal dosya dolabı ve normallerle halkla ilişkilere yardımcı olması için broşürlerin sergilendiği bir masa var. Masam pencerelerin arasındaki köşede duruyordu, karşısında müşteriler için iki rahat sandalye vardı.

Silahlı adam beni rahat sandalyelerimden birine götürdü ve "Otur."

dedi. Oturdum. "Hey, dostum, bak-"

Silah daha sert bastırdı. "Sus."

Sustum. Bir saniye sonra omzuma bir şey çarptı. "Al şunu,"

dedi silahlı adam. "Tak şunu."

Arkama uzandım ve elastik bir baş kayışı olan ağır bir kumaş uyku maskesi buldum. "Neden?"

Silahlı adam silahının horozunu geri olmalı, çünkü tıkladı. Aptal maskeyi taktım. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama körken bir araştırmacı olarak pek de iyi çalışmıyorum."

"Amaç da bu zaten," dedi silahlı adam. Silah boynumu terk etti. "Beni tehdit altında hissettirmemeye çalış," dedi esnemeye çalışarak. "Tamamen ürkmüş ve gerginim. Herhangi bir ses çıkarırsan ya da ayağa kalkmaya başlarsan muhtemelen seğiririm ve bu tetik oldukça hassas. Silahım burnuna doğrultulmuş durumda. Bunu takip eden sebep-sonuç zinciri senin için rahatsız edici olabilir."

"Belki bir dahaki sefere sadece 'dondur diyebilirsin' dedim. 'Bana adım adım anlatmana gerek yok.'"

Ses tonu hafif bir gülümsemeyle renklendirilmiş gibiydi. "Sadece durumu anladığından emin olmak istedim. Aptalca bir anlayışsızlık yüzünden kafanı uçursaydım, yüzlerimiz kıpkırmızı olurdu." Durakladı, sonra ekledi, "En azından benimki."

Bana gergin gibi gelmedi. Sesi sıkılmış gibiydi. Bir dakika boyunca hareket ettiğini duydum ve sonra havada ani bir titreşim oldu. Sanki yüzümün derisi aniden kuruyup deri haline gelmiş ve elmacık kemiklerimin üzerinde sıkışmış gibi hissettim.

"Tamam," dedi. "Bu kadar yeter. Çıkar şunu."

Maskeyi çıkardım ve silahlı adamı masamın kenarında otururken buldum, elinde kompakt bir yarı otomatik vardı. Silahı rahat bir şekilde bana doğrultmuştu. İri adamdı, neredeyse benim boyumdaydı, koyu altın rengi saçları biraz egzotik görünecek kadar uzundu. Sabit duran ve hiçbir şeyi kaçırmayan gri-mavi gözleri vardı. Gri bir tişörtün üzerine rahat siyah bir pantolon ve siyah bir spor ceket giymişti. Bir halterciden çok bir yüzücü gibi yapıydı, aslansı bir gücü ve tembel bir zarafeti vardı.

Etrafıma baktım ve iki parmağım genişliğinde bir tuz çemberinin sandalyenin etrafına döküldüğünü gördüm. Yere yakın bir yerde bir Morton's tuz silindiri duruyordu. Tuz çemberinin bir kısmı kırmızıya boyanmıştı; kan. Onu çemberi güçlendirmek için kullanmıştı ve enerjisinin, benimki de dahil olmak üzere tüm büyüü içine hapsettiğini hissedebiliyordum.

Çember, sihirli enerjiyi soğuk bir şekilde durduracak bir bariyer oluşturmuştu. Silahlı adama herhangi bir büyü gönderebilmem için tuz çemberini fiziksel olarak kırmam ve bu bariyeri bozmam gerekecekti. Muhtemelen amaç da buydu.

Ona baktım ve dedim ki, "Kincaid. En azından yarına kadar senden haber almayı beklemiyordum."

"Yuvarlanan taşlar ve yosunlar, bebeğim," diye cevap verdi paralı asker. "Mesajını aldığımda Atlanta'dan geçiyordum. Buraya direkt uçuş bulmak zor olmadı."

"Gestapo muamelesi de neyin nesi?"

Omuz silktilti. "Ne yapacağı belli olmayan bir adamsın, Dresden. Sosyal bir görüşme yapmanın sakıncası yok ama senin gerçekten sen olduğuna dair güvenceye ihtiyacım vardı."

"Sizi temin ederim ki ben

benim." "Bu çok hoş."

"Şimdi ne olacak?"

Omuz silkerek bir omzunu yuvarladı. "Şimdi güzel bir konuşma yapacağız." "Sen bana silah doğrulturken mi?" diye sordum.

"Sadece ikimizden birinin beynini sihirle yeniden dekore ettirmeden dostça bir sohbet istiyorum."

"Bunu yapamam," dedim.

Parmağını olumsuz bir hareketle bana doğru salladı. "Konsey bunu yaparken yakalanan herkesi yakar. Bu farklı bir şey." Başıyla daireyi işaret etti. "Ama oradan, kelimenin tam anlamıyla yapamazsın. Buraya iş konuşmaya geldim, aptallıktan ölmeye değil. İsterseniz bu önlemleri bir iltifat olarak düşünün."

Kollarımı kavuşturdum. "Çünkü hiçbir şey kafaya silah dayamak kadar dalkavukça olamaz."

"Bu Tanrı'nın kendi gerçeği değil mi?" dedi Kincaid. Silahı masamın üzerine bıraktı ama elini üzerinde bıraktı. "Dresden, ben sadece sıradan bir insanım. Hâlâ hayattayım çünkü aptalca riskler almıyorum ya da olaylara gözü kapalı girmiyorum."

İnatçı öfkemi bir kenara bırakmaya çalıştım ve başımı salladım. "Tamam o zaman. Zarar yok, zarar yok. Faul."

"Güzel." Sol bileğindeki naylon kayışlı saati kontrol etti. "Saatim yok. Bütün gün. Benimle konuşmak istemişsin. Konuş o zaman."

Çılgılık atacak kadar sinirlendim ama kendimi için zorladım. "Kasabada bir vampir belası var."

"Black Court mu?"

"Evet," dedim.

"Kimin belası?"

"Mavra'nın."

Kincaid dudaklarını büzdü. "Kurnaz yaşlı cadı. Oldukça büyük bir ekibin başında olduğunu duydum."

"Evet. Onları küçülteceğim."

Kincaid'in işaret parmağı silahına dokundu. "Kara Divan'ı alt etmek zordur."

"Tabii onları tabutlarının içinde bulmazsanız," dedim. "Onları bulabilirim." "O zamana kadar seni korumamı ister misin?"

"Hayır. Benimle oraya gelmeni ve hepsini öldürmememe yardım etmeni istiyorum."

Beyaz dişlerinin arasından bir gülümseme dudaklarını ayırdı. "Saldırıya geçmek iyi olurdu. Savunmada sıkılmaya başladım. Oyun ne?"

"Bul onları. Öldür onları."

Kincaid başını salladı. "Yeterince basit."

"Evet, fikir bu. Bana ne kadara mal olacaksın?" Bana söyledi.

. "Kupon ya da başka bir şey veriyor musunuz?"

Kincaid gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. "Tanrım. Neden zamanımı harcadın, Dresden?"

"Bekle," dedim. "Bak, sana ödeme yapmanın bir yolunu bulacağım." Bir kaşını kaldırdı.

"Bunun için iyiyim."

"Belki," dedi. "Ama bir ömrü kiralık katil olarak geçirmenin insanı biraz alaycı yapması komik."

"Şansını dene," dedim. "Parayı sana getireceğim. Ve sana borçlu kalacağım. Bir tane."

Gözleri parlıyordu, içlerinde kötü niyet ve eğlence titreşimleri yer alıyordu. "Kötü şöhretli Dresden'den bir iyilik borçluyum. Sanırım sana bir şans vermek için yeterince zaman ayırmaya değer."

"Harika."

"İki şartım var," dedi. "Ne gibi?"

"En azından bir çift gözün daha yanımda olmasını istiyorum," dedi. "Kavgada iyi olan biri."

"Neden?"

"Çünkü biri yaralanırsa, onu canlı çıkarmak için iki kişi gerekir. Biri onu taşıyacak, diğeri de koruma ateşi açacak."

"Umursadığımı sanmıyordum."

"Tabii ki biliyorum," dedi. "Yaralı adam ben ." "Peki," dedim.

"İkinci koşul nedir?"

"Beni kazıklamaya çalışırsan çıkarlarımı korumak zorunda kalacağımı anlamalısın." Bir elini kaldırdı. "Beni yanlış anlama. Bu sadece iş. Kişisel bir şey değil."

"Bu bir sorun olmayacak," dedim. "Ayrıca, benim ölüm lanetimi yemek istemezsin, değil mi?"

"Hayır. Bu yüzden bin metreden bir tüfek kullanırdım. Mermi kendi son-ik patlamasından kaçır ve ateş edildiğini duymazsın bile. Ne olduğunu anlayamadan ölmüş olursun."

Bu beni korkuttu. Birkaç korkunç ya da kâbus gibi yaratıkla karşılaşmışım ama hiçbirisi bu kadar sakın ve pratik olmamıştı. Kincaid, iş o noktaya gelirse beni öldürebileceğine inanıyordu.

Ve düşününce, ben de ona inandım.

Bir dakika boyunca yüzümü izledi ve gülümsemesi biraz kurda dönüştü. "Beni gemide istediğine emin misin?"

Yarım saniyelik hamile bir sessizlik oldu. "Evet."

"Pekâlâ." Kincaid öne doğru bir adım attı ve ayak parmağıyla tuz çemberine dokundu. Çemberin oluşturduğu bariyerin gerginliği kayboldu. "Ama zamanım kısıtlı. Pazar gününden önce Ivy'nin evine dönmem gerekiyor."

"Anlaşıldı," dedim. "Nasıl iletişime geçebilirim?"

Silahını ceketinin cebine soktu ve gri bir kartvizit çıkardı. Kartı masama koydu ve "Çağrı cihazı." dedi.

Gitmek için döndü. Ayağa kalktım ve "Hey, Kincaid" dedim.

Tekrar bana baktı. Uyku maskesini ona fırlattım. O yakaladı.

"Sadece sıradan insanlar mı?" Ben sordum. "Evet."

"Doğüstü değil mi?"

"Keşke," dedi. "Vanilya ölümlü."

"Sen bir yalancısın."

Yüz hatları nötr bir maskeye dönüştü. "Affedersiniz?"

"Sana yalancısın dedim. Wrigley'deki dövüş sırasında seni gördüm Kincaid. Hareket halindeyken ve kötü adamlardan kaçarken bir düzine ateş ettin."

"doğüstü olan ne?"

"Bir kavgada, sadece sıradan insanlar bazen ıskalar. Belki de çoğu zaman. Sen bir kez bile ıskalamadın."

"Eğer ıskalayacaksan ateş etmenin ne anlamı var?" Gülümsedi, başparmağı ve işaret parmağıyla bir silah taklidi yaptı ve bana nişan aldı. Başparmağı öne düştü ve şöyle dedi: "Ben de senin kadar insanım Dresden. Sonra görüşürüz."

Sonra da gitti.

Daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissedeceğimi bilemiyordum. Bir yandan, eski bir silahşördü ve bir kavgada kesinlikle ölümcüldü. İnsan olsun olmasın, Mavra'yla yüzleşirken yanımda böyle birine ihtiyacım olabilirdi.

Öte yandan, ona nasıl ödeme yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ve bana suikast düzenleyeceğini söylediğinde ona inandım. Tüm bu konsept cehennem kadar korkutucuydu. Bir büyücünün avcısına karşı uygulanabilecek ölüm laneti tehdidi büyük bir . Bu, Beyaz Konsey'in bir üyesine saldırmaya çalışan herhangi birinin veya herhangi bir şeyin tereddüt edeceği, bir büyücünün hayatının son anlarında serbest bırakabileceği yıkıcı güç patlamasını riske atmak istemeyeceği anlamına geliyordu.

Ama bu anlar, pusudan ateşlenen yüksek güçlü bir keskin nişancı mermisine karşı çok yavaş kalırdı. Bunu hayal edebiliyordum, bir parıltı ve başımın arkasına bir darbe, bir anlık şaşkınlık ve sonra lanetimi telaffuz etme ihtiyacını bile fark edemeden karanlık.

Kincaid haklıydı: İşe yarayabilirdi. Dünyanın büyülü topluluklarındaki güçlerin taktik doktrini, gezegenin geri kalanının birkaç yüzyıl gerisinden eğilimindeydi. Beyaz Konsey'in en kıdemli büyücülerinin bu olasılığı hiç düşünmemiş olmaları bile mümkündü. Vampirler için de aynı şey geçerli. Ama işe yarayabilirdi.

Gelecek, profesyonel büyücüler için aniden oldukça tatsız bir yer gibi göründü.

Tuzu temizlemeye koyuldum ve küçük masama yerleşerek düşüncelerimi düzene soktum. Olayın etrafındaki koşullar hakkında daha fazla bilgi edinmeliydim.

malocchio'nun kurbanlari. Arturo Genosa'nın erotik film dünyasına girişiyle ilgili daha fazla bilgi edinmek için araştırmam gerekti.

Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir yandan *da* kendi kiralık katilimin kafamda delik açmasını engelleyecek kadar parayı nasıl kazanacağımı bulmam gerekiyordu.

Çoğu insan için bu umutsuz bir durum olurdu. Ama çoğu insan bu tür durumları benim kadar çok yaşamamıştı. Endişem ve gerginliğim yavaş yavaş arttı ve tanıdık duygularla sapkın rahatlığa kapıldım. Hayatta kalma içgüdülerimin beni erken ölüme karşı korumaya aldığını hissetmek aslında *iyi* hissettiriyordu.

Cehennem çanları. Bu delilik değil de ne?

Bölüm 11

Genosa'yı araştırırken bir yandan da uzun mesafe faturası ödedim. Los Angeles çevresindeki bir düzine farklı kuruluşu ve işletmeyi aradım, ancak neredeyse her telefona bilgisayarlar cevap verdi ve konuştuğum herkes beni internetteki ana sayfalarına . Belli ki gerçek bir insanla konuşmanın modası geçmişti. Aptal internet.

Bazı duvarlara çarptım, kafamı bazı kapalı kapılara çarptım, biraz bilgi edindim ve zamanım tükendi. İnternet adreslerini yazdım, biraz yiyecek aldım ve Murphy'yi görmeye gittim.

Özel Soruşturmalar'ın ofisi Chicago Polis Merkezi'ni oluşturan uyumsuz binalar yığınının birinde bulunuyor. Resepsiyon görevlisine giriş yaptım ve Murphy'nin bana verdiği danışman kimlik kartını gösterdim. Adam bana imza attırdı ve el sallayarak geçmemi sağladı. Merdivenlerden yukarı çıktım ve nezarethanelerin ve Özel Soruşturmaların bulunduğu kata geldim.

SI'nin kapısını açtım ve içeri girdim. Ana oda belki bir buçuk metre uzunluğunda ve yirmi metre genişliğindeydi ve masalar sardalye gibi tıkkış tıkkıştı. Odadaki tek bölme duvarları, birkaç yıpranmış eski kanepeler ve sıkılmış yetişkinler için bazı dergiler ve sıkılmış çocuklar için bazı oyuncaklar içeren bir masanın bulunduğu küçük bir bekleme alanının etrafındaydı. Bunlardan biri, üzerinde eski, koyu lekeler olan pelüş bir Snoopy bebeği yerde yatıyordu.

Yavru köpek onun üzerinde durdu, minik dişleri bebeğin kulaklarından birine gömülmüştü. Başını salladı, kendi yırtık kulağını salladı ve küçük, gıcırtilı hırıltılar çıkarırken Snoopy'yi küçük bir daire içinde sürükledi. Yavru köpek bana baktı. Kuyruğunu öfkeyle salladı ve bebeği daha da büyük bir şevkle parçaladı.

"Hey," dedim ona. "Murphy'nin seni izliyor olması gerekiyordu. Sen ne yapıyorsun?"

Yavru köpek hırladı ve Snoopy'yi daha sert salladı.

"Bunu görebiliyorum." İçimi çektim. "Ne bebek ama."

Uzun boylu, giderek kelleşen ve buruşuk kahverengi bir takım elbise giymiş bir adam masasından başını kaldırdı. "Merhaba Harry."

"Çavuş Stallings," diye cevap verdim. "Bugün Murphy'ye güzel hareketler yaptın. Karnınla ayağına vurma şeklin ilham vericiydi."

Sırıttı. "Kilitlemeye çalışmasını bekliyordum. Kadın fena bir dövüşçü. Herkes O'Toole'a anlatmaya çalıştı ama o hâlâ kendini yenilmez sanacak kadar genç."

"Sanırım demek istediğini anladı," dedim. "Etrafta mı?"

Stallings uzun odada Murphy'nin ucuz, küçük ofisine açılan kapalı kapıya baktı. "Evet, ama onun evrak işlerinde nasıl olduğunu bilirsin. Birinin kafasını koparmaya hazırdır."

"Onu suçlama," dedim ve yavru köpeği kucağıma aldım. "Köpek mi aldın?"

"Hayır, hayırseverlik davası. Murphy'nin ona göz kulak olması gerekiyordu. Onu benim için zil mi çalacaksın?"

Stallings başını salladı ve telefonunu bana doğru çevirdi. "Emekli olmayı planlıyorum. Sen yap."

Sırıttım ve Murphy'nin ofisine doğru ilerledim, yol boyunca SI'lı birkaç adama başımla selam verdim. Kapıyı çaldım.

"Allah !" Murphy diğer taraftan küfretti. "Şimdi olmaz dedim!" "Ben Harry," dedim. "Köpeği almak için uğramıştım."

"Oh, Tanrım," diye hırladı. "Kapıdan uzaklaş." Geri çekildim.

Bir saniye sonra kapı açıldı ve Murphy mavi gözleri parlak ve soğuk bir şekilde bana baktı. "Biraz daha uzaklaş. Bütün gün bu bilgisayarla uğraştım. Yemin ederim, eğer bir daha sabit diskimi patlatırsan, onu kışından çıkarırım."

"Sabit diskin neden kışımında olsun ki?" Dedim. Murphy'nin gözleri kısıldı.

"Ah, hah, hah, heh. Evet, tamam. Ben gideyim o zaman." "Her neyse," dedi ve ofisinin kapısını sertçe kapattı.

Kaşlarımı çattım. Murphy pek "her neyse" tarzı bir insan değildi. Murphy'yi en son ne zaman bu kadar kısa ve ani gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Travma sonrası stresin ortasındaiken mesafeliydi ama öfkeli değildi. Bir kavgaya hazırlandığında ya da kendini tehdit altında hissettiğinde öfkelenirdi ama arkadaşlarından uzaklaşmazdı.

Buna yaklaşan tek şey, benim bir dizi doğaüstü cinayete karıştığımı düşündüğü zamandı. Durduğu yerden, onun güvenine ihanet etmişim gibi görünüyordu ve öfkesini dişlerimden birini kıran bir sağ kroşe ile ifade etmişti.

Bir şey onu üzüyordu. Hem de çok.

"Murph?" Kapıdan sordum. "Uzaylılar seni nereye sakladı? pod?"

Bana kaşlarını çatacak kadar kapıyı açtı. "Bu da ne demek oluyor? ne demek?"

"Kapsül yok, ha. Belki de sen başka bir boyuttan gelen kötü bir ikizsin."
Çenesindeki kaslar kasıldı ve yüz ifadesi mur-
der.
İçimi çektim. "Her gibi görünmüyorsun. Ben bir analist ya da herhangi-
Ama seni rahatsız eden bir şey varmış gibi görünüyorsun. Sadece belki."
Bir elini salladı. "Bu kağıt işi-"
"Hayır, değil," dedim. "Hadi Murphy. Benim." "Bu
konuda konuşmak istemiyorum."
Omuz silktim. "Belki de ihtiyacın vardır. Şu anda psikotik olmaktan iki adım
uzaktasın."
Tekrar kapısına uzandı ama kapatmadı. "Sadece kötü bir gün."
Ona inanmadım ama "Tabii, tamam. Eğer köpek de
o."
Yüz ifadesi yorgunlaştı. Kapı aralığına yaslandı. "Hayır. Hayır,
Harikaydı. Neredeyse hiç ses çıkarmadı. Bütün gün bir fare sessizdi. Yere koyduğum
kağıtları bile kullandı."
Başımı salladım. "Konuşmak istemediğine emin misin?"
Yüzünü buruşturdu ve ofiste etrafına bakındı. "Belki burada değil. Birlikte
yürüyün
Ben."
Oradan ayrıldık ve koridordaki otomatlara yöneldik. Murphy
Snickers kadar bir şey söylemedi. "Annem aradı," dedi. "Kötü haber mi?"
diye sordum.
"Evet." Gözlerini kapadı ve çikolatanın üçte birini ısırdı. ".
Pek sayılmaz."
"Oh," dedim, sanki cevabı bir anlam ifade ediyormuş gibi. "Ne oldu?"
Biraz daha çikolata yedi ve "Kız kardeşim Lisa nişanlandı" dedi.
"Oh," dedim. Şüpheyi düşersen, sözünü esirgeme. "Bir kız kardeşin olduğunu
bilmiyordum."
"O benim küçük kardeşim."
"Um. Başınız sağ olsun?" Tahmin ettim.
Bana ters ters baktı. "Bunu bilerek yaptı. Bu hafta sonundaki buluşma için. Ne
yaptığını çok iyi biliyordu."
"Birinin bilmesi iyi oldu, çünkü şu ana kadar hiç korkmadım.
ipucu."

Murphy çikolatayı bitirdi. "Küçük kz kardeşim nişanlandı. Bu hafta sonu nişanlısıyla birlikte gelecek ve ben de nişanlım ya da kocam olmadan orada olacağım. Hatta erkek arkadaşım bile olmadan. Annem bunun sonunu duymama asla izin vermeyecek."

"Senin bir kocan vardı, değil mi? Hatta iki tane."

Kadın ters ters baktı. "Murphy'ler İrlandalı Katolik," dedi. "Benim bir değil *İki*, sayın, *iki* boşanma bu damgayı tam olarak temizlemeyecektir."

"Eminim ıktığın kişi de seninle birlikte gelirdi, değil mi?"

SI ofislerine doğru bir bakış attı. Eğer bakışlar ldrebilseydi, onunki binanın o bölümünü Michigan Gl'ne uururdu. "şaka mı yapıyorsun? Hiç vaktim yok. İki yıldır kimseyle çıkmadım."

Belki de en beceriksiz sz söylemeli ve kısa boylu insanların sevecek kimsesi olmadığı hakkında şarkı söylemeye başlamalıydım. Onun yerine gururunu biraz incitmeye karar verdim. Daha önce de buna iyi tepki vermişti. "Kudretli Murphy. Çeşitli ve muhtelif kötü canavarların, vampirlerin ve benzerlerinin avcısı."

"Ve troller," dedi Murphy. "Geçen yaz sen şehir dışındayken iki tane daha vardı."

"Uh-huh. Ve sen küçük bir aile partisinin seni Bu mu?"

Başını iki yana salladı. "Bak. Bu kişisel bir şey. Ben ve benim aramda Anne."

"Annen bekar olduğun için seni daha az mı düşünecek? Kariyer sahibi bir kadın?" Ona şüpheyile baktım. "Murphy, sakın bana sert kız kişiliğinin altında bir ana kuzusu olduğunu söyleme."

Bir süre bana baktı, yüz hatlarında bıkkınlık ve üzüntü aynı yeri paylaşıyordu. "Ben en büyük kızıyım," dedi. "Ve... şey, büyüdüğüm süre boyunca onun halefi olacağımı , sanırım. Onu rnek alacağımı. İkimiz de öyle yaptık. Bizi yakın yapan şeylerden biri de buydu. Bütün aile bunu biliyordu."

"Peki ya küçük kız kardeşin bir anda annene senden daha çok benzerse, ne olacak? Bu onunla olan ilişkinizi tehdit mi ediyor?"

"Hayır," dedi, ses tonunda kızgınlık vardı. "yle değil. Pek sayılmaz. Ve sayılır. Karmaşık bir durum."

"Bunu görebiliyorum," dedim.

Otomat makinesine yaslandı. "Annem oldukça iyi biridir," dedi Murphy. "Ama son birkaç yıldır ona yakın olmak zordu. Yani,

İşim beni meşgul ediyor. İkinci kocamdan boşanmamam gerektiğini düşünüyor ve bu biraz aramızda kaldı. Ve ben değiştim. Geçtiğimiz birkaç yıl korkutucuydu. Bilmek istediğimden çok daha fazlasını öğrendim."

Yüzümü buruşturdum. "Evet. "Evet. Seni bu konuda uyarmaya çalışmıştım."

"Yaptın," dedi. "Ben seçimimi yaptım. Bununla yaşamayı kaldırabilirim. Ama oturup onunla bu konuda sohbet edemem. Yani annemle konuşamadığım bir şey daha var. Küçük şeyler, anlıyor musun? Bir sürü şey. Bizi birbirimizden uzaklaştırıyor."

"O zaman konuş onunla," dedim. "Ona şeyler olduğunu söyle.

Bu onun etrafında olmak istemediğin anlamına

gelmez." "Bunu yapamam."

Gözlerimi kırptım. "Neden olmasın?"

"Çünkü yapamam," dedi. "Bu işler yürümüyor."

Murphy'nin yüzünde gerçek bir endişe ve gözlerinde gerçek yaşlar vardı ve ben kendimi boyumu aşmış hissetmeye başladım. Belki de bu bir aile meselesi olduğu içindi. Tamamen yabancı bir şey gibi görünüyordu ve anlamıyordum.

Murphy annesine yakın olmak konusunda endişeliydi. Murphy gidip annesiyle konuşmalıydı, değil mi? Kurşunu ısırmalı ve havayı temizlemeliydi. Başka biri olsa sorunu aynen bu şekilde ele alırdı.

Ama fark ettim ki, insanlar ne zaman aileleri etraflarında olsa en mantıksız hallerine bürünüyorlar ve aynı zamanda akıl ile mantığı ayırt etme yeteneklerini de kaybediyorlar. Ben buna ailesel bunama diyorum.

Sorunu anlamamış olabilirim ama Murphy benim arkadaşımdı. Belli ki acı çekiyordu ve bilmem gereken tek şey de buydu. "Bak Murph, belki de bunu gereğinden fazla büyütüyorsun. Bana öyle geliyor ki, annen seni önemsiyorsa, konuşmak için senin kadar istekli olacaktır."

"Kariyerimi onaylamıyor," dedi Murphy yorgun bir sesle. "Ya da boşandıktan sonra yalnız yaşama kararımı. Bu konulardaki tüm konuşmaları zaten yaptık ve ikimiz de geri adım atmaya değiliz."

Şimdi *bunu* anlayabiliyordum. Murphy'nin inatçı tavrına daha önce de kalmıştım ve bu yüzden bir dişim kırılmıştı. "Yani onu göreceğin ve her türlü garip konudan kaçınmak zorunda kalacağın buluşmaya son iki yıldır gelmedin."

"Onun gibi bir şey," dedi Murphy. "İnsanlar konuşuyor. Ve hepimiz Murphy'yiz, yani er ya da geç birileri sorulmadan tavsiye vermeye başlayacak ve o zaman ortalık . Ama ne yapacağımı bilmiyorum. Kız kardeşim en-

Gaged, amcalarım ve kuzenlerimle tartışmaktansa bileklerimi kesmeyi tercih edeceğim konular hakkında herkesin konuşmasına neden olacak."

"O zaman gitme," dedim.

"Ve annemin duygularını biraz daha incitir," dedi. "Muhtemelen insanların benim orada olmamdan daha fazla konuşmasına neden olurum."

Başımı salladım. "Şey. Bir konuda haklısın. Bunu anlamıyorum Murph."

"Sorun değil," dedi.

"Ama keşke yapsaydım," dedim. "Keşke amcamın fikirleri hakkında endişelenseydim ve annemle çözmem gereken sorunlar olsaydı. Kahretsin, sesinin neye bilmek bile yeterdi." Elim omzuna koydum. "Klişe ama gerçek; elinizden gidene kadar neye sahip olduğunuzu bilemezsiniz. İnsanlar değişir. Dünya değişir. Ve er ya da geç değer verdiğiniz insanları kaybedersiniz. Aileler hakkında pek bir şey bilmeyen birinin tavsiyelerine aldırılmazsan, sana şunu söyleyebilirim: Sizininkileri hafife almayın. Hepsi her zaman yanınızda olacakmış gibi hissedebilirsiniz. Ama olmayacaklar."

Gözyaşlarının düştüğünü görmeyeyim diye yere baktı sanırım. "Konuş onunla, Karrin."

"Muhtemelen haklısın," dedi başını sallayarak. "Bu yüzden iyi niyetli fikirlerini savunmasız bir anımda boğazıma tıktığın için seni öldürmeyeceğim. Sadece bu seferlik."

"Çok ," dedim.

Derin bir nefes aldı, elini gözlerine götürdü ve daha işlek bir yüz ifadesiyle başını kaldırdı. "Bu saçmalığa katlandığın için iyi bir arkadaşsın. Bir ara bunu telafi edeceğim."

"Bunu söylemen komik," dedim.

"Neden?"

"Bir paranın izini sürüyorum ama bilgi internette açıkça görülüyor. Benim için birkaç siteye girip bilgilere ulaşmama yardımcı olabilir misin?"

"Evet."

"*Gracias*." Ona adresleri verdim ve ne aradığımı kısaca özetledim. "Ben biraz dışarıda olacağım. Seni bir iki saat içinde ararım?"

İçini çekti ve başını salladı. "Vampirleri buldun mu?"

"Henüz değil, ama biraz destek aldım."

"Kim?" diye sordu.

"Kincaid adında bir adam. Sert biri."

"Bir büyücü mü?"

"Hayır. Şu talihli asker tiplerinden biri. Oldukça iyi bir vampir avcısı."

Murphy kaşlarını kaldırdı. "Temiz mi?"

"Bildiğim kadarıyla," dedim. "Bu gece tekerlekçimizden haber almalıyım. yaver giderse, inlerini bulacağım ve onları vuracağız."

"Hey, eğer onların peşinden gitmek zorunda " "Cumartesi," diye onun yerine ben bitirdim. "Biliyorum."

Oradan ayrıldım ve merdivenlerden inerken yavruya ailevi bunama hakkındaki teorimi anlattım. "Bu sadece bir teori. Ama bir ton deneysel kanıtla destekleniyor." Konuşurken sessiz bir üzüntü hissettim. Aile sorunları hiç yaşamadığım bir şeydi. Asla da olmayacaktı. Murphy'nin ailesiyle ilgili sorunları karmaşık ve tatsız olabilirdi ama en azından vardı.

Ne zaman yetim bagajımı atlattığımı düşünsem, böyle bir şey ortaya çıkıyordu. Belki de hâlâ ne kadar acı verdiğini itiraf etmek istemiyordum. Kendime bile.

Beetle'a doğru yürürken yavrunun çentikli kulağını kaşıdım. "Benim teorim sadece teorik," dedim ona. "Çünkü nereden bilebilirim ki?"

Bölüm 12

Öğle yemeği, duş ve üzerlerinde fazla kan olmayan giysiler almak için evimin önünden geçtim. Dayak yemiş yaşlı bir Tavşan, bir Suburban ile tampon kapmaca oyununu kaybetmişti ve trafik bir mil boyunca tıkanmıştı. Sonuç olarak sete birkaç dakika geç döndüm.

Elinde bir pano olan belli belirsiz tanıdık bir kız beni kapıda karşıladı. İçki içecek yaşta değildi, ama olgunluk eksikliğini ancak gereksiz miktarda şımarıklık olarak tanımlayabileceğim bir şeyle telafi ediyordu. Güzeldi, zarif olmaktan çok garip bir şekilde zayıftı ve krem renginde teni vardı. Koyu renk saçları Prenses Leia tarzıyla toplanmıştı ve kot pantolon, köylü tarzı bir bluz ve hantal görünümlü sandaletler giymişti. "Merhaba!" dedi.

"Merhaba, sen."

Panosunu kontrol etti. "Sen Harry olmalısın o zaman. Geriye bir tek sen kaldın ve geç kaldın."

"Bu sabah tam vaktinde geldim."

"Bu seni bozuk bir saatin yarısı kadar iyi yapar. Gurur duymalısın." Şaka yaptığını anlamam için tekrar gülümsedi. "Arturo'nun partisinde seni Justine'le konuşurken görmedim mi?"

"Evet, oradaydım. Balkabağına dönüşmeden önce ayrılmak zorunda kaldım."

Güldü ve elini uzattı. "Ben Inari. Yardımcı üretim asistanıyım."

Elini sıktım. Hoşuma giden hafif, tatlı bir kokusu vardı, bana çekirge vızıltılarını ve tembel yaz gecelerini hatırlatan bir şey. "Tanıştığımıza memnun oldum - tabii işimi çalmıyorsan. Uyuz değilsin, değil mi?"

Inari sırtıttı ve bu onun yüzünü orta derecede çekicilikten güzelliğe dönüştürdü. Harika gamzeleri vardı. "Hayır. Yardımcı hizmetli olarak senden bir alt kademedeyim. Sanırım işin güvende." Plastik kol saatini kontrol etti. "Tanrım, gitmemiz gerek. Arturo buraya gelir gelmez seni ofisine istedi. Bu taraftan."

"Ne istiyor?"

"Beni aşar," dedi Inari. Tempolu bir yürüyüşe başladı ve beni binanın derinliklerine götürürken ona ayak uydurmak için adımlarımı uzatmak zorunda kaldım. İkinci bir sayfaya geçti ve bir saç perçeminin arkasından bir kalem aldı. "Vejetaryen pizzanızın üzerine ne istersiniz?"

"Ölü domuzlar ve inekler," dedim.

Bana baktı ve burnunu kırıştırdı. "Onlar vejetaryen," dedim savunmacı bir tavırla.

Şüpheli görünüyordu. "Etlerle koydukları hormonlar ve diğer şeyler yüzünden üzerinizde çok kötü etkileri olduğunu biliyorsunuz. Değil mi? Yağlı etlerin bağırsak sisteminize uzun vadede ne tür zararlar verebileceğini biliyor musunuz?"

"Yırtıcı bir hayvan olarak statümü kullanmayı seçiyorum. Ve kolesterolün yüzüne gülüyorum."

"Böyle bir tavırla, sonunda kurşun geçirmez bir sanat-ries."

"Getir onu."

Inari başını salladı, yüzünde hoş ve inatçı bir ifade vardı. "Herkes sipariş verdiğimde sebzeleri tercih etmeye karar verdiler. Birisi et yerse, yağ pizzanın geri kalanına bulaşır, bu yüzden sebzelerde karar kıldılar."

"O zaman sanırım ben de yapacağım."

"Ama seninkinde ne istiyorsun? Yani, burada herkesi mutlu etmem gerekiyor."

"Bana biraz hayvan öldür o zaman," dedim. "Bu bir protein ."

"Ah, söylemeliydin," diye cevap verdi Inari bana gülümseyerek. Bir kapının önünde durduk ve elindeki panoya bir şeyler karaladı. "Biraz ekstra peynir, belki biraz fasulye ve mısır. Ya da bekle. Tofu. Protein. Sana bir şeyler hazırlayayım."

Fasulye lorlu pizza, aman Tanrım. Fiyatımı arttırmalıyım. "Bunu sen yap." Yavru köpek cebimde kıpırdandı ve durdum. "İşte, bana yardım edebileceğin bir şey var."

Başını bana doğru eğdi. "Oh?"

Elimi cebime attım ve yavruyu çıkardım. Uyuyordu, her santimi tamamen gevşekti. "Ben Arturo'yla konuşurken arkadaşşıma eşlik edebilir misin?"

Kız, sadece kızların yapabileceği şekilde hayranlıktan eridi ve yavruyu aldı, onu kolunun kıvrımlarında kucakladı ve ona mırıldandı. "Oh, o çok tatlı. Adı ne?"

"İsim yok," dedim. "Sadece bir ya da üç gün boyunca onu izleyeceğim. Uyandığında aç ya da susuz olabilir."

"Köpekleri severim," diye cevap verdi. "Ona iyi bakacağım." "Minnettarım."

Uzaklaşmaya başladı. "Ah, Harry, neredeyse unutuyordum. Ne içmek istersin? Kola olur mu?"

Ona şüpheyle baktım. "Kafeinsiz değil, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Sağlık konusunda bilinçliyim, deli değilim."

"Sevgili çocuğum," dedim. Bana bir kez daha gülümsedi ve yavruyu sanki camdan yapılmış gibi tutarak koridordan aşağıya fırladı. Ben ofise girdim.

Arturo Genosa içeride, bir masanın köşesinde oturuyordu. Gümüş rengi saçları buruşuk görünüyordu ve yanındaki kalın kül tablasında yarım içilmiş bir puro tütüyordu. İçeri girdiğimde yorgun bir gülümsemeyle beni karşıladı. "Hey, Harry." Yanıma geldi ve bana Akdeniz'in o erkekçe sarılışlarından birini yaptı, morluklar bırakan türden. "Tanrı sizi korusun, Bay Dresden. Siz orada olmasaydınız, sanırım ikisini de kaybederdik. Teşekkür ederim."

Beni iki yanağımdan da öptü. Öpüşüp sarılmayı pek sevmem ama bunun da Avrupalı erkeklere özgü bir sevgi gösterisi olduğunu düşündüm. Ya öyleydi ya da beni ölüm için işaretlemişti. Geri çekildim ve "Kız iyi olacak mı?" diye sordum.

Arturo başını salladı. "Yaşayacağım. mı? Bunu bilmiyorum." Bir elini boynuna doğru salladı. "Yara izleri. Çok kötü olacaklar."

"Bir aktris için zor."

Başını salladı. "Telefon rehberindeki ilanınızda tavsiye verdiğiniz yazıyor." "Teknik olarak satıyorum," dedim. "Ama bu daha çok-"

"Bilmem gerek," dedi. "Projeyi durdurmam gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sence bu insanlar bu yüzden mi bağlandı?"

Purosunu eline aldı ve onunla oynamaya başladı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama yakınlarda bir yerde değildim. Bu bana yapılmış bir saldırı olamaz."

"Katılıyorum," dedim. "Ve o şeytani gözdü. Bundan eminim."

"Bay Dresden, eğer bir adam beni tehdit ediyorsa, o zaman bununla yüzleşmek bir şey değildir. Ama bu kişi, her kimse, yakınlarındaki insanlara zarar veriyor. Artık kendim için bir şey seçmiyorum."

"Neden birisi filminizi durdurmak istesin ki Bay Genosa?" diye sordum. "Yani, sizi aşağılıyorsam kusura bakmayın ama bu bir deri filmi. Onlardan çok var."

"Bilmiyorum. Belki de iş dünyasıdır," dedi. "Küçük girişimciler, belki de daha köklü işadamları için bir tehdit olabilir. Bu yüzden eğiliyorlar. Baskı uyguluyorlar. Sessizce, anlıyorsunuz ya."

"Bilmesem, az önce bana gizli bir pornografi sendikası tarafından zulüm gördüğünüzü düşündüğünüzü söylediğinize yemin edebilirdim."

Genosa puroyu ağzına götürdü ve yuvarladı. Parmaklarını masaya vurdu ve sesini alçalttı. "Şaka yapıyorsun ama son birkaç yıldır birileri stüdyoları azar azar satın alıyor."

"Kim?"

Başını iki yana salladı. "Bunu söylemek zor. Araştırdım ama ben bir dedektif değilim. Yapabileceğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Çoktan başladım. Bir şey bulursam size söylerim."

"Teşekkür ederim," dedi. "Ama bugün ne yapmalıyım? Bu insanların hiçbirinin zarar görmesine izin veremem."

"Zamanla yarışyorsun, değil mi? Filmi bitiremezseniz işiniz biter."

"Evet."

"Ne kadar zamanın var?" "Bugün ve yarın," dedi.

"O zaman kendinize hırsınızın birinin ölümüne neden olmasına ne kadar izin vereceğinizi sormalısınız. Sonra da bunu, birinin seni hayatını yaşamaktan korkutmasına izin vermeye ne kadar istekli olduğunla kıyasla." Kaşlarını çatmıştı. "Ya da belki hayatlar, çoğul. Sadece kendin için seçim yapmadığını söylerken haklıydın."

"Bu seçimi nasıl yapabilirim?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bak, Arturo. Bu insanları koruyor musun yoksa onlara liderlik mi ediyorsun, buna karar vermelisin. Arada fark var."

Purosunu parmaklarının arasında ileri geri yuvarladı ve sonra yavaşça başını salladı. "Onlar yetişkin. Ben onların babası değilim. Ama istemiyorlarsa kendilerini riske atmalarını isteyemem. Onlara isterlerse ayrılmakta özgür olduklarını söyleyeceğim, kötü bir niyetim yok."

"Ama kalacak mısın?" Sertçe başını salladı.

"Lider o zaman," dedim. "bakmışsın Arturo, sana büyük bir yuvarlak masa alıyorum."

Bir saniye sürdü ama güldü. "Anlıyorum. Arthur ve Merlin."

"Evet," dedim.

Bana düşünceli bir şekilde baktı, "Tavsiyen iyi. Genç bir adam için iyi bir muhakeme yeteneğin var."

"Arabamı görmediniz."

Arturo güldü. Bana bir puro teklif etti ama gülümseyerek reddettim. "Hayır, teşekkür ederim."

"Sıkıntılı görünüyorsun."

"Evet. Durumunuzla ilgili bir şeyler bana doğru gelmiyor. Her şey çok garip."

Genosa gözlerini kırptırdı. "Bu ne?"

"Hinky," dedim. "Chicago'da kullanılan bir kelime. Demek istediğim, olup bitenlerde doğru olmayan bir şeyler var."

"Evet," diye kabul etti. "İnsanlar yaralanıyor."

"Mesele bu değil," dedim. "Saldırıları çok acımasız. Bu da arkalarında kim varsa niyetlerinin de aynı derecede acımasız olduğu anlamına geliyor. Gerçekten inanmadığınız bir büyüğü etrafa savuramazsınız. Bu basit bir iş rakibinin aklına gelebilecek bir şey değil - bazı sert şirket tiplerinin size yaslanmak için elli dolarlık kabadayılar tutmak yerine doğaüstü bir açı denemeye karar verdiklerini varsaysak bile."

"Bunun kişisel olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Henüz bir şey olduğunu sanmıyorum," dedim. "Daha fazla araştırma yapmam gerekiyor."

Başını salladı, ifadesi ağırbaşlıydı. "Burada kalırsan, halkımı korumaya devam edebilir misin?"

"Sanırım öyle."

Dudaklarını birbirine bastırdı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "O zaman ben de ona-" Kapı hızla açıldı ve yaşayan bir kadın tanrıça hışımla içeri girdi. ofis. Yaklaşık 1.80 boyundaydı ve sırtının alt kısmına kadar inen parlak, gür, sarıya çalan kıvılcık saçları vardı. Sadece yüksek topuklu ayakkabılar ve iki parçadan oluşan koyu yeşil, pahalı görünümlü, giysi giyme amacını ortadan kaldıracak kadar transparan bir iç çamaşırı giymişti. Bronzlaşmış, atletik bir kadının her türlü hoş orantısını sergiliyordu.

"Arturo, seni Eurotrash domuzu," diye hırladı. "O kadını buraya getirerek ne yaptığını sanıyorsun?"

Genosa ses tonundan irkildi ve kadına bakmadı. "Merhaba, Trish."

"Bana öyle deme, Arturo. Sana defalarca söyledim." Genosa içini çekti. "Harry, bu benim yeni eski karım, Tricia Scrump." Ve bu mücevherin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin mi vermişti? Şok edici.

Kadının gözleri kısıldı. "Trixie. Vixen. Yasal olarak değiştirildi." "Tamam," dedi Arturo hafifçe. "Şimdi neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun." Kelimeleri tükürdü. "Eğer bu özelliği iki yıldız arasında paylaştıracığınızı düşünüyorsanız, ne yazık ki yanılıyorsunuz."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi. "Ama Giselle yaralandığı için başka birini bulmam gerekiyordu ve bu kadar kısa sürede..."

"Bana patronluk taslama." Tricia dişlerini sıktı. "Lara emekli oldu. Yeniden. Kravat. Urd. Bu film benim. Çizim gücümü kullanarak o *kaltağın* geri dönüşünü izin vermeyeceğim. "

Tencere ve düşündüm.

"Bu bir sorun olmayacak," dedi Genosa. "Maske takmayı ve takma isim kullanmayı kabul etti. Yıldız sensin, Tricia. Bu değişmedi."

Trixie Vixen kollarını kavuşturarak göğüs dekoltesini geometrik olarak büyüttü. "İyi o zaman," diye tersledi. "Birbirimizi anladığımız sürece."

"Var," dedi Arturo.

Kibir dolu bir hareketle saçlarını omzunun üzerinden geriye attı ve bana dik dik baktı. "Peki bu kim?"

"Harry," . "Prodüksiyon asistanı."

"Peki o zaman, Larry. Lattem hangi cehennemde? Seni bir saat önce göndermiştim. önce."

Belli ki gerçekler Tricia Scrump'ın hayatına pek sık girmiyordu. Bu Muhtemelen bir yerlerde nezaketle yatıp kalkıyordur. Sözlü ateşe karşılık vermeye hazırlandım ama Arturo'nun paniklemiş bakışı aklıma gelen ilk cevabı engelledi. "Özür dilerim. Ben hallederim."

"Gördüğün gibi," dedi. Yüksek topuklarının üzerinde döndü, 'ini ve muhtemelen jenerikte kendi faturasını hak eden bir kıcı sergiledi ve dışarı çıktı.

En azından başladı.

Aniden durdu, donakaldı, vücudu gerginlikle gerildi.

Trixie Vixen'i çirkin üvey kardeş gibi bir kadın kapıda belirdi ve yıldız adayının çıkışını engelledi. Bakmamak için kendimi zor tuttum.

Tricia "Trixie" Scrump nee Genosa nee Vixen'in güzelliği kurallara uygundu. Ondan bir kontrol listesi yapabilirsiniz: güzel ağız, derin gözler, dolgun göğüsler, ince bel, geniş kalçalar, uzun ve düzgün bacaklar. Kontrol, kontrol, kontrol. Bir katalogdan sipariş edilmiş ve bir kitten araya getirilmiş gibi görünüyordu. Bir kadın hayaliydi ama prefabrik, numaralarla boyanmış bir kadın.

Yeni gelen kişi gerçektir. O zarafetliydi. Güzellikti. Sanattı. Bu yüzden de kolay kolay ölçülemezdi.

İtalyan derisinden topuklu sahte Viktoryen botları olmasa bile uzun boylu sayılırdı. Saçları o kadar koyu renkti ki, röfleleri neredeyse maviydi; bir çift sütlü fildişi tarakla kısmen kontrol altında tutulan parlak buklelerden oluşan bir seldi. O vardı

Koyu gri gözlerinin ortasında menekşe rengi alacakaranlığın izleri vardı. Kıyafetleri tamamen zahmetsiz bir tarza sahipti: doğal kumaşlar, siyah etek ve koyu kırmızı güllerle işlenmiş ceket ve beyaz bir bluz.

Daha sonra düşündüğümde, yüz hatlarını ya da vücudunu, mükemmel olduklarına dair bir fikrin ötesinde net olarak hatırlayamadım. Dış görünüşü neredeyse önemsizdi. Onun çekiciliği için kadehin şarap için taşıdığı önemden daha önemli değillerdi. Görünmez olduğunda ve içindeki ruhu gösterdiğinde en iyisiydi. Sadece fiziksel varlığının ötesinde, kadının doğasını hissedebiliyordum - irade gücü, zekâ, alaycı bir zekâ ile harmanlanmış ve tembel, duyusal bir açlıkla kenarlanmış.

Ya da belki de açlık benimdi. Beş saniye içinde detaylara olan dikkatim dağıldı ve onu istedim. Onu en ilkel anlamda, gelebilecek her şekilde istiyordum. Ruhumun barındırdığı nazik ve centilmen eğilimler aniden buharlaştı. İçimde yanan ateşi istekli bedenine üzerine salma görüntüleri üzerime üşüştü. Vicdan bir kalp atışı sonra soldu. Yerini aç, kendinden emin ve pişmanlık duymayan bir şey aldı.

Uzak bir seviyede bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettim ama bu düşüncede elle tutulur, dokunulur bir gerçeklik hissi yoktu. İçgüdülerim beni yönetiyordu ve geriye sadece en vahşi, en vahşi dürtüler kalmıştı.

Ben
beğendi
m. Hem
de çok.

İçimdeki Neandertal göğsünü yumruklarken, Trixie Vixen siyah saçlı kadından bir adım geri çekildi. Yüzünü göremiyordum ama sesi aşırı öfkeyle çatırdıyordu. Korkuyordu. "Merhaba Lara."

"Trish," dedi kadın, isme belli belirsiz küçümseyici bir vurgu yaparak. Sesi yanıyordu, o kadar alçak ve lezzetliydi ki ayak parmaklarım kıvrılmaya başladı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım," dedi Tricia. "Sette hiç kırbaç ya da zincir yok."

Lara omuz silkti, tamamen rahatlamıştı. "Her zaman en iyi kırbaç ve zincirlerin zihinde olduğunu düşünmüşümdür. Biraz yaratıcılıkla fiziksel olanlara neredeyse hiç gerek kalmaz." Lara bir süre Tricia'ya baktıktan sonra, "Teklifimi düşündün mü?" diye sordu.

"Ben esaret filmlerinde oynamam," dedi Tricia. Kelimelere alaycı bir renk kattı. "Onlar buruşuk yaşlılar için." Kararlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Lara hareket etmedi. Tricia ondan bir santim uzakta durdu ve bakışları buluştu.

tekrar. Kızıl saçlı film yıldızı titremeye başladı.

"Belki de haklısın," dedi Lara. Gülümsedi ve kapı aralığından dışarı çıktı. "İrtibatta kalalım. Trish."

Trixie Vixen kaçtı - en azından altı inçlik topukların üzerinde sallanan birinin kaçabileceği kadar. Siyah saçlı kadın ağzında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle onu izledi ve sonra, "Çıkış sahnesi. Evrenin merkezi olmak zor olmalı. İyi günler, Arturo."

"Lara," dedi Arturo. Ses tonu, en sevdiği yeğenini azarlayan bir amca gibiydi. Masasının etrafından dolanıp kadına doğru yürüdü ve iki elini birden uzattı. "Onunla böyle alay etmemelisin."

"Arturo," dedi sıcak bir sesle. Ellerini tuttu ve daha sosyal bir yanak öpücüğü yaptılar. Onlar öpüşürken ben başımı salladım ve libidomu beynimin sürücü koltuğundan itmeyi başardım. Kendi ruhumun kaptanı olarak (pantolonum isyan etmeyi düşünse bile) düşüncelerime odaklanmaya başladım ve onları korumak için bir bariyer inşa ettim.

"Sen bir meleksin," dedi Arturo ona. Sesi kararlı ve nazikti; kanının büyük bir kısmı göbek deliğinin güneyine akan bir adamın sesine hiç benzemiyordu. Onun varlığına nasıl tepki vermemiş olabilirdi ki? "Buraya bu kadar çabuk gelen bir melek. Bana yardım etmek için."

Elini tembel bir hareketle salladı. Tırnakları çok uzun değildi ve hiç cila sürmemişti. "Bir arkadaşına yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım, Arturo. Sen iyi misin?" diye sordu. "Joan reçeteni doldurmayı unuttuğunu söyledi."

İç çekti. "Ben iyiyim. Kan basıncımı düşürmek Giselle'e yardımcı olmazdı."

Lara başını salladı. "Olanlar çok korkunç. Çok üzgünüm."

"Teşekkür," dedi. "Inari'nin burada bulunmasının beni rahatlatacağından emin değilim."

O daha bir çocuk."

"Bu tartışılabilir," dedi Lara. "Ne de olsa artık isterse sahneye çıkabilecek yaşta."

Arturo irkilmiş ve biraz da hasta görünüyordu. "*Lara.*"

Güldü. "*Yapmalı* demiyorum, sevgili aptal. Sadece küçük kız kardeşimin artık kendi seçimlerini yaptığını söylüyorum."

"Büyüyorlar," dedi Arturo. Sesi biraz hüzünlüydü.

"Öyle." Lara'nın gözleri bana kaydı. "Peki bu kim? Uzun boylu, esmer ve sessiz. Ondan şimdiden hoşlandım."

"Harry," diye yanıtladı Arturo. Beni yanına çağırdı. "Lara Romany, Harry ile tanış, yeni prodüksiyon asistanımız. Bugün işe başladı, ona karşı nazik ol."

"Çok zor olmasa gerek," dedi ve kolunu Geno- sa'nın kolunun arasından geçirdi. "Joan reçetenizin geldiğini ve sette yardımınıza ihtiyacı olduğunu söylememi istedi."

Arturo gergin ama içten bir gülümsemeyle başını salladı. "Ve sen de ilacımı almam için bana eşlik edeceksin, öyle mi?"

"Kadınısı cazibemle," diye onayladı Lara.

"Harry," dedi Arturo.

"Hızlı bir arama yapmam gerekiyor," diye cevap verdim. "Hemen arkada olacağım."

İkisi de gitti. Lara omzunun üzerinden bana kez daha baktı, ifadesi spekülattı. Ve ateşli. Yani, vay canına. Eğer parmağını kıvırmış olsaydı, sanırım yerden havalanıp parfümünün bulutu üzerinde arkasından sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıya kalırdım. Ben ve Pepé le Pew.

Onlar gittikten sonra beynimi yeniden başlatabilmem belki yarım dakika sürdü. Ondan sonra, az önce olanları eski gri madde üzerinden hızlıca gözden geçirdim.

Güzel, solgun, doğaüstü seksi ve biraz da korkutucu. Hesabı yapabilirdim. Ve Romany'nin Lara'nın soyadı olmadığına bahse girmeye hazırdım.

Daha çok Raith'e benziyordu. Orospu çocuğu. Beyaz Saray buradaydı.

Sette bir succubus. Sağlık bilincine sahip küçük kız kardeş iki tane yaptı... Succubus. Succubusees? Succubi? Aptal Latince yazışma kursu. Belki de değildi, çünkü küçük Inari'nin yanındayken Lara Romany'nin yaydığı cazibe gibi bir şey hissetmemiştim.

O zaman, kulağa ne kadar aptalca ve utanç verici gelirse gelsin, beni öldürtebilecek bir karmaşanın içine girdiğimi anladım. Şimdi sadece pornografi-sendika komplolarıyla değil, aynı zamanda Beyaz Saray'ın bir succubus'uyla da uğraşmak zorundaydım. Ya da belki birden fazla, ki dilbilgisi açısından böyle olmamasını umuyordum.

Böylece Konsey ve Vampir Mahkemeleri arasındaki savaş dansında alıngan yeni bir Kara Mahkeme ortağına ek olarak, kızgın şehvet tavşanı film yıldızları, ölümcül lanetler ve soruşturma şefim olarak tamamen utanç verici bir işim oldu.

Bir de fasulyeli lorlu pizza var ki o çok yanlış.

Ne karmaşa ama.

Aklıma bir not aldım: Thomas'ı bir daha gördüğümde burnunun ortasına bir yumruk atacaktım.

Bölüm 13

İki ya da üç denemeden sonra Genosa'nın telefonundan Murphy'yi aradım. "Benim, Murph. Bu bilgiyi internetten mi aldın?"

"Evet. Sonra orada tanıdığım bazı insanlarla konuştum. Senin için bazı güzellikler buldum."

"Peachy. Ne gibi?"

"Mahkemede geçerli olacak bir şey değil ama neler olup bittiğini anlamanıza yardımcı olabilir."

"Vay canına, Murph. Sanki bir dedektif gibisin."

"Isır beni, Dresden. Genosa'nın durumu şu. Amerika ve Yunanistan'ın çifte vatandaşı. Zor günler geçiren büyük bir ailenin son oğlu. Söylentilere göre ailesinin borçlarından kurtulmak için Yunanistan'ı terk etmiş."

"Hı-hı," dedim. Genosa'nın masasını karıştırmaya devam ettim ve deri ciltli büyük bir fotoğraf albümü buldum. "Dinliyorum."

"Seks filmleri yapmaya ve yönetmeye başladı. Parayı iyi değerlendirdi ve kişisel olarak değeri dört milyondan biraz fazla."

"Seks satar." Fotoğraf albümünü karıştırırken kaşlarımı çattım. Gazetelerden alıntılar, transkriptler ve Genosa'nın bir dizi ulusal talk show setindeki fotoğraflarıyla özenle doldurulmuştu. Hugh Hefner'ın yanında dururken ve etrafı bir dizi güzel genç kadınla çevriliyken çekilmiş bir fotoğrafı daha vardı. "Bu çok para. Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır," dedi Murphy. "Üç eski karısına nafaka ödüyor, bunu sağlamak için kurulmuş bir tür fondan. Geriye kalan paranın neredeyse tamamını kendi stüdyosunu kurmak için harcıyor."

. "Genosa ciddi bir baskı altında o zaman." "Nasıl yani?"

"Filmini bitirmek için sadece otuz altı saati var," dedim. "Bir projesini bitirdi ama iki kârlı film yapamazsa stüdyoyu kaybedecek."

"Birinin onu işinden etmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Occam öyle düşünüyor." Başka bir sayfayı çevirdim ve oradaki makaleye göz kırptım. "Lanet olsun."

"Ne?"

"O bir devrimci." "O ne?"

Murphy sordu.

Kendimi gereksiz yere tekrar ettim. "Görünüşe göre Arturo Genosa kendi alanında bir devrimci olarak kabul ediliyor."

Murphy'nin şüpheli bir kaş kaldırdığını duyar gibiydim. "Devrimci bir içki çarı mı?"

"Öyle görünüyor."

Kadın . "Tam olarak nasıl bir porno devrimcisi oluyorsun?" "Pratik, pratik, pratik?" Tahmin ettim.

"Ukala."

Sayfaları çevirmeye devam ettim, albümü gözden geçirdim. "Otuz kadar dergiye röportaj verdi."

"Evet," dedi Murphy. "Muhtemelen... *Jugs- A-Poppin* ve *Barely Legal Lolita Schoolgirls* gibi ünlü isimlerle."

Sayfaları karıştırdım. "Ve *People*, *Time*, *Entertainment Weekly*, ve *USA Today*. *Larry King* ve *Oprah*'a da çıktı." "Şaka yapıyorsun,"

dedi. "*Oprah* mı? Neden?"

"Bekle, okuyorum. Görünüşe göre, herkesin imkansız bir standardı karşılamaya çalışırken delirmeden yatakta eğlenebilmesi gerektiğine dair çılgınca bir fikri var. Seksin doğal olduğunu düşünüyor."

"Seks doğaldır," dedi Murphy. "Seks iyidir. Herkes yapmaz ama herkes yapmalıdır."

"Ben ukalayım. Sen polissin. Sınırlarıma saygı göster." Okumaya devam ettim. "Genosa ayrıca sadece yirmi yaşındaki dansçıları kullanmak yerine birçok farklı yaştan insana rol . *Larry King*'in bir transkriptine göre, jinekolo- jik yakın çekimlerden kaçınıyor ve insanları sadece görüşlerine göre değil, performanslarının gerçek duygusallığına göre seçiyor. Ve cerrahi olarak değiştirilmiş... uh..." kullanmaya inanmıyor.

Yüzüm kızardı. Murphy muhtemelen en iyi arkadaşımdı ama de bir kızdı ve bir centilmen bir bayanın önünde bazı sözler söylemez. Telefonu omzumla tuttum ve iki elimle göğsümün önünde bir çukur hareketi yaptım. "Biliyorsun."

"Memeler mi?" Murphy parlak bir şekilde söyledi. "Jugs?"

Hooters? Ya-yas?" "Sanırım."

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. "Kavunlar? Torpidolar? Memeler?"

Gazongas? Knockers? Ta-tas?"

"Cehennem çanları, Murph!"

Bana güldü. "Utandığında çok tatlı oluyorsun. Göğüs implantlarının endüstride gerekli ekipmanlar olduğunu sanıyordum. İnşaat işçileri için baret ve çelik burunlu botlar gibi."

"Genosa'ya göre öyle değil," dedim. "Burada doğal güzellik ve gerçek arzunun Kaliforniya'daki tüm silikonlardan daha iyi seks yaptığını söylüyor."

"Etkilenmeli miyim yoksa biraz midem mi bulanıyor emin değilim," diyor Murphy dedi.

"Birinden altı, diğerinden yarım düzine," dedim. "Sonuç olarak o sıradan bir pornografik sanatçı değil."

"Bunun pek bir şey ifade ettiğinden emin değilim, Harry."

"Bunu onunla tanışmadan önce söyleseydiniz, muhtemelen kabul ederdim. Ama şimdi o kadar emin değilim. Ondan kötü bir izlenim almadım. İyi bir adama benziyor. Biraz sorumluluk alıyor. Kârına zarar verse bile statükoya meydan okuyor."

"Pornografi için Nobel ödülü olmadığından eminim."

"Demek istediğim, bu işe bir miktar dürüstlük uyguluyor. Ve insanlar ona iyi yanıt veriyor."

"Onu öldürmeye çalışanlar hariç," dedi Murphy. "Harry, bu biraz alaycı olacak ama böyle bir hayatı seçen insanlar er ya da geç sorunları kendi üzerlerine çekerler."

"Haklısın. Bu çok alaycı."

"Herkeseye yardım edemezsin. Denersen delirirsin."

"Bakın, adamın başı dertte ve o da bir insan. Başına kötü şeyler gelmesini engellemek için onun yaşam tarzını sevmek zorunda ."

"Evet." Murphy iç çekti. "Sanırım bu melodiyi biliyorum." "Sence seni ikna edebilir miyim-"

Ensemdeki deri soğuk ve nemli bir hal aldı, karıncalandı. Koridordaki ışıkların söndüğünü görmek için tam zamanında ofis kapısına döndüm. Kalbim ani bir endişeyle çarpmaya başladı. Ofis kapısında gölgeli bir figür belirdi.

Elimin bulduğu ilk şeyi, Genosa'nın ağır cam kül tablasını aldım ve sertçe şekle doğru fırlattım. Küllük kapının iç kenarından sekti ve her ona çarptı. Sessiz bir soluk sesi duydum. Aynı anda kulağımın dibinden bir şey tısladı. Arkamdaki duvardan keskin bir gümbürtü sesi geldi.

Avazım çıktığı kadar bağırdım ve ileri doğru koştum ama ayağım telefon kablosuna dolandı. Düşmeme neden olmadı ama tökezledim ve bu da

Gölgeli figür kaçmak için zaman kazandı. Dengemi toparlayıp koridora çıktığımda kimseyi ne görebiliyor ne de duyabiliyordum.

Koridorun kendisi karanlıktı ve ışık düğmelerinin ya da kapıların yerlerini hatırlayamıyordum, bu da paldır küldür bir takibi tavsiye edilebilir olmaktan çıkarıyordu. Loş ofisin kapısından eğilerek harika bir hedef oluşturduğum aklıma geldi ve içeri girdim, giderken kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim.

Arkamdaki duvara çarpan şeye baktım ve tüm aptalca şeylerin arasında, pembe bir tonla saçaklanmış egzotik görünümlü sarı tüylerle sabitlenmiş küçük bir dart buldum. Dartı duvardan çekip çıkardım. Ucunda metal yerine kemiğe benzeyen bir şey vardı ve kemik koyu kırmızı ya da koyu kahverengi bir şeyle boyanmıştı. İçimden bir ses bunun Turtle Wax olmadığını söylüyordu.

Zehirli bir üflemlili tüfek oku. Daha önce de pusuya düşürülmüştüm ama bu benim için bile oldukça egzotikti. Neredeyse aptalcaydı, gerçekten. Bugünlerde kim zehirli tüfek oklarıyla öldürülüyordu ki?

Telefonun düşen bir vızıltı geldi. Genosa'nın nemlendiricisinin yanından boş bir plastik puro tüpü aldım ve dartı içine yerleştirdim, ardından telefonu açmadan önce kapağını kapattım.

"Harry?" Murphy talepkârdı. "Harry, iyi misin?" "İyiyim," dedim. "Ve görünüşe göre doğru yoldayım." "Ne oldu?"

Puro tüpünü kaldırdım ve darta baktım. Zehirli uç yarı jelatinimsi lekesiyle parlıyordu. "Oldukça beceriksizceydi ama sanırım biri beni öldürmeye çalıştı."

Bölüm 14

"Çık oradan, Harry."

"Hayır, Murph," dedim. "Bak, sanırım biri beni korkutmaya çalışıyordu, yoksa silah kullanırdı. O kayıtlara bugün ulaşabilir misin?"

"Eğer bunlar kamuya açık kayıtlarsa," dedi. "Zaman farkı bizim tarafımızda. Ne bulmayı umuyorsunuz?"

"Daha fazla," dedim. "Bütün bu olanlar berbat. Parçalar eksikken bir bulmacayı bir araya getirmek zor."

"Bir şey öğrenirsen haber ver," dedi Murphy. "Sihirli ya da değil, cazip cinayetler polisin işidir. Bu benim işim."

"Bu sefer kesin," dedim. "Kıçına dikkat et, Bullwinkle." "Her zaman. Tekrar teşekkürler, Murph."

Telefonu kapattım ve Genosa'nın hurda defterinin sonraki birkaç sayfasını karıştırdım, daha fazla makaleden başka bir şey beklemiyordum. Son birkaç sayfada şansım yaver gitti. Büyük, parlak renkli fotoğraflar vardı - üç kadın ve ben ikisini tanıdım.

İlk resmin altındaki alt başlıkta *Elizabeth Guns* yazıyordu. Fotoğraf Madge'e aitti, Genosa'nın ilk karısı. Fotoğrafta yirmili yaşlarının ortasındaymış gibi görünüyordu ve aşağı yukarı çıplaktı. Saçları kocaman ve sert görünümlüydü, koyu kıızılın yapay bir tonuydu. Muhtemelen saçlarını bir Zamboni makinesiyle çıkarmak zorunda kalmıştı.

Bir sonraki fotoğrafta *Raven Velvet* yazıyordu ve altında tanımadığım, neredeyse amazo- nian bir esmerin resmi vardı. Oldukça ciddi erkek sporcuların sahip olabileceği türden bir yapıya sahipti; kaslar mevcuttu, belirgin bir güçle tanımlanmıştı, ancak zorlu olmaktan çok güzel görünecek kadar yumuşatılmış ve yuvarlaklaştırılmıştı. Saçları kısa kesilmişti ve ilk başta yüz hatlarının gerçekten çok tatlı, neredeyse nazik olduğunu düşünmüştüm. Ama yüz ifadesi kameraya gülümsemeyen, mağrur bir bakıştı. Sanırım eski Genosa iki. Ona Lucille adını vermişti.

Son resim üçüncü eski Bayan Genosa'ya aitti. Altında "*Tri- xie Vixen*" yazıyordu ama birisi siyah kalıcı kalemle üzerine "*CENNETTE ÇÜRÜ, SEN DOMUZZUN*" diye yazmıştı. Kimin sorumlu olduğunu gösteren bir imza yoktu. Vay be. Merak ediyorum.

Albüme bir kez daha göz gezdirdim ama yeni bir şey göremedim. Bir

noktada sete gitmeyi geciktirdiğimi fark ettim. Yani, evet, muhtemelen çeşitli ilginç şeyler yapan çıplak kızlar olacaktı.

Ve iç karartıcı birkaç aydır sevişmemiştim, bu da muhtemelen kulağa biraz daha ilginç geliyordu. Ancak bu tür şeylerden zevk almanın bir yeri ve zamanı vardır ve benim için bir grup insanın ve kameraların önünde o zaman değildi.

Ama ben bir profesyoneldim, lanet olsun. Ve işim buydu. Harekete geçecek kadar yakın olmazsam kimseyi koruyamazdım. Neler olup bittiğini anlamadan karanlık büyüünün kaynağını bulamazdım. Bunu yapmak için de gözlem yapmam ve sorular sormam gerekiyordu - tercihen kimse bunu yaptığımı bilmeden. Akıllıca olan, profesyonelce olan buydu. Şehvetli güzelliğin ikonları sahne ışıkları altında sevişirken ortak röportajlar yapmak.

İleriye doğru. Tabiri caizse cesaretimi topladım ve ofisten çıkıp loş koridordan stüdyoya doğru kayarak ilerledim.

Orada şaşırtıcı sayıda insan vardı. Çok büyük bir odaydı ama yine de kalabalık görünüyordu. Dört kameranın her birinde birkaç adam vardı ve sahne aydınlatmasını destekleyen asma iskelelerde birkaç kişi daha vardı. Bir ekip, eski bir tuğla duvar gibi görünmesi için yapılmış bir grup panel, birkaç çöp tenekesi, bir çöp kutusu, bazı yükleme paletleri ve rastgele çöp parçalarından oluşan ışıklı set üzerinde çalışıyordu. Arturo ve yüzünü gizleyen Joan aktivitenin merkezindeydi ve kameraları istedikleri gibi yerleştirirken birbirleriyle konuşuyorlardı. Sığır bacaklı Inari arkalarından sürüklenerek bir çizelgeye pozisyonları işaretliyordu. Çentik kulaklı köpek yavrusu, boynuna ve Inari'nin kot pantolonunun ilmeklerinden birine bağlanmış bir parça pembe iplikle beceriksizce onu takip etti. Yavru köpeğin kuyruğu mutlulukla sallanıyordu.

Ne de asistanlık yapmam gerekiyordu, bu yüzden Genosa'doğru yürüdüm. Yavru köpek beni gördü ve ayakkabıma doğru dörtnala koştu. Eğildim ve kulaklarını kaşıdım. "Yardım etmek için ne yapmalıyım, Arturo?"

Joan'a başıyla işaret etti. "Onunla takıl. Sana ipleri herkes kadar iyi gösterebilir. İzle, sorular sor."

"Okeydoky," dedim.

"Inari'yle tanıştın mı?" Arturo sordu.

"Onunla karşılaştım bile," dedim.

Kız gülümsedi ve başını salladı. "Ondan hoşlanıyorum.

Komik biri." "Görünüş her şey değildir," dedim.

Inari'nin kahkahası pantolonundan gelen bip sesiyle kesildi. Elini içine soktu ve birkaç posta pulu büyüklüğünde pahalı bir cep telefonu çıkardı. Yavruyu kucağıma alıp bir kolumun kıvrımında tuttum ve Inari

derme çatma ipini çözdü ve telefonu kulağına götürerek birkaç adım uzaklaşmadan önce bana uzattı.

Geniş etekli ve köylü bluzlu, telaşlı görünümlü bir kadın yarı koşar adımlarla stüdyonun zemininden geçerek Joan ve Arturo'nun yanına geldi. "Bay Genosa, sanırım soyunma odasına gelseniz iyi olur. Hemen şimdi."

Genosa'nın gözleri büyüdü ve yüzü soldu. Bana sorgulayan bir bakış fırlattı. Ona başımı salladım ve baş parmağımla onay verdim. Yavaş bir nefes verdi ve sonra "Neler oluyor?" dedi.

Arkasındaki Joan saatini kontrol etti, gözlerini devirdi ve şöyle dedi: "Bu Trixie."

Kadın iç çekerek başını salladı. "Ayrılacağını söylüyor." Arturo içini çekti. "Tabii ki söyleyecek. Gidelim mi, Marion?"

Gittiler ve Joan kaşlarını çattı. "Bu prima donna için zaman yok." "Hiç var mı ki?"

Kaşları , yerini basit bir yorgunluk aldı. "Sanırım hayır. Ben sadece kadını anlamıyorum. Bu proje herkesin olduğu kadar onun geleceği için çok önemli."

"Evrenin merkezi olmak büyük bir iş. Belki de bu onun sinirlerini bozuyordur."

Joan başını geriye attı ve güldü. "Bu olmalı. Hadi gidelim-ing."

"Önce ne var?"

Ucuz bir bar gibi dekore edilmiş diğer setlerden birine gittik ve Daha detaylı bir inceleme için rastgele şişe ve kupa kutularını karıştırmaya başladım. Yavru köpeği barın bıraktım ve o paytak paytak yukarı aşağı yürüdü, burnunu yüzeye dayadı ve kokladı. Birkaç dakika sonra "Arturo'yu ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum.

Joan bir an tereddüt etti, sonra seti hazırlamaya devam etti. "On sekiz ya da on dokuz yıl sanırım."

"İyi bir adama benziyor."

Kadın yine gülümsedi. "Öyle değil," dedi. "O iyi bir çocuk." Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl yani?"

Bir omzunu silkerek yuvarladı. "Derisinin dışında yaşıyor. Düşüncesiz, olabileceğinden çok daha tutkulu ve bir anda aşık olabiliyor."

"Ve bu kötü mü?"

"Bazen," dedi. "Ama bunu telafi ediyor. İnsanları önemsiyor. İşte, sen şu üst rafı al. Merdivene ihtiyacın yok."

Ben de kabul ettim. "Yakında Noel ağaçlarının tepesine yıldızlar ve melekler koymaya başlayacağım. Ben ve *Rudolph the Red-Nosed Reindeer*'deki yeti."

Joan yine güldü ve bana cevap verdi. Sözleri, Peanuts çizgi filmlerindeki öğretmen gibi belirsiz ve tonsuz hale geldi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve hem açlık hem de şehvet midemden geçerek omurgamın dibine doğru ilerledi. Başım kendi iradesiyle döndü ve Lara Romany'nin stüdyoya girdiğini gördüm.

Saçlarını antik Yunan ya da Roma'ya ait bir tarzda toplamıştı. Kısa siyah ipek bir elbise giymiş, buna uygun topuklu ayakkabılar ve çoraplar giymişti. Yerde büyüleyici, yılan gibi bir zarafetle kayıyordu. Hareket etmeden izlemek istedim. Ama içimdeki inatçı bir parça beynimi entelektüel bir soğuk duşa soktu. O hayat tüketen bir vampirdi. Bu şekilde tepki vermeye devam edersem aptallık etmiş olurum.

Gözlerimi ondan ayırdım ve yavru köpeğin yanımdaki barın kenarına geldiğini fark ettim. Çömelmişti, gözleri Lara'nın üzerindeydi ve yine o ciyaklayan küçük hırıltısını çıkarıyordu.

Etrafıma bakındım ve gözlerimin tekrar Lara'ya kaymasını ancak irade gücümle . Odadaki her erkek kıpırdamadan durmuş, Lara yürürken gözleri ona kilitlenmişti.

"Kadın bacakları olan bir Viagra," diye mırıldandı Joan. "Yine de itiraf etmeliyim ki, nasıl giriş yapılacağını biliyor."

"Um. Evet."

Lara katlanır bir sandalyeye oturdu ve Inari aceleyle yanına gidip diz çökerek sohbet etmeye başladı. Arzu ve zorlama hissi biraz azaldı ve insanlar tekrar işlerine dönmeye başladılar. Joan'a yardım ettim ve yavru köpeği yanımdan ayırmadım ve yarım saat içinde Jake Guffie ve biraz asık suratlı görünen Trixie Vixen ile birlikte ilk sahne çekilmeye başlandı.

Tamam, size bir şey söyleyeyim. Porno seks, gerçek seksle sadece gevşek bir şekilde ilişkilidir. Oyuncular sürekli kesintiye uğruyor. Yüzlerini doğru yöne çevirmek zorundalar ve kamera için yapmaları gereken vücut açıları bir akrobatın merhamet dilemesine neden olur. Arada bir birinin makyajını tazelemesi gerekiyor ve bu sadece yüzlerinde değil. Her şeyin nereye gittiğine inanamazsınız. Gözlerinde parlayan ışıklar, etrafta dolaşan kameralı insanlar ve tüm ötesinde, Arturo kameraların arkasından onlara talimatlar veriyordu.

Kabul ediyorum, kendi cinsel deneyimim biraz sınırlı, ama bunların hiçbirini gerekli bulmamıştım. İzlemek benim için utanç vericiydi. Belki kurgu odasında sahne şehvetli ve çekici bir şeye dönüşebilirdi ama sette çoğunlukla garip ve rahatsız görünüyordu. Başka şeylere bakmak için bahaneler buldum, bunlardan birinin sevimli vampir olmadığından emin olmak için çok çalıştım. Ve gözlerimi daha fazla ölümcül büyü için dört açtım.

Çekimden yaklaşık bir saat sonra bir kenara baktım ve Inari'nin kulağında bir telefon, sessizce konuşarak ileri geri volta attığını gördüm. Gözlerimi kapattım, konsantre oldum ve onu dinlemeye başladım.

"Evet, baba," dedi. "Evet, biliyorum. Yapacağım. Yapmayacağım." Durakladı. "Evet, o burada." Yanakları birden pembeleşti. "Ne korkunç bir şey söyledin!" itiraz etti. "Çocukları pompalı tüfekte kovalaman gerektiğini sanıyordum." Güldü, stüdyonun diğer ucuna baktı ve uzaklaşmaya başladı. "Bobby, baba. Onun adı Bobby."

Aha. Olay örgüsü kalınlaşıyor. Inari'nin stüdyoya bakışını takip ettim ve Lara'nın yanındaki katlanır sandalyede bornozuyla oturan Bobby the Sullen'ı gördüm. Etkileyici kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dalgın ve içine kapanık görünüyordu. Ne çekime ne de Lara'ya hiçbir şekilde ilgi göstermiyordu. Bu arada Inari, benim odaklanmış işitme duyumun menzilinin biraz ötesine geçmişti.

Kaşlarımı çattım, düşündüm ve gelen kara büyüye karşı tetikte oldum. Bir ses monitörünün kıvılcımlar saçması ve ona çok yaklaştığımda ölmesi dışında kötü bir şey olmadı. Bundan sonra üç sahne daha çektiler ve ben pek fark etmemeye çalıştım. Bu sahnelerde tanımadığım üç oyuncu vardı, iki kadın ve bir erkek. Joan'ın geç gelerek Trixie'yi örnek alacağını söylediği ekip olmalılar.

Tabii ki, zamanında gelen insanlardan biri şu anda yoğun bakım ünitesindeydi ve morg yerine orada olduğu için şanslıydı. Dakiklik kara büyüye karşı bir koruma sağlamıyordu.

Gece yarısından biraz önce, köpek yavrusu pardösümden yaptığım yataкта uyuyordu. Yiyeceklerin çoğu (etsiz, pizza demek küfür gibi geliyordu) mideye indirilmişti. Trixie bir saat önce öfke nöbeti geçirmiş, kameramanlardan birine ve Inari'ye bağırıp çağırmış, sonra da ayakkabılarından başka bir şey giymeden stüdyoyu terk etmişti ve herkes yorgundu. Ekip Emma, Bobby the Buff ve Lara Romany'den oluşan son bir sahne için hazırlanıyordu. Lara ayağa kalktığında gerginleştiğimi hissettim ve düşüncelerimi toparlamak için stüdyonun arka tarafına çekildim.

Stüdyonun arka tarafındaki karanlıktan, sadece birkaç metre öteden bir hareket geldi ve şaşkınlık ve korkudan doğan bir refleksle geriye sıçradım. Zayıf bir figür köşeden fırladı ve en yakın çıkışa yöneldi. Şokum ani bir fırsatın farkına varmama dönüştü ve figürün peşinden koşmaya başlamadan önce düşünmek için durmadım.

Kapıya çarptı ve Chicago gecesine doğru hızla uzaklaştı. Koşarken sırt çantamdan patlayıcı çubuğumu kaptım ve an- ger ve adrenalininle güçlenmiş bir şekilde, mürettebattan daha fazla kişi saldırıya gizemli pusuda yatanı yakalamaya kararlı bir şekilde peşinden koşmaya başladım.

Karanlık Chicago sokaklarındaki kovalamacalar benim için eski moda olmaya başlamıştı. Gerçi teknik olarak Chicago'da değildik ve sanayi bölgesindeki binaların arasındaki daha geniş, daha cömert alanlar sokak olarak nitelendirilemezdi. Ayak kovalamacaları hala o kadar sık oluyordu ki alıştırma ve egzersiz için koşmaya başlamıştım. Kuşkusuz, genellikle bir yaya kovalamacasının diğer ucunda yer alıyordum, bunun nedeni çoğunlukla küçük bir arabadan daha ağır olan veya *kitinimsi* kelimesiyle tanımlanabilecek herhangi bir şeyle göğüs göğüse çarpışma konusundaki kişisel politikalarımıdır.

Peşinde olduğum kişi fazla iri değildi. Ama hızlıydı, koşma pratiği de yapmış biriydi. Sanayi parkı tek tük aydınlatılıyordu ve avım batıya, parkın önünden uzağa ve tabii ki tamamen ışıksız alanlara doğru koşuyordu.

Her adımda olası yardımdan biraz daha uzaklaşıyordum ve tek başıma üstesinden gelemeyeceğim bir şeyle karşılaşma ihtimalim artıyordu. Bunu, Genosa'nın insanlarına saldıran her kimse, başka birine zarar vermeden önce onu durdurabilme ihtimalime karşı dengelemeliydim. Belki de zarar görenler çoğunlukla kadınlar olmasaydı ve belki de bu gömülü şövalyelik çizgisini barındırmıyordum ve biraz daha akıllı olsaydım, bu kadar kolay bir seçim olmazdı.

Takip ettiğim gölgeli nesne sanayi sitesinin arka tarafına ulaştı ve neredeyse zifiri karanlık asfaltın yirmi metre üzerinden on iki metrelik bir çite doğru koşmaya başladı. yarısında ona , sadece bir topuğuna tekme atmayı başarabildim. Tüm gücüyle koşuyordu ve darbe bacaklarına çarpıp onu yere düşürdü. Ağırlığımı sırtına verdim ve onu asfalta doğru sürdüm.

Çarpmanın etkisiyle neredeyse nefesim kesiliyordu ve sanırım ona da daha kötüsü oldu. Vururken çıkardığı homurtu erkeksi bir bariton sesiydi, bu beni çok rahatlattı. "O" diye düşünüyordum çünkü "kadın" diye düşünseydim kendimi şiddet uygulamaktan alıkoyabileceğimi sanmıyorum ve bu da sizi hızla yaralayabilecek türden bir şey.

Adam ayağa kalkmaya çalıştı ama ön kolumu birkaç kez kafasının arkasına vurarak yüzünü asfalta çarptım. Sert biriydi. onu yavaşlattı ama tekrar hareket etmeye başladı ve aniden bir yılanın kıvrımlı gücüyle büküldü. Bir tarafa gittim; altımdan kurtuldu ve hemen çitlere doğru sıçradı.

Bir iki metre yukarı atladı ve tırmanmaya başladı. Patlayıcı çubuğumu çitin tepesine doğrulttum, irademi çektim ve "*Fuego*" diye hırladım.

Ateş, çitin tepesini boydan boya kapladı, parlak ve yeterince sıcaktı, öyle ki aniden genişleyen hava bir gök gürültüsü gibi kükredi. Çitin tepesine yakın metal kırmızı renkte parladı ve adamın başının birkaç metre üzerinde sıvıya dönüştü. Damlacıklar Cehennem'in kendi yağmuru gibi aşağıya süzülüyordu.

Adam şok ya da acı içinde haykırdı ve çiti bıraktı. Bunu yaptığında patlayıcı çubuğumla kafasına ve omuzlarına vurdum, ağır tahta takdire şayan bir şekilde cop görevi görüyordu. İkinci ya da üçüncü darbeye sersemledi ve ben de patlayıcı çubuğu boynuna geçirip boğdum, Murphy'nin bana öğrettiği bir hareketle kollarından birini arkadan kilitledim ve tüm ağırlığımla yüzünü çite yapıştırdım.

"Kıpırdamadan dur," diye hırladım. Erimiş tel parçaları zincir bağlantı çitinden aşağı, yere doğru kayıyordu. "Kıpırdama yoksa eriyene kadar yüzünü orada tutarım."

Kurtulmaya çalıştı. Güçlüydü ama tüm kozlar bendeydi, bu yüzden pek bir anlamı yoktu. Teşekkürler Murphy. Sıkışan kolunu acıdan nefesi kesilene kadar yukarı çektim. Hırladım, "Dur. Kıpırdama."

"Yüce İsa," diye kekeledi Thomas, sesi acı doluydu. Çırpınmayı bıraktı ve diğer elini teslimiyetle kaldırdı. Sesi onun profilini de . "Harry, benim."

Ona kaşlarını çatarak baktım ve kolunu daha sert çektim.

"Ah," nefesi kesildi. "Dresden, ne yapıyorsun? Bırak beni. *Benim*."

Ona hırladım ve onu sertçe çitlere doğru itip ayakta durdum.

Yukarı.

Thomas yavaşça ayağa kalktı ve ellerini kaldırarak bana döndü. "Sağ ol dostum. I

Seni böyle şaşırtmak istememiştim-"

Sağ yumruğumla burnuna sertçe vurdum.

Sanırım onu kış üstü yere düşüren darbe kadar şaşkınlığıydı. Elleriyle yüzünü kapatarak orada oturdu ve bana baktı.

Patlatma çubuğumu çektim ve bir alev kırbacı daha hazırladım. Çubuğun ucu Thomas'ın yüzüne bir adım kala kül kırmızısı bir ışıkla parladı.

Normalde solgun olan yüzü kül rengine dönmüştü, yüz ifadesi irkilmişti ve ağzı kanla lekelenmişti. "Harry-" diye başladı.

"Kapa çeneni," dedim. Çok kısık bir ses kullandım. Sessiz sesler, çığlıklardan daha ürperticidir. "Beni kullanıyorsun, Thomas."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

Öne doğru eğildim, patlayıcı çubuğun yanan ucu onu geriye doğru kıvrandırdı. "Sana çeneni kapamanı söylemiştim," dedim aynı sessiz sesle. "Sette tanıdığını düşündüğüm biri var ve sen bana bundan bahsetmedin. Bence bana başka konularda da yalan söyledin ve bu beni bugün en az bir buçuk kez ölümcül tehlikeye soktu. Şimdi bana o yalancı ağzını patlatmamam için iyi bir neden söyle."

Ensemdeki tüyler aniden derimden ayrılmaya çalıştı. Arkamda iki farklı tıkırtı duydum, bir çift silahın çekiçleri geri çekiliyordu ve Lara'nın çıldırtıcı derecede çekici sesi mırıldandı, "Sana iki tane vereceğim."

Bölüm 15

Aklımdan geçen ilk düşünce, "*Vay canına, sesi çok seksi*" gibi bir şeydi.

İkincisi ise "*Nasıl oldu da bize bu kadar çabuk yetişti?*" oldu.

Oh, ve oralarda bir yerde pratik tarafım "*Vurulmak kötü olurdu*" dedi.

Ağzımdan çıkan şey, "Soyadın gerçekten Romany mi?" oldu.

Ayak sesi duymadım ama cevap verirken sesi daha yakından geliyordu. "Bu benim evlilik adımdı. Kısaca. Şimdi lütfen küçük kardeşimden uzak dur."

Tanrı aşkına, kız *kardeşiymiş!* Ailevi bunama. Bir tehdit karşısında ani tepki vermeyebilirdi. Derin bir nefes aldım ve kendime bu koşullar altında Lara Raith'i zorlamanın aptallık olacağını hatırlattım. "Bunu yaptığımda silahları indireceğinizi varsayıyorum?"

"Bunun yerine, eğer seni vurup öldüreceğimi varsay."

"Ah, Tanrı aşkına." Thomas iç çekti. "Lara, sakın olur musun? Sadece konuşuyorduk."

Dişlerini gıcırdattı, neredeyse annesel bir onaylamama sesiydi bu. "Tommy, Tommy. Sen böyle saçma sapan şeyler söylediğinde, küçük kardeşimin hepimizin inanmasını istediğin kadar büyük bir aptal olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum."

"ama," dedi Thomas. "Bu zaman kaybı."

"Kapa çeneni," dedim patlatma çubuğunu nazik olmayan bir şekilde sallayarak. Omzumun üzerinden Lara'ya baktım. Siyah dantelli bir şeyler giymişti, çorapları ve topuklu ayakkabıları vardı.

(O lanet topuklularla bize nasıl yetişmişti? Bir büyücü için bile bazı şeyler inanılır gibi değil).

-Ve elinde bir çift küçük silah tutuyordu. Muhtemelen daha ağır silahların yüksek kalibreli mühimmatına sahip değillerdi ama bebek mermileri bile beni öldürebilirdi. Silahları ne yaptığını biliyormuş gibi tuttu ve teni ıslı ıslı parlayarak ağır gölgelerin arasından yaklaştı. Ve gösterişliydi. Ve gerçekten muhteşemdi.

Dişlerimi sıkıp karnındaki ve kalçalarındaki kıvrımlı çukurların tadına bakma isteğimi bastırdım ve patlatma çubuğunu yakıp Thomas'a doğrulttum. "Geri çekil, toots. Silahları indirin, şu gel-gel'leri bırakın da konuşalım."

Bir adımla diğeri arasında durdu, yüzünde belli belirsiz sıkıntılı bir ifade vardı. Gözlerini kıstı ve sesi havada bal ve eroin gibi . "Ne dedin sen?"

O sesin baskısına koydum ve homurdandım, "Geri. Çekil." Yine de içimdeki Don Kişot'u tamamen reddetmek istemedim ve "Lütfen" diye ekledim.

Bir an bana baktı ve sonra sanki beni ilk kez görüyormuş gibi gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Bomboş bir gece," diye mırıldandı, sesi yemin eder gibiydi. "Sen Harry Dresden'sın."

"Kendinizi kötü hissetmeyin. Prodüksiyon Asistanı Harry olarak kimliğimi akıllıca gizledim."

Dudaklarını büzdü (ki bu da çok lezzetli görünüyordu) ve "Neden kardeşimi tehdit ediyorsun?" dedi.

"Sakin bir geceydi ve herkes meşguldü."

En ufak bir uyarı bile yoktu. Küçük silahlardan biri havladı, başımda kızıl bir acı belirdi ve tek dizimin üzerine çöktüm.

Patlatma çubuğunu Thomas'a doğrulttum ve elimi kulağıma götürdüm. Kan damlacıklarıyla ıslanmıştı ama acı azalmaya başlamıştı. Lara narin bir kaşını bana doğru kaldırdı. Tanrım. Kulağımı bir kurşunla sıyırmıştı. Böyle bir yetenekle, gözlerin arasından vurmak hiç de zor olmazdı.

Sessiz ve sakın bir sesle, "Normalde bu tür keskin cevaplara hayran olurum," dedi. Muhtemelen yüksek sesle söylemesinden daha korkutucu olduğunu düşündüğü için. "Ama küçük kardeşim söz konusu olduğunda, oyun oynayacak havada değilim."

"Anlaşıldı," dedim. Sesim titrek çıkıyordu. Patlatma çubuğunu Thomas'a doğrultmayana kadar indirdim ve içinde hazır tutulan gücü hafiflettim. Çubuğun ucundaki asık suratlı ateş söndü.

"Çok güzel," dedi ama ikiz tabancalarını indirmede. Sonbaharın akşam esintisi koyu renkli, parlak saçlarını başının etrafında savuruyor, gri gözleri yarı aydınlıkta gümüş gibi parlıyordu.

"Harry," dedi Thomas. "Bu benim en büyük kız kardeşim, Lara. Lara, Harry Dresden."

"Memnuniyetle," dedi. "Thomas, büyücünün arkasından çık. Ben Bu mermilerden biri geçerse seni de alsın."

Bağırsaklarım suya döndü. Patlatma çubuğum hâlâ elimdeydi ama Lara tetiği benim ona nişan vurmamdan daha hızlı çekebiliyordu.

"Bekle," dedi Thomas. Kendini bir dizinin üzerine itti ve benimle diğer Beyaz vampirin arasına girdi. "Onu öldürme."

Bu Thomas'ın kaşlarını kaldırmasına neden oldu ama ağzından bir gülümseme eksik olmadı. "Peki neden olmasın?"

"Öncelikle ölüm lanetini dengeleyebilme şansı var." "Doğru. Ve?"

Thomas omuz silkti. "Benim de kişisel nedenlerim var. Önce bu konuyu konuşabilirsek bunu bir iyilik olarak kabul ederim."

"Ben de öyle," diye ekledim.

Lara hayalet gibi gülümsemesinin devam etmesine izin verdi. "Senden hoşlandığımı fark ettim büyücü, ama..." İçini çekti. "Pazarlık için çok az yer var, Thomas. Dresden'in buradaki varlığı kabul edilemez. Arturo'nun bağımsız çizgisi Beyaz Saray'ın iç meselesidir."

"Buraya Beyaz Saray'a müdahale etmek için gelmedim," dedim. "Niyetim hiç de bu değildi."

Bana baktı. "Hepimiz niyetlerin ne kadar değerli olduğunu biliyoruz. Neden o zaman, wi- zard?"

"Bu güzel bir soru," dedim başımı kasıtlı olarak Thomas'a çevirerek. "Cevabını duymayı çok isterim."

Thomas'ın ifadesi endişeli bir hal aldı. Bakışları Lara'ya kaydı ve aniden ona karşı harekete geçmeye hazırlandığı izlenimine kapıldım.

Lara kaşlarını çattı ve "Thomas? Neden bu?"

"Bu bir çaydanlıktaki fırtına Lara," dedi Thomas. "Önemli bir şey değil.

Gerçekten." Lara'nın gözleri büyüdü. "Onu bu işe sen mi bulaştırdın?"

Thomas, "Um," diye başladı.

"Kesinlikle haklısın," dedim. "Sence buraya eğlenmek için mi geldim?"

Bu mu?"

Lara'nın ağzı açık kaldı. "Thomas. *Şimdi* de oyuna mı girdin?" Thomas birkaç saniye dudaklarını birbirine bastırdı, sonra yavaşça ayağa kalktı.

Ayaklarını buruşturdu ve bir elini sırtının alt kısmına götürdü. "görünüyor." "Seni öldürecek," dedi Lara. "Seni ve daha kötüsünü öldürecek. Sende hiç Onu tehdit etmek için ihtiyacın olan gücün bir kısmı."

"Duruma göre değişir," dedi Thomas.

"Ne üzerine?" diye sordu.

"Meclis'in diğer üyelerinin desteklerini nereye koyacaklarına bağlı."

Kısa bir inanmazlık kahkahası attı. "Herhangi birimizin onun yerine senin tarafını mı düşünüyorsun?"

"Neden olmasın," dedi Thomas sakince. "Bunu bir düşün. Babam güçlüdür ama yenilmez değildir. Benim etkimle alaşağı edilirse, sorumluluk bana ve

İfademi almak ondan çok daha kolay olur. Ama kaybedersem, sana psişik bilek kilidi taktığım için beni suçlayabilirsin. Anında günah keçisi. Hayat devam eder ve bunun bedelini ödeyecek tek kişi benim."

Gözlerini kısmıştı. "Yine Machiavelli okuyorsun." "Yatmadan önce Justine'e."

Lara bir an sessizleşti, yüz ifadesi dalgındı. Sonra, "Bu hiç akıllıca değil Thomas," dedi.

"Ama-"

"Zamanlamanız korkunç. Raith'in konumu Haneler arasında zaten istikrarsız. İç istikrarsızlık bizi Skavis, Malvora ya da benzerlerine karşı savunmasız bırakabilir. Zayıflık hissederlerse bizi yok etmekte tereddüt etmezler."

"Babam kendini kaybediyor," diye karşı çıktı Thomas. "Yıllardır iyi değil ve bunu hepimiz biliyoruz. Yaşlanıyor. Diğer Lordların onu almaya karar vermesi meselesi ve bu gerçekleştiğinde hepimiz onunla birlikte batacağız."

Başını iki yana salladı. "Yıllar boyunca kaç kardeşimin bana böyle sözler söylediğini biliyor musun? O hepsini yok etti."

"Ona tek başlarına karşı çıktılar. Ben hepimizin birlikte çalışmasından bahsediyorum. Bunu yapabiliriz."

"Neden şimdi, o kadar varken?" "Neden şimdi değil?"

Thomas'a kaşlarını çatı ve altmış saniyeden daha uzun bir süre dikkatle ona baktı. Sonra titredi, derin bir nefes aldı ve bir silahını kafama . Diğerini de Thomas'a.

"Lara," diye itiraz etti.

"Elini sırtından çıkar. Şimdi."

Thomas kaskatı kesildi ama elini yavaşça sırtından çekti, parmakları boştu. Başımı kaldırdım ve gömleğinin kemer hizasında bir çıkıntı gördüm.

Lara başını salladı. "Özür dilerim, Tommy. Senden gerçekten çok hoşlanıyorum ama sen babamı benim kadar tanımıyorsun. Hafife alınmaktan yararlanan tek Raith sen değilsin. Şimdiden bir şeyler çevirdiğinden şüpheleniyor ve an için bile seninle çalıştığımı düşünürse beni öldürür. Hem de hiç tereddüt etmeden."

Thomas'ın sesi umutsuzlaştı. "Lara, eğer birlikte hareket edersek-"

"Birlikte öleceğiz. Onun ellerinde değilse bile Malvora'nın ve benzerlerinin ellerinde.

Başka seçeneğim yok. Seni öldürmek bana hiç zevk vermiyor." "O zaman yapma!" dedi.

"Ve seni babamın merhametine mi bırakayım? Benim bile birkaç prensibim var. Seni dünyadaki herkes kadar seviyorum küçük kardeşim, ama gereksiz riskler alarak bu kadar uzun süre hayatta kalmadım."

Thomas yutkundu. Bana bakmadı ama dengesi biraz değişti ve gömleği, kotunun arkasına sıkıştırdığı silahın kabzasını bana gösterecek kadar yukarı kalktı. Ona bakmadım. Lara beni vurmadan önce silahı alıp ateş edecek zamanım olmayacaktı ama Thomas onun dikkatini bir iki dakika dağıtabilirse bir şansımız olabilirdi.

Thomas derin bir nefes aldı ve "Lara" dedi.

Sesinde bir şeyler değişmişti. Sesinin tonu yüzeysel olarak aynıydı ama altında havayı sessiz, baştan çıkarıcı bir güçle şarkı söyleten bir şey vardı. Dikkat çekiyordu. Aslında pek çok şeye hükmediyordu ve bunu ondan duymak tüyler ürperticiydi. Thomas'ın bana hitap etmediğine sevinmişim, çünkü bu çok kafa karıştırıcı olurdu.

"Lara," dedi tekrar. Konuşurken onun biraz sallandığını gördüm. "İzin ver konuşayım sen."

Belli ki sallanmaya daha çok akşam esintisi ve şu rüzgarlar neden oluyordu Thomas'ın sesinden daha yüksek topuklu ayakkabılar. "Korkarım tek söylemen gereken hoşça kal, küçük kardeşim." Lara her iki silahın da horozunu geri çekti, yüz hatları sakın ve mesafeliydi. "Ve bunu büyücü için de söyleyen iyi olur."

Bölüm 16

Bundan daha tüyler ürpertici durumlarla karşılaşmıştım. Aslında, durumlara kaç kez düştüğümü düşünmek biraz iç karartıcı. Ama eğer deneyimlerim bana bir şey öğrettiyse, o da şuydu:

İşler ne kadar berbat olsun, çok daha kötüye gidebilir. Örnek olarak Supertart'la olan küçük açmazımızı gösterebiliriz.

Thomas bağırdı ve Lara'yı görebileceğim şekilde sola doğru fırladı. O giderken ben de pantolonunun arkasına sıkıştırdığı tabancaya uzandım. Kabzasına bakılırsa yarı otomatikti, belki de ölümcül olduğu kadar küçük de olan şu süslü Alman modellerinden biriydi. Onu yakaladım ve takım çalışması yaptığım için kendimi oldukça kurnaz hissettim ama Thomas'ın lanet olası kotu o kadar dardı ki silah bir türlü gevşemedi. Çabalarken çok fazla eğildim ve yan tarafıma yığıldım. Çok zekice olan bu manevramın karşılığında aldığım tek şey parmak uçlarımda sıyrılması ve Lara Raith'in silahlı çatışma modunda iyi bir görüntüsü oldu.

Bir silah sesi duydum, tabancanın hafif, havlayan sesine vurgu yapan bir tür uğultu vardı havada. Bir ya da üç saniye içinde birkaç el ateş edildi. İkisi Thomas'ı çirkin çarpma sesleriyle vurdu, biri bacağından, diğeri göğsünden.

Aynı anda Lara'ya küçük bir anahtar halkası fırlattı ve muhtemelen bu benim hayatımı kurtardı. Lara bana doğrulttuğu silahıyla onları kenara . Bu bana çok değerli bir iki saniye kazandı ve bu süre patlayıcı çubuğumu kaldırıp ona panikle saldırmam için yeterli oldu. İrademe odaklanmama yardımcı olan patlatma çubuğuyla bile cehennem gibi özensizdi ve bilek kalınlığında yarı tutarlı bir alev ışını yerine, belki otuz metre çapında bir ateş konisi çıktı.

Bu büyük bir gürültü yarattı; ısı gecenin serin havasını dağıttığında gümbür gümbür bir patlama oldu. Lara Raith tüm o vampir tiplerinde iç karartıcı bir şekilde rastlanan reflekslere sahipti ve alevlerin önünden fırladı. Bunu yaparken iki silahını da bana doğrulttu ve Hong Kong aksiyon filmlerindeki gibi ateş etmeye başladı. Ama belli ki Lara'nın insanüstü yetenekleri bile sürprizin, yanal hareketin, ateş fırtınasının ve sivri topuklu üstesinden yetmemişti. Tanrı moda endüstrisini ve aptalları ve büyücüleri koruyan kör şansını korusun; ıskaladı.

Kalkan bileziğimi salladım ve irademi sertleştirerek önümde görünmeyen ama katı bir güç duvarı . Lara'nın silahlarından çıkan son birkaç atış gerçekten de kalkana isabet etti ve onu mavi-beyaz bir enerji parıltısıyla aydınlattı. Kalkanı tuttum

kalkanını sıkıca yerine yerleştirdi ve patlatma çubuğunu tekrar hazırlayarak Lara'nın karşısına dikildi.

Vampir en yakındaki bina ile bir çift devasa endüstriyel tankın arasındaki gölgelere girdi ve gözden kayboldu.

Kalkanı yukarıda tutarak ve Lara'nın kaybolduğu yerin genel doğrultusuna bakarak Thomas'a doğru ilerledim. "Thomas," diye tısladım. "Thomas, iyi misin?"

Cevap vermesi için uzun bir süre geçti, sesi zayıf ve titriyordu. "Bilmiyorum. Acıyor."

"Vuruldun. Acıması gerekirdi." Gözlerimi gölgelerden ayırmıyor, duyularımı olabildiğince genişletiyordum. "Yürüyebilir misin?"

"Bilmiyorum," diye nefes nefese kaldı. "Nefes alamıyorum. Bacağımlı hissedemiyorum."

Gözlerimi ona doğru kaydırdım ve tekrar geri çıkardım. Thomas'ın siyah tişörtünün bir tarafı göğsüne yapışmıştı. En azından akciğerinden bir darbe almıştı. Eğer büyük bir kan damarı vurulduysa, vampir olsun olmasın başı dertteydi. Beyaz Saray dirençli bir gruptu ama bazı açılardan beslendikleri insanlar kırılındılar. Hızlı bir şekilde iyileşebilir - Thomas'ın kırık kaburgalarının birkaç saat içinde iyileştiğini görmüştüm - ama kopan bir damar yüzünden kan kaybederse, o da herkes gibi ölürdü.

"dur," dedim. "Nerede olduğunu öğrenene kadar hareket etmeye çalışma." "Bu onu yakalar," diye nefes nefese kaldı Thomas. "Eski otur-ördek taktiği."

"Silahını bana ver" dedim.

"Neden?"

"Böylece bir dahaki sefere konuşmaya başladığında o ukala kıcını vurabilirim." Gülmeye başladı ama gülmesi acı dolu, ıslak öksürüklerle kesildi.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve yanına çömeldim. Patlatma çubuğumu bir kenara bıraktım ve sağ kolumu ve bir dizimi arkasına geçirerek onu belden yukarısını dik tutmaya çalıştım.

"iyi olur. Ben ."

"Çeneni kapatır mısın?" Ben talep ettim. Boştaki elimle yaralarının boyutunu tespit çalıştım ama ben doktor değilim. Göğsündeki deliği buldum ve çıkan kanı hissettim. Yaranın kenarları büzüştü ve elimi kavradı. "Pekala," dedim ona. "Yaran berbat. Al." Sağ elini tuttum ve sertçe deliğe bastırdım. "Elini orada tut, dostum. Baskı yapmaya devam et. Onu tutup seni de dışarı taşıyamam."

"Beni taşımayı unut," diye homurdandı. "Aptal olma. İkimizi de öldürecek." "Kalkanı tutabilirim," dedim.

"Eğer ateşe karşılık veremezseniz, size pek bir faydası olmaz. Çekil, polisleri ara, sonra benim için geri gel."

"Sayıklıyorsun," dedim. Onu orada yalnız bırakırsam Lara işini bitirirdi. Sağ omzumu sol kolunun altına soktum ve onu ayağa kaldırdım. Beklediğim kadar ağır değildi ama onu bu şekilde sürüklemek canını yakmış olmalıydı. Acı boğazındaki nefesi kilitlemişti. "Haydi," diye homurdandım. "İyi bir bacağı var. Bana yardım et."

Sesi içi boş, bir şekilde hayalet gibi, ancak bir fısıltıdan daha fazla çıkıyordu. "Sadece git. Ben gidemem."

"Yapabilirsin. Kapa çenenin ve bana yardım et."

Olabildiğince hızlı bir şekilde endüstri parkının sokak ucuna doğru başladım. Kalkan bileziğimi yukarıda tutarak irademi etrafımızdaki bir bariyere odakladım. Daha sınırlı yönlü bir kalkan güçlü değildi ama gözlerim her yerde olamazdı ve akıllı bir rakip beni arkamdan vurabilirdi.

Thomas nefesini tutabilseydi çılgılık atacaktı. Sonraki bir iki dakika içinde yüzü bembeyaz oldu, yani her zamankinden daha da fazla. Her zaman solgundu ama cildi bir cesedin gri tonuna büründü, gözlerinin altında isli çukurlar oluştu. Yine de bana yardım etmeyi başardı. Çok değil ama ikimizin de tökezlemeden hareket etmesini sağlayacak kadar.

Sağ salim geri döneceğimizi düşünmeye başlamıştım ki koşan ayak sesleri duydum ve bir kadın önümüzde köşeyi döndü, soluk teni loşlukta parlıyordu.

Lanet okudum, kalkanıma daha fazla irade yükledim ve çömelerek Thomas'ın çakıllı park alanına nezaketsizce yığılmasına izin verdim. El yordamıyla silahını aradım, buldum ve havaya kaldırdım. Başparmağımla emniyeti kapattım, nişan almak için yarım saniye bekledim ve tetiği çektim.

Thomas mümkün olan son anda, "Hayır," diye nefes nefese kaldı. Silah bana doğru sertçe eğildi, namlu dalgalandı ve atış elli metre ötedeki beton istinat duvarına kıvılcımlar . Panikle silahı tekrar doğrulttum ama bunun faydasız bir hareket olacağını biliyordum. Sürpriz bir atışla onu alt edebilirdim ama Lara Raith'i doğrudan bir çatışmada alt etme şansım hiç yoktu.

Ama Lara değildi. Loşlukta çok uzağı göremiyordum ama Inari benden sadece birkaç adım , gözleri kocaman ve ağzı açık bir şekilde durdu. "Aman Tanrım," diye bağırdı. "Thomas! Ne oldu? Ona ne yaptınız?"

"Hiçbir şey!" Dedim ki. "O yaralandı. Pete aşkına, bana yardım et."

Gözlerini kocaman açarak bir an tereddüt etti ve sonra Thomas'a doğru koştu. "Aman Tanrım. Kan var! Kanıyor!"

Patlayan çubuğumu ona doğru ittim. "Tut şunu," diye tersledim.

"Ona ne yaptın?" diye sordu. Ağlamaya başlamıştı. "Ah, Thomas."

Hayal kırıklığı içinde çığlık atacak gibi hissediyordum ve aynı anda Lara'nın olabileceği her yere bakmaya çalışıyordum. İçgüdülerim yaklaştığını haykırıyordu ve başka bir şey istemiyordum. "Sana söyledim, hiçbir şey! Kımılma ve kapıları benim için aç. İçeri dönüp dokuz-bir-bir'i aramalıyız."

Thomas'ı tekrar almak için eğildim.

Inari Raith keder ve öfkeyle çığlık attı. Sonra iki eliyle patlayıcı çubuğumu kullanarak ensemeye öyle bir kuvvetle vurdu ki çubuk ikiye ayrıldı. Görüşümde yıldızlar patladı ve yüzüm çakıllara çarptığında bunu hissetmedim bile.

Bir iki dakika boyunca her şey gerçekten karıştı ve sonunda kıpırdanmaya Inari'nin ağladığını duydum. "Lara, ne olduğunu bilmiyorum. Beni vurmaya çalıştı ve Thomas uyanık değil. Ölmüş olabilir."

Çakılların üzerinde ayak sesleri duydum ve Lara "Silahı bana ver" dedi. "Ne yapacağız?" Inari söyledi. Hâlâ ağlıyordu.

Lara birkaç sessiz tıklamayla silahın sürgüsünü çalıştırdı ve fişek yatağını kontrol etti. "İçeri girin," dedi, sesi sert ve kendinden emindi. "Acil servisleri ve polisi ara. *Hemen.*"

Inari ayağa kalkıp kaçmaya başladı ve Thomas'la beni, onu yarı yarıya öldürmüş olan kadınla baş başa bıraktı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama çok zordu. Her şey dönmeye devam ediyordu.

Omurgamdan aşağı soğuk, kaygan bir his akarken tek dizimin üzerine çökmeyi başardım.

Kara Saray'ın üç vampiri varlıklarını duyurmadılar. Gölgelerden oluşmuş gibi basitçe göründüler.

İçlerinden biri kutsal su balonuyla vurduğum tek kulaklı vampirdi. Onun iki yanında iki Kara Saray vampiri daha duruyordu, ikisi de erkekti, ikisi de cenaze kıyafetleri giymişti ve ikisi de genç boyutlardaydı. Çok uzun süredir yaşayan cesetler -ilkinin kollarında ve parmaklarında morluk izleri vardı ve yüzleri neredeyse hiç iskelet gibi görünmüyordu. Sakat vampir gibi onların da uzun, kirli tırnakları vardı. Kurumuş kan yüzlerini ve boğazlarını lekeliyordu. Ve gözleri bulanık, durgun havuzlar gibiydi.

Inari bir korku filmi ılığı attı ve tökezleyerek Lara'ya döndü. Lara keskin bir nefes aldı, silahı aşağıya doğru ateşleme pozisyonuna getirdi ve Kara Saray vampirlerinin her birini sırayla izlemek için yavaş bir daire çizdi.

"Vay, vay," diye homurdandı sakat vampir. "Ne şans ama. Büyücü ve üç Beyaz da cabası. Bu eğlenceli olacak."

Bu noktada daha güçlü, iğrenç ve ölümcül bir büyü enerjisi daha hissettim.

Malokyo. Tekrar, öncekinden daha güçlü bir şekilde oluşuyordu ve ölümcül büyünün çoktan yaklaştığını ve bana doğru gelirken daha da korkunç bir g topladığını hissettim. Hâlâ sersemlemiştim ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

"onları," diye fısıldadı Kara Saray vampiri. "Hepsini ldrn." Ne demek istediğimi anladın mı? Aynen dediğim gibi.

İşler *her zaman* daha kötüye gidebilir.

Bölüm 17

Göğüs göğüse dövüşte umutsuz değilim ama çok yetenekli de değilim. Bir ya da iki kez anlamsızca dövüldüm. Evet. Çok dayak yedim. Kulağa geldiği kadar olasılık dışı değil - beni dövmeye başlayan şeylerin çoğu profesyonel bir basketbol takımını bench press yapabilirdi, oysa ben sadece insandım. Bana göre bu, seramik bir çay fincanından biraz daha sert olduğum anlamına geliyordu.

İyi şans, kararlı arkadaşlar ve kötü bir peri vaftiz annesi sayesinde dayaklardan kurtulmayı başarmıştım ama er ya da geç şansımın tükeneceğini ve kendimi yalnız, tehlikede ve dayanma gücümün sınırlarında bulacağımı düşünmüştüm. Bu gece beni haklı çıkarmıştı.

Bu yüzden önceden plan yapmam iyi oldu.

Üzerinde oyma bir ayı deseni olan yeni kemer tokama uzandım. Toka gümüşten dökülmüştü ve ayı tasarımı benim kendi el oymamdı. Özellikle güzel ya da ilham verici olmasa da, onu yapmak aylarımı almıştı ama onu yaratırken sanatsal bir başarı peşinde değildim.

Foghorn Leghorn'un sözleriyle, kendimi böyle bir acil duruma hazırlamaya çalışıyordum.

Sol elimi kemer tokama dokundurdum ve "*Fortius*" diye fısıldadım.

Güç midemin çukuruna hücum etti, ani bir sıcak, canlı enerji dalgası, beden, zihin ve ruh için nitrojen. Ham yaşam kemiklerime yayıldı, uzuvlarımda isyan çıkardı. Kafa karışıklığım, yorgunluğum ve acım, güneş doğmadan önceki karanlık kadar hızlı bir şekilde yok oldu.

Bu basit bir adrenalin artışı da değildi, gerçi bu da onun bir parçasıydı. Buna ister *chi* deyin, ister *mana* ya da binlerce başka isimden biri; saf büyü, yaşam enerjisinin özünün ta kendisiydi. Tokanın gümüşünde yarattığım rezervuardan içime aktı. Kalbim aniden heyecanla, düşüncelerim umutla, güvenle ve hevesli bir bekleyişle dolup taşıtı ve eğer hayatımın kişisel bir film müziği olsaydı, Harry hayranlarından oluşan bir stadyum dalga geçerken "Neşeye Övgü" çalıyor olurdu. Kendimi kahkahalara ya da şarkılara boğulmaktan alıkoymak için tek yapabildiğim buydu. Acı hala oradaydı, ama son darbeleri ve eforları silkip attım ve aniden savaşmaya hazır hissettim.

İşin içinde sihir olsa bile, bedava öğle yemeği yoktur. Acının beni yakalayacağını biliyordum. Ama odaklanmak zorundaydım. Şimdi hayatta kal, tepkileri sonra düşün.

"Lara," dedim. "Beni öldürmeye yatırım yaptığının farkındayım ama benim durduğum yerden bakınca durum değişti."

Succubus önce vampirlere sonra da Inari'ye bir bakış attı. "Aynı fikirdeyim, Dresden."

"Takımları yeniden düzenleyip kızı dışarı çıkaralım mı?" "Hareket edebilir misin?"

Kendimi yukarı ittim, her şey göz önüne alındığında oldukça neşeli hissediyordum. Lara'nın sırtı aşağı yukarı bana dönüktü ve gözlerini üç Black Courter'dan ayırmamaya çalışıyordu. Vampirler ise sadece ölü gözlerinde kıpırdayan aç bir şeyin titreşimiyle orada öylece duruyorlardı, gözleri onları cansız cesetlerden başka bir şey olarak ilan ediyordu. "Evet, gitmeye hazırım."

Lara omzunun üzerinden bir bakış attı, ifadesi kederle titriyordu. "Etkileyici. Pax, o zaman?"

Çenemi sallayarak başımı salladım. "Yirmi dört saat mi?" "Bitti."

"Harika."

"," diye feryat etti Inari. "*Yüzleri! Tanrım*, bunlar da ne?"

Dehşete kapılmış kıza göz kırptım ve Lara'ya bir bakış attım. "Bilmiyor mu? Ona bunları *anlatmıyor* musun?"

Succubus omuz silkti ve dikkatinin çoğunu en yakındaki vampire vererek, "Bu babamın politikası," dedi.

"Ailen sapkın Lara. Gerçekten öyle." Patlatma çubuğumun parçalanmış yarısını elime aldım. Tahta üzerine yapılan oyma ve büyülerin yapımı zor, zaman alıcı ve pahalıydı. Yıllar boyunca belki yarım düzine değiştirmek zorunda kalmıştım ve yenisini iki haftadan daha uzun bir zaman alıyordu Kız benimkini kırmıştı, bu beni çok sinirlendirmişti ama hâlâ içimde zonklayan pozitif enerji kuraklığı iyi tarafına işaret ediyordu: Artık sivri uçlu, kullanışlı iki tahta şaftım vardı. Inari ile en yakındaki vampirin arasına girdim ve çubuğun kırık yarısını ona uzattım. "Al," dedim. "Fırsatını bulursan Buffy gibi yap."

Inari bana göz . "Ne? Bu bir şaka mı?"

"Yap ," dedi Lara. Sesi demirle kaplanmıştı. "Soru sormak yok, Inari."

Succubus'un sesindeki çelik genç kadını harekete geçirdi. Daha fazla tereddüt etmeden tahta parçasını aldı ama yüzündeki dehşet ifadesi azalmadı.

Başımın üzerinde, lanetin karanlık enerjisi dönüp duruyor, kafa derimin üzerinde sabit ve korkutucu bir baskı oluşturunuyordu. Dikkatimi dağıtan her şeyi engellemeye çalıştım,

lanete ve nereye gittiğine odaklanıyordum. Sadece araştırmamın iyiliği için değil, aynı zamanda hayatta kalmam için de katranının kim olduğunu bilmem gerekiyordu.

Bu lanet birkaç çeşit kötülük içeriyordu. Ve ne olduysa oldu, bir tekne dolusu kötü büyü için yapıcı, yaşamı onaylayan bir amacım vardı. Gümüş beş köşeli yıldızımı boynumdan çektim ve rahatsız edici bir düşünceyi yüksek sesle dile getirdim. "Neden orada öylece duruyorlar?"

Lara, "Efendileriyle iletişim kuruyorlar," dedi.

"Çağrı bekletilmekten nefret ediyorum," dedim kalemimin zincirini yumruğuma dolayarak. "Onlara şimdi vurmamız gerekmez mi?"

"Hayır," dedi Lara sert bir sesle. "Bizim farkımızdalar. Hareket etmeyin. Bu sadece onları harekete geçirir ve zaman bizim müttefikimizdir."

Ani bir soğuk dalgası ensemdeki tüyleri diken diken etti. Lanet inmek üzereydi ve hâlâ kimin için geldiğinden emin değildim. Fiziksel bir işaret umuduyla yukarı doğru baktım. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım, Bayan Raith."

Vampirlerden biri, Tek Kulak'la birlikte gelen çiftin en küçüğü, aniden ürperdi. Ölü gözleri bana dikilene kadar etrafta titreşti ve sonra konuştu. Kuru, kösele gibi ölü bir gırtlığın çıkardığı ses ile bir diğerrinin çıkardığı ses arasında çok fazla fark olacağını düşünmezsiniz ama vardı. *Bu* ses dışarı akıyordu ve dudakları hareket eden vampirin sesi değildi. Daha yaşlı bir sestti. Daha yaşlı, daha soğuk ve acımasız, ama bir şekilde kadınsı bir şeyle renklenmişti. "Dresden," dedi o ses. "Ve Raith'in sağ kolu. Raith'in piç oğlu. Ve onun gözbebeği. Bu şanslı bir gece."

"İyi akşamlar Mavra," dedim. "Eğer senin için her şey aynıysa, omega Nosferatu ile çorap kukla oynamayı bırakıp bu işi devam ettirebilir misin? Yarın büyük bir gün olacak ve bunun için yatmak istiyorum."

"Tanrım, Harry," diye boğuk bir ses geldi. Arkama baktım ve Thomas'ın yerde yattığını gördüm, gözleri açıktı. Ölü gibi görünüyordu ve bana odaklanmakta zorlanıyordu ama en azından akli başındaydı. "Birdenbire sarhoş mu oldun?"

Ona göz kırptım. "Bu pozitif düşüncenin gücü."

Kukla vampir Mavra'nın öfkesiyle tısladı ve sesi titreyen, modüle edilmiş, yarı yankılanan bir nitelik kazandı. "Bu gece birçok teraziye dengeleyecek. Alın onları çocuklarım. Hepsini öldürün."

Ve bir sürü şey oldu.

Vampirler bizim için geldi. Tek kulaklı Lara'ya saldırdı. Çorap kukla benim için gitti ve üçüncüsü Inari'ye yöneldi. Her şey çok hızlı oldu. Saldırganım

Oyunda yeniydım ve beceriksizdim, yine de o kadar hızlı hareket etti ki düşüncelerime bile yansımadı ama bedenim hâlâ pozitif enerjinin etkisiyle şarkı ve saldırıya sanki zaten bildiğim bir dansın açılış adımlarıymış gibi tepki verdim. Vampirin hamlesinden sıyrıldım ve eski patlayıcı çubuğun yarısını Buffy gibi sırtına indirdim.

Belki televizyonda daha çok işe yarıyordur. Tahta vampiri oydu ama kalbini delmek şöyle dursun, takım elbisesini bile geçtiğini sanmıyorum. Ama darbe yaratığın dengesini bozdu ve tökezleyerek yanımdan geçmesine neden oldu. Belki de gerçekten vampirin canını yaktı - yaratık kulakları yırtan, gıcırtilı bir öfke ve şaşkınlık çılgılığı attı.

Inari çılgılık attı ve kazığınızı savurdu, ama Buffy taklidi benimkinden daha iyi değildi. Vampir onun kolunu yakaladı, bileğini bükte ve bir çıt, çıt, pat sesiyle kemiklerini kırdı. Nefes nefese kaldı ve dizlerinin üzerine düştü. Vampir onu itti ve eğildi, dişlerini (dişlerini değil, fark ettim, sadece ceset dişlerini) gösterdi ve boğazını parçalayıp kan selinde yıkanmak için çenesini açtı.

Ve bu yetmezmiş gibi, lanet aniden birleşti ve Inari'nin hayatını sona erdirmek için gecenin içinden çılgılık atarak geldi.

Harekete geçmek için çok az saniyem vardı. Vampire saldırdım, arkama yaslandım, görünmez bir bira kutusunun vampirin dişlerinin bir santim üzerinde başladığını hayal ettim ve topuğumla yaratığın çenesine tekme attım. Bu Harry'nin gücüne karşı ölümsüzlerin süper gücü meselesi değildi. Vampir bir tuğla duvarı delebilecek güçte olsa da, sadece kurumuş bir ceset ağırlığındaydı ve saldırıyı önceden tahmin edebilecek kadar tecrübesi yoktu. Tekmeyi sertçe vurduğum. Bundan sonrasını fizik devraldı ve vampir şaşkın bir tıslamayla geri çekildi.

Inari'nin sağ kolunu solumla kavradım. Enerji sağ taraftan vücuttan dışarı akar. Sol taraf enerjiyi emer. Duyu organlarımı ve lanetin karanlık enerjisinin Inari'ye doğru aktığını hissettim. Bir saniye sonra ona çarptı ama ben buna hazırdım ve bir irade çabasıyla kıza zarar vermeden önce karanlık gücü yakaladım.

Sol avucumda bir acı patlak verdi. Güç soğuktu ve dağ esintisi soğuğu da değildi. Sümüksü ve mide bulandırıcıydı, sanki devasa bir yeraltı denizinin derinliklerinden sürünerek çıkmış bir şey gibiydi. O temas anında başım dehşetle patladı. Bu güç, bu kara büyü *yanlıştı*. Temelden, kabus gibi, yoğun bir şekilde *yanlıştı*.

Kariyerime bir büyücü olarak başladığımdan beri büyüün yaşamdan geldiğine, ancak bunun elektrik, doğal gaz ya da uranyum gibi sadece potansiyel bir enerji olduğuna inanmıştım. Ve pozitif kökenlerden gelmiş olsa da, sadece uygulanması onun iyi ya da kötü olduğunu kanıtlayabilirdi. Gerçekten kötü, kötü niyetli, kara büyü diye bir şey yoktu.

Belki kendi büyüüm de böyle çalışıyordu ama *bu* güç farklı bir şeydi. Tek bir amacı vardı, yok etmek. Dehşet, acı ve ölüm vermek. Kızla temasım bu gücün içimde kıvrandığını hissettim ve beni o kadar derinden yaraladı ki, bunu tarif edecek belirli bir kelime, hatta belirli bir *düşünce* bile bulamadım. Sanki savunmamda zayıflamış bir yer bulmuş gibi içimi parçaladı ve daha büyük bir delik açmaya başladı, kendini içime sokmak için mücadele etti.

Onunla savaştım. Mücadele bir an içinde gerçekleşti ve o karanlığı yırtıp atmak, onu tekrar içimden akıp gitmeye zorlamak daha da acı verdi. Mücadeleyi kazandım. Ama benden bir şeylerin kopup gittiğine dair ani bir dehşet hissettim; o karanlık enerjiyle basitçe temas ettiğimde bir şekilde yaralanmış, işaretlenmişim.

Ya da değişti.

Çılgılık attığımı duydum, korkudan ya da meydan okumadan değil, acıdan. Sağ elimi uzattım ve kara büyü görünmez bir sel gibi akarak vampir tekrar ayağa kalkıp beni yakalamak için uzandığında ona yapıştı. Vampirin yüz ifadesi titremedi bile, bu yüzden lanetin geldiğini hissetmediğinden emindim.

Bu da vampire tam tepesinden, görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde bir şeyin çarpmasını tam bir sürpriz haline getirdi. Bir çarpma sesi, kuru bir çılgılık duyuldu ve vampir sert bir şekilde yere düştü.

Bir karta yapışmış kelebek gibi yerde yatıyordu, kolları ve bacakları işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu. Göğsü ve köprücük kemiği ezilmişti.

Dondurulmuş bir hindiyle. Yirmi poundluk.

Yolunan kuş, şüphesiz lanet tarafından manipüle edilmiş bir uçaktan düşmüş olmalıydı. Yere düştüğünde hindi son hızına ulaşmıştı ve hâlâ bir tuğla kadar sertti. Butlar vampirin ezilmiş göğsünün üzerinde, uçları kırmızı folyoya sarılmış halde duruyordu.

Vampirin nefesi kesildi ve biraz daha kıvrandı.

Zamanlayıcı hindiden dışarı fırladı.

Herkes bir an durup gözlerini kırptırdı. Yani, hadi ama. GÜDÜMLÜ donmuş bir hindi füzesi tarafından kazığa oturtulmuş. Gecenin yarı ölümsüz yaratıklarının standartlarına göre bile, bu ikinci kez görülecek bir şey değil.

"Bir sonraki numaram için," diye soludum şaşkın sessizliğin içinde, "örsler." Ve sonra dövüş yeniden başladı.

Inari yerde dizlerinin üzerinde acı içinde çılgılık attı. Lara Raith, Thomas'ın küçük silahını kaldırdı ve Tek Kulak'a ateş ederken silahtan alev dilleri yaladı. Bacaklarına nişan almıştı. Ona yardım başladım ama Kara Saray'la göğüs göğüse çarpışarak uzun süredir deniyordum ve beni yakaladılar.

Dövüşün ilk saniyelerinde kaçtığım vampir kolunu omuzlarıma çarptı. Darbe geniş ve beceriksizceydi ama acımasızca güçlüydü. Biraz yuvarlanmayı başardım ama yine de beni doğruca çakılların üzerine gönderdi ve göğsümdeki rüzgârı savurdu. Taşın kenarlarının aynı anda bir düzine yerimi kestiğini hissettim ama acı beni rahatsız etmedi. Henüz. Yine de vücudumu tekrar hareket ettirmem bir saniye sürdü.

Vampir üzerimden geçip yere düşmüş kıza doğru yaklaştı. Basit ve acımasız bir hareketle kızın saçlarını yakaladı ve ensesini açıkta bırakacak şekilde onu yüzüstü park alanına itti. Öne doğru eğildi.

Thomas hırladı, "Uzak dur ondan!" Yaralanmamış bacağını ve bir kolunu kullanarak kendini öne doğru çekti ve diğer kolunu vampirin bacağına doladı. Thomas kamburunu çıkardı ve yaratık yere düştü, sonra da onunla boğuşmak için romatizmalı bir yılan gibi kıvrıldı.

Thomas tek dövüştü, hile yok, kurnazlık yok. Canlı ceset Thomas'ın boğazına sarıldı ve kafasını koparmaya çalıştı. Thomas yaratığın tüm gücünden kurtulmak için kıvrandı ve sonra birkaç kez yuvarlandı. Thomas yaratığın bileklerini tuttu ve onları boynundan uzaklaştırmaya çalıştı.

Ve sonra Thomas değişti.

Görünüşte normal insan eti maskesinin altında şeytani formları gizlenen Kızıl Saray'ın vampirleri kadar dramatik bir şey değildi. Çok daha incelikliydi. Etrafında soğuk bir rüzgâr toplanıyor gibiydi. Yüz hatları gerildi, değişti, elmacık kemikleri daha keskin, gözleri daha çökük, yüzü daha zayıftı. Cildi, ay ışığı altındaki ince bir inci gibi parlayan, neredeyse ışıldayan bir parlaklığa büründü. Ve gözleri de değişti. İrisleri krom rengi gümüşün bir tonuna dönüştü, sonra tamamen beyazlaştı.

Dövüşürken bir dizi küfür savurdu ve sesinin tınısı da değişti - yine ince bir şeydi bu. Daha vahşi, daha hırçındı ve

ton uzaktan bile insan değildi. Thomas, ölümcül yaralarına rağmen, Kara Saray'ın ölüm makinesiyle bir güç yarışına girdi ve kazandı. Vampirin ellerini boğazından çekmeye zorladı, sağlam bacağı vampirin altına gelecek şekilde yuvarlandı ve kollarının birleşik gücüyle Thomas vampiri en yakın binanın tuğla duvarına fırlattı.

Tuğlalar paramparça oldu ve parçaları bir şarapnel bulutu halinde dışarı fırladı. Vampir bir an için sersemlemiş bir halde yere yığıldı. Bir kalp atışı sonra kıpırdandı ve tekrar yükselmeye başladı. Thomas'ın omuzları kendini yukarı itip dövüşe devam etmek istercesine kasıldı ama dönüşümünü ve ani gücünü sağlayan yakıt ne olursa olsun tükenmişti.

Gevşek ve gevşek bir şekilde çakılların üzerine düştü, cılız yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bembeyaz gözleri odak noktasından çıktı, bakakaldı ve kıpırdamadı.

Lara Raith'in durumu hiç de fena değildi. Rüzgâr üzerindeki kısa, siyah, ipek elbiseyi geriye doğru savuruyordu, bu yüzden üzerinde siyah danteller ve solgun bir ten vardı ama her nasılsa silahla bir tezat oluşturmuyordu. Tek kulağı yan tarafına düşmüştü. Lara Raith'in nişancılığını konuşturduğu her iki uyluğundan ve her iki dizinden kırılğan kemik parçaları çıkmıştı. Tek Kulak kendini yukarı itti ve Lara vampirin ağırlığını taşıyan koluna bir el ateş etti, Tek Kulak'ın dirseği harap olmuş bir kumaş, küflenmiş et ve kemik parçalarından oluşan bir bulutun içinde patladı ve yaratık tekrar yere düştü.

Lara, Tek Kulak'ın sol gözüne bir kurşun sıktı. Koku tarif edilemez derecede mide bulandırıcıydı. Lara vampirin diğer gözüne nişan aldı.

"Bu beni öldürmeyecek," diye hırladı yaratık.

"Gerek yok," diye karşılık verdi Lara. "Sadece seni için."

"Saatler içinde peşinde olacağım," dedi Tek-kulak-tek-göz.

"Güneşli bir yere bak," diye karşılık verdi. "*Au revoir*, sevgilim."

Silahın horozu düştü ve sessizlik oldu.

Lara'nın silaha inanamayarak gözlerini kırıştıracak zamanı oldu. Sonra Thomas'ın sersemlettiği vampir Lara'nın sırtına doğru koştu. Yaratık tam olarak bir bulanıklık değildi ama çok hızlıydı. Ona bağırarak bir uyarıda bulunmaya çalıştı ama sesim her şeyden çok bir vıraklamadan ibaretti.

Lara omzunun üzerinden bir bakış attı ve hareket etmeye başladı, ama uyarım çok geç kalmıştı. Vampir onu siyah saçlarından yakaladı ve etrafında döndürdü. Sonra kolunu genişçe savurarak ona vurdu ve kelimenin tam anlamıyla onu yüksek topuklu ayakkabılarından yere düşürdü. Havada yarı dönerek en yakın duvara doğru uçtu ve sert bir darbe aldı. Silah parmaklarının arasından yuvarlandı ve yere düştü, gözleri iri ve donuktu, ifadesi . Yüzünün yanağında, köşesinde bir kesik vardı.

Ağzında ve alnında. Kalın, damlayan çizgiler halinde tuhaf, soluk bir kan akıyordu.

Vampir ürperdi ve dört ayak üzerine düşerek onun peşinden sıçradı. Zarıftı ama yabancıydı, kedigilden çok örümceğimsiydi. Ceset ona doğru sinsice yaklaştı, boğazını sıktı ve omuzlarını duvara yasladı. Sonra uzun, kösele gibi bir dil çıkardı ve artan bir zevkle tıslayarak kanını yalamaya başladı.

Tek Kulak da yarasız kolunu kullanarak vücudunun geri kalanını ser- pentin bir kıvrılarak ona doğru kayd. "Raith'in ikinci komutanı," diye homurdandı vampire. "Bize ihanet eden Beyaz'ın yanı sıra. Artık ikiniz de benimsiniz."

Lara kanını yalayan vampiri itmeye çalıştı ama yeterince güçlü değildi ve hâlâ sersemlemiş görünüyordu. "Benden uzak dur."

"Benim," diye tekrarladı Tek Kulak. Lara'nın saçlarını boğazından geriye doğru çekti. Diğer vampir onun ellerini tuttu ve başının üzerindeki duvara yasladı.

Tek kulak dilini Lara'nın ağzına dokundurdu ve titredi. "Sana gerçek vampirlerin nasıl olduğunu göstereceğim. Yakında her şeyi daha farklı göreceksin. Ve yine de sevimli olacaksın. Kısa bir süre için. Bundan zevk alacağım."

Lara çırpındı ama gözlerinin üzerindeki şaşkınlık bulutu dağılmadı ve hareketlerinde rüya gibi bir koordinasyon eksikliği vardı. Her iki vampir de Lara'ya doğru eğilip solmuş dişlerini etine 'nın yüzü dehşet ifadesine büründü. Onu ısırıldılar ve o da dehşet ve acı içinde debelendi. Lara Raith'in çığlıklarının altında çirkin, höpürdeten sesler vardı.

Ben de bunu bekliyordum. Isırdıklarında, olabildiğince sessiz bir şekilde hızlandım, son birkaç metreyi bir eskrim şeridinde kullanacağım sıçrama adımlarıyla kapattım ve Lara'nın siyah ayakkabılarından birinin altı inçlik topuğunu yarasız vampirin kürek kemikleri arasındaki boşluğa olabildiğince sert bir şekilde soktum. Elimin topuğu ve vücudumun tüm ağırlığı darbenin arkasındaydı ve topuk, vampirin solmuş kalbine , omurgasının hemen solundan sırtına girecek şekilde düzgün ve sert vurdum.

En çok istediğim yanıtı alamadım. Vampir bütünleşmedi ya da toza dönüşmedi. Ama ani bir çığlıkla sarsıldı, vücudu diğerinin göğsüne bir hindi saplandığında geçirdiği spastik nöbetin neredeyse aynısına girdi. Sendeledi ve yere düştü, ölü yüzü şaşkınlık ve çaresiz bir acıyla kilitlenmişti.

Tek kulak tepki vermekte yavaştı. Ağzını Lara Raith'in sol göğsünün kemirilmiş ve kanayan yamacından kopardığında, annemin beş köşeli yıldızını çıkarmış ve tüm dikkatimi ona odaklamıştım.

Şimdi inancın gücünün, her zaman kullandığım büyü'nün başka bir yönü olduğunu duydum. Ayrıca bunun tamamen farklı bir enerji türü olduğunu, etrafımda hissettiğim canlı güçle tamamen alakasız olduğunu da duydum. Kesinlikle çeşitli doğaüstü varlıklardan günlük büyücülüğümden çok farklı bir tepki aldı, bu yüzden belki de hiç ilişkili değillerdi.

Ama bunun bir önemi yoktu. O şeyin suratına bir haç tutmuyordum. *Elimde* inandığım şeyin sembolünü tutuyordum. Beş köşeli yıldız, evrenin beş gücünü, hava, ateş, su, toprak ve ruhsal enerjiyi temsil ediyordu; bunlar düzen ve yaşam kalıplarına yerleştirilmiş ve insan düşüncesi, insan iradesi çemberine bağlanmıştı. Büyünün temelde bir yaşam gücü, iyilik gücü, koruma ve muhafaza etme amaçlı bir şey olduğuna inanıyordum. Bu nedenle, onu kullananların bu gücü kullanılması şekilde kullanma sorumluluğuna sahip olduklarına inandım ve bu, inancın engin yararlanmak ve onu Tek Kulak'a karşı yönlendirmek için yeterli bir inançtı.

Beş köşeli yıldız gümüş ve mavi ışığa dönüştü, havadan gelen bir işaret fişeği kadar parlaktı. Tek Kulak'ın gergin yüz derisi soyulmaya başladı ve harap olmuş göz çukurundan sızan kalın sıvılar gümüş alevlere dönüştü. Vampir çılgılık attı ve kendini o gümüş alevden uzağa fırlattı. Eğer bir yandaşı kalmış olsaydı, bana zıt yönlerden gelebilirlerdi, böylece beş köşeli yıldızdan gelen alevli ışık sadece birini yakabilirdi. Ama o yapmadı ve ben Tek Kulak'ın peşinden gittim, beş köşeli yıldızı önümde tutarak konsantrasyonumu ona kilitledim.

Tek kulaklı, göğsü hindi gibi ezilmiş, kıvranan vampirin üzerine atladı ve belki de liderinden daha genç ya da daha savunmasız olan yaratık, beş köşeli yıldızın üzerine parlamasıyla alevler içinde kaldı. O ani sıcaklıktan dolayı bir adım geri atmam gerekti ve düşen vampir, geriye hiçbir şey kalmayana kadar kör edici ateş tarafından tüketildi.

Gözlerim park alanının nispeten karanlığına tekrar alıştığında Tek Kulak ortalıkta görünmüyordu. Omzumun üzerinden baktım ve dönüşmüş Lara Raith'in kazığa oturmuş vampirin üzerine çıktığını gördüm, gözleri gümüş rengi ve parlaktı, teni Thomas'ınki gibi parlıyordu. Vampirin yüzüne darbeler indiriyor, ilk birkaç darbede vampiri eziyor, sonraki darbelerde ise mide bulandırıcı gıcırdama sesleriyle kafatasına saplıyordu. Yüzünü ezip boynuna geçene ve onu şekilsiz bir posa haline getirene kadar avazı çıktığı kadar devam etti.

Sonra da vampirin kafasını omuzlarından kopararak onu öldürdü.

Yavaşça ayağa kalktı, soluk gözleri uzak ve insanlık dışıydı. Beyaz teni, kesiklerinin ve ısırik yaralarının etrafındaki soluk, pembemsi kanla karışan siyah, kahverengi ve koyu yeşil iksirle kaplanmıştı. Koyu renk saçları çoğunlukla yukarı doğru olan şeklinden düşmüş ve vahşi bir karmaşa halinde etrafına sarkmıştı. Korkunç, öfkeli ve bir o kadar da seksi görünüyordu.

Succubus aç gözlerini bana çevirdi ve yavaşça ilerlemeye başladı. Topladığım ışığın beş köşeli yıldızımın süzülmesine izin verdim. Lara'ya karşı işime yaramayacaktı. "Bir ateşkesimiz var," dedim. Sesim sert ve soğuk geliyordu, gerçi öyle olmasını istememiştim. "Seni de yok etmek zorunda bırakma beni."

Çoraplı izlerinin üzerinde durdu. İfadesi belirsizlik ve korkuyla titriyordu ve topuklu ayakkabıları olmadan çok daha kısa görünüyordu. Ürperdi ve kollarını karnının üzerinde kavuşturarak bir an için gözlerini kapattı. Işıltılı, zorlayıcı parıltı teninden kayboldu, yüz hatları daha az güzel olmasa da daha az gerçek dışı hale geldi. Gözlerini tekrar açtığında neredeyse insan gibiydiler. "Ailem," dedi. "Onları buradan götürmeliyim. Ateşkesimiz hâlâ geçerli. Bana yardım edecek misiniz?"

Yerde yatan ve acıdan felç olmuş Inari'ye baktım. Thomas hareket etmiyordu. Ölmüş olabilirdi.

Lara derin bir nefes aldı ve "Bay Dresden, onları koruyamam. Onları güvenli bir yere götürmek için yardımınıza ihtiyacım var. Lütfen."

Son kelime ona bir şeye mal olmuştu. Her nasılsa, saf bir refleksle ona yardım etmeyi kabul etmekten kendimi alıkoydum. *Bu son derece kötü bir fikir, Harry, diye geçirdim* içimden. İçimden gelen şövalyelik duygusunu bir kenara itip Lara'ya kaşlarımı çattım.

Yüzü bana dönüktü, çenesi gururla kalkıktı. Yaraları kötü görünüyordu ve acı çekiyor olmalıydı ama bunun yüzüne yansımaya izin vermedi - Thomas ve Inari'ye ve gözlerinin aniden parladığı bir an dışında. Gözyaşları döküldü ama gözlerini kırpmasına izin vermedi.

"Kahretsin." Kendimden iğrenerek nefesimi bıraktım ve dedim ki araba."

Bölüm 18

Ayrılmadan önce Arturo ile konuşmayı düşündüm ama . Thomas ve Inari yaralanmıştı ve ne kadar çabuk tıbbi yardım alırlarsa o kadar iyiydi. Ayrıca vampir Tek Kulak kaçabilmek için kendi uşağını bilinçli olarak öldürtmüştü. Eğer Mavra Ana'yla iletişim kurmak için mistik bir yöntemi ya da bir cep telefonu varsa, çoktan takviye kuvvetlerle yola çıkmış olabilirdi.

Tek Kulak vampir oyununda hâlâ oldukça yeniydi ve onun takipçileri sanal bebeklerdi ve neredeyse hepimizin başa çıkabileceğinden daha fazlası olmuşlardı. Mavra tamamen farklı bir ligdeydi. Yüzyıllardır öldürüyordu ve Kara Saray'ın neredeyse yok edilmesi, sadece en zeki, en güçlü ve en ölümcül üyelerinin hayatta kaldığı anlamına geliyordu. Tek kulak yeterince tehlikeliydi, ama Mavra bizi açıkta yakalarsa, bizi parçalara ayırırdı.

Ben de Arturo'nun kullandığı binanın yakınındaki park yerlerinden Mavi Böcek'i almak için koştum. Hızlı bir koşuydu, Thomas ve Inari'nin yattığı yerden birkaç arsa yukarı ve bir arsa aşağı. Gizlice binaya girdim. Sadece birkaç kişi beni gördü ve stüdyonun kapısından içeri dalarken onları görmezden geldim, sırt çantamı, montumu ve uyuyan yavru köpeği aldım ve arabamın anahtarlarını bulana kadar montumu karıştırdım. Tüm malzemeyi arabaya kadar taşıdım.

Beetle'ı çalıştırdım ve küçük motorunun yapabildiği tüm hızla çakıllı yollarda ilerlemeye başladım. Beetle'ın tek farı, Thomas'ı itfaiyeci koltuğunda taşıyan Lara'nın üzerinde parlıyordu. Kısa siyah bornozunu çıkarmış ve ablasının arkasında tökezleyerek ilerleyen Inari için doğaçlama bir askıya bağlamıştı.

Kapıları açtım ve Thomas'ı Beetle'ın arkasına indirmesine yardım ettim. Lara bir an için arabamın içine baktı. Arabanın derme çatma ve doğaçlama yapısını pek beğenmişe benzemiyordu. "Arkada koltuk yok," dedi.

"Bu yüzden battaniye var," diye cevap verdim ona. "Gir içeri. Durumu nasıl?" Lara, "Şimdilik hayatta," dedi. "Nefes alıyor, ama soluk borusunu boşaltmış.

hizmet eder. Onları yenilemesi gerekecek."

Durakladım ve ona baktım. "Yani birinden beslenmesi gerekiyor."

Gözleri Inari'ye kaydı ama kız acıya rağmen dik durmaya çalışıyordu ve muhtemelen uzay mekiğinin kalkışını duymayacaktı. Yine de Lara sesini alçalttı. "Evet. Derinden."

"Cehennem çanları," dedim. İnari'ye kapıyı açtım ve yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettim, kemerini bağladım ve yavru köpeği kucağına bıraktım. Yaralanmamış koluyla ona sarılmış, inliyordu.

Beetle'ı küçük sanayi bölgesinden uzaklaştırdım. Birkaç dakika aceleyle sürdükten sonra rahatlamaya başladım. Sürekli kontrol ediyordum ama beni takip eden kimse yoktu. Her ihtimale karşı birkaç iz silme numarası yaptım ve sonunda konuşabilecek duruma geldiğimi hissettim. "Seni evime götüreceğim," dedim Lara'ya.

"Bir pansiyonun bodrumunun güvenli olacağını düşünemezsiniz."

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Ben de sordum.

"Mahkemenin evinizle ilgili savunma değerlendirmesini okudum," dedi elini eksik bir şekilde sallayarak.

Birinin benim apartman dairemi incelemiş olması çok korkutucuydu. Ama bunu ona göstermeyecektim. "Beni oldukça iyi hayatta tuttu. Oraya vardığımızda ağır savunmamın altında kalabiliriz. İçeride sıkışıp kalırız ama sabaha kadar güvende oluruz."

"Nasıl . Ama eğer beslenmezse, Thomas bir ay içinde ölmüş olacak saat."

Bir yemin tükürdüm.

"Mavra her halükarda nerede yaşadığını biliyor, Dresden. Şüphesiz ki personelinden bazıları dairenizin yakınında bekliyor."

"Doğru," dedim. "Başka nereye gidebiliriz ki?"

"Ailemin evi." "Hepiniz

Chicago'da mı

yaşıyorsunuz?"

"Tabii ki hayır," dedi Lara, sesi yorgun çıkıyordu. "Ama dünyanın çeşitli şehirlerinde evlerimiz var. Thomas son iki ya da üç yıldır tatilleri arasında Chicago'ya gidip geliyor. Justine evde onu bekliyor."

"İnari'nin bir doktora ihtiyacı olacak."

"Bende bir tane var," dedi. Sonra ekledi, "Avans olarak."

Bir an dikiz aynasından ona (o da herhangi biri gibi görünüyordu) ve sonra omuz silktim. "Hangi yoldan?"

"Gölün kuzeyinde," dedi. "Özür dilerim. Sokak isimlerini bilmiyorum. İlerideki ışıklardan sağa dönün."

O yol tarif etti, ben de onları takip ettim ve kendime bunun kötü bir alışkanlık olacağını hatırlattım. Göl kenarındaki zengin sitelerden birine varmamız yarım saatten fazla sürdü.

kaçınılmaz kılıyor. Araştırmalarım sırasında bu türden birkaç bina görmüştüm ama Lara'nın beni yönlendirdiği bölge, şimdiye kadar gördüklerim arasında en özenli ve pahalı olanıydı.

Sonunda vardığımız evin birden fazla kanadı, birden fazla katı ve birkaç sahte kale kulesi vardı. Birine sekiz haneli rakamlara mal olmuştu ve bir James Bond filmindeki kötü adamın karargâhı olarak ikiye katlanabilirdi. Etrafında eski zamanlardan kalma ağaçlar büyümüş, çimen yeşili tümsekler, sarmaşıklar ve sonbahar yapraklarıyla süslenmiş güzel, biçimli ağaçlardan oluşan cennet gibi bir ormana dönüşmüştü. Orada burada küçük ışıklı havuzlar vardı ve her biri kendi alçak akşam sisi bulutuyla örtülüydü.

Araba Little Sherwood'un içinden geçerek yarım milden daha uzun bir yol kat etti ve kendimi gergin hissetmeye başladım. Eğer bir şey beni öldürmeye çalışırsa, yardım için koşamayacak kadar yoldan uzaktaydım. Ya da çılgılık bile kadar. Bilekliğimdeki küçük gümüş kalkanların şingirtisini duymak için bileğimi salladım ve her an harekete geçmeye hazır olduğundan emin oldum.

Lara'nın soluk gri gözleri dikiz aynasından bir süre beni süzdükten sonra şöyle dedi: "Dresden, senin ve kardeşimin bu gece benden korkmanıza gerek yok. Ateşkesimize saygı göstereceğim ve ailemin evinde bulunduğunuz sürece size misafir haklarımı tanıyacağım. Ve bunun için yemin ediyorum."

Kaşlarımı çattım ve aynada bile gözlerine şansım olmadı. Buna gerek yoktu. Sesinde tanıdığım bir şey vardı. Buna gerçeğin yüzüğü diyebiliriz.

Doğüstü düşmanlarla uğraşmanın tek avantajı, Eski Dünya'nın onur kurallarının birbirimizle müzakere ettiğimizde kabul edilmesi ve beklenmesiydi. Yemin ve misafirperverlik yükümlülükleri bu çevrelerde fiziksel güç tehdidinden daha bağlayıcıydı. Lara'nın bana teklif ettiği şey, sadece bana zarar vermeye kalkışmayacağı değil, aynı zamanda başka biri bunu yapmaya kalkışırsa beni korumakla yükümlü olacağı anlamına geliyordu. Eğer bir ev sahibi olarak görevinde başarısız olursa, bu büyük bir itibar kaybı anlamına gelirdi.

Ama anladığım kadarıyla Raith ailesinde tüm kararları Lara vermiyordu. Eğer aile besin zincirinin üst basamaklarından biri -örneğin Raith Baba- dışarıya bir şey sızmadan bu işten sıyrılabilceğini düşünürse, beni eski hayat denkleminden çıkarmaya karar verebilirdi. Bu gerçek bir riskti ve ben bu riski almak istemedim.

Bana evinin sunan son vampir Bianca, beni uyuşturmuş, neredeyse öldürüyordu, bir savaş başlatmam için beni manipüle etmişti (ki

Bu arada beni Peri Kraliçeleri ile aptalca tehlikeli bir soruşturmayla zorladı) ve beni en son vampir "acemisi" olan eski sevgilim Susan'a yedirmeye çalıştı. Lara'nın da aynı ihaneti yapamayacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Ne yazık ki, tüm seçeneklerimin ağırlığı altında belim tam olarak kırılmıyordu. Thomas'a nasıl yardım edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ve şehirde güvende olabileceğim tek yer benim dairemdi. Eğer kaçarsam Thomas hayatta . Lara'nın ateşkesimize sadık kalacağına dair güçlü bir sezgiden başka bir şeyim yoktu. Bittikten iki saniye sonra başladığı işi bitirecekti elbette ama bu arada bize bir şey olmayabilirdi.

İçimden paranoyak bir ses Lara'nın aşağı yukarı aynı seviyede görüldüğünü ve bunun beni tedirgin etmesi gerektiğini hatırlattı. Beyaz Saray'ı bu kadar tehlikeli yapan şey onların insanlığa yakın olmalarıydı. Bianca'nın kana susamış canavarın altında iyi bir insan olabileceğini düşünmeye hiç yaklaşmamıştım. Onun insan olmadığını biliyordum ve onunla her etkileşime girdiğimde temkinli davranıyordum.

Lara'dan Thomas'tan aldığımdan daha fazla bir yaratık-özellik hissi almadım. Ama benzer bir kalıptan çıktıklarını düşünmek zorundaydım. Yalanların altında yalanlar olabilir. Paranoyak olmak zorundaydım, ki bu durumda *akıllı* olmanın başka bir yolu vardı. *Harry'nin aptalca şövalyelik gösterisi yüzünden neredeyse ölmesini* istemiyorsam Lara'ya fazla güvenemezdim.

Kendime söz verdim, işler sarpa sardığı anda o evden en yakın duvarı patlatarak çıkacaktım, önce yakıp sonra soru soracaktım. Bu dünyadaki en ince kaçış olmayacaktı ama Raith'lerin hasarı onarmaya gücünün yeteceğinden emindim. Vampirlerin ev sahibi sigortası yaptırmakta sorun yaşayıp yaşamadıklarını merak ediyordum.

Blue Beetle'ı Chateau Raith'in önündeki dairesel yolun etrafına çektim. Motoru titredi, öksürdü ve sonunda ben onu kapatamadan öldü. Kaldırım, iki metre yüksekliğindeki bir çift hırçın görünümlü taş gargoylle arasından geçerek bembeyaz çakıllarla kaplı bir gül bahçesine doğru uzanıyordu.

Gül sarmaşıkları eskiydi, bazıları başparmağım kadar kalındı. Yayılan dalları bahçenin tamamını ve çömelmiş gargoyllelerin ayaklarının üzerinden dolanıyordu. Işıklılandırma yumuşak maviler ve yeşillerle düzenlenmişti ve sarmaşıkların üzerindeki gülleri siyah gösteriyordu. Sarmaşıkların her yerinde kalın yapraklar büyümüşü ama orada burada ortalamanın üzerinde dikenlerin hınzır iğne uçlarını görebiliyordum. Hava onların hafif, baş döndürücü kokusuyla doluydu.

"Inari'ye yardım et," dedi Lara. "Thomas'ı ben taşıyacağım."

"Onu ilk sen olduğunu düşünürsek, Thomas'ı *ben* taşıyacağım," dedim. "Sen Inari'ye yardım et."

Dudakları hafifçe kıvrıldı ama başını salladı. "Nasıl ." Aynen öyle, nasıl istersem.

Lara, Inari'yi arabadan çıkarmak için eğildi ama kıza dokunamadan çentik kulaklı yavru köpek uykusundan fırladı ve ciyak ciyak öfkeyle Lara'ya doğru havlayıp hırladı. Lara elini geri çekti, kaşları şaşkınlıkla aşağıya indi. "Hayvanınızın nesi var?"

İçimi çektim ve deri pardösümü giydim, sonra geçit kapısına doğru geldim. "Herkes onun benim olmadığını söyleyip duruyorum." Küçük psikopatı kucağıma aldım ve ceketimin ceplerinden koydum. Bir dakika boyunca orada ve sonra kafasını dışarı çıkarmayı başardı. Yavru köpek gözlerini Lara'dan ayırmıyor ve hırlamaya devam ediyordu. "İşte oldu. Artık canavar sana zarar veremez."

Lara bana soğuk bir bakış attı ve Inari'yi ayağa kaldırdı. Sonra Thomas'ı olabildiğince nazikçe arabadan çıkarmama yardım etti. Sarkık ve soğuktu, gözleri bembeyazdı ama zor nefes alışını duyabiliyordum. Vücudunun üst kısmındaki yaraların boyutunu bilmediğim için itfaiyeci kucağı riskine girmeye cesaret edemedim, bu yüzden bir kolumu kürek kemiklerinin ve diz ardı kırıışlerinin altına soktum ve onu bir çocuk gibi kaldırdım. Çok ağırdı. Omuzlarım çığlık attı ve kulaklarım sessiz, tiz bir sesle çınlamaya başladı.

Bir an için başımın döndüğünü hissettim ve irade göstererek omuz silktilim. Şu anda herhangi bir zayıflık göstermeyi göze alamazdım.

Lara ve Inari'yi kaldırımdan eve kadar takip ettim. Lara kapının yanındaki küçük plastik panelin üzerindeki butona bastı ve "Lara Raith" dedi. Ağır metalik bir *tıkırtı* duyuldu ve kapılardan biri yavaşça içeri girdi.

Tam o sırada başka bir arabanın ışıkları üzerimizden geçti. Beyaz bir limuzin dairesel yolda Blue Beetle'n yanına yanaştı ve durdu. Bir dakika sonra limuzinin arkasından beyaz bir sedan geldi.

Limuzinin şoförü, gri bir üniforma giyen, 1.80'den uzun bir kadındı. Saçları sert bir örgüyle arkaya toplanmıştı ve koyu kırmızı ruj sürüyordu. Gri ipek takım elbiseli, uzun boylu, güçlü görünümlü bir adam limuzinin yolcu tarafında indi. Ceketini düzeltirken omzundaki bir teçhizatı gördüm. Gözleri etrafı tarıyor, kapıdaki biz, araba yolu, arazi, ağaçlar ve evin çatısı da dahil olmak üzere her şeyi inceliyordu. Olası ateş hatlarını kontrol ediyordu. Bir ceset muhafızı.

Aynı anda, beyaz sedandan bir kadın ve bir erkek daha indi. At Önce aynı iki kişi olduklarını düşündüm. Gözlerimi kırptım. Adam baktı

, ama ikinci kadın yanındaki adamınkine çok benzeyen gri bir takım elbise giyyordu. Sonra anladım-iki çift tek yumurta ikizi. Hepsi de dikkatli, yetkin ve tehlikeli görünüyordu. Sanki bunu milyonlarca kez yapmışlar gibi sessiz bir koordinasyon içinde limuzinin etrafına yayıldılar.

Sonra şoför limuzinin arka kapısını açtı.

Hava aniden soğudu, sanki Yüce Tanrı klimayı çalıştırmış gibiydi. Arabadan bir adam indi. Yaklaşık bir metre boyunda, koyu renk saçlı ve soluk tenliydi. Beyaz keten bir takım elbise, gümüş grisi ipek bir gömlek ve İtalyan deri ayakkabılar giymişti. Sol kulak memesinde kırmızı bir mücevher vardı, ancak ince, düz saçları bir esinti koyu renk saç tellerini kısa bir süreliğine bir tarafa savurana kadar onu saklıyordu. Uzun, tükürüklü parmakları, geniş omuzları, uyuklu bir jaguarın gözleri vardı ve Thomas'tan daha yakışıklıydı.

Lara ürperdi ve "Kahretsin, hayır" diye fısıldadığını duydum.

Yeni gelen çok yavaş ve kasıtlı bir şekilde bize doğru yürüdü. Çiftler onun yanlarında ve arkasında yerlerini aldılar ve oyuncak gibi göründüklerini düşünmeden edemedim - iki uyumlu Bodyguard Barbie ve Body-guard Ken seti. Solgun adam gargoyllardan birinin yanında durdu ve oradaki bitkilerden birinden bir sap ve bir gül kopardı. Sonra tekrar yaklaştı, hiç acele etmeden çiçeğin yapraklarını ve dikenlerini teker teker kopardı.

metre kadar uzaklaştığında durdu ve sonunda başını gülden kaldırıp baktı. "Ah, sevgili Lara," diye mırıldandı. Sesi derin, sessiz ve ılık bir bal kadar yumuşaktı. "Seni burada bulmak ne hoş bir sürpriz."

Lara'nın ifadesi nötr bir maskeye dönüştü ve vücudunun gerginliğinde hissedebildiğim endişeyi gizledi. Başını kibarca eğerek selam verdi ve gözlerini kaldırımında bıraktı.

Adam gülümsedi. Bu sırada gözleri geri üzerinde gezindi, uzak ve yabancıydı. "İyi miydiniz?"

"Evet, Lordum."

Dudaklarını büzerek dudak . "Bu pek de resmi bir durum değil, küçük Lara. Seni özledim."

Lara iç çekti. Bir an için gözlerimin içine baktı, yüzünde bir uyarı ifadesi vardı. Sonra adama yaklaşmak için döndü. Gözlerini kaldırmadan adamın yanağını öptü ve fısıldadı, "Ve ben de seni, Peder."

Oh, .

Bölüm 19

Lord Raith Lara'yı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Giydiğiniz kıyafet... oldukça yeni bir kıyafet."

"Yoğun bir gece oldu."

Raith başıyla onayladı ve Inari' yanına giderek omzuna hafifçe dokundu, derme çatma askıdaki koluna baktı. "Sana ne oldu, kızım benim?"

Inari acı ve yorgunluktan donuklaşmış gözlerini kaldırdı ve "Soyulduk. Ya da öyle bir şey. Bence bir çete olmalı. Bu mantıklı, değil mi?"

Raith bir an bile tereddüt etmedi. "Elbette öyle, canım." Gözlerini Lara'ya dikti ve "Küçük kız kardeşinin başına böyle bir şey gelmesine nasıl izin verirsin?" dedi.

Lara, "Beni affedin, Peder," dedi.

Raith cömert bir el salladı. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var Lara. Hastanelerin böyle bir şey sağladığına inanıyorum."

"Bruce burada," dedi Lara. "Eminim o halledebilir." "Bruce hangisi?"

Ses tonunun kızgınlık içermesini beklerdim ama öyle olsaydı bile bunu duymazdım. "Doktor."

"Kaliforniya'dan sizinle mi geldi? Ne tesadüf."

Daha fazla dayanamadım. "Hey, millet. Sohbet zamanı bitti. Kız ayakta bayılmak üzere. Thomas ölüyor. İkiniz de çenenizi kapayın ve onlara yardım edin."

Raith başını çevirip bana hançer gibi baktı. Sesi Kelvin ölçeği kullanmayı hak edecek kadar soğuktu. "Taleplere iyi yanıt vermiyorum."

Dişlerimi sıktım ve "İkiniz de çenenizi kapayın ve onlara yardım edin. Lütfen."

Bir de diplomatik olamayacağımı söylüyorlar.

Raith sinirli bir şekilde elini kitap ucu tugayına doğru salladı. Koruma Kens ve Barbies silahlarını tam bir uyum içinde çekip ateş etmek üzere kaldırdılar.

"Hayır!" Lara söyledi. Benim ve Thomas'ın önüne geçti. ". "Yapamam mı?"

Raith söyledi. Sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

"Thomas'ı vurabilirler."

"Nişancılıklarına güveniyorum. Onu vuramayacaklar," dedi Raith, vursalar bile uykularının kaçmayacağını belli eden bir ses tonuyla.

Lara, "Onu davet ettim," dedi.

Raith bir süre ona baktı ve sonra aynı yumuşak sesle, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü o bize yardım ederken yirmi dört saatlik bir ateşkes ilan ettik," diye yanıtladı Lara. "Eğer onun yardımı olmasaydı, hepimiz ölmüş olabilirdik."

Raith'in başı bir yana eğildi. Uzun bir süre bana baktı ve sonra gülümsedi. Gülümseme konusunda Thomas'ın eline su dökemezdi. Thomas'ın sırtışında o kadar çok hayat vardı ki neredeyse hissedebiliyordu. Lord Raith'in gülümsemesi ise bana ve kafataslarını düşündürüyordu. "Sanırım sana olan borcumu görmezden gelmek kabalık olur genç adam. Ateşkese saygı göstereceğim ve kızımın davetine ve misafirperverliğine saygı duyacağım. Yardımlarınız için teşekkür ederim."

"Her neyse," dedim. "İkiniz de çenenizi kapatıp onlara yardım eder misiniz? *Şimdi*. Lütfen. Üstüne de şeker."

"Eskiden bu tür yekpare kararlılıklara hayranlık duyardım." Raith elini tekrar salladı ama gözleri daha az soğuk bakmıyordu. Haydutlar silahlarını bıraktı. Bir adam ve bir kadın Inari'nin yanına giderek ona destek oldular ve eve girmesine yardım ettiler. "Lara, eğer istersen doktorunu onun odasına getir. Onu tedavi edecek kadar akıllı kaldığını varsayıyorum."

Başını tekrar eğdi ve içimden bir ses bunu yapmaktan hoşlanmadığını söyledi. "Seni ve Thomas'ı şafak vakti odamda bekleyeceğim. ne anlat. Oh, ve eğer , Büyücü Dresden-"

Beyaz Saray'ın Kralı beni görür görmez tanıdı. Bu daha da iyi olmaya devam etti.

"-Lara size Thomas'ın odasının nerede olduğunu gösterebilir. Sanırım o kız orada." Lord Raith, hizmetkârları tarafından adımlanarak eve girdi.

Saydığımı göre, Thomas'ı öldürmek için hâlâ iki serseri vardı ama ben sert bir adam gibi homurdandım ve bunu kendim yapmaya koyuldum. Eve doğru yürümeye başladık. Lara'ya "İyi adam," diye yorum yaptım. Biraz nefesim kesilmişti. "Ben de onunla tanışacağım için çok endişeliydim."

"Biliyorum," diye mırıldandı Lara. "Gerçekten çok hoş biriydi." "Gözleri hariç," dedim.

Bana tekrar baktı, yüz hatlarında onaylama gibi bir şey vardı. "Bunu gördün."

"Benim bu."

Başını salladı. "O zaman lütfen bana inanın ki aldatma Biliyoruz, büyücü. Babam senden hoşlanmıyor. Seni öldürmek istediğinden şüpheleniyorum." "Bunu çok duyuyorum."

Bana gülümsedi ve bir şehvet dalgasına daha - belki de tamamen onun yaklaşma büyüünden ilham almayan bir şehvet dalgasına. Akıllı, sert bir kadındı ve çok cesurdu. Buna saygı duymalıyım. Ve yanımda siyah iç çamaşırlarıyla süzülüyordu. Kuşkusuz, kan ve irin genel görünümü bozuyordu ama değerlendirmemi yaparken geri kalanını görmek için bana iyi bir bahane veriyordu.

Sığ, kıvrımlı bir merdivenden çıktık ve uzun bir koridora indik. Gerekirse aceleyle çıkabilmek zihnimdeki işaretleri hafızama kazımaya çalıştım. Görüşüm bir an için bulanıklaştı ve kulaklarımdaki tiz uğultunun şiddeti arttı. Bir nefes aldım ve kendimi duvara yasladım.

"İşte," dedi Lara. Bana döndü ve Thomas'ı aldı. Ya benden daha güçlüydü ya da önemli bir şey yokmuş gibi davranmakta iyiydi. Muhtemelen ikisi de.

Ağrıyan omuzlarımı rahatlamış bir şekilde yuvarladım. "Teşekkür ederim. O nasıl?"

"Kurşunlar onu öldürmeyecek," dedi. "Çoktan ölmüş olurdu. Yine de Açlık onun işini bitirebilir."

Soru sorar gibi kaşlarımı kaldırdım.

"Açlık," diye tekrarladı. "Beslenme ihtiyacımız. Karanlık doğamızın meleği. Bize bir tür güç vermesi için ondan yararlanabiliriz ama ateş gibidir. Eğer kontrol altında tutmazsanız sizi yakabilir. Şu anda Thomas o kadar aç ki düşünemiyor. Hareket edemiyor. Beslendiğinde iyi olacak."

Ensemde bir kaşıntı hissettim ve omzumun üzerinden kontrol ettim. "Babanın şoförü bizi takip ediyor."

Lara başını salladı. "Cesetten kurtulacak."

Gözlerimi kırptım. "Onun iyi olacağını söylediğini sanıyordum."

"Olacak," dedi Lara, ses tonu dikkatle nötrdü. "Justine olmayacak."

"Ne?"

"Çok aç," dedi Lara. "Kendini kontrol edemeyecek." "Siktir et," dedim. "Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman ölecek," dedi Lara yorgun bir sesle. "Bu onun süütünün kapısı."

Bir kapının önünde durdu ve otomatik pilottaki reflekslerimle kapıyı onun için açtım. Oldukça geniş bir odaya girdik, zeminde çökük bir çukur vardı. Halı yemyeşildi, koyu kırmızı renkteydi, her yastıklar vardı ve çukurun ortasında tüten bir mangal duruyordu. Hava tatlı tütüsülerle ağırlaşmıştı. Göremediğim hoparlörlerden odaya sessiz bir caz müziği yayılıyordu.

Odanın karşı tarafında bir perde kıpırdadı ve ardından kız, belli ki ötedeki bir odadan görüldü. Justine'in omuz hizasındaki renk saçları koyu mavi ve koyu mor renklerle şerit şerit ayrılmıştı. Üzerinde kendisine birkaç beden büyük gelen beyaz bir bornoz vardı ve uykudan buruşmuş görünüyordu. Koyu renk, uykulu gözlerini kırptırdı ve sonra soluk soluğa bize doğru koştu. "Thomas? Aman Tanrım!"

Omzumun üzerinden geriye baktım. Şoför kapının hemen dışında durmuş, cep telefonu ile sessizce konuşuyordu.

Lara Thomas'ı çukura taşıdı ve Justine yanında olduğu halde onu dikkatlice minderlerin üzerine yatırdı. Kızın yüzü endişeyle çarpılmıştı. "Harry? Ona ne oldu?"

Lara başını kaldırıp bana baktı ve "Inari'ye iyi emin olmam gerekiyor. İzin verirsiniz." İzin vermedim ama o yine de odadan çıktı.

Justine bana baktı, yüzünde korku ve şaşkınlık vardı. "Anlayamıyorum."

"Lara onu vurdu," dedim sessizce. "Ve sonra bazı Kara Saray gorilleri üzerimize atladı."

"Lara?"

"Bu fikir hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu ama kesinlikle bir şans verdi. Lara rezervlerini savaşıarak geçirdiğini ve beslenmezse öleceğini söyledi."

Justine'in gözleri kapı aralığına kaydı. Dışarıda duran şoförü gördü. Justine'in yüzü beyazlaştı.

"Oh," diye fısıldadı.

Gözlerinde yaşlar oluştu.

"Oh, hayır. Hayır, hayır," dedi. "Zavallı Thomas'ım." Bir adım öne çıktım. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Ama ölecek."

"Sence onun yerine senin olmanı ister miydi?"

Dudakları titredi ve bir an için gözlerini kapattı. "Bilmiyorum. Onu gördüm. Bir parçasının bunu istediğini biliyorum."

"Ve bunu istemeyen başka bir parça daha var," dedim. "O da senin hayatta ve mutlu olmanı istiyor."

Thomas'ın yanında dizlerinin çöktü ve ona baktı. Parmaklarını Thomas'ın yanağına koydu ve Thomas Tek Kulak'la olan kavgasından beri ilk kez hareket etti. Başını çevirdi ve Justine'in eline yumuşak bir öpücük kondurdu.

Kız titredi. "Çok fazla almayabilir. Çok fazla almamak için çok çabalıyor. Bana zarar vermemek için. Kendini durdurabilir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Fark etmez. Ona yardım edebilecekken öylece durup ölmesine izin veremem."

"Neden olmasın?"

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri sabitti. "Onu seviyorum." "Ona bağımlısın," dedim.

"O da var," diye kabul etti. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Onu seviyorum." "Seni öldürse bile mi?" diye sordum.

Başını eğdi ve Thomas'ın yanağını hafifçe okşadı. "Elbette."

Onu yalanlamaya başladım ama tam o sırada gümüş kemer tokasından gelen enerji akışı kesildi. Şiddetle titremeye başladım. Yaralarımın acısı tekrar üzerime çöktü. Yorgunluk kurşun dolu bir sırt çantası gibi üzerime çöktü. Düşüncelerim bitkin bir çamura dönüştü.

Justine'in beni kandırarak ayağa kaldırdığını ve perdelerden birinin arkasından lüks bir yatak odasına götürdüğünü hayal meyal hatırlıyorum. Yatağa uzanmama yardım etti ve "Benim için ona , değil mi?" dedi. Küçük bir gülümsemeyle ağlıyordu. "Ona ne dediğimi söyleyecek misin? Onu sevdiğimi mi?"

Oda dönüyordu ama yapacağıma dair ona söz verdim.

Alnımdan öptü ve bana hüznü bir gülümseme verdi. "Teşekkür , Harry. Bize her zaman yardım ettiniz."

Görüşüm gri bir tünele dönüştü. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama başımı zar zor çevirebildim.

Bu yüzden tek yapabildiğim Justine'in bornozdan sıyrılıp Thomas'a gitmek üzere odadan çıkmasını izlemek oldu.

Ve ölümüne.

Bölüm 20

Bazen uyanırsınız ve kafanızın içinde size bugünün özel bir gün olduğunu söyleyen küçük bir ses vardır. Birçok çocuk için bu bazen doğum günlerinde ve her zaman Noel sabahında olur. O Noellerden birini çok iyi hatırlıyorum, ben küçükken ve babam hala hayattayken. Sekiz ya da dokuz yıl sonra, Justin DuMorne'un beni yetimhaneden almaya geldiği sabah bunu tekrar hissettim. Justin'in Elaine'i hangi yetimhanede kaldıysa oradan eve getirdiği sabah bir kez daha hissettim.

Ve şimdi o küçük ses bana söylüyordu. Bu özel bir şeydi.

Gün

Benim küçük sesim bir çeşit psikopat.

Gözlerimi açtığımda kendimi küçük bir uçak büyüklüğünde bir yatakta buldum.

taşıyıcı. Odaya bir perdenin altından ışık geliyordu ama belli belirsiz hatlardan fazlasını görmek için yeterli değildi. Neredeyse bir düzine küçük kesik ve sıyrık yüzünden ağırıyordum. Boğazım susuzluktan, karnım da açlıktan yanıyordu. Giysilerim kan içindeydi (ve daha kötüsü), yüzüm sakal gölgesiyle pürüzlüydü, saçlarım o kadar dağınıktı modaya yaklaşıyordu ve içeri giren birinin nasıl kokacağını hayal bile edemiyorum. Bir duşa ihtiyacım vardı.

Giriş odasına, tutku çukurunun ve alçaklarının etrafına süzıldüm. Çukurda yatan bir ceset ya da başka bir şey yoktu ama zaten şoför de bunun için gelmişti. Şafağın solgun ışığı yakındaki bir pencereden gökyüzünü masmavi bir renge . Sadece birkaç saattir aşağıdaydım. Arabaya binip gitme vakti gelmişti.

Thomas'ın odasından çıkmak için kapıyı açtım ama kilitliydi. Kontrol ettim ama en azından bir çift anahtarlı asma kilit ve belki de bir çeşit acil durum sürgüsü kullanılıyordu. Açabilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Tamam. Bunu Hulk tarzında yapacağız." Birkaç adım geri çekildim, dışarıya en yakın olduğunu düşündüğüm duvara odaklandım ve irademi içime çekmeye başladım. Büyüyü kontrol altında tutmak için en iyi şansa sahip olmak amacıyla yavaşça, konsantre olarak yaptım. "Bay McGee, beni kızdırmayın," diye mırıldandım duvara. "Kızgın olduğumda beni sevmezsiniz."

Tam oflayıp puflayıp duvarı yıkmak üzereydim ki kapı tıkırdadı, tıkırdadı ve açıldı. Thomas içeri girdi, her zamanki gibi görünüyordu, ancak bu kez üzerinde hakiler ve beyaz pamuklu bir boğazlı kazak . Kahverengi uzun bir ceket vardı.

Omuzlarında deri, elinde spor çantası vardı. Beni görünce dondu kaldı. Yüz ifadesinde daha önce onda hiç görmediğim bir şey vardı: utanç. Gözlerimi kaçırarak yere baktı.

"Harry," dedi sessizce. "Kapı için özür dilerim. Uyanana kadar yalnız kalmanı sağlamak zorundaydım."

Bir şey söylemedim. Ama Justine'i son görüşümü hatırladım. Öfke, saf ve basit, içime doldu.

"Sana birkaç kıyafet ve havlu getirdim." Thomas spor çantasını elinin altından fırlattı. Ayağımın üzerine düştü. "İki kapı aşağıda, solunda bir misafir odası var. Oradaki duşu kullanabilirsin."

"Justine nasıl?" diye sordum. Sesim düz ve sertti.

Gözlerini kaldırmadan öylece durdu.

Ellerimin öfkeli yumruklar halinde sıkıldığını hissettim. Thomas'a çıplak ellerimle saldırmaktan bir nefes kadar uzakta olduğumu fark ettim. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedim. Onun yanından geçip kapıya doğru yürüdüm. "Evde temizlenirim."

"Harry."

Durdum. Sesi duygulardan arınmıştı ve sanki acı bir çamurla dolu boğazından konuşmaya çalışıyormuş gibiydi. "Bilmeni istedim. Sadece... Zamanında durmaya çalıştım. Onu incitmek istemedim. Asla."

"Evet," dedim. "İyi niyetliydin. Bu her şeyi yoluna koyar."

Midesi bulanmış gibi kollarını karnının üzerinde kavuşturdu ve başını öne eğdi. Uzun saçları yüzünü örtüyordu. "Hiçbir zaman bir yırtıcı değilmişim gibi davranmadım, Harry. Onun olduğu şeyden başka bir şey olduğunu asla iddia etmedim. Yiyecek. Sen bunu biliyordun. O da biliyordu. Kimseye yalan söylemedim."

Kullanabileceğim bir sürü kısır cevap vardı ama "Dün gece sana gitmeden önce Justine seni sevdiğini söylememi istedi" yetindim.

Thomas'ın bağırsaklarına çalışan bir testere sokmak dışında, ona daha fazla zarar verebileceğimi sanmıyorum. Ben konuşurken başını kaldırmadı ve hızlı nefes alıp vererek titremeye başladı. "Henüz gitme. Seninle konuşmam gerek. Lütfen. Bazı şeyler oluyor-"

Dışarı çıkmaya başladım ve kelimelerimin içine koyabildiğim tüm koyduğumu duydum: "Ofisimden randevu alın."

Peşimden bir adım attı. "Dresden, Mavra bu evi biliyor. Kendi iyiliğin için en azından güneşin doğmasını bekle."

. Lanet olsun. Gündoğumu Kara Saray'ı saklandıkları deliklere geri gönderecekti ve eğer ölümlü suç ortakları varsa, bu en azından sadece sıradan silahlar ve taktiklerle karşı karşıya kalacağım anlamına gelecekti. Arturo

muhtemelen

şu anda uyanık olmayacaktı ve Murphy de şu anda giyinip spor salonuna gidiyor olacaktı. Bob mümkün olan son dakikaya kadar dışarıda kalacaktı, bu yüzden onunla konuşmak için güneşin doğmasını beklemem . Öldürmek için çok az zamanım vardı.

", " dedim.

"Sana birkaç şey söylememin sakıncası var mı?" "Evet," dedim. "Sakıncası var."

Sesi kırıldı. "Kahretsin, bunu istediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence seni seven birini incittin ve kullandın. Bir kadını. Bana kalırsa sen yoksun. Bir insan gibi görünüyorsun ama değilsin. Bunu en başından hatırlamalıydım."

"Harry-"

İçimdeki öfke gözlerimin arkasında kırmızı bir alev duvarı gibi parladı. Omzumun üzerinden Thomas'a öyle bir bakış attım ki irkildi. "Var olmamaktan memnun ol Thomas," dedim. "Buna sahip olduğun için şanslısın. Seni hayatta tutan tek şey bu."

Odasından çıkarken kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Bahsettiği misafir odasının kapısını çarparak açtım. Sonra da kapıyı arkamdan çarparak kapattım ki bu, öfke seli içinde bile bana biraz çocukça gelmeye başlamıştı. Derin nefesler almaya çalıştım ve duşa girdim.

Sıcak su. Tanrım. Yıllarca kendi su ısıtıcınız olmadan yaşadıktan sonra sıcak bir duşun ne kadar iyi hissettirdiğini tarif edecek kelime yok. Bir süre kavruldum ve duşun içindeki rafta bekleyen sabun, şampuan, tıraş kremi ve tıraş bıçağını buldum. Bunlardan yararlandım ve sakinleşmeye başladım. Biraz kahve içtikten sonra neredeyse tekrar dengeli olabileceğimi düşündüm.

Sanırım Lord Raith'in bu büyüklükte bir eve parası yetiyorsa, ona uygun bir banyo ısıtıcısına da parası yeterdi, çünkü duşu neredeyse yarım saat boyunca dayanabildiğim kadar sıcak tuttum ve hiç soğumadı. Dışarı çıktığımda banyo aynası buğulanmıştı ve hava beni boğacak kadar yoğun ve ıslaktı. Havlumu tüm ıslak kısımların üzerine serdim, belime bağladım ve banyodan çıkıp misafir yatak odasına gittim. Hava daha serin ve kuruydu ve sadece nefes almak bile bir zevkti.

Thomas'ın bana attığı spor çantasını açtım. İçinde aşağı yukarı benim bedenime benzeyen bir kot pantolon ve bir çift düz gri atletik çorap vardı. Sonra ilk başta bir sirk çadırı sandığım şeyi buldum, ama çiçekli deseninde bolca mavi ve turuncu olan devasa bir Hawaii gömleği olduğu ortaya çıktı.

Kotu giyerken bu Şeye Şüpheyle baktım. Üzerime tam oturdu. Thomas temiz i   amaŐı koymamıŐı, ki bu da muhtemelen iyi bir Şeydi.  nceki sahibinden daha uzun ömürlü olabilecek i  çamaŐırları giymektense komando olmayı tercih ederdim. Kot pantolonun fermuarını büyük bir dikkatle çektim. Yakındaki bir Őifonyerin bir ayna vardı ve gömleği giymek için cesaret toplarken saçlarını taramak için ona gittim.

Inarinin görüntüsü aynada durmuş, sırtıma . Kalbim boğazıma kadar fırladı, sonra onu da geçip beynime girdi ve kafatasımın tepesinden dışarı . "Lanet olsun!" T k rd m.

Yüzümü ona döndüm.  zerinde Winnie the Pooh desenleri olan küçük, sevimli, pembe bir uyku tişörtü vardı. Gömlek daha kısa boylu ya da daha genç bir kızın üzerinde kalçasının ortasına kadar inerdi ama Inari'nin üzerinde edepsizlikten zar zor kurtulmuŐtu. Sağ kolu dirseğine kadar siyah bir alçıya sarılmıŐtı. Sol kolu vücuduna yaslanmıştı ve çentik kulaklı yavru köpeği kucağında tutuyordu. Huzursuz ve mutsuz görünüyordu.

"Merhaba," dedi Inari. Sesi çok yumuşaktı ve gözleri uzak ve odaklanmamıştı. Kafamın içinde alarm zilleri  almaya başladı. "Evcil hayvanın dün gece malik neye kaçtı," diye devam etti. "Babam onu bulup size geri getirmemi istedi."

"Oh," dedim. "Ah. Teşekkür ederim, sanırım. Sizi bekletmeyeyim. Onu yatağa yatırın."

Bunu yapmak yerine bana, özellikle de göğsüme baktı. "D Ő nd Đ mden daha fazla kasın var. Ve yara izlerin." Gözleri yavru köpeğe kaydı. Tekrar bana baktığında gözleri grinin soluk bir tonuna d n Őm Ő tu ve sonraki birkaç saniye içinde bu renk metalik bir parlaklık kazandı. "Sana teşekkür etmeye geldim. Dün gece hayatımı kurtardın."

"Hoş geldiniz," dedim. "Yavru köpek yatağa lütfen?"

 ne doğru kaydı ve küçük köpeği yatağa indirdi. Yorgun görünüyordu ama gözleri Inari'nin üzerinde, sessiz ve küçük bir uyarı hırıltısı çıkarmaya başladı. Köpeği yere bıraktıktan sonra bana doğru yavaş, kıvrımlı adımlarla ilerlemeye devam etti. "Sende ne var bilmiyorum. B y leyicisin. Bütün gece seninle konuşmak için fırsat kolladım."

Hareketlerinin neredeyse yıllankavi zarafetini fark etmemek için elimden geleni yaptım.

Onları çok fazla fark edersem, diğer her Şeyi görmezden gelmeye başladım.

"Bunu daha önce hiç hissetmemiştim," diye devam etti Inari, neredeyse kendi kendine. Gözleri  ıplak göğsümde kilitli kaldı. "Herhangi biri hakkında."

Parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı, bir an için dizlerimin titremesine neden olan bir kokuydu bu. Gözleri en parlak gümüş tonuna dönüşmüştü, insani bir yoğunlukta ve içimde ham bir fiziksel ihtiyaç spazmı oluşurken ürperdim - Lara'nın bana yaklaşıp vurduğu andan farklıydı ama aynı derecede dokunaklıydı. Inari'yi yatağa bastırduğım ve üzerindeki küçük tatlı geceliği yırttığım bir an gözümün önüne geldi ve onu uzaklaştırmak için gözlerimi kapattım.

Göründüğünden daha uzun olmalıydı, çünkü bir sonraki bildiğim şey, Inari'nin kendini bana bastırmasıydı. Titredi ve dilini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. Ödünç aldığım kot pantolonumdan neredeyse fırlayacaktım. Gözlerimi kırıştırarak açtım, bir elimi kaldırdım ve itiraz etmek için ağzımı açtım ama Inari ağzını benimkine bastırdı ve elimi çıplak, pürüzsüz ve lezzetli bir şeye değmesi için aşağı doğru yönlendirdi. Bir an paniğe kapıldım ve bir parçam dikkatimin yeterli olmadığını, tehlikeye atıldığımı ve kaçırıldığımı fark etti. Ama o parçam hemen sustu, çünkü Inari'nin ağzı hayatımda tattığım en tatlı şeydi. Yavru köpek hırlayarak beni uyarmaya devam etti ama bunun da bir önemi yoktu.

Inari dudaklarını ağzımdan ayırdığında nefes nefese kalmıştık, ağzı ateşli öpücüklerle şişmişti. Gözleri saf ve bomboş bir beyazla parladı ve teni ılık ılık ve inci gibi başladı. Ona durmasını söylemek için ağzımdan birkaç kelime çıkarmaya çalıştım. Karıncalanan dudaklarımı geçemediler. Uzun bacaklarından birini benimkilerden birinin arkasına geçirdi ve ani ve insanlık dışı bir güçle bastırarak boğazıma bir dizi yalayıcı, ıslak öpücük kondurdu. Soğuk içime yayılmaya başladı -zevk başlarken bile sıcaklığı ve gücü çalan lezzetli, tatlı bir soğuk.

Ve sonra en lanet şey oldu.

Inari panikle bir çığlık attı ve sendeleyerek benden uzaklaştı. Soluk soluğa misafir odasının diğer tarafında yere düştü. Bir an sonra başını kaldırıp bana baktı, gözleri şaşkınlıktan buğulanmıştı ve tekrar eski rengine dönmüştü.

Ağzı yanmıştı. Dudaklarının etrafında kabarcıklar oluştuğunu gördüm. "Ne?" diye kekeledi. "Ne oldu? Harry? Burada ne işin var?"

"Gidiyorum," dedim. Hâlâ nefesim daralıyordu, sanki enerjik bir öpüşme yerine koşmuş gibiydim. Ondan uzaklaştım, kirli giysileri çantama doldurdum ve pardösümü giydim. Yavru köpeği her zamanki cebine yerleştirdim ve "Buradan gitmeliyim" dedim.

Tam o sırada Thomas kapıyı çarparak açtı, gözleri çılgına dönmüştü. Inari'den bana baktı ve rahatlamaya çalıştığı belli olan bir nefes verdi. "Tanrı'ya şükür. İkiniz de iyi misiniz?"

"Ağzım," dedi Inari, sesi hâlâ uykulu ve şaşkındı. "Acıyor. Thomas mı? Bana ne oldu?" Nefes nefese kalmaya başladı. "Ne ol-uyor? Dün geceki *o şeyler*, canın yanıyordu ve gözlerin *bembeyazdı*, Tho- mas. Ben... ne...?"

Ow. Onu izlemek acı vericiydi. Daha önce de doğaüstü şeylerin varlığı karşısında masumiyetlerini bir anda yitiren insanlar görmüştüm ama bu kadar ani ve dehşet verici bir şey nadiren olurdu. Yani, Tanrım. Kızın ailesi sandığı gibi biri değildi. Onlar da bu kabus gibi yeni gerçekliğin bir parçasıydı ve onu buna hazırlamak için hiçbir şey yapmamışlardı.

"Inari," dedi Thomas nazikçe. "Dinlenmen gerek. Çok az uyudun ve kolunun iyileşmesi için zamana ihtiyacın var. Yatağa gitmelisin."

"Nasıl yapabilirim?" dedi. Sesi ağlıyormuş gibi titremeye ve çatlamaya başladı, ama gözyaşı dökmedi. "Nasıl yapabilirim? Senin kim olduğunu bilmiyorum. Kim olduğumu bilmiyorum. Hiç böyle bir şey *hissetmemiştim*. Bana neler oluyor?"

Thomas içini çekti ve onu alnından öptü. "Yakında konuşacağız. Tamam mı? Sana bazı cevaplar vereceğim. Ama önce dinlenmen gerek."

Ona yaslandı ve gözlerini kapattı. "Kendimi çok boş hissediyordum Thomas. Ve ağzım acıyor."

Onu bir çocuk gibi kucağına aldı ve "Şşt. Biz icabına bakarız. Şimdilik benim odamda uyuyabilirsin. Tamam mı?"

"Pekâlâ," dedi. Gözlerini kapattı ve başını onun omzuna yasladı.

Duştan hâlâ nemli olduğum için üşüyordum ve cesaretimi toplayıp pardösümü çıkardım ve Hawaii gömleğimi giydim. Pardösü gömleğin üzerine , bu da gömleğin varlığını nötralize etmek için uzun bir yol kat etti. Gitmek için her şeyi topladım ve kapıya yöneldim. Thomas yine odasından çıkıyordu, kapıyı arkasından kilitliyordu.

Profiline baktım. Inari'ye değer veriyordu. Bu çok açıktı. İtiraf istese de istemese de Justine'e de değer veriyordu. Onun için en az bir kez daha hayatını tehlikeye atmış olan Justine'i düşündüğümde içimden soğuk, acı bir öfke geçtiğini hissettim. Dün gece onun için hayatından vazgeçmişti. Öfkemdeki katıksız, vahşi tutku beni şaşırttı. Ve sonra başka bir sezgiye kapıldım.

Bunun olmasını istememişti. Thomas sevdiği kadını incitmiş ya da öldürmüş olabilirdi ama hissettiğim öfke sadece onun yaptıklarına karşı bir tepki değildi. Bu kez dışarıda duruyordum ama bu durumu daha önce de görmüştüm, Kızıl Mahkeme Susan'ın hayatını mahvettiğinde. Susan'a zarar gelmesini asla istemezdim.

Ama gerçek şu ki, eğer benimle çıkmıyor olsaydı, muhtemelen h   Chicago'da *Midwest Arcane* için k  şe yazıyor olacaktı. Ve hala insan olacaktı.

Bu y  zden Thomas'a baktığımda   fke ve utanç hissettim. Bir aynaya bakıyordum ve orada g  rd  klerim hoşuma gitmiyordu.

Susan'ın d  n  ş  m  n  n ardından kendimi tamamen yok . Tek bildiğim, şu anda Thomas'ın benden daha k  t   durumda olduğuydu. En azından Susan'ın hayatını kurtarmıştım. Onu bir sevgili olarak kaybetmiştim ama o h  l   kendine bir hayat kurmaya kararlı, hayat dolu, g  l   iradeli bir kadındı, sadece benimle değil. Thomas'ın o kadar tesellisi bile olmayacaktı. Tabiri caizse tetiği çeken oydu ve vicdan azabı onu paramparça ediyordu.

Onu daha fazla incitmeye alışmamalıydım. Kendi camdan evimin içinden taş atmaya başlamamalıydım.

"Ne yaptığını biliyordu," dedim sessizliğin içinde. "Riski biliyordu. Sana yardım etmek istedi."

Thomas'ın ağzı acı bir g  l  msemeye d  n  şt  . "Evet."

"O noktada bu senin kararın değildi Thomas."

"Orada bir tek ben vardım. Eğer benim kararım değilse, kimin kararıydı?" "Baban ve Lara Justine'in senin için   nemli olduğunu biliyor muydu?"

Başını salladı.

"Ona tuzak kurdular," dedim. "Sana herhangi birini verebilirlerdi. Ama Justine'in burada olduğunu biliyorlardı. Baban Lara'ya seni odana için   zel talimatlar verdi. Ve Lara'nın buraya gelirken arabada s  ylediklerine bakılırsa, babanın ne yapacağını biliyordu."

Thomas g  zlerini kaldırdı. Bir s  re kapısına baktı ve sonra, "Anlıyorum," dedi. Bir elini yumruk yaptı. "Ama artık bunun pek   nemi yok."

Bunu yalanlayamazdım. "S  ylediklerim aştı." Başını iki yana salladı. "Hayır. Sen haklıydın."

"Haklı olmak zalim olmakla aynı şey değildir.   z  r dilerim."

Thomas omuz silkti ve bu konuda başka bir şey konuşmadık.

"Gitmem gereken yerler var," dedim ve koridora y  neldim. "Eğer konuşmak istiyorsan, benimle dışarı gel."

"O şekilde değil," dedi Thomas sessizce. Bir dakika boyunca bana baktı ve sonra başını salladı, gerginliğinin bir kısmı gitmişti. "Gel bakalım. Seni muhafızların ve monit  rlerin etrafından dolaştıracağım. Babam gittiğini g  r  rse seni tekrar   ld  rmeye çalışabilir."

Arkamı döndüm ve Thomas'ın yanına geçtim. Yavru köpek inledi ve ben de onu kulaklarının arkasından kaşıdım. "Yine ne demek istiyorsun?"

Sessizce konuştu, gözleri düzdü. "Inari. Odamdan ayrıldığını görünce onu sana gönderdi."

"Madem ölmemi istiyordu, neden gelip yapmadı?"

"Beyaz Saray böyle savaşmaz, Harry. Biz yanlış yönlendirme, baştan , manipölasyon kullanırız. Başkalarını araç olarak kullanırız."

"Demek baban Inari'yi kullanıyordu."

Thomas başını salladı. "Senin onun olmanı istiyordu." "İlk ne?"

"İlk sevgili," dedi Thomas. "İlk cinayet."

Yutkundum. "Ne bildiğini sanmıyorum," dedim.

"O yapmadı. Benim ailemde hayata diğer çocuklar gibi başlarız. Sadece... insanlar. Açlık yok. Beslenmek yok. Vampirlik falan yok."

"Bunu bilmiyordum."

"Çok fazla değil. Ama eninde sonunda ortaya çıkıyor ve o da doğru yaşta. Panik ve travma onun açlığında bir katalizör görevi görmüş olmalı." Duvardaki bir panelin yanında durdu ve kalçasıyla paneli itti. Panel kayarak açıldı ve iç duvarlar arasında loş bir koridor ortaya çıktı. Aşağı indi. "Bu, ağrı kesiciler ve yorgunluk arasında, neler olup bittiğinin farkında değildi."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "İlk beslenme ölümcüldür." "Her zaman," dedi Thomas.

"Ama o genç ve bu koşullar altında kontrolünü kaybetmesi affedilebilir. Sonunda ben öldüm ve bu inandırıcı bir kaza oldu. Raith her türlü suçlamadan muaftır."

"Evet."

"Neden kimse ona söylemedi Thomas? Onun ne olduğunu? Dünyanın gerçekte neye benzediğini?"

"Buna iznimiz yok," dedi Thomas sessizce. "Bunu ondan saklamak zorundayız."

Bu babamın standart prosedürü. Ben de onun yaşındayken bilmiyordum. "Bu delilik," dedim.

Thomas omuz silkti. "Eğer itaatsizlik edersek bizi öldürür."

"Ağızına ne oldu? Yani, olay olduğunda kendimi pek gözlemci hissetmiyordum. Ne gördüğümden emin değilim."

Thomas kaşlarını çattı. Gizli geçitten çıktık ve bir çalışma odası ile kütüphane arasında, kitaplarla dolu, loş bir odaya girdik.

sandalyeler ve pipo dumanı kokusu. "Fazla kişiselleştirmek istemiyorum," dedi Thomas. "Ama birlikte olduğun son kişi kimdi?"

"Uh, sen. Bu yürüyüş sırasında."

Gözlerini devirdi. "Öyle değil. İncil'deki anlamıyla."

"Oh." Bu soru beni rahatsız etti ama "Susan" dedim. "Ah," dedi Thomas.

"Hiç şaşırmadım."

"Neye şaşmamalı?"

Thomas durdu. Gözleri donuktu ama cevaba odaklanmaya belliydi. "Bakın. Beslendiğimizde... hayatlarımızı avla karıştırırız. Onları birbirine karıştırırız. Hayatlarının bir kısmını bizimkine dönüştürür ve sonra onu bizimle birlikte çekeriz. Anladın mı?"

"Tamam."

"İnsanlar arasında o kadar da farklı değil," dedi. "Seks duyumdan daha fazlasıdır. İki hayatın enerjisinin birleşmesidir. Ve patlayıcıdır. *Yaşam* yaratma sürecidir. Yeni bir *ruh* yaratma sürecidir. Bunu bir *düşünün*. Güç bundan daha tehlikeli ve uçucu olamaz."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım.

"Sevgi de başka bir güç türüdür ve bu sizi şaşırtmamalı. Büyü, diğer şeylerin yanı sıra duygulardan gelir. Ve iki insan bir araya geldiğinde, bu yakınlıkta, birbirlerini gerçekten, özveriyle sevdiklerinde, bu her ikisini de değiştirir. Aynı olduklarında bile hayatlarının enerjisinde devam eder."

"Ve?"

"Ve bu bizim için ölümcül. Şehvete ilham verebiliriz ama bu sadece bir gölge. Bir . Aşk tehlikeli bir güçtür." Başını iki yana salladı. "Aşk dinazorları öldürdü, dostum."

"Dinazorları bir meteorun öldürdüğüne eminim Thomas."

Omuz silkti. "Meteorun çarptığında sadece büyük canlıları öldürdüğüne dair bir teori dolaşıyor ortalıkta. O sırada etrafta memelilerle aynı büyüklükte bir sürü küçük sürüngen varmış. Sürüngenler eninde sonunda konumlarını geri kazanmalıydılar ama kazanamadılar çünkü memeliler aşkı hissedebiliyorlardı. Eşlerine ve yavrularına tamamen, hatta mantıksız bir şekilde bağlı olabiliyorlardı. Bu onların hayatta kalma olasılığını artırıyordu. Kertenkeleler bunu yapamazdı. Meteor çarpması memelilere bir şans verdi, ama durumu değiştiren aşk oldu."

"Bunun İnari'nin yanmasıyla ne alakası var?"

"Dinlemiyor musun? Aşk ilkel bir enerjidir, Harry. Böyle bir güce dokunmak bizi incitir. Yanıyor. Bu tür bir enerjiyi alamayız.

Aşktan etkilenir. Şehvet yaratma yeteneğimizi de azaltır. İki insan arasındaki aşkın tuzakları bile tehlikeli olabilir. Lara'nın sol elinin avuç içinde yanlışı alyansı aldığı yerde dairesel bir yara izi var. Kuzenim Madeline sevgililer arasında hediye edilen bir gülü aldı ve dikenleri onu o kadar kötü zehirledi ki bir hafta yataktan çıkamadı.

"En son biriyle birlikte olduğunda Susan'la birlikteydin. Birbirinizi seviyorsunuz. Onun dokunuşu, onun sevgisi hala üzerinizde ve hala sizi koruyor."

"Eğer bu doğruysa, neden hala Lara yanımdan her geçtiğinde pantolonumu düzeltiyorum?"

Thomas omuz silkti. "Sen insansın. O çok güzel ve sen de bir süredir hiç almadın. Ama güven bana Harry. Beyaz Saray'dan hiçbiri artık seni tamamen kontrol edemez ya da senden beslenemez."

Kaşlarımı çattım. "Ama bu bir yıl önceydi."

Thomas omuz silkti. "Eğer başka kimse olmadıysa, o zaman hala kendi başına başka bir hayatın en güçlü dokunuşu."

"Aşk nasıl tanımlıyorsun?"

"Bu basit bir formül değil, Harry. Emin değilim. Gördüğümde tanırım."

"Peki aşk neye benziyor?"

"Dünyadaki her şeye sahip olabilirsiniz ama sevginiz yoksa anlamı yoktur," dedi hemen. "Sevgi sabırlıdır. Sevgi naziktir. Sevgi her zaman affeder, güvenir, destekler ve tahammül eder. Sevgi asla başarısızlığa uğramaz. Göklerdeki tüm yıldızlar soğuduğunda ve derinlerde bir kez daha sessizlik hakim olduğunda, üç şey varlığını sürdürecektir: inanç, umut ve sevgi."

"Ve bunların en büyüğü sevgidir," diye bitirdim. "Bu İncil'den." "Birinci

Korintliler, bölüm on üç," diye onayladı Thomas. "Ben .

Babam hepimize bu bölümü ezberletiyor. Tıpkı ebeveynlerin mutfak lavabosunun altındaki zehirli temizlik ürünlerinin üzerine o yeşil iğrenç suratlı etiketleri yapıştırması gibi."

Mantıklı geldi sanırım. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Thomas kütüphanenin uzak tarafındaki bir kapıyı açtı ve uzun, sessiz bir odaya girdi. Işıkları . Yerde kalın, gri bir halı vardı. Duvarlar da griydi ve ray aydınlatması odanın üç duvarına asılmış bir dizi portrenin üzerine sıcak ışık saçıyordu. "Gerçekten buradasın. Yani, evlerimizden birinde, hatta Chicago yakınlarındaki bu evde olacağınızı hiç düşünmemiştim. Ve bir şeyi görmeni istiyorum," dedi sessizce.

Onu takip . "Ne?"

"Portreler," dedi Thomas. "Babam her zaman kendisine çocuk doğuran kadınların portresini çizer. Şunlara bir bak."

"Ne ben?" "Sadece bak."

Ona kaşlarımı çattım ama sol duvardan başladım. Raith bir ressam olarak hiç de beceriksiz değildi. İlk portre, on altıncı ya da on yedinci yüzyılda yaşadığını düşündüren kıyafetler giymiş, Akdeniz renklerine sahip uzun boylu bir kadının portresiydi. Portrenin altındaki altın levhada EMILIA ALEXANDRIA SALAZAR yazıyordu. Odanın etrafındaki resimleri takip ettim. İnsanlarla seks yoluyla beslendiği söylenen biri için Raith nispeten daha az çocuk doğurmuştu. Sadece tahmin ediyordum ama iki portre yirmi ya da otuz yıl yapılmış gibi görünmüyordu. Kostümler moda tarihi ilerliyor ve günümüze giderek yaklaşıyordu.

Sondan bir sonraki portre siyah saçlı, siyah gözlü ve keskin yüz hatlarına sahip bir kadına aitti. Tam olarak güzel sayılmazdı ama çarpıcı ve merak uyandırıcı bir çekiciliği olduğu kesindi. Uzun, koyu renk bir etek koyu kırmızı pamuklu bir bluz giymiş, taş bir bankta oturuyordu. Başı kibirli bir şekilde eğikti, ağzında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı ve kollarını bankın iki yanındaki arkalığa dayamış, tüm alanı rahatça kendine aitmiş gibi sahipleniyordu.

Kalbim çarpmaya başladı. Sertçe. Görüşümü yıldızlar kapladı. Portrenin altındaki altın isim levhasına odaklanmaya çalıştım.

MARGARET GWENDOLYN LEFAY yazıyordu.

Onu tanıdım. Elimde onu hatırlayabileceğim tek bir fotoğraf vardı ama onu tanıdım.

"Annem," diye fısıldadım.

Thomas başını salladı. Birkaç balıkçı yakasının altına soktu ve gümüş bir zincir çıkardı. Bana uzattı ve zincirin üzerinde benimkine çok benzeyen gümüş bir beş köşeli yıldız olduğunu gördüm.

Aslında, *tam olarak* benimki gibi.

"Senin değil, Harry," dedi Thomas, sesi sessiz ve ciddiye.

Gözlerimi ona diktim.

"Annemiz," dedi.

Bölüm 21

Ona sertçe , kalbim şokla çarpıyordu ve görüş alanım Thomas'ı merkez alan gri bir tünele daraldı. Odayı sessizlik kapladı.

"Yalan söylüyorsun,"

dedim.

"Söylemiyorum."

"Öyle olmalısın."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü senin yaptığın bu Thomas. Yalan söylüyorsun. İnsanları kullanıyorsun ve

yala

n." "Bu sefer yalan söylemiyorum."

"Evet, . Ve bu saçmalığa katlanacak vaktim yok." Başladım

Kapı için.

Thomas yoluma çıktı. "Bunu görmezden gelemezsin,

Harry." "Çekil."

"Ama biz-"

Gözlerim öfkeden kıpkırmızı oldu ve altı saat içinde ikinci kez yüzüne vurdum. Yere düştü, kalçalarını çevirdi ve bacaklarımı altımdan çekti. Yere düştüm ve Thomas üzerime yığılıp kolumu tutmaya çalıştı. Bir bacağımı altıma aldım ve boynuma dolamaya çalışırken dişlerimi koluna geçirdim. Yukarı ittim ve vücudumla onu duvara çarptım ve ikimiz de sendeleyerek ayrıldık. Thomas ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak onu ısırduğım koluna baktı. Duvara yaslandım, nefes nefese kalmıştım.

"Gerçek bu," dedi. O da kısa süreli fırtınadan benim kadar yorgun düşmemişti. "Yemin ederim."

Ağzımdan yarı histerik bir kıkırdama çıktı. "Bekle, bunu daha önce görmüştüm. İşte bu noktada, 'Hislerinizi yoklayın; bunun doğru olduğunu biliyorsunuz' dersiniz. "

Thomas omuz silkti. "Sana neden yardım ettiğimi bilmek istiyordun. Neden senin için kendimi riske attığımı. Artık nedenini biliyorsun."

"Sana inanmıyorum."

"Heh," dedi Thomas. "Bunu sana ben de söylemiştim."

Başımı salladım. "Kendin söyledin: İnsanları kullanıyorsun. Sanırım beni bir şekilde babana karşı kullanıyorsun."

"Bu şekilde işe yarayabilir," dedi. "Ama senden Arturo'ya yardım etmeni

istememin nedeni bu değil."

"Neden o zaman?"

"Çünkü o öldürülmeyi hak etmeyen iyi bir adam ve bunu tek başıma yapabilmemin imkânı yok."

bir an düşündüm ve sonra "Ama hepsi bu kadar değil" dedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Inari. O vampir onun üzerindeyken çıldırmıştın. O nereye uyuyor?" Thomas annemin portresinin yanındaki duvara yaslandı. Bir eliyle saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Henüz Açlığı tarafından ele geçirilmedi," dedi. "Onu bir kez beslemeye başladı mı geri dönüşü . O da hepimiz gibi . Babam onu o noktaya doğru itiyor.

Durdurmak istiyorum

onu."

"Neden?"

"Çünkü eğer... eğer aşık olursa, o ilk seferde, bu onu öldürebilir Açlık. Özgür olur. Bence artık o aşkı yaşayabilecek kadar olgunlaştı. Heyecanla beklediği genç bir adam var."

"*Bobby*?" Ağzımdan kaçırdım. "Şu maço şiddet yanlısı çocuk mu?"

"Onu rahat bırakın. Akşam yemeğine davet etmek istediğin kızın önünde kamera karşısında seks yaparak gününü geçirmeyi planlasaydın ne kadar güvensiz olurdun?"

"Bu sizi şaşırtabilir ama bu soruyu hiç düşünmemiştim-
ön."

Thomas bir an için dudaklarını birbirine ve sonra, "Eğer çocuk Karşılığında onu severse, o zaman bir hayatı olabilir. Bu tür şeylerden özgür olabilir-" Sesi kesildi. Devam etmeden önce öksürmek zorunda kaldı. "Justine'e olanlar gibi şeyler. Babamın diğer kardeşlerime yaptıkları gibi."

"Ne demek onlara yapıldı?"

"Onlardan üstün olduğunu kanıtlıyor. Onları alt ediyor. Açlığını onlarınkine karşı koyuyor."

Midem bulandı. "Yani kendi kendine mi besleniyor..." Cümleyi bitiremedim.

"Size bir resim çizmemi ister misiniz? Bu, Beyaz Saray'ın tüm evlerinde aile içi anlaşmazlıkları çözmenin geleneksel yoludur."

Ürperdim ve annemin portresine baktım. "Tanrım. Bu çok korkunç."

Thomas başını salladı, yüz ifadesi kasvetli ve sertti. "Lara tanıdığım en yetenekli ve zeki insanlardan biri. Ama onun yanında bir ob-

Edient Dog. Onu kendi iradesine boyun eğdirdi. Ona yaptıklarını arzulaması için onu zorladı. Bunun Inari'ye olmasına izin vermeyeceğim. Kendi hayatını kurabilecekken olmaz."

Kaşlarımı çattım. "Bu babanı sana karşı dolduramaz mı? Seni onlardan hoşlanmaya zorlamaz mı?"

Thomas yüzünü buruşturdu. "Onun zevkleri bu değil." "Küçük bir merhamet sanırım."

"Pek sayılmaz. Beni etrafında tutmak istemiyor. Peşime düşmesi an meselesi. Oğulları, her biri, ona kadar takip edilemeyen şüpheli koşullar altında öldü. Ben bu kadar uzun yaşayan ilk erkeğim. Kısmen senin sayende." Gözlerini kapattı. "Kısmen de Justine sayesinde."

"Cehennem çanları," dedim sessizce. Bütün bu olanlar neredeyse gülünçtü. "Şunu doğru anlamama izin verin. Benden kızı kurtarmamı, karanlık lordu devirmemi ve kara büyü tarafından terörize edilen masumları korumamı istiyorsun," dedim. "Ve bunu yapmamı istiyorsun çünkü sen benim uzun zamandır kayıp olan üvey kardeşimsin ve doğru olan için umutsuz bir savaşta yanında duracak asil birine ihtiyacı var."

Yüzünü buruşturdu. "Bu ifadede benim kullanacağımdan çok daha fazla melodram var."

"Şaka yapıyor olmalısın. Bu gerçekten kötü bir numara."

"Bana *biraz* kredi ver, Dresden." İç çekti. "Nasıl dolandırılacağımı biliyorum. Eğer gerçekten başka bir hedef olsaydın, daha iyi bir hikâye uydururdum."

"Unut gitsin," dedim. "Baştan bana karşı dürüst olsaydın belki yardım ederdim. Ama annemle ilgili bu saçmalık çizgiyi aştı."

"O benim de annem," dedi. "Harry, onun süttten çıkmış ak olmadığını biliyordun. Yıllar geçtikçe biraz öğrendiğini biliyorum. Çok tehlikeli bir cadıydı ve kötü arkadaşlıkları vardı. Bazıları babamla birlikteydi."

"Yalan söylüyorsun," diye . " ne kanıt var?"

"Sizi tatmin edecek bir şey var mı?" diye sordu. "Kanıt, mantıklı insanlar için kullanılan bir şeydir ve şu anda öyle değilsiniz."

Öfkem biraz azalmaya başlamıştı. Fazla dinlenememiştım ve devam edemeyecek kadar yorgundum. Ağrım vardı. Oturana kadar duvardan aşağı kaydım. Gözlerimi ovuşturdım. "Bu hiç mantıklı değil. Babanla takılarak ne yapıyor olabilir ki?"

"Tanrı bilir," dedi Thomas. "Tek bildiğim aralarında bir tür iş olduğu. Başka bir şeye dönüştü. Babam onu kalıcı olarak tuzaga düşürmeye çalışıyordu ama kız babam için çok güçlüydü."

Büyüleyici. Ben beş yaşındayken babamdan kaçtı. Öğrenebildiğim kadarıyla, ertesi yıl kaçarken babanla tanışmış."

"Kimden kaçıyorsun?"

Omuz silkti. "Belki babam. Belki Mahkemelerdeki ya da Konsey'deki bazı insanlar. Bilmiyorum. Kötü bir işe bulaşmıştı ve çıkmak istedi. Kiminle bu işe girdiyse onun gitmesini istemedi. Ölmesini istediler." Ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde açtı. "Bildiklerimin neredeyse hepsi bu, Harry. Onun hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye çalıştım. Ama kimse benimle konuşmadı."

Göz kapaklarım yapış yapış oldu. Göğsüm ağrıyordu. Başımı kaldırıp annemin portresine baktım. Belirgin bir canlılığa sahip bir kadındı, resimde bile kendisinden ve çevresinden hayat akıyordu. Ama onu hiç tanıma şansım olmamıştı. Doğumhanede ölmüştü.

Lanet olsun, ya Thomas bana karşı dürüst davranıyorsa? Bu, Beyaz Konsey'in neden beni Yeni Nesil Lucifer'mışım gibi izlediği hakkında biraz daha fazla şey bilmem anlamına gelirdi. Annemin kötü işlere bulaştığını kabul etmek zorunda kalacağım anlamına gelirdi. Korkunç, büyük, kötü bir iş.

Ve belki de bu dünyada tamamen yalnız olmadığım anlamına gelirdi. Benim için bir aile olabilir. Benim kanımdan.

Bu düşünce göğsümün daha da ağrmasına neden oldu. Çocukken saatlerce bir aileye sahip olmanın hayalini kurardım. Kardeşlerim, beni önemseyen ebeveynlerim, büyükanne ve büyükbabalarım, kuzenlerim, teyzelerim ve amcalarım - tıpkı herkes gibi. Her şeye rağmen birbirlerine destek olan bir grup insan, çünkü aileler böyle yapar. Beni kabul edecek, hoş karşılayacak, hatta belki benimle gurur duyacak ve arkadaşlığımı arzulayacak birileri.

Babam öldükten sonra çocukken Noel'i hiç kutlamadım. acı veriyordu. Kahretsin, hala çok acıtıyor.

Ama gerçek bir ailem olsaydı, o zaman belki bir şeyler değişebilirdi.

Yukarı baktım. Thomas'ın yüzünü okumak her zaman zor olmuştur ama orada kendimin başka aynasını gördüm. O da benimle düşünceleri paylaşıyordu. Acaba o da benim gibi yalnız mıydı? Belki de onu manipüle etmeye, kontrol etmeye ya da basitçe öldürmeye çalışmayan bir aileyi hayal ediyordu.

Ama bu düşünceyi takip edemedim kendimi durdurdum. İşler çok tehlikeliydi ve bu konu çok hassastı. Thomas'a bir şekilde inanmak istiyordum. Ona inanmayı çok istiyordum.

Bu yüzden işi şansa bırakamazdım. Uzun bir süre sonra, "Sana yalan ." dedi.

Sesim yumuşak, sessiz ve sakın çıktı. "O zaman ."

"Nasıl?" diye sordu. Sesi yorgun geliyordu. "Bunu sana nasıl kanıtlayabilirim ki?"

"Bana bak."

Dondu kaldı, gözleri hâlâ yerdeydi. "Ben... ben bunun bir şeyi tamamlayacağını sanmıyorum, Harry."

"Tamam," dedim. Kalkmaya başladım. "Arabam ne tarafta?"

Bir elini kaldırdı. "Bekle. ," dedi. Yüzünü buruşturdu. "Bundan kaçınmayı umuyordum. Oraya baktığında ne göreceğini bilmiyorum. Benim için hâlâ aynı şeyleri hissedip hissetmeyeceğini de bilmiyorum."

"Aynen öyle," dedim. "iyi olur." "Ne kadar sürer?" diye sordu. "Saniyeler," dedim.

"Daha uzunmuş gibi geliyor."

Başıyla onayladı. Annemin portresinin dibinde yere bağdaş kurarak birbirimizden yaklaşık iki adım oturduk. Thomas derin bir nefes aldı ve sonra gri gözlerini benimkilere dikti.

Gözler ruha açılan bir penceredir. Tam anlamıyla. Birinin gözlerinin içine sabit bir şekilde bakmak herkes için rahatsız edici, yoğun bir deneyimdir. Eğer bana inanmıyorsanız, bir gün bir yabancıyı seçin ve yanına gidip gözlerinin içine bakın, ta ki engellerin aniden ortadan kalktığı, garip sessizliklere ve kalp atışlarına neden olan o ana kadar. Gözler bir insan hakkında çok şey anlatır. Duyguları ifade ederler ve arkalarında hangi düşüncelerin gizlendiğine dair ipuçları verirler. Hepimizin bebekken tanımayı öğrendiği ilk şeylerden biri, bize bakan kişinin gözleridir. Beşikten itibaren onların ne kadar önemli olduğunu biliriz.

Benim gibi büyücüler için bu tür bir göz teması daha da yoğun ve daha da tehlikelidir. Birinin gözlerinin içine bakmak bana onun ne olduğunu gösterir. Bunu o kadar net ve parlak bir temel gerçek ışığında görüyorum ki, sonsuza dek kafamın içinde yanıyor. Bir ruhgözlemi sırasında onların kim ve ne olduklarının özünü görürüm ve onlar da beni aynı şekilde görürler. Gizli hiçbir şey yok, aldatma yok. Kafalarından geçen her düşüncüyü ya da anıyı tam olarak göremiyorum ama kim ve ne olduklarının çıplak, duygusal kalbini görebiliyorum. Bu kesin bir araştırma tekniği değil ama Thomas'ın dürüst davranıp davranmadığını bana söyleyebilir.

Thomas'ın gri gözlerini kendi karanlık bakışlarımla karşıladım ve aramızdaki engeller yıkıldı.

Kendimi, tanrıları öldükten sonra Olimpos Dağı'nın bir soyutlaması gibi görünen sade bir odada buldum. Her şey soğuk, güzel

mermer, zifiri karanlık ve karlı aydınlık arasında gidip geliyordu. Zemin bir satranç tahtası gibi düzenlenmişti. Heykeller orada burada duruyordu, hepsi de dekorla uyumlu taşlara oyulmuş insan figürleriydi. Rengârenk mermer sütunlar tepedeki loşluğa doğru yükseliyordu. Tavan yoktu. Duvar da yoktu. Işık gümüş rengi ve soğuktu. Rüzgâr sütunların arasından kederli bir şekilde iç çekti. Uzaklarda bir yerde gök gürlledi ve burnum keskin ozon kokusuyla doldu.

Kimsesiz harabenin ortasında garaj kapısı büyüklüğünde ayna duruyordu. Zeminden yükseliyormuş görünen gümüş bir çerçeve içine . Genç bir adam önünde durmuş, bir elini uzatmıştı.

Biraz daha yaklaştım. Adımlarım sütunların arasında yankılandı. Genç adama yaklaştım ve ona baktım. Bu Thomas'tı. Kendi gözlerimle gördüğüm Thomas değildi ama yine de Thomas'tı. Onun bu hali ölümcül güzellikte değildi. Yüzü biraz daha sade görünüyordu. Biraz miyop gibi görünüyordu. Yüz ifadesi acıdan gerilmişti, omuzları ve sırtı gerginlikle doluydu.

Genç adamın yanından geçip aynaya baktım. Orada unutmak isteyeceğim şeylerden birini gördüm. Ama Görü sayesinde unutamayacaktım. Asla.

Aynadaki yansıma odası ilk bakışta içinde durduğum odaya benziyordu. Ama daha yakından bakınca buranın siyah ve beyaz mermer yerine koyu renkli, kurumuş kan ve güneşte ağarmış kemikten yapıldığını gördüm. Aynada, Thomas'ın tam karşısında bir yaratık duruyordu. İnsansı bir yaratıktı, aşağı yukarı Thomas'ın boyutlarındaydı ve derisi parlak bir gümüş ışıltısıyla parlıyordu. Çömelmış, kambur ve groteskti ama aynı zamandabir güzelliği de vardı. Parlayan beyaz gözleri sessiz bir alevle yanıyordu. Hayvani yüzü Thomas'a hevesle bakıyor, doymak bilmeyen bir iştahla yanıyordu.

Yaratığın kolu da aynaya doğru uzanıyordu ve sonra bir ürpertiyle kolunun aynanın yüzeyinden bir karış öteye uzandığını fark ettim. Parıldayan pençeleri Thomas'ın titreyen ön koluna batmıştı ve deliklerden koyu kan damlaları akıyordu. Bu sırada Thomas'ın kolu da aynanın içine gömülmüştü ve parmaklarının yaratığın kolunun etine sertçe battığını gördüm. Birbirlerine kilitlenmiş olan ikisinin birbirlerini zorladıklarını hissediyordum. Thomas kendini o şeyden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yaratık onu aynanın içine, kurumuş kan ve ölü kemiklerin arasına sürüklemeye çalışıyordu.

"Yorgun," dedi bir kadın sesi.

Annem aynada zengin, kraliyet mavisi dökümlü bir elbise giymiş olarak belirdi. Yaklaşırken sessiz mücadeleyi izledi. Portre onun vermemişti. Hayat dolu ve canlı bir yaratıktı.

herhangi bir donmuş görüntüde olabileceğinden daha hareketli. Uzun boylu bir kadındı, neredeyse 1.80 boyundaydı ve düz sandaletler giyiyordu.

Boğazım . Yüzümde gözyaşları hissettim. "Sen gerçek misin?"

"Neden olmayayım?" diye sordu.

"Thomas'ın zihinsel manzarasının bir parçası olabilirsin. Alınmak yok."

Gülümsedi. "Hayır, çocuğum. Bu gerçekten benim. En azından bir ölçüde. İkinizi de bugün için önceden hazırladım. Her birinizin içine bu çalışmayı yerleştirdim. Kim ve ne olduğumun küçük bir parçasını. Birbiriniz için kim olduğunuzu bilmenizi istedim."

Titreyen bir nefes aldım. "O gerçekten senin oğlun mu?"

Annem gülümsedi, kara gözlerinde bir ışıltı vardı. "Mükemmel bir sezgi yeteneğin var küçüğüm. Sana ne söylüyor?"

Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaştı. ". "

Başını salladı. "Beni . Seni korumak için orada olamam, Harry. İkiniz birbirinize göz kulak olmalısınız. Kardeşinin senin yardımına ihtiyacı olacak, tıpkı senin onunkine ihtiyacın olacağı gibi."

"Bunu anlamıyorum," dedim aynayı işaret ederek. "Ne demek yorgun?"

Annem Thomas'a başıyla onay verdi. "Sevdiği kız. O gitti. Onun gücüydü. Bunu biliyor."

"O mu?" Ben sordum.

Aynaya başını salladı. "Açlık. Onun iblisi."

Başını sallayışını bakışlarımla takip ettim. Görüntü-Thomas nefesinin altında bir şeyler . Aynadaki Açlık anlamadığım yavaş, sürungen bir dille cevap verdi. "Neden ona yardım etmedin?"

"Elimden geleni yaptım," dedi annem. Gözleri karanlık bir şeyle, eski bir nefret kıvılcımıyla parladı. "Babasının bize yaptıklarının cezasını çekeceğinden emin oldum."

"Sen ve Thomas mı?"

"Ve sen, Harry. Raith hâlâ yaşıyor. Ama zayıflamış durumda. Sen ve kardeşin birlikte ona karşı bir şansınız olabilir. Anlayacaksın."

Açlık Thomas'a daha fazla kelime tısladı. "Ne diyor bu?" diye sordum. "Ona pes etmesini söylüyor. Artık savaşmanın bir anlamı olmadığını. Onu asla bırakmayacak." "Bu doğru mu?"

"Belki de," dedi.

"Ama yine de savaşıyor," dedim.

"Evet." Gözleri benimkilere , üzgün ve gururluydu. "Bu onu yok edebilir ama o kendini buna teslim etmeyecek. O benim kanımdan." Aynanın en ucuna doğru sürüklendi ve bir elini uzattı. Sanki hareketsiz bir havuzdan çıkar gibi aynanın yüzeyinden çıktı.

Kendime yaklaştım ve eline dokunmak için uzandım. Parmakları yumuşak ve sıcaktı. Parmaklarını benimkilere doladı ve sıktı. Sonra elini kaldırdı ve yanağıma dokundu. "Sen de öylesin, Harry. Baban gibi çok uzunsun. Ve sanırım onun kalbine de sahipsin."

Ona cevap veremedim. Orada öylece durdum, sessizce ağlıyordum. "Senin için bir şeyim var," dedi. "Eğer ."

Gözlerimi açtım. Annem önümde durmuş, uzun parmaklarının arasında küçük bir mücevher ya da taş olduğunu düşündüğüm bir şey tutuyordu. Alçak, yumuşak bir ışıkla titreyordu.

"Ne oldu?" Ona sordum.

"İçgörü," dedi.

"Bu bilgi mi?" Ben sordum.

"Ve onunla birlikte gelen güç," dedi. Bana ironiyle dokunmuş yarım bir gülümseme verdi. Tanıdık geliyordu. "İstersen bunu bir anne tavsiyesi olarak düşün. Bu benim yokluğumu telafi etmez, çocuğum. Ama verebileceğim tek şey bu."

"Kabul ediyorum," diye fısıldadım. Çünkü karşılığında ona verebileceğim tek şey buydu.

Bana mücevheri uzattı. Bir parıltı oldu, başımda bir karıncalanma ve ardından kalıcı, donuk bir ağrı. Nedense bu beni şaşırtmadı. Biraz acı çekmeden bilgi edinemezsin.

Tekrar yüzüme dokundu ve şöyle dedi: "Çok kibirliydim. Sana tek başına taşıyamayacağın kadar büyük bir yük yükledim. Umarım bir gün yaptığım hatayı affedersin. Ama bil ki dönüştüğün şeyle gurur duyuyorum. Seni seviyorum çocuğum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Thomas'a sevgilerimi ilet," dedi. Yüzüme tekrar dokundu, gülümsemesi sevgi dolu ve hüzünlüydü. Onun da gözlerinden yaşlar süzüldü. "İyi ol, oğlum."

Sonra kolunu aynaya doğru geri çekti ve ruhani bakış sona erdi. Thomas'ın karşısında yere oturdum. Yüzünde gözyaşları vardı. İkimiz de önce birbirimize, sonra da annemin portresine baktık.

Bir süre sonra Thomas'a zincirindeki beş köşeli yıldızı . Onu aldı ve taktı.

"Onu gördün mü?" diye sordu. Sesi titriyordu.

"Evet," dedim. Sızlayan, yalnız ve eski acılar içimden taşıyordu. Ama birden kendimi gülerken buldum. Annemi Sight'ımla birlikte görmüştüm. Gülüşünü görmüş, sesini duymuştum ve bu asla kaybedemeyeceğim bir şeydi. Kimsenin benden alamayacağı bir şeydi. Bir ömür boyu süren yalnızlığı ve sessiz kederi tamamen telafi edemezdi ama sahip olabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlasıydı.

Thomas gözlerime baktı ve sonra o da gülmeye başladı. Yavru köpek pardösümün cebinden çıktı ve büyük bir heyecanla ileri bir geri, daireler çizmeye başladı. Küçük cevizin neye sevindiğimiz hakkında hiçbir fikri yoktu ama belli ki katılmak için bir fikre ihtiyacı olduğunu hissetmemişti.

Yavru köpeği kucağıma aldım ve ayağa kalktım. "Onun yüzünü hiç görmemiştin," dedim. "Sesini hiç duymamıştım."

"Belki de senin yapmayacağını biliyordu," diye cevap verdi Thomas. "Belki de sen yapabilesin diye böyle yapmıştır."

"Seni sevdiğini söylememi istedi."

Hüzünlü ve acı olsa da gülümsedi. "O da bana aynı şeyi söyledi." "Peki," dedim. "Bu bazı şeyleri değiştirir."

"Öyle mi?" diye sordu. Bunu söylerken kararsız görünüyordu, zayıftı.

"Evet," dedim. "Yeni bir başlangıç yapacağımızı söylemiyorum. Ama artık işler farklı."

"Onlar benim için değil, Harry," dedi Thomas. Yüzünü buruşturdu. "Yani... bunu zaten biliyordum. Bu yüzden sana elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım."

"Sanırım yaptın," dedim sessizce. "Sadece bir iyilik için para biriktirdiğini sanıyordum. Ama değilmişsin. Teşekkür ederim."

Omuz silkti. "Arturo konusunda ne yapacaksın?"

Kaşlarını çattım. "Onu ve halkını koruyacağım elbette. Eğer yapabilirsem. Lara, Arturo'nun bağımsız çizgisinin Beyaz Saray için bir mesele olduğunu söylerken ne demek istedi?"

"Biliyorsam ne olayım." Thomas içini çekti. "Onun sadece Lara'nın sektörden tanıdığı biri olduğunu sanıyordum."

"Babanın onunla bir bağlantısı var mı?"

"Babam ne yaptığının reklamını yapmıyor, Harry. Ve son on yıldır onunla yirmi kelimeden fazla konuşmadım. Bilmiyorum."

"Lara yapar mıydı?"

"Muhtemelen. Ama Lara benim sadece aptal bir ayaklı penis olmadığını anladığından beri, konuştuğumuz zaman tetikte oluyor. Ondan pek bir öğrenemedim. Bu yüzden şimdi çoğunlukla orada oturup başımı sallıyorum ve bilge görünüyorum."

belirsiz açıklamalar yapıyor. Onun bilmediği bir şeyi bildiğimi varsayıyor ve sonra da bu muğlak ifadenin aslında şifreli bir ifade olduğunu düşünüyor. Ondan ne sakladığımı anlayana kadar bana karşı harekete geçmek istemeyecektir."

"İnsanlar yeterince paranoyaksa bu iyi bir taktiktir."

"Raith'lerin evinde mi? Paranoya şişelenmiş, muslukta ve sıcak ve soğuk akan nevrozlarda gelir."

"Peki ya baban? Büyü biliyor mu?"

"Entropi lanetleri gibi mi?" Thomas omuz silkti. "Geçmişte yaptığı şeylerle ilgili hikâyeler duyuyorum. Bazıları gerçeğe yakın olmalı. Ayrıca çoğu zaman kilitli tuttuğu büyük bir kütüphanesi var. Ama büyü olmadan da onu kızdıran herkesin canını alabilir."

"Nasıl?"

"Beslendiğimiz zamanki gibi. Genelde yavaş ve kademeli olur. Ama onun böyle bir zamana ya da yakınlığa ihtiyacı yok. Sadece bir dokunuş, bir öpücük, ve bam, öldüler. *The Godfather*'daki ölüm öpücüğü olayı! Bu deyimim ortaya çıktığı yer oydu, sadece onun için gerçektir."

"Gerçekten mi?"

"Sözde. Bunu yaptığını hiç görmedim ama Lara pek çok kez yaptı. Madeline bir keresinde bana konuşmaları bu şekilde açmayı sevdiğini söylemişti, çünkü hala nefes alan herkesin tüm dikkatinin kendisinde olduğundan emin oluyordu."

"Hikayeler. Sözde. İçeriden biri için, verdiğiniz bilgiler pek de yardımcı olmuyor."

"Biliyorum," dedi. "Şu anda sağlıklı düşünemiyorum. Özür dilerim."

Başımı salladım. "Taş atamazsın."

"Ne yapacağız?" diye sordu. "Ben... Ben kendimi kaybolmuş hissediyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum." "Sanırım ben biliyorum," dedim.

"Ne?"

Cevap vermek yerine ona elimi uzattım. Elim tuttu ve ben de kardeşimi ayağa kaldırdım.

Bölüm 22

Chateau Raith'ten ayrılmak için şafak öncesi kasvetinin tam, kasvetli, yağmurlu bir sabaha dönüşmesini bekledim. Thomas beklerken birkaç şeyi toparlamama yardım etti ve birkaç arama yapmak için bir telefon ödünç aldım.

Daha sonra köpek yavrusu ve ben Beetle'a geri döndük, McDonald's'a girdik ve evime doğru yola koyulduk. Arabadan indim ve yerde birkaç kararmış nokta fark ettim. Kaşlarımı çatarak daha yakından baktım ve bunların sistematik bir düzen içinde olduğunu keşfettim. Birileri pansiyonun etrafına yerleştirdiğim büyülu korumalarımı aşmaya çalışıyordu. Onları kırıp geçmemişlerdi ama birinin ya da bir şeyin bunu denemiş olması beni biraz rahatsız etmişti. Ne olur ne olmaz diye merdivenlerden inerken kalkan bileziğimi hazırladım ama içeri girmeye yönelik sonuçsuz girişimlerden hüsrana uğramış hiçbir şey beni beklemiyordu. Mister ev sahibimin arabasının altından çıktı ve beni merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Hızlıca daireme girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Odanın etrafındaki yarım düzine mumu yakan bir büyü mırıldandım ve kendimi Mis- ter'in karşılaşmasına hazırladım. Her zamanki gibi omuzlarıyla bacaklarımı buldozerle altımdan çekmeye çalıştı. Yavru köpeği yere yatırdım ve Mis- ter'e doğru mutlu bir şekilde soluyup kuyruğunu sallayarak dostça selam verdi. Bayım etkilenmiş görünmüyordu.

Odaklanmaya çalışarak ilerlemeye devam ettim. Kaybedecek zamanım olduğunu düşünmüyordum. Laboratuvara inen merdivenin üzerindeki halıları kenara ittim, kapıyı çekerek açtım ve laboratuvara girdim. "Bob," dedim. "Ne buldun?"

Bay merdivenlerin tepesine doğru ilerledi. Kediden titreyen turuncu ışıklardan oluşan bir bulut yükseldi ve merdivenden aşağıya, laboratuvara doğru aktı. Işıklar raftaki kafatasına doğru aktı ve Bob'un göz çukurları titreşerek canlandı. "Uzun ve soğuk bir geceydi," dedi. "Havaalanının dışında birkaç hortlağın dükkan açtığı bir yer gördüm."

"Mavra'yı buldun mu?"

"Biliyor musun Harry, Kara Saray son zamanlarda operasyon üssü seçme konusunda son derece ketum davranmaya başladı."

"Mavra'yı buldun mu?"

"Yüzyılların deneyimine sahipler," dedi Bob. "Ve Chicago çok büyük. Klişenin içinde iğne aramak gibi bir şey."

Kafatasına düz bir bakış attım ve düz bir sesle, "Bob, bin mil içinde onları bulabilecek tek kişi sensin. Sen paha biçilmez bir varlıksın."

ve bilgisi ancak kendini başkalarına verme isteğınle eşleşen bir müttefik. İşte, ego okşandı. Mavra'yı buldun mu?"

Bob kaşlarını çatı. "İltifat almanın tüm eğlencesini kaçıırıyorsun. Bunu biliyor muydun?" Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sanırım çoğunlukla Çinceydi. "Henüz değil."

"Ne?" Ben talep ettim.

"daralttım," dedi Bob. "Ne kadar daralttın?"

"Uh," dedi kafatası. "Striptiz kulüplerinin hiçbirinde yok."

"Bob!" Ben talep ettim. "Bütün gün *striptiz* barlarında mı koşturuyordun?" "Sadece seni düşünüyordum, Harry," dedi Bob.

"Ne?"

"O filmin setindeki pek çok kişi ek iş olarak erotik dans yapıyor ve ben de kötü adamınızın ısınma turu olarak birkaç yerliyi öldürmek için bir gece izin almayacağından emin olmak istedim." Bob öksürdü. "Gördün mü?"

Gözlerimi kısıtım ve derin nefesler aldım. Bu öfkemdeki artışı durdurmadı ama biraz daha yumuşak bir şekilde gerçekleşmesini sağladı.

"Chicago'daki tüm egzotik dansçıların hayatta ve iyi durumda olduğunu bilmekten memnun olacaksınız. Mahallenizin dost canlısı hava ruhu tarafından korunuyor," dedi Bob. "Söylesene Harry, gözlerinde tam bir cinayet parıltısı var."

Paltomu çıkardım ve clawham- mer'imı bulana kadar laboratuvarın etrafına bakındım. Onu elime aldım.

Bob'un sesi aceleci ve kekeleyici bir ton kazandı. "Ve beni gönderdiğin görevin tam olarak bu olmadığını bilsem de, kabul etmelisin ki, yaşamı koruma arayışını tamamen destekleyen oldukça asil bir amaçtı."

Çekiçle bir deneme vuruşu yaptım. Toz bezimi çıkardım, katladım, masanın üzerine koydum ve tekrar denedim. Çok daha iyiydi. Öldürücü bakışlarımı raftaki kafatasına diktım.

"Tanrım, Harry," dedi Bob. "Ben sadece en iyi yaptığım göğüs işini yapıyordum, en iyi! Yapabileceğim en iyi işi!"

"Bob," dedim gayet makul bir ses tonuyla, "striptizciler hakkında bir şey bilmeme gerek yok. Mavra'yı bilmem gerek."

"Şey. Evet, elbette patron. O çekici tuttuğunu fark ettim. Parmak eklemlerin bembeyaz olmuş. Ve biraz gergin görünüyorsun."

"Merak etme," dedim. "Bir dakika içinde kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

"Ha," dedi Bob gergin bir sahte atarak. "Ha-ha. Ha. Bu çok komik, Harry."

Çekici kaldırdım. "Bob," dedim, "o ruhani kışını kafatasından çıkar. Ve Bay'a geri dön. Ve öğlen olmadan *sokağa* çıkıp Mavra'yı bul yoksa kafanı parçalayıp *toz haline* getiririm!"

"Ama yorgunum ve yağmur yağıyor ve bilmiyorum-"

Çekici kaldırdım ve öne doğru bir adım attım.

"Ack!" Bob boğuldu. Turuncu ışık bulutu aceleyle kafatasından döküldü ve hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Onları takip ettim ve Bob kediye tekrar ele geçirirken Mister'ın kulaklarının etrafındaki son birkaç parıltıyı gördüm. Kapıyı açtım ve büyük erkek kedi sabaha doğru fırladı.

Kaşlarımı çatarak kapıyı çarptım. Düşüncelerim oldukça sakın bir yüzeyin altında kaynayan bir kargaşa içindeydi. Daha önce hissetmediğim bir şey hissediyordum; ağzımda ara sıra mideme inen bir tür acı tat.

Öfke ve korku bildiğim şeylerdi. Bunlar çoğu zaman hayatımı kurtaran duygulardı. Ama bu his farklıydı - onu Bob'la birlikte dışarı gönderdiğimde Mister için duyduğum endişe gibi bir şeydi, ama daha sessiz, daha rahatsız ediciydi ve bir dakikadan diğerine kaybolmuyordu.

Belki de Thomas'la ilgiliydi. O sabahtan önce hayatımda birkaç sıkı dostum, bazı tanıdık iş arkadaşlarım, kedim ve en az dostlarım kadar ziyaretime gelen bir ya da iki sadık düşmanım dışında kimse yoktu. Ama artık bir kardeşim vardı. Yaşlı Ebenezer'ın dediği gibi akrabam. Ve bu her şeyi değiştirdi.

Kendi başımın çaresine bakmaya alışmıştım -arkadaşlarım benim için hiçbir şey yapmazdı- ama hayatın gündelik sorunlarıyla ilgili olarak, bana eşlik eden iç karartıcı düşünceler sürüsü dışında tek başıma hareket ediyordum. Graceland Mezarlığı'nda beni bekleyen, beyaz mermerden bir mezar taşı ile tamamlanmış bir mezarımın olduğunu düşündüm. Romantizm konusundaki beceriksizliğimin muhtemelen önümüzdeki birkaç on yıl boyunca bekârlık statümü nasıl koruyacağını düşündüm. Dışarıda kaç tane kötü adamın beni ortadan kaldırmaktan memnun olacağını ve insanların ortadan kaybolduğumu fark etmelerinin haftalar alabileceğini düşündüm.

Ve yaşlanmayı düşündüm. Tek başıma. Bir büyücünün üç yüzyıldan fazla yaşaması alışılmadık bir durum değildi, ama bu zamanın bedelini ödemesini engellemezdi. Er ya da geç yaşlı ve zayıf olacaktım, hatta belki de yaşamaktan yorulacaktım. Ve ölmekten. Bunu benimle paylaşacak ya da korktuğumda elimi tutacak kimsem olmayacaktı.

Basit, açıklanamaz ve tamamen mantıksız bir şekilde, Thomas'ın varlığı bunu değiştirmişti. Onun kanı benimkiyle ortaktı ve bunu bilmek daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir duygusal bağ yaratmıştı. Kalbim bu düşünce karşısında mutluluktan biraz hızlandı.

Ancak bir kardeş keşfetmek beni ne kadar mutlu etse de, durumun başka, daha karanlık bir yönünü fark etmezsem aptallık etmiş olurum.

Yalnız geçen bir ömürden sonra bir
kardeşim vardı. Ve onu
kaybedebilirdim.

Düşündükçe acı hissim artıyordu ve ailem için endişelenmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordum.

Laboratuvarın kapısını kapattım ve üzerini halıyla örttüm. Aspirin şişemi bulana kadar küçük kilerimi karıştırdım. Yavru köpek beni yakından takip etti ve durduğumda ayakkabı bağcıklarına saldırdı. Şişeyi açtım, üç aspirini çiğnedim ve yuttum, içmedim. Böyle bir ilaç kullanmanın kötüye işaret olduğunu .

Yüzümü buruşturdum, başımı tekrar ovuşturdum ve sinir sistemimde dolaşan duygu dalgasını yatıştırmaya çalıştım. Yapmam gereken şeyler vardı ve hayatta kalmak istiyorsam zihnimin düzenli olması gerekiyordu. Her şey sırayla. Sorun envanterimi kontrol ettim:

Inari'nin bana vurduğu yerden kaynaklanan şiddetli bir baş ağrısı da dahil olmak üzere çok sayıda yara.

Bir tarafımda gizemli bir şekilde özensiz ama ölümcül bir
Lanet olsun.

Diğer tarafta ise cinayete meyilli bir vampir ve onun katil ekibi.

Ve unutmayayım, arkamda bir yerlerde soğuk, uzak bir paralı asker vardı. Ücretini ödemezsem beni öldürecek ve parayı nereden bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ne karmaşa ama. Ve henüz kuşluk vakti değildi. Ve gün geçtikçe daha da yorgun ve bitkin düşüyordum. Bu da en akıllıca seçeneğimin, kafam nispeten berrakken soruna hiç gecikmeden cepheden saldırmak olduğu anlamına geliyordu.

Kötü adamlar organize olup üzerime gelmeden önce harekete geçmeliydim.
Tekrar.

Lanet olsun. Keşke *nereye* gitmem gerektiğini .

Ve keşke içimde çoktan bitmiş olabileceğine dair bir his olmasaydı.
Geç oldu.

Bölüm 23

Murphy spor salonundan geldiğinde Chicago Polis Merkezi'nin otoparkında bekliyordum. Motosikletinin üzerindeydi; ağır botları, siyah kaskı ve koyu renk deri ceketı vardı. Gelirken arabamı fark etti ve motosikletini yanımdaki park yerine çekti. Motosikletin motoru yeniden gevşemiş, aslansı bir hırıltı çıkardı, sonra söndü.

Murphy bisikletten indi ve kaskını çıkardı. Biraz dağınık olduğunda güzel görünen altın sarısı saçlarını salladı. "Günaydın, Harry."

Onun sesini duyunca yavru köpek kafasını dışarı çıkarmayı başarana kadar havuzumda debelenmeye başladı ve Murphy'ye doğru mutlu bir şekilde nefes nefese baktı. "Sabah oldu," dedim. "Sesin oldukça neşeli geliyor."

"Öyleyim," diye cevap verdi. Yavru köpeğin başını kaşıdı. "Bazen bisiklete binmeyi ne kadar çok sevdiğimi anlıyorum."

"Çoğu öyle yapar," dedim. "Motorun kükremesi ve benzeri şeyler."

Murphy'nin mavi gözleri kızgınlık ve beklentiyle parlıyordu. "Domuz. Tüm kadınları aynı demografik grupta toplamaktan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Bütün kadınların motosiklet sevmesi benim suçum değil Murph. Onlar aslında kocaman vibratörler. Tekerlekli."

Kızgın bir ifade takınmaya çalıştı ama boğazından bir kahkaha kaçtı ve bunun geniş bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdi. "Eğilmişsin, Dresden." Sonra kaşlarını çattı ve bana biraz daha yakından baktı. "Sorun nedir?"

"Dün biraz dayak yedim," dedim.

"Seni daha önce de dövülmüş gördüm. Böyle görünmüyordu."

Murph beni çok uzun zamandır tanıyordu. "Bu kişisel bir mesele," dedim. "Henüz bu konuda konuşamam."

Başını salladı ve sessiz kaldı.

"Bir ailem olabileceğini öğrendim" diyene kadar sessizlik sürdü.

"Ah." Kaşlarını çattı ama bu sabırsız polis kaşları yerine endişeli arkadaş kaşlarıydı. "Zorlamayacağım. Ama eğer bu konu hakkında konuşmak istersen..."

"Ne zaman istersem," dedim ona. "Sadece bu sabah değil. Benimle kahvaltı edecek vaktin var mı?"

Saatini kontrol etti ve gözleri bir güvenlik kamerasına sonra da bana kaydı, bu bir uyarıydı. "Bu konuştuğumuz davayla mı ilgili?"

Aha. Duvarların kulakları vardı, bu da örtmece yapma zamanının geldiği anlamına . "Evet. Durumu tartışmak için başka bir sorun çözücü ile buluşacağız."

Başını salladı. "Verileri aldın mı?"

"Sayılır," dedim.

"Şey. Bugünkü aile pikniğini ne kadar iple çektiğimi biliyorsun ama birkaç dakikam olabilir. Nerede yemek istersiniz?"

"IHOP."

Murphy iç çekti. "Kalçalarım senden nefret ediyor, Dresden." "Gösterişli arabama binene kadar bekle."

Arabaya bindik ve yavruyu arka koltuğa koyduğum ve Beetle'ın bagajındaki çamaşırlarla kapladığım kutuya bıraktım. Bir çorapla oynaşmaya başladı. Sanırım çorap kazanıyordu. Ben arabayı sürerken Murphy gülümseyerek onu izledi.

Bir Cumartesi sabahıydı ve Uluslararası Pan-Kek Evi'nin tıklım tıklım olmasını bekliyordum. Ama öyle değildi. Aslında, bütün bir köşe akordeon şeklinde katlanmış bir paravanla ayrılmıştı ve hala kalan masaları dolduracak kadar müşteri yoktu. Her zamanki radyo istasyonu açık değildi. Kahvaltı eden insanlar bunu neredeyse tam bir sessizlik içinde yapıyor gibiydi ve tek ses tabakların üzerindeki gümüş çatal bıçakların şingirtisiydi.

Murphy önce bana sonra da kaşlarını çatarak odaya baktı. Kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş, sağ elini de omzunda taşıdığı silahın yanında bırakmıştı. "Bu resmin nesi var?" diye sordu.

Ayrılmış alandaki hareket dikkatimi çekti ve Kincaid görünüp bizi çağırdı. Zayıf paralı asker griler ve donuk maviler giymişti, çok tanımlayıcı değildi ve saçları siyah bir beyzbol şapkasının altında at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Başımı salladım ve Kincaid'in yanına gittim, Murphy de yanımdaydı. Perdelerle çevrili alana adım attık. "Günaydın," dedim.

Kincaid, "Dresden," diye cevap verdi. Soğuk gözleri Murphy'nin üzerinde gezindi. "Umarım müdürden oturmak için sessiz bir bölüm istememin sakıncası yoktur."

" yok. Kincaid, bu Murphy. Murph, Kincaid."

Kincaid ona göz ucuyla bile bakmadı. Akordeon perdeleri kapattı. "Bunun bir iş olduğunu söylemiştin. Neden yanında birini getirdin?"

Murphy çenesini sıktı.

"O bir randevu değil," dedim. "Bizimle geliyor."

Kincaid bir saniye boyunca bana baktı, buz ve taş gibiydi. Sonra gırtlaktan bir kahkaha attı. "Komik bir adam olduğunu hep duymuştum Dresden. Cidden, onun burada ne işi var?"

Murphy'nin gözleri öfkeyle dümdüz oldu. "Bu tavrından hoşlandığımı sanmıyorum." "Şimdi olmaz, kedicik," dedi Kincaid. "Senin oğlanla iş konuşuyorum-dostum."

"O benim erkek arkadaşım *değil*," diye hırladı Murphy.

Kincaid Murphy'den bana ve tekrar bana baktı. "Şaka yapıyorsun, Dresden. Bu bir amatör saati değil. Eğer Kara Saray'la oynuyorsak, burada küçük Pollyanna'ya bakıcılık yapacak vaktim yok, senin de yok."

Konuşmaya başladım ama sonra vazgeçtim. İhtiyacı olmadığını düşündüğü halde onu korumaya çalışırsam Murphy kafamı koparırdı. Onlardan küçük de olsa bir adım geri çekildim.

Murphy Kincaid'e ve "Artık bundan . Tavrını beğenmedim-tude."

Kincaid'in dudakları dişlerinden ayrıldı ve sol kolunu hareket ettirdi, Murphy'ye ceketinin altındaki silah teçhizatını gösterdi. "Seninle kahvaltıda sohbet etmeyi çok isterim, çöreğim. Neden koşup bir mama sandalyesi bulmuyorsun?"

Murphy'nin bakışları hiç değişmedi. Kincaid'in gözlerinden silahına ve arkasına baktı. "Neden oturmuyoruz? Bu işin çirkinleşmesine gerek yok."

Kincaid'in sırtışı genişledi ve bu hoş bir ifade değildi. Geniş bir elini kızın omzuna koydu ve "Burası büyük çocukların oynadığı yer, prenses. Neden iyi bir kız olup gidip *Zeyna* kasetlerini falan izlemiyorsun?"

Murphy, Kincaid'in omzundaki eline baktı. Sesi yumuşamıştı ama hiç de zayıf değildi. "Bu bir saldırı. Ama bunu sana bir kez söyleyeceğim. Tekrar etmeyeceğim. Bana dokunma."

Kincaid'in yüzü öfkeyle buruştu ve kızın omzunu itti. "Defol git buradan, fahişe."

Murphy kendini tekrar etmedi. Kincaid'in bileğini yakaladığında elleri bulanıklaştı, dizlerini yarı bükerek dengesini bozdu, sonra döndü ve onu sertçe duvara fırlattı. Kincaid bir masanın üzerinden duvara çarptı ama neredeyse anında yuvarlanarak kurtuldu ve eli silahına gitti.

Murphy silahını çekerken kolunu Kincaid'in koluyla vücudu arasına sıkıştırdı ve kendi silahı neredeyse sihirli bir hızla ortaya çıkarak Kincaid'in çenesinin alt tarafına sertçe bastırdı. "Bana bir daha öyle de," dedi kısık bir sesle. "Sana meydan okuyorum. Sana iki kat meydan okuyorum."

Kincaid'in öfkeli ifadesi o kadar çabuk kayboldu ki, ancak yapay olabilirdi. Onun yerine ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi, hatta gözlerini bile . "Ondan hoşlandım," dedi. "Onun hakkında bir şeyler duymuştum ama kendim görmek istedim. Bunu sevdim, Dresden."

Bahse girerim bir kadından hoşlandığında hep silahına sarılırdı. "Belki de çenenin altında bir silah tutmuyormuş gibi onun hakkında konuşmayı bırakmalısın."

"Belki de haklısın," dedi. Sonra Murphy'ye döndü ve boş elini kaldırarak rahatlardı. Murphy onun kolunu bıraktı, silahını indirdi ve kaşlarını çatarak geri çekildi ama Kincaid silahını indirdi, sonra da ellerini masanın üzerinde silahın yanında birleştirerek oturdu. "Umarım alınmazsınız, Komiser Yardımcısı," dedi ona. "İlerlemeden önce ününüze yakışıp yakışmadığınızı görmem gerekiyordu."

Murphy bana patentli Harry-you-diot bakışını fırlattı ve sonra donuk bir ifadeyle Kincaid'e odaklandı. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Kendimi tatmin olmuş hissediyorum," diye yanıtladı Kincaid. "Seni başlatmak biraz kolay oldu ama en azından işinin ehlisin. Bu bir Beretta mı?"

"SIG," dedi Murphy. "Giysileriniz için ruhsatınız ve izniniz var mı-pon?"

Kincaid gülümsedi. "Doğal olarak."

Murphy . "Elbette biliyorsun." Bir dakika Kincaid'e baktı ve "Şunu baştan söyleyeyim. Ben hala bir polisim. Bu benim için bir şey ifade ediyor."

Ona düşünceli bir şekilde baktı. "Ben de senin hakkında böyle şeyler duydum."

"Murph," dedim masaya otururken. "Ona söyleyeceğin bir şey varsa bana söyle. Şu anda onun işvereni benim."

Bir kaşını kaldırdı. "Ve siz onun tüm eylemlerinin yasal olacağından emin misiniz?"

"Kincaid," dedim. "Önce bana sormadan suç işlemek yok. Tamam mı?"

"Yassuh," dedi Kincaid.

Murphy'ye açık bir el uzattım. "Gördün mü? Yassuh."

Kincaid'e pek onaylamadan baktı ama başını salladı ve bir sandalye çekti. Kadın oturmaya başladığında Kincaid ayağa kalktı. Murphy ona ters ters baktı. Kincaid tekrar oturdu. Sandalyeyi tekrar çekti ve ben de kalktım. Bir elini kalçasına koydu ve bana ters ters baktı. "Eğer bunu sadece ukalalık olsun diye yapıyorsan, bu centilmence bir nezaket sayılmaz."

"Haklı," diye itiraf etti Kincaid. "Devam edin, Teğmen. Biz po-lite."

Murphy homurdandı ve oturmaya başladı. Ben yine de ayağa kalkmaya başladım ama inciklerime tekme attı ve yere yığıldı. ", " dedi. "Ne biliyoruz?"

"Açlıktan ölüyorum," dedim. "Bir saniye bekle." Kahvaltı siparişimizi verene ve garson kız kahvaltıyı bize ayrılan bölüme getirene kadar herhangi bir iş yapmayı erteledim. Bu iş bittikten ve yemeğe başladıktan sonra ekranı tekrar kapattık.

Bir süre sonra "Pekâlâ," dedim. Bir ağız dolusu gastronomik nirvanayla boğuk bir şekilde çıktı. Beslenme konusunda ne dersiniz ; IHOP iyi tava keki biliyor. "Bu toplantı son gün edindiğim bazı bilgileri paylaşmak ve temel planımızın üzerinden geçmek için."

"Bulun onları," dedi
Murphy. "Öldürün onları,"
dedi Kincaid.

"Evet, tamam," dedim. "Ama ikincisini biraz daha detaylandırabiliriz diye düşündüm."

"Gerek yok," dedi Kincaid. "Tecrübelerime göre, nerede olduğunu bilmiyorsanız onu öldürmek neredeyse imkânsızdır." Kaşlarını kaldırıp yemeğinden başını kaldırdı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Henüz değil," dedim.

Kincaid saatine baktı ve sonra yemeğine geri döndü. "Bir programım var."

"Bunu biliyorum," dedim. "Onları bugün bulacağım."

Kincaid, "Gün batımından önce," dedi. "Hava sonra onlara saldırmak intihar olur." Murphy Kincaid'e kaşlarını çattı. "Bu nasıl bir tavır böyle?"

"Profesyonel bir tane. Bir sonraki sözleşmem için gece yarısı uçağım var."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Murphy. "Bu katil yaratıklar programınıza uymadığı için öylece çekip gidecek misiniz?"

"Evet." Kincaid yemeye devam etti.

"Masum insanların onlar yüzünden ölebilecek olması sizi rahatsız etmiyor mu?" "Pek değil," dedi Kincaid ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü gerçek bu. Masum insanlar her zaman ölüyor." Kincaid jambon ve yumurta doğrarken çatal ve bıçağı tabağına sürtüyordu. "Bu konuda ortalama bir katil canavardan daha iyiler."

"Tanrım," dedi Murphy ve bana baktı. "Harry, bu pislikle çalışmak istemiyorum."

"Sakin ol Murph," dedim.

"Ben ciddiylim. Onun bu tavrına göz yumamazsınız."

Başparmağımla kaşımı ovuşturdum. "Murph, dünya acımasız bir yer. Kincaid bunu bu şekilde yapmadı."

"Umurunda değil," dedi Murphy. "İşler cehenneme döndüğünde ne yaptığımızı umursamayan birini istediğinden emin misin?"

"Gidip dövüşmeyi kabul etti," dedi Harry. "Ona ödeme yapmayı kabul ettim. O bir profesyonel. Dövüşecek."

Kincaid parmağıyla beni işaret etti ve bir lokma daha çiğneyerek başını salladı. Murphy başını salladı. "Peki ya şoför?"

"Bugün burada olacak,"

dedim. "Kim o?"

"Onu tanımıyorsun," dedim. "Ona güveniyorum."

Murphy bir an bana baktı ve sonra başını salladı. "Neyle karşı karşıyayız?"

"Kara Saray vampirleri," dedim. "En az iki, belki de daha fazla." "Artı sahip olabilecekleri herhangi bir yardım," dedi Kincaid.

"Tek elle araba çevirebiliyorlar," dedim. "Hızlılar. Jackie Chan kadar hızlılar. Onlarla başa baş mücadele edemeyiz, bu yüzden planımız onları gün ışığında vurmaktır."

Murphy, "Hepsi uyuyor olacak," dedi.

"Belki de değil," dedi Kincaid. "Eskilerin bazen buna ihtiyacı olmuyor. Mavra işlevsel olabilir."

"Ve dahası," dedim, "o bir uygulayıcı. En azından bir büyücü."

Kincaid burnundan yavaşça nefes alıp verdi. Elindeki lokmayı bitirdi ve bir tane daha almadan önce "Kahretsin," dedi.

Murphy kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun, en azından bir büyücü mü?"

"Bir tür endüstri terimi," dedim. "Pek çok insan biraz sihir yapabilir. Küçük çaplı şeyler. Ama bazen küçük çaplı kişiler pratik yapar ya da bir tür güç kaynağına bağlanır ve tehlikeli olabilecek kadar yetenek kazanır. Büyücü, büyüyle ciddi şiddet uygulayabilen kişidir."

"Gölge Adam gibi," dedi Murphy. "Ya da Kravos gibi."

"Evet."

Kincaid, "İyi yanımızda bir büyücü var," dedi. Murphy bana baktı.

"Büyücü demek, gerektiğinde büyü yapabileceğin anlamına gelir," dedim, "ama aynı zamanda başka pek çok şey de yapabileceğin anlamına gelir. Bir büyücünün gücü bir şeyleri havaya uçurmak ya da şeytanları çağırmakla sınırlı değildir. İyi bir büyücü sihrini hayal edebileceği neredeyse her şekilde uyarlayabilir. Sorun da bu zaten."

"Ne demek istiyorsun?" Murphy dedi ki.

"Mavra peçe konusunda iyidir," dedim daha çok Kincaid'e. "Gerçekten iyi. Dün gece uzun menzilli zihinsel iletişim de kurdu."

Kincaid yemeyi bıraktı.

"Bu vampirin bir büyücü olduğunu mu söylüyorsun?" Murphy sordu. Kincaid bana baktı.

"Bu mümkün," dedim. "Hatta belki de mümkün. Mavra'nın bunca zaman nasıl hayatta kaldığını açıklamak uzun bir yol kat etmiş oluruz."

Kincaid, "Bu görev FUBAR şehir merkezine doğru ilerliyor," dedi. "Çıkmak mı istiyorsun?" Ben sordum.

Bir dakika sessiz kaldı ve sonra başını salladı. "Ama Mavra uyanık ve aktifse, kapalı bir yerde ağır büyüler yapmaya başlayabilirse, biz de biraz Bacardi-ve-strychnine içip kendimizi yürümekten kurtarabiliriz."

"Ondan korkuyorsun," dedi Murphy.

"Çok doğru," dedi Kincaid.

Kaşlarını çattı. "Harry, onun büyüsünü kapatabilir misin? Kravos'a yaptığın gibi mi?"

"Ne kadar güçlü olduğuna bağlı," dedim. "Ama bir büyücü onunla başa çıkabilir."

Muhtemelen."

Kincaid başını salladı. "Büyülü kilitleme. Bunun işe yaradığını daha önce de görmüştüm," dedi. "Bir keresinde başarısız olduğunu gördüm. Herkes ölmüştü."

"Sen hariç mi?" Ben sordum.

"Kafası patladığında ben arkadaydım, büyücümüzü koruyordum. Kapıdan zar zor çıkabildim." Kincaid tabağındaki bir parça sosisi itti. "Onu etkisiz hale getirebilseniz bile Mavra yine de çok zor olacak."

"Bu yüzden bu kadar çok ücret alıyorsun," dedim. "Doğru."

"Stoker standardında gideceğiz," dedim. "Sarımsak, haçlar, kutsal su, her şey."

"Hey," dedi Murphy. "Bana bahsettiğin şu bir cep dolusu güneş ışığı olayına ne dersin? Birkaç yıl önce Bianca'nın üzerinde kullandığın beyaz mendil?"

Yüzümü buruşturdum.

"Yapamam," dedim.

"Neden?"

"Bu imkânsız Murph. Neden olduğu önemli değil." Konuşmayı tekrar rayına oturttum. "Herhangi bir haydutla başa çıkana kadar Mavra'yı geride tutabilmeliyiz. Sonra onu indirebiliriz. Sorusu olan var mı?"

Kincaid belirgin bir şekilde ve garsonun bir noktada bize bir hesap bıraktığı masaya başıyla işaret etti. Kaşlarımı çattım ve ceplerimi karıştırdım. Hesabı karşılayacak kadar param vardı ama bunun tek nedeni pardösümün çeşitli ceplerinde birkaç çeyreklik bulmayı başarmış olmamdı. Parayı masanın üzerine bıraktım. Bahşiş için yeterli değildi.

Kincaid buruşmuş küçük banknotlar ve bozuk paralardan oluşan yığınma baktı, sonra da bazı insanları çok tedirgin edebilecek mesafeli, hesapçı bir bakışla beni süzdü. Çok para ödemeyi kabul etmiş ama hiç *parası* olmayan insanlar gibi.

"Şimdilik bu kadar o zaman," dedim ayağa kalkarak. "İhtiyacın olan her şeyi hazırla, bugün daha sonra gideriz. Onları bulur bulmaz vurmak istiyorum."

Kincaid başını salladı ve tabağına döndü. Ben ayrıldım. Kincaid'e arkamı döndüğümde kürek kemiklerimin kaşındığını hissettim. Murphy bana ayak uydurdu ve Beetle'a geri döndük.

Murphy ve ben onu CPDHDQ'ya geri götürürken hiç konuşmadık. Oraya vardığımızda ve araba durduğunda, kaşlarını çatarak arabamın içine . "Beetle'a ne oldu?"

"Küf iblisleri."

"Oh."

"Murph?"

"Hmm?" "İyi misin?"

Dudaklarını bir çizgi halinde bastırdı. "Alışmaya çalışıyorum. Kafamda, yaptığımız şeyin sorumlu bir şekilde yapabileceğimiz tek şey olduğunu düşünüyorum. Ama içki içmeye başlamadan önce de polis memuruydum ve bu tür kovboyca şeyler bana... yanlış geliyor. İyi bir polis böyle yapmaz."

"Polise göre değişir sanırım," dedim. "Mavra ve belası her anlamda kanunların üstünde Murph. Onları durdurmanın tek yolu birilerinin ortaya çıkıp onları alaşağı etmesi."

"Burada olduğunu biliyorum," dedi ve yüzgeciyle kendi alnına dokundu. Sonra elini yumruk yaptı ve kalbinin üzerine koydu. "Ama burada *hissetmiyorum*." Bir süre daha sessiz kaldı ve şöyle dedi: "Sorun vampirler değil. Bununla savaşılabirim. Memnuniyetle. Ama onların etrafında da insanlar olacak. Etrafta zarar görebilecek insanlar varken tetiği çekebilir miyim bilmiyorum. Ben onları korumak için bu işe girdim, çapraz ateş altında bırakmak için değil."

Buna söyleyebileceğim fazla bir şey yok.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi bir dakika sonra.

"Elbette."

Belli belirsiz, endişeli bir kaş çatmayla beni inceledi. "Neden güneş ışığı olayını yapamıyorsun? Şu anda çok işe yarar gibi görünüyor. Bir şeye imkânsız demek sana göre değil."

Omuz silktim. "Birkaç yıl önce denemiştin," dedim. "Savaş başladıktan sonra. Gün ışığını bir mendile katlayabilmek için gerçekten mutlu olmanız gerektiği ortaya çıktı. Aksi takdirde işe yaramıyor."

"Oh," dedi Murphy.

Omuz silktim.

"Sanırım öğle vakti birkaç saatliğine Wolf Lake Park'ta, piknikte olacağım. Ama çağrı cihazım yanımda olacak," dedi.

"Tamam. Seni zamanında dehşet verici, ahlaki açıdan sorgulanabilir, kana susamış bir katliama sürükleyemediğim için üzgünüm."

Ağzından çok gözleriyle gülümsedi. "Bir süre görüşürüz, Har-ry." Murphy arabadan indi. Saatini kontrol etti ve iç çekti. "T eksi iki saat ve geri sayım devam ediyor."

Ona göz kırptım. "Vay be."

Murphy bana şüpheli bir bakış attı. "Ne?"

"Vay canına," dedim yine. Düşünceler beynimde ve gerçeklerin fikre uyup uymadığını görmek için hafızamı taradım. "Geri sayım. Orosu çocuğu."

"Sen neden ?"

"Kaliforniya'da ölen iki kadınla ilgili polis raporları sizde var mı-
nia?"

Murphy kaşlarını kaldırdı ama "Arabamda. Bir saniye bekle." Kadın arabasına doğru koştum. Bagajı açıp tekrar kapattığını duydum. Elinde kalın bir klasörle yeniden ortaya çıktı ve bana uzattı.

İçindeki raporları buldum ve artan bir heyecanla üzerlerine göz gezdirdim. "İşte burada," dedim parmağımla raporu göstererek. "Bunu nasıl yaptıklarını biliyorum. Kahretsin, bunu daha önce tahmin etmeliydim."

"Neyi nasıl yapıyorlar?" Murphy sordu.

"Nazar," dedim, daha da heyecanlandığım için kelimeler birbirine karışıyordu. "*Malocchio*. Genosa'nın halkını vuran lanet. Zaman ayarlı."

Başını öne eğdi. "Otomatik mi?"

"Hayır, hayır," dedim ellerimi sallayarak. "Bu bir programa bağlı. Ölen iki kadın sabah saat ondan biraz önce öldürüldü." Genosa'nın bana verdiği raporları gözümde canlandırmaya çalışarak gözlerimi kapattım. "Doğru... dokuz kırk yedi ve dokuz kırk sekiz. Aynı anda ölmüşler."

"Bu aynı zaman değil, Harry."

Sabırsızlıkla elimi salladım. "Öyle. Her şeyine bahse girerim. Kaydedilen süre olay yerindeki memurlar tarafından raporlarına yazılır ve kim bir dakika için endişelenir ki?"

"Bu neden önemli?" Murphy söyledi.

"Çünkü Chicago'yu vuran iki lanet sabah on bir kırk yedide geldi ve dün gece de buna çok yakındı. Saat dilimleri arasındaki farkı hesaba katmak için Kaliforniya'daki ölümlere iki saat ekleyin. Lanet aynı anda gönderildi. Öğleden on üç dakika önce ya da gece yarısı." Bu tek gerçekten yola çıkarak mantık zincirini ileriye doğru takip ettim. "Cehennem çanları," diye nefes aldım.

"Her durakladığında açıklamayı istemeyeceğim, Harry, çünkü ne dediğin ya da ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim olmadığını gayet iyi biliyorsun."

"Bu, katilin laneti kendi başına yapmadığı anlamına geliyor," dedim. "Yani, başka seçeneğin olmadığı için yapmıyorsan, bu şekilde yapmak için bir *neden* yok. Katil ritüel büyü kullanıyor. Bir sponsoru var."

"Bir şirketi kastetmiyorsunuz," dedi Murphy.

"Hayır," diye cevap verdim. "Saat kaç?"

"On buçuk," dedi Murphy.

"*Evet*," diye tısladım ve debriyajı hızla vitesle taktım. "Eğer kışımı kaldırırsam zaman."

"Zaman mı?"

"Genosa'yı ve halkını korumak için," dedim. "O entropi laneti geliyor bir saat içinde onları indireceğim." Gaza bastım ve omzumun üzerinden "Bu sefer hazır olacağım!" diye bağırdım.

Bölüm 24

Genosa'nın ertesi sabah berbat görünmesini bekliyordum ama belli ki Chicago'daki zor gecelerin geçici tekeli bendeydi. Stüdyoya gittiğimde kapıda beni bekliyordu, üzerinde pantolon ve tenis tişörtü vardı, mükemmel tıraşlı ve güler yüzlüydü. Daha Beetle'dan inmeden Avrupa tipi bir kucaklaşma daha yaşadım.

"*Malokyo*, yine oldu," dedi. "Öyle değil mi? Dün gece kaçtığında."

"Evet," dedim.

Dudaklarını yaladı. "Kim?"

"Inari. O iyi."

Arturo birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Inari mi? Bu delilik. Birisi için nasıl bir tehdit olabilir ki?"

Yeni ortaya çıkan succubus. Hiçbir tehdit yok. "Hedef alınmasının bir nedeni olmalı. Sadece henüz ne olduğunu bilmiyoruz."

"O sadece bir çocuk," dedi Genosa ve ilk kez sesinde gerçek bir öfkeye benzer bir şey duydum. Bu dikkate alınması gereken bir şeydi. İyi kalpli adamlar öfkelenmeye başladığında, işler değişmek üzeredir. "Bunun arkasında kimin olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Henüz değil," dedim ve Beetle'ın kaputunun altındaki saklama bölmesini açtım. "Ama bu kesinlikle birileri için işten öte bir şey. Onlar için kişisel bir şey. Sanırım bu sabah bir kez daha vuracaklar ve vurduklarında onlara bir sürprizim olacak."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Seti her şey normalmiş gibi hareket ettirin. Kendi büyümü hazırlamam gerekiyor."

Arturo bunun üzerine kaşlarını çattı ve yüzünün köşelerindeki tüm kırışıklıklar alışılmadık çizgilere dönüştü. "Yapabileceğim tek şey bu mu?"

"Şimdilik."

İç çekti. ". yüzünüze gülsün, Bay Dresden." "Neden şimdi başladığınızı bilmiyorum," dedim ama ona hızlıca gülümsedim.

cesaretlendirme yolu.

Genosa gülümsemesine karşılık verdi ve binaya geri döndü. Birkaç dakika sonra elli metrelik geri çekilebilir tebeşir ipi, bir ayna, bir kutu folyo ve yarım düzine mumla dolu çantamla onu takip ettim. Aceleyle içeri girdim ve Jake Guffie'yi aylak aylak dolaşırken bulmadan önce yeşil odayı ve soyunma odasını kontrol ettim.

koyu gri boxer'ı ve bol ipek bornozuyla çekim stüdyosunda dolaşıyordu. Elinde bir kitapçık bir şişe Gatorade vardı ve sandalyesinin üzerinde sakın ve kendine güvenli bir poz veriyordu. Bana numara yaptığını düşündüren şeyin ne olduğundan emin değilim ama onunla konuşmadan önce bile bunu anlamıştım.

"Jake," dedim. "Tam da görmem gereken adam."

Sinirli bir kedi gibi sıçradı ve bana sitem dolu bir bakış attı. "Oh. Günaydın, Harry. Senin için ne yapabilirim?"

"On dakika kadar bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Başını bana doğru eğdi. "Öyle mi? Ne?"

Bir an tereddüt ettim ve sonra omuz silktim. "Herkesi kötü büyülerden korumak için bir büyü hazırlıyorum."

"Ah," dedi Jake gözlerini kısarak. "Güvenine saygısızlık etmek istemem dostum. Ama biri kahvaltılık gevreğine LSD falan mı kattı?"

"Ne diyebilirim ki, Jake. Ben deliyim ama zararsızım. Benimle gel ve tebeşirle yere birkaç çizgi çizmeme yardım et, ondan sonra seni yalnız bırakacağım." Parmak ucumla göğsümün üzerine bir X işareti çizdim. "Kalbimin üstüne."

Etrafına bakındı, belki de gitmek için bir bahane arıyordu, ama sonra başını salladı ve ayağa kalktı. "Ne olacak ki?" dedi. "Belki bir şeyler öğrenirim."

Beni merdivenlerden binanın en üst katına kadar takip etti. En kuzeydeki salonu buldum, sırt çantamı yere bıraktım ve karıştırmaya başladım. Jake bir dakika beni izledikten sonra, "Bu bir çeşit feng shui şeyi mi?" dedi.

"Aslında öyle, şimdi düşündüm de," dedim. "Feng shui tamamen etraftaki pozitif ve negatif enerjiyi manipüle etmekle ilgili, değil mi? İşte, tut şunu. Burada yaptığım şey bir tür... daha iyi bir benzetme olmazsa, bir paratoner kurmak. Eğer negatif enerji tekrar toplanırsa, belirli bir hedef yerine benim istediğim yere gönderilsin diye bir şeyler ayarlıyorum. Bir insan gibi."

"Feng shui," dedi. "Tamam, bunu satın alabilirim."

"Şunu çekeyim," dedim ve çektim, yerde açık mavi bir tebeşir çizgisi bıraktım. "İşte oldu. Hadi bakalım." Koridorda ilerlemeye başladım ve bir süre sonra Jake de peşimden geldi.

Birinin yardımına gerçekten vardı ve eğer sette bana yardım edecek birini bulmam gerekiyorsa, Jake ya da Joan'dan birini istiyordum, tanıdığım en az rahatsız edici ya da en azından en az tehdit edici insanlar olarak. Joan bir kadın olduğu ve dolayısıyla lanetin hedefi haline gelme olasılığı daha yüksek olduğu için, onun bu toplama büyü boyunca ileri geri koşmasını istemedim. Önemli olan kötü büyüyü uzaklaştırmaktı.

Her şeye rağmen. Onu tam ortasında bırakmak aptalca olurdu.

Jake doğaüstü olaylara açıkça inanan biri olmasa bile, en azından yeterince rahat biriydi ve yetenekli bir yardımcı olduğunu kanıtladı. Elinde tebeşir çizgisinin ucuyla binanın etrafında beni takip etmesini sağladım. Binanın her katında, zemin ve duvarlarda tebeşir çizgileri bırakarak binanın çevresinde olabildiğince dolaşmaya çalıştım. Çizgiyi yere seriyor, hafif bir mavi tebeşir tozu bırakacak şekilde yüzeye yapıştırıyordum - ve bunu yaparken irademin bir fısıltısını da onunla birlikte akıtıyor, tebeşir çizgilerinin her birini küçük bir enerji miktarıyla titreyerek bırakıyordum. Amacım, lanet tekrar geldiğinde bunlardan en az birini geçmek zorunda kalacağından emin olmak için bu yönlü enerji sivri uçlarından yeterince yerleştirmekti.

Her şey planlandığı gibi giderse, lanet katranına doğru uçarak gelecek, sivri uçlarımdan birini ya da birkaçını geçecek ve çizgileri takip edecek şekilde yeniden yönlendirilecekti. Daha sonra, ses sahnesinin karanlık bir köşesi olduğu ortaya çıkan binanın yaklaşık merkezinde, parlak tarafı yukarı bakacak şekilde aynamı yere koydum ve mumlarımı aynanın etrafındaki başka bir dairenin ana noktalarına yerleştirdim. Güç sivri uçları doğrudan aynaya yöneldi ve ben de başka bir daireyi işaretlemek ve mumları yakmak için zaman ayırdım, yeni dairede de ince bir enerji titremesi bıraktım.

"Doğru ya," dedi Jake. "Bunun hakkında bir şeyler okumuştum. Kötü büyüyü uzaklaştırmak için ayna mı?"

"Sayılır," dedim, ayağa kalkıp ellerimin tozunu alırken. "Eğer doğru yaptıysam, lanet uçarak geliyor, aynaya çarpıyor ve kim attıysa ona geri dönüyor."

Jake kaşlarını kaldırdı. "Bu biraz düşmanca, dostum."

"Hayır, öyle değil," dedim. "Birileri bize iyi hisler göndermeye çalışırsa, bu onlara geri döner. Başka bir cinayet işlemeye çalışırlarsa... şey. Ne ekersen onu biçersin."

"Hey, bu pek çok dinin temel özüdür," dedi Jake. "Altın kural, dostum."

"Evet, öyle," dedim. "Belki bu durumda normalden biraz daha gerçekçi."

"Buranın gerçekten lanetli olduğunu mu düşünüyorsun?" Jake söyledi. Yüz ifadesi

Düşünceli.

"Sanırım birileri Arturo'nun yeni şirketinin başarılı olmasını istemiyor," diye yalan söyledim. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Jake kaşlarını çatı. "Sence bunun arkasında Silverlight Stüdyoları mı var?"

"Mümkün," dedim. "Ama para motivasyonu olan biri için işler oldukça kötüydü."

"Materyalizm ruh için iyi değildir," dedi Jake. "Paranın peşine düştüklerinde en kötüsünü yapabilen insanlar bunlardır."

"Para yenidir," diye cevap verdim. "Güç eskidir. Gerçek olan . Para, seçmenler, petrol, SUV'lar - bunlar gücün sadece taklitleri."

"Bir feng shui sanatçısına göre çok gerginsin dostum."

Omuz silktim. "Bunu bana ilk defa biri söylüyor." "Bir kadının mı var?"

Tebeşir çizgisini yuvarladım. "Bir tane vardı. yaramadı."

"Bu her açıklayabilir," dedi Jake. "Arturo karıları arasında senin gibi oluyor. Tanrı'ya şükür bitti."

Gözlerimi kırıştırdım ve Jake'e baktım. "Bitti mi?"

"Evet," dedi Jake. "Yani, davetiye falan göndermedi ama adamı tanıyorum. Birkaç aydır kafasında kalpler uçuşuyor ve şu anda düğün öncesi günlerini yaşıyor."

Bu önemliydi. Bu gerçekten önemliydi. "Emin misin?" I sordu.

Jake omuz silkti, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Federal mahkemede tanıklık etmeyeceğim-

genel mahkeme ya da başka bir şey, dostum. Yani, şehir mahkemesi, tabii ki."

Köşeden ayak sesleri geldi ve şort ve tişört giymiş, golf kalemli küçük bir defter taşıyan Bully Bobby görüldü. "Jake," dedi. "Nihayet dostum. Arturo bugün ona söylemem gerektiğini söyledi. Rocko Stone hakkında ne düşünüyorsun? Ya da belki Rack McGranite?"

"Rocko çoktan abartıldı," dedi Jake. "Ve raflar daha çok kızlara özgü bir şey."

"Oh, doğru."

"Standart olmayan bir şey seç dostum. Gowan'a ne dersin?" "Gowan mı?" Bobby sordu.

"Elbette, o bir şövalyeydi."

"Şu Yuvarlak Masa adamları gibi mi?" "Evet, öyle," dedi Jake.

"Kulağa biraz... yumuşak geliyor, de öyle değil mi?"

"Belki," dedi Jake. "Daha ağır bir sertleştire. Com- mando gibi."

Bobby kaşlarını çattı. "Gowan Komando," dedi ve ses tonundan çocuğun bunu anlamadığı anlaşıyordu. "Sanırım bu işe yarayabilir. Teşekkürler, dostum." Durakladı ve beni ilk kez fark etmedi. "Oh, hey. Uh, Harry, değil mi?"

"Dünkü gibi," dedim. Mutlu sesimi kullanmadım. "Günaydın."

"Evet, günaydın." Bobby öksürdü ve cesaret verici bir hareketle yumruğunu sıkarak Jake'e baktı. "Harry," dedi Bobby, "dün sana biraz pislik gibi davrandım, dostum. Özür dilerim."

elinizi uzatmak için yanıma gelene kadar samimi olabileceği ihtimalini bile getirmemiş olmam herhalde hakkımda bir şeyler söylüyor. "İyi miyiz?" diye sordu.

Ona göz kırptım. Kural olarak insanlar benden pek özür dilemezdi ama teoriyi anlayacak kadar çok okul sonrası özel program izlemiştim. "Neyse ne." Çocukla el sıkıştık ve "Önemli değil. Unut gitsin."

Biraz gülümsedi ve "Harika. Peki siz ne yapıyorsunuz?" "Feng shui," dedi Jake.

"Dövüş sanatlarını biliyor musun?" Bobby bana sordu.

Artık şiddet tehdidinde bulunmadığına göre, bu çocuğun bir mücevher olduğunu görebiliyordum. Potansiyel olarak şanslı bir ukalaya doğal hayatının geri kalanında düz çizgiler sağlayabilirdi ve buna paha biçemezsiniz. "Birazcık."

"Harika."

Jake başını salladı ve gülümsemek için kendini zor tuttu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı Harry?"

"Şu anda değil."

Başını salladı. "Hadi, Gowan. Gidip Joan'ın herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakalım."

"Hey," dedim. "Jake." "Öyle mi?"

"Lara bugün burada mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Evet. Neden?"

"Bir nedeni yok," dedim. "Sana sonra yetişirim."

Onlar gitti ve ben de loş, sihirli bir şekilde bubi tuzağı kurulmuş köşeme oturup

Düşün.

Arturo'nun aşık olması önemliydi. İçgüdülerim bana bunun önemli olduğunu söyledi,

Ama yorgun beynime *nedenini* söyletemiyordum. Gözlerimi ovuşturdum. Düşünmek için daha fazla uykuya ihtiyacım vardı, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi aramaya başladım - kahve ve yedek bir beyin.

Telefonu Murphy açtı ve ben de kahve ve çöreğin büyük bir kısmıyla onu selamladım.

"Mırıldanıyorsun, Harry," dedi Murphy. "İle konuş."

Kahveyi içtim, ağzımı haşladım ve biraz için kenara koydum. "Özür dilerim, dilimi yaktım. Ar- turo Genosa hakkında daha fazla bilgi edinebildin mi?" diye sordum.

"Biraz," dedi Murphy. "Los Angeles'ta tanıdığım bir adamla temasa geçtim. Belediye kayıtları ve hatta Genosa'nın avukatından bazı dosyalar buldu ama kabul edilebilir pek bir şey yok."

"değil. Sadece fotoğraf çekmeye çalışıyorum."

Bir dosya çıkarıp açtığını duydum. "Tamam. Dosyada bir vasiyeti var, her şeyi birkaç hayır kurumuna ve en yakın akrabasına bırakıyor, Yunanistan'daki annesi gibi görünüyor ama birkaç yıl önce öldü, bu yüzden sanırım tüm para hayır kurumlarına gidiyor."

"Peki ya eşleri?" Ben sordum.

"Fonlarının kontrolü annesine geçecekti, ama o öldüğü için fondan süresiz olarak yararlanmaya devam edebilecekler. Bu üçünün de evlilik öncesi anlaşmasında var."

"Üç mü?" Ben sordum. "Dördüncü bir eşten bahsediyor mu?" diye sordum.

"Hayır."

"Peki ya dördüncü evlilik cüzdanı?"

Dosyanın etrafındaki hışırtısını duydum ve o sırada kahveyi test ettim. Ah, mükemmellik. "Aptal faks makinesi kâğıdı," diye homurdandı. "Bu kâğıt çok yumuşak ve sayfalar birbirine yapışıyor." Sonra bir an durdu ve "Orospu çocuğu, bir tane var." dedi.

"Ne zaman?"

"Gelecek perşembe için tarih atılmış." "Kime?"

"Söyleyemem. Büyük bulanık bir nokta var," dedi Murphy. "Faks makinesi karıştırmış olmalı. Ama bu kesinlikle dört numaralı evlilik cüzdanı."

"Ama dört numaralı evlilik sözleşmesi olmadan," dedim. "Dört numaralı evlilik sözleşmesi yok."

"Merhaba, yeni akrabam," dedim.

"Merhaba, sebep," diye onayladı Murphy. "Merhaba, şüpheliler."

Yeşil kapısı açıldı ve ben tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda, çürük bir bornozun altında iç çamaşırı modeli bir vücuda sahip bir kadının elinde büyük bir revolv-

er. Silahı bana doğrulttu, kullandığım telefonun dahili numarasını buldu ve duvardan çıkardı, ardından cep telefonuna "Onu yakaladım" dedi.

Elimde ölü telefon ve sıcak kahve ile oturdum ve "Merhaba, Trixie" dedim.

Bölüm 25

Trixie Scrump-Genosa-Vixen-Expialidocius kapıya yaslandı ve "Kalkma Barry. Ellerini de kıpırdatma." Sesi gergin bir enerjiyle titriyordu ve silahın namlusu sarhoşça ileri geri sallanıyordu. Cep telefonunu kulağına götüren elinin eklemleri bembeyazdı. "Seni vurmak istemiyorum."

"Biliyorsun, insanlar arabalarını çarpmak da istemezler. Ama aynı anda hem araba kullanıp hem de cep telefonu ile konuşan aptalların çarpma ihtimali de var," dedim. "Belki de işimiz bitene kadar telefonunu bırakmalısın. Sadece güvende olmak için."

"Bana emir verme," diye tersledi ve silahı bir tür cinsel yardımımı gibi bana doğru itti. Bunu yaparken topuklu ayakkabılarının üzerinde yalpaladı ama düşmemeye de özen gösterdi. "Bana emir vermeye cüret etme!"

Ben sustum. Zaten oldukça gergindi. Biri beni sinirlendirdiğinde gerçek bir ukalaya dönüşmek gibi kötü bir alışkanlığım var. Bu sadece bir refleks. Ama Trixie'yi çok fazla zorlarsam, zayıf otokontrolü kırılabilir ve yanlışlıkla silahı ateşleyebilirdi. Beni istemeden vurursa utancımдан ölürüm, o yüzden çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Çoğunlukla. "Tamam."

"Ellerini orada tut ve hareket etme."

"En azından kahvemden biraz yudum alabilir miyim?" diye sordum. "Sadece doğru sıcaklığa geldi."

Kaşlarını çattı. "Hayır. Bana latte'mi hiç getirmedi." "Doğru," dedim. "İyi bir noktaya değindin."

Kollarım kahve ve işe yaramaz bir telefonu öylece tutmaktan yorulmaya başlarken birkaç dakika orada oturduk. "Peki şimdi ne olacak Bayan Vixen?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada sen ve ben varız, bir de o silah var. Genellikle silahı bir müzakere taktiği olarak kullanmanın belirli bir amacı vardır, ama şu ana kadar tek yaptığın onu bana doğrultmak. Uzman değilim ama anladığım kadarıyla talepte falan bulunman gerekiyor."

"Korktuğunu biliyorum," diye tükürdü. "Bu yüzden konuşuyorsun. Gerginsin ve konuşuyorsun çünkü benden korkuyorsun."

"Üst düzey shuffleboard kariyerimi kaybetme düşüncesi beni felç etti," dedim. "İşte beni bu kadar korkutuyorsun. Ama bir sonraki adımımızı da merak ediyorum."

"Bir sonraki adım yok," dedi.

"Yani sonsuza kadar burada mı oturacağız?"

Alay etti. "Hayır. Bir dakika içinde ." Kaşlarımı kaldırdım. "Öylece mi?"

"Evet."

"Seni... zeki şeytan," dedim. "Planının hiçbir şey yapmamak olduğunu asla tahmin edemezdin."

Sırıttı. "Tek yapmam gereken bu."

"Koğuştan sonra bunu polise anlatacağımdan endişelenebileceğinizi düşündüm."

Trixie güldü ve gerçekten eğlenmiş görünüyordu. "Öyle mi? Onlara ne anlatacaksın? Sana sebepsiz yere silah doğrulttuğumu, hiçbir şey yapmadığımı ve sonra da gittiğimi mi?"

"Şey. Evet."

"Hangisine inanacaklar? Bu boktan hikayeye mi yoksa yalnızken beni , istenmeyen cinsel bulunduğuna ve seni vazgeçirmek için çantamdan silahımı çıkarmak zorunda kaldığıma mı?"

Gözlerimi kıstım. Aslında bu aptalca bir plan değildi, bu da Trixie'nin bunu tek başına yaptığından şüphe etmeme neden oldu. Ama neden beni sadece birkaç dakikalığına yerinde tuttu? Odanın saatini kontrol ettim. On bir kırk. Hay aksi. "Oh," dedim. "Bir dahaki sefere laneti çağırmak için beni kenara atmak istiyorsun."

Gözleri irileşti. "Bunu nereden bil-" Aniden sözünü kesti, başı seğiriyordu, belli ki telefonda birini dinliyordu. "Oh. Biliyorum. Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Neden sen..." Yüzünü buruşturdu. "Oh. Oh. Evet, *pekala*. Bunu yapmak için buraya gelmek ister misin? Tamam o zaman. Tamam." Yüzü hırçın bir ifadeye büründü ama dikkatinin büyük kısmı tekrar bana döndü.

"Telefonda kim var?" Ona sordum.

"Seni ilgilendirmez."

"Aslında öyle. Tam anlamıyla. Bu laneti sallayan kişinin kimliğini bulmak için para alıyorum."

Trixie çirkin bir kakhaha attı. " ne fark eder ki? Polis sihirli bir lanetin cinayet silahı olarak kullanıldığına inanacak değil ya."

"Olabilir. Ama evrendeki tek otorite polisler değil. Sana hiç Beyaz Konsey'den bahseden oldu mu?"

Dudaklarını yaladı ve gözleri odanın içinde gezindi. "Tabii ki yaptılar," diye yalan söyledi.

"Yani başka bir insanı öldürmek için büyü kullanmanın ölüm cezasını gerektirdiğini biliyorsunuz."

Bana dik dik baktı. "Sen neden ?"

"Duruşma çok uzun sürmez. Belki on ya da on beş dakika, en fazla. Ve seni suçlu bulduklarında, hemen oracıkta idam edilirsin. Kafan kesilir. Bir kılıçla."

Ağzı bir an için işe yaramaz bir şekilde çalıştı. "Yalan söylüyorsun." "Ben dürüst bir adamım. Belki de inkâr ediyorsun ve yansıtıyorsun."

"Değilim," diye tersledi. "Sadece beni korkutmaya çalışıyorsun. Bu bir yalan."

"Keşke," dedim. "Hayatım daha basit olurdu. Bak Trixie, sen ve birlikte çalıştığın her kimse, şimdi geri çekilirseniz bundan kurtulabilirsiniz. Lanetleri bırak ve şehri terk et."

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Ya ?"

"Kötü şeyler olur. Çoktan yenildiniz, Bayan Vixen. Sadece bunun farkında değilsiniz. Eğer o laneti tekrar ortaya atarsan, bunun kendin bakacaksın."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tehdit değil," dedim. "Sadece bir gerçek. Sen ve ayininin işi bitti."

"Oh," dedi, soğukkanlılığını yeniden kazanarak. "Benim gücümü ers." küçümsüyorsun-

. "Senin hiç gücün yok." "Evet, var. Onlarla öldürdüm." "Bir *ayinle* öldürdün," dedim.

"Ne fark eder ki?"

"Aradaki fark," dedim, "eğer magazinde kendi yetenvarsa-ic, bir ritüele ihtiyacın yok."

"Her neyse. İki de aynı şey zaten. Büyü. Güç."

"Hayır," dedim. "Bak, böyle bir ritüel büyüünün seninle hiçbir ilgisi yok. Kozmik bir otomat gibi. İçine iki çeyreklik atarsın, doğru düğmeye basarsın ve bu tür şeylerden hoşlanan psikopat bir öteki dünya gücü sayesinde lanet uçarak çıkar. Bu beceri gerektirmez. Yetenek gerektirmez. Lanet olası bir maymun da olsanız bu laneti aynı şekilde çağırabilirsiniz."

"Pratikte bir fark yok," diye devam etti. "Evet, var."

"Ne?" diye sordu.

"üzeresin."

Kararsız görünmek yerine gülümsedi. "Ses sahnesinde kurduğun kutsal çemberden bahsediyorsun."

Çemberi tanıdı mı? Oh, .

"Bir şeyler deneyeceğini biliyorduk," diye devam etti. "Tek yapmam gereken içeri girdiğinizde sizi takip etmektir. Neyi başarmayı bilmiyorum ama çemberini kırdığım ve tebeşirle çizdiğin tüm çizgileri lekelediğim için tüm karalamalarının ve mumlarının istediğin şeyi yapmayacağından eminim."

Ve haklıydı. Çifte saçmalık.

"Trixie," dedim. "Bunun doğru olduğunu düşünüyor olamazsın. Bunu neden yapıyorsun?"

"Benim olanı koruyorum, Larry," dedi. "Bu bir iş." "İş mi?" Ben talep ettim.

"Şimdiden iki kişi öldü. Giselle ve Jake

Ölümün eşiğindeydik ve ben orada olmasaydım Inari'ye ne olacağını düşünmek bile istemiyorum. Ne *yaptığını* sanıyorsun sen?"

"Size kendimi açıklama ihtiyacı hissetmiyorum."

Ona yavaşça göz kırptım ve sonra dedim ki, "Sen de bilmiyorsun. Kiminle evlendiğini bilmiyorsun."

Hiçbir şey söylemedi ama gözleri küçümseme ve öfkeyle parlıyordu.

Başımı salladım ve devam ettim. "Yani Arturo Genosa'nın etrafındaki tüm kadınları ortadan kaldırıyordun. Teker teker. Doğru kişiyi öldürüp öldürmediğini bile bilmiyorsun."

"Onun zevklerine uyacak kadar güzel tek bir küçük kız oyuncağı kaldı," dedi. dedi.

"Emma," dedim.

"Ve o gittiğinde, elimdekileri çalması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

benim."

Bir saniye ona . "Delirdin mi sen?" Dedim. "Bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bir savcının beni cadılıktan yargıladığını görmek isterdim," diye cevap verdi.

Trixie Beyaz Konsey konusunda bana inanmayacak kadar aptaldı ve Adımı doğru söylemek için kendimi zor tuttum ama Tanrı aşkına, o bir insan olmalıydı. "Aman Tanrım, Trixie. Emma'nın çocukları var."

"Hitler de öyle," diye tersledi Trixie.

"Hayır, ," dedim. "Köpekleri vardı." "Her neyse," dedi Trixie.

Saati kontrol ettim. On bir kırk üç. Aşağı yukarı dört dakika içinde Emma ölecekti.

Trixie'nin dikkati telefona kaydı ve bir süre dinledikten sonra kısa bir "Evet" dedi. Sonra telefon aniden cızırdadı ve Trixie silahının kontrolünü kaybettiğinden endişelenmeme neden olacak kadar sert bir şekilde irkildi. "Kahretsin," dedi. "Bu aptal cep telefonlarından nefret ediyorum."

Cep telefonları doğaüstünün kömür madenlerindeki kafesli kanaryalardır. Küçük bir büyü harekete geçtiğinde, cep telefonları bozulan ilk ekipman parçalarından bazılarıdır. Telefonun diğer ucundaki birinin enerjiyi hareket ettirmeye başlaması ihtimali yüksektir.

Bu da *malokyo*'nun Emma'yı öldürmeye geldiği anlamına geliyordu.

Ve Trixie beni yeşil odada tuttuğu sürece, bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bölüm 26

Eğer bir şey yapmazsam, başka bir kadın ölecek ve birkaç çocuk yetim kalacaktı. Tabii ki yüzümde de bir silah vardı. Eğer bir şey *yaparsam*, ölecektim. Yapılacak en akıllıca şey, Trixie'nin beni yatırma işini bitirmesine izin vermek ve gitmesini beklemektir. Emma ölmüş olacaktı ama benim Nazar Boncuğu serisini kapatabileceğim en az on iki saatim olacaktı. Eğer işbirliği yapmazsam, Emma da ben de ölürdük ve kötü adamlar hâlâ serbest kalırdı.

Yani akıllı para kalmayı tercih etti. Basit mantık.

Ancak içgüdü gibi mantıktan daha eski şeyler de vardır. İnsan ruhundaki en ilkel içgüdülerden biri, çocukları zarardan koruma arzusudur. Emma'nın ölümü fikri yeterince motive edici olmasaydı bile, bu aptal, zalim, bencil cadalozun Emma'nın çocuklarını ne kadar vahşice yaralayabileceğini *düşünmek* bile bende Trixie Vixen'i ve yontulmuş kıcını küle çevirecek kadar ateş çağırma isteği uyandırdı.

Kendimi onun peşinden gitmek için gerilirken buldum ve silahı lanetledim. Düşündüğünüz kadar beyinsiz değildim. Öldürmek görüldüğü kadar kolay değildir. Çoğu insan diğer insanlara karşı dikkatli olmak için yaratılmıştır. Askerler ve polisler bu içgüdünün üstesinden gelmek için özel olarak eğitilirler ve diğer insanlara ateş eden suçlular genellikle çaresizlikten bunu yaparlar.

Eğitimli askerler ve azılı suçlular bile çoğu zaman çılgınca yanılığa düşerler. Billy the Kid bir keresinde Colt tabancasını üç metreden daha az bir mesafeden bir banka memuruna boşaltmış ve altı kez ıskalamıştı. Bir şüpheliyi vurmak için silahını çekip ateş etmek zorunda kalan bir polisin görüntülerini izlemiştim; polis, adama üç metreden daha az bir mesafeden tam şarjör boşaltmış ve her seferinde ıskalamıştı.

Trixie'nin silahı olabilirdi ama ne deneyimi, ne eğitimi ne de soğukkanlılığı vardı. Eğer bir saniye bile tereddüt ederse, ona yaklaşmam mümkün olabilirdi. Tereddüt etmezse, bana karşı olan ihtimaller düşünülemez kadar yüksek değildi. Silahı almamı sağlayacak kadar ıskalaması da mümkündü.

Tabii ki, gözüme de bir kurşun sıkması mümkündü. Ya da boğazıma. Ya da belki bağırsaklarıma.

Ani, uhrevi bir rüzgâr hissettim, soğuk ve çirkindi. Lanet neredeyse gelmişti ve her zamankinden daha ölümcül, daha güçlüydü. Bir anlık konsantrasyonum bana bu kadar büyüü engelleyemeyeceğimi ve hatta bu kadar ham gücü yönlendirmenin neredeyse imkânsız olduğunu söyledi. Ne olduğunu bilmiyorum.

laneti çok daha güçlü, çok daha ölümcül hale getirmişti ve bu beni aklımı kaçıracak kadar korkutmuştu.

Bir şeyler yapmalıyım ve bunu hemen yapmalıyım.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ama yapabildiğim en iyi şey başımı aniden kapıya doğru çevirmek ve ayağa kalkacakmış gibi ağırlığımı değiştirmek oldu.

"Kıpırdama," diye hırladı Trixie.

Kapıya bakarak dudaklarımı yaladım.

Yüz ifadesinin belirsizleştiğini gördüm. Kapıya yöneldi, sadece bir saniyeliğine, ama bu da yeterliydi.

Hala dumanı tüten kahvemi ona fırlattım. Omzuna ve boynuna sıçradı. Şaşkınlık ve ani acıyla çığlık attı. Ona doğru hamle yaptım, telefonun ahizesini kaldırarak kafasına doğru savurdum.

Haykırdı ve bana baktı, güzel yüzü sersemlemiş, dehşete düşmüştü.

Don Kişot refleksleri devreye girdi.

Tereddüt ettim.

Silah bir metre öteden patladı.

Fazla ivme kaybetmeden toparlandım ve ona çarptım, tüm vücudumu kaplayan bir darbeye kürek kemiklerini kapının yanındaki duvara dayadım. Silah tekrar kükredi ve korditin keskin, buruk tadı ve kanın şurup gibi kokusu üzerime yayıldı. Parmaklarımla silahı tutan elinin bileğini kavradım ve duvara vurdum. Silah biraz daha havladı ama sonunda parmaklarının arasından yere yuvarlandı.

Odanın öbür ucuna tekmeledim. Trixie boştaki elinin tırnaklarıyla gözlerimi tırmaladı. İçimde bir acı hissettim. Bir kolumu beline doladım ve silahı tekmelediğim yönün tersine onu bedenimden uzağa fırlattım. Masaya çarptı ve üzerine katlanarak bir kutu çörek ve çeşitli meyvelerden oluşan bir tabağı etrafa saçtı.

Sonra hıçkırarak yere yığıldı. Çoraplarından biri ayak bileğinden baldırına kadar kana bulanmıştı ve yaralı bacağını tutarak kıvrıldı. Kabzasına dokunmadan silahı aldım, kontrol ettim ve boş olduğunu gördüm. Gözlerimi Trixie Vixen'e çevirdim.

Benden uzaklaştı, acı ve dehşet içinde ağlıyordu. Diğer kolunu işe yaramaz bir kalkan gibi kaldırdı. "Hayır. Hayır, lütfen. demek istemedim. Öyle demek istemedim."

Adrenalin içime aktı, vahşi ve akılsızca. Onu öldürmek istiyordum.

Hem de çok.

Bunu daha önce hiç hissetmemiştim; ani bir öfke, küçümseme ve nefret dalgası, gerçek bir uyarılmanın sadece birkaç derece altında fiziksel bir heyecanla karışmıştı. Bu bir duygu değildi. O kadar evcil ve sınırlı bir şey değildi. Bu bir güçtü, karanlık ve engin bir gelgitti ve beni alıp köpükten bir fıstık gibi sürüklüyordu. Ve bundan hoşlandım.

İçimde, düşmanımı yerde ve çaresiz görmekten derin ve kibirli bir zevk alan bir şey vardı. Bir parçam onu çığlık atarken görmek istiyordu. Ve sonra çığlık atarak öldüğünü görmek.

O şiddet ve şehvet seliyle harekete geçmemek için kendimi nasıl tuttuğumdan emin değilim. Ama Trixie'yi karnından vurmak yerine, bir an soğukkanlılıkla ona baktım ve yaralarını inceledim. Kurşunlardan biri ya baldırına isabet etmiş ya da boğuşma sırasında silah doğrudan içeri girmiş . Kanaması vardı ama yakın zamanda onu öldürecek kadar değildi ve baldırı ile ayağının çizgileri bükülmüş, hafif şekilsiz görünüyordu. Kurşun bir kemiği kırmış olmalıydı.

"Lütfen," diye mırıldandı, şimdi elimde tuttuğum silaha . "Ne istersen yapacağım. Sadece söyle. Tanrım, lütfen beni öldürme."

Kapıya doğru yürüdüm. Kapıda birkaç kurşun deliği olduğunu fark ettim ve kendi sesimi duydum, sesim sessiz ve ölümcül derecede soğuktu. "Kapa çeneni."

Hıçkırıklarla titreyerek yüzünü sakladı. İdrar kokusu odadaki diğer kokulara karıştı. Tabancasını elimde tuttum ve kapıyı sertçe açtım, hızla içeri girip lanetle başa çıkmak için ses sahnesine geri döndüm.

Zahmet etmeme gerek yoktu.

Emma'nın cesedi dışarıdaki koridorda sırt üstü yatıyordu. Üzerinde tayt bisiklet şortu ve ona uygun bir spor askısı vardı. Altında bir havuz oluşturan kan vardı. Sağ kaşının hemen üzerinde, alnındaki deliğe göğüs kafesine doğru açılmış küçük, düzgün bir delik eşlik ediyordu. Dizlerini altına çekmiş, kollarını biraz açmış bir şekilde yatıyordu. Yerde duran reçeteli ilaç şişesi bir parmağının ucuna ancak değiyordu. Düşmeden önce ölmüştü ve vücudu kemiksiz bir şekilde yere doğru gevşemişti.

Atışlar profesyonel bir suikastçı tarafından yapılsaydı daha mükemmel olamazdı. Serseri kurşunların rastgele bir yere isabet olasılığı akıl almaz derecede yüksekti. Onu *malokyo* öldürmüştü. Serseri kurşunlar sadece onun aracı olmuştu.

Arkamda Trixie'nin nefes nefese kaldığını duydum ve dönüp cesede baktığını gördüm. "Hayır," diye fısıldadı, kelimelerin zamanlaması bir şekilde kopuk ve rastlantısaldı. "Planda bu yoktu. Bu planın bir parçası değildi. Bunu *hiç* söylemedi."

Koridordan gelen ayak seslerini duydum ve tam zamanında kafamı kaldırıp kameramanlardan Jake ve Arturo'nun köşeyi döndüğünü gördüm. Aniden durdular, şok içinde manzaraya bakıyorlardı. Birisi -Jake, diye düşündüm- tiz, ciyak ciyak bir çığlık attı.

Birdenbire ölü kadının başında durduğumu, bir diğerinin ise üç metre ötede kurşun yarısından kanlar içinde yattığını ve her ikisine de bunu yapan silahın elimde olduğunu fark ettim.

Trixie'nin gözleri fırsatın farkına varmış gibi irileşti. Ağzı ani, kindar, kızgın bir ifadeye büründü. Bir çığlık attı, "Yardım edin! Yardım edin, Tanrım, beni de öldürmesine izin vermeyin!"

Bir hareket tarzına karar vermek için uzun zamanım olmadı, ancak hiçbir şeyin olmadığı ve düşünmek için dünyada tüm zamanınız varmış gibi görüldüğü o kristalize anlardan birinin avantajını elde ettim.

Çok yavaş davranmıştım ve şimdi Emma ölmüştü. Daha da kötüsü, kısa vadede suçlu gibi görünüyordum. Uzun vadede, adli tıp silah patladığında Trixie'nin elinde olduğunu gösterecekti ama Chicago'nun hukuk sisteminin büyük bölümüyle, ne mahkemelerde ne de kolluk kuvvetlerinde hiçbir zaman iyi ilişkilerim olmamıştı. Şu anda İç İşleri'nde çalışan en az bir polis beni çarmıha germek için bu fırsatı kullanmaktan memnun olacaktı ve eğer şansımı kanunla denersem, silah artı muhtemel bir kurbanın görgü tanığı ifadesi devlete makul bir dava sağlayabilirdi. Kazanamasalar bile, dava sonuçlanana kadar aylarca, belki de yıllarca hapiste kalabilirdim; ama bu sadece bir ya da iki gün sürerdi. O zamana kadar Mavra ve belası beni bulur ve öldürürdü. Kanlı deneyimlerimden biliyordum ki, en güçlü hapisane hücresi bile cinayet işlemeyi aklına koymuş doğaüstü varlıklar için pek bir şey ifade etmiyordu.

Trixie'ye kimin yardım ettiğini hâlâ bilmiyordum. Eğer bu karmaşanın arkasında kimin olduğunu bulamazsam, öldürmeye devam edebilirlerdi. Eğer ben fotoğrafın dışında kalırsam, yaptıkları yanlarına kâr kalacaktı ve bu düşünce öfkemi bir kez daha alevlendirdi. Emma'nın ölümü her şeyi değiştirmişti. Önceden de tehlike vardı ama benim gözetimimde kimse ölmemişti. Denemediğim için değil elbette, ama ölümleri önlemek için zamanında orada olmuştum. Ama şimdi, en büyük suçu muhtemelen çocuklarına iyi bir yaşam sağlamak olan Emma, orada bir et parçası gibi yatıyordu ve çocuklarının annesi yoktu.

Trixie'ye ateşli, vahşi bir saniye boyunca baktım ve bu bakış onun devam eden çığlıklarını iniltiye dönüştürdü. Trixie kadın olabilirdi ama o andan itibaren artık bir kadın değildi. Çizgiyi aşmıştı. Bana ,

O ve müttefikleri Emma'yı öldürdüklerinde insanlık kulübüne üyelik kartlarını kaybetmişlerdi.

Ve bunu yanlarına bırakırsam lanetleneceğim. Ama bunu bir hücrenin içinden yapamazdım.

Döndüm ve aceleyle bitişik koridora girip en yakın kapıya yöneldim ama kapıyı kilitli buldum. Küfredip geri koştum ve ön kapıya yöneldim. Biri bağırdı ama duymazdan geldim. Son yirmi metreyi hızla koştum ve tam kapıya çarpacaktım ki kapı aniden açıldı.

Joan nefes nefese otoparktan içeri girdi. Eski bir kot pantolon ve tişörtün üzerine başka bir flanel gömlek giymişti. Bir elinde anahtarları, diğerinde de bir pençe vardı. Kilitli kapıdan girmiş ve beni çıkışa kadar geçmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Omzumun üzerinden kontrol ettim. Daha fazla bağıriş ve koşan ayak sesleri duydum, ağır ve hızlı. Bobby peşimden koşuyordu. Beni burada, koridorda durdurmaya çalışırsa, ona zarar vermeden, belki de kötü bir şekilde zarar vermeden ondan uzaklaşabileceğimi sanmıyordum. Ama Joan'a doğru bir adım daha attığımda yutkundum, yüzü korkudan solmuştu ama gözleri kararlıydı ve pençeli çekici kaldırdı.

"Joan," diye nefes nefese kaldım. "Gitmek zorundayım."

"Hayır," dedi. "Neler olduğunu bilmiyorum ama gitmene izin veremem. Silah sesleri duydum. Emma ve Trish yaralandı."

Bunu tartışacak zamanım yoktu. Cebimden bir mendil çıkardım, parmak izlerini korumak için Trixie'nin silahının kabzasına sardım ve Joan'a tam olarak doğrultmadan kaldırdım. "Açıklayacak zamanım yok ama beni bırakmazsan bunlar olmaya devam edecek. Bu gece mürettebattan biri daha yaralanacak."

Yüz ifadesi öfkeli bir hal aldı. "Bu insanları tehdit etmeye cüret etme."

"Bu bir tehdit değil," diye yarı çılgılık attım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama silahı ona . "Çekil."

Titremeye başladı ama çekici tutuşunu düzeltti ve onu salladı Kafa.

"Ciddiyim," dedim ve olabildiğince tehditkâr bir tavırla bir adım öne çıktım. nasıl olduğunu biliyordu.

Joan bir an için silaha baktı. Sonra yüzündeki kararlı ifade korkuyu alıp götürdü. Horozu indirdi ve bana doğru bir adım atarak silahın namlusunu göğüs kafesine yaklaşık on santim yaklaştırdı. "Başka birine zarar vermene izin veremem. Eğer gitmek istiyorsan," dedi sessizce, "beni de öldürmen gerekecek."

Bir süre ona baktım. Sonra sol elimle silahın namlusunu kavradım, mendili kabzanın etrafına bıraktım ve ona uzattım.

Bana . "Ne yapıyorsun?"

"Al ," dedim. "Kabzasında Trixie'nin parmak izleri var, yüzden sakın dokunma. Ateş eden oydu. Biriyle birlikte çalışıyor ve son zamanlardaki tüm ölüm ve yaralanmalardan onlar sorumlu. Ama polisler geldiğinde, onlara yalan söyleyecek ve bu benim için kötü görünecek. Eğer polis beni tutuklar ve alıkoyarsa, bu gece tekrar saldırdıklarında size yardım edemem. Gitmek zorundayım."

Titredi ve silahı aldı. Onu ısıracakmış gibi tuttu. "Anlamıyorum."

"Joan. Onları vuran ben olsaydım, seni de vururdum. Ben silahı sana verir miydim? Cinayet silahını polisler için burada bırakır mıydım?"

Tereddüt etti, kararsızdı.

"Bana yardım et," dedim ona. Sesimde gergin bir korku tonu vardı. "Evime dönmem, birkaç şey almam ve polisler izlemeye başlamadan önce gitmem gerekiyor. Onları geciktirmeye çalış. Sadece beş dakika, lütfen. Tanrım, eğer durdurmazsam *yine* olacak."

Omzunun üzerinden kapıya baktı.

"Lütfen Joan," dedim sessizce. "Tanrım, lütfen bana yardım et." Yaklaşan daha fazla ayak sesi dışında sessizlik ağır bir şekilde çöktü.

"Delirmiş ," dedi. "Delirmiş ." Kenara çekildi.

Bu şartlar altında yapabileceğim tek şeyi yaptım. Bu beni suçlu gibi gösteriyordu ama nefes almaya devam etmek istiyorsam fazla seçeneğim yoktu.

Koştum.

Bölüm 27

Koşarak park yerine gittim, Blue Beetle'a bindim ve çalıştırdım. Arkamda binanın yangın alarmının çaldığını, acil durum zillerinin sağır edici bir şekilde çaldığını duydum. Polisin ve muhtemelen bir ambulansın yanı sıra bir grup itfaiye aracı da gelmek üzereydi. En azından CPD için halledilmesi gereken büyük bir karmaşa olacaktı. Binanın boşaltıldığından emin , Trixie'nin yarasına baktıklarında ve binadaki herkesin ifadesini aldıklarında muhtemelen Havana'ya yürüyebilirdim. Bana en az on dakika kazandırmıştı, muhtemelen daha da fazla.

"Tanrı seni korusun, Joan," diye mırıldandım. Eski arabayı geri vites taktım ve daireme doğru yola çıktım. Siren sesleri gelmeye başlamadan önce otoyoldaydım ve gitmiştim. Dikkatli ve limitlerin altında sürdüm, çünkü bir ceza için kenara çekilmek ölümcül olabilirdi ve göze batmayan düşünceler düşünmeye çalıştım. Ama kendimi *malocchio*'nun ayrıntıları üzerinde düşünürken buldum.

Trixie Vixen son lanet indiğinde benimle birlikte odadaydı ve açıkça işin içinde olmasına rağmen lanet ondan gelmemişti. Yine de bunu tüm ayrıntılarıyla biliyordu ve stüdyonun etrafına aceleyle diktiğim nöbetçileri mahvedecek kadar büyüden anlıyordu. Buna bir de gücüyle övünmesi eklenince, bir noktada gerçek büyüye dahil olduğunu düşündüm - muhtemelen laneti indiren ritüelin bir kısmını idare etmişti.

Mantıklıydı. Trixie, melodramatik diyaloglar, öfke nöbetleri ve evrenin merkezi olduğuna dair kendini beğenmiş bir özgüvenle dolu, devasa boyutlarda, kendine takıntılı bir drama kraliçesiydi. *Malokyodan* kaynaklanan ölümler ve ölümden dönmeler, *ucube kaza* terimine yeni bir derinlik kazandırmıştı. Arı sürüleri, köprüden atlayan arabalar ve kendi kanından oluşan bir su birikintisinde elektrik çarpması birini öldürmek için oldukça gülünç yollardı. Ve o donmuş hindi olayı da bir çizgi filmde fırlamış gibiydi.

Ölümler olmasaydı komik olabilirdi.

Ama lanet bugün farklıydı. Dolambaçlı, yavaş bir birikim yoktu, Acme Şirketi tarafından üretilen cinayet silahları yoktu ve yakınlardaki diğer insanlara yayılmamıştı. Diğerlerinin aksine, Emma'nın ölümü odaklanmış, şiddetli bir enerjinin cerrahi bir saldırısının sonucuydu. Lanetin önceki versiyonları neşterden çok taş başlı bir baltaya benziyordu. Bugünkü lanet de daha önce hissettiklerimden çok daha güçlüydü.

Ve Trixie en düşük ortak paydaydı.

Her türlü büyü belirli şeylerin gerçekleşmesini gerektirir. Yapmaya çalıştığınız her neyse onun enerjisini toplamanız gerekir. Sonra onu düşünceleriniz ve duygularınızla yapmasını istediğiniz şeye göre şekillendirmelisiniz. Ve son olarak da gitmesini istediğiniz yöne doğru serbest bırakmalısınız. Kaba bir meta-for kullanmak gerekirse, silahı doldurmanız, nişan almanız ve tetiği çekmeniz gerekir.

Sorun şuydu ki, bu kadar güçlü bir lanetle çok büyük bir silahtan bahsediyordunuz. Bu gücü sağlayan bir ritüel olsa bile, bu kontrol etmek herkesin yapabileceği bir iş değildi. Nişan almak ve tetiği çekmek daha kolaydı, ancak hepsini aynı anda idare etmek bazı büyücüler için bile çok zor olurdu. Bu yüzden büyük projeler için üç kişinin birlikte çalışması gerekir ve bu da bir kazanın üzerinde birlikte büyü yapan üç cadı klişesinin temelini oluşturur.

Trixie dün gece Inari'ye lanet gelmeden önce seti hışımla terk etmişti ve bundan on iki saat önce lanet gerçekleştiğinde de stüdyoda bulunmamıştı. Ama bugün benimle birlikte oradaydı. Drama Kraliçesi Trixie'nin kişiliği neredeyse delirmek üzere olan ölümlerin her yerine damgasını vurmuştu ama onun bir büyücü olmadığından kesinlikle emindim.

Bu yüzden yardım almıştı. Trixie laneti bir tür gülünç ölüm senaryosuna dönüştürürken, birinin enerjiyi yönetmesi gerekecekti. Ve başka birinin de tetiği çekip büyüü hedeflenen alıcıya yönlendirmesi gerekiyordu ki bu da Trixie'nin sahip olduğuna inanmak istediğimden biraz daha fazla beceri ve odaklanma gerektiren bir şeydi. Yani üç kişi gerekecekti.

Üç *stregas*.

Üç eski Bayan Arturo Genosas.

Emma'yı öldüren lanet farklıydı. Bir kere çok daha güçlüydü ve ona çok daha hızlı gelmişti. Ve ona getirdiği ölüm de etkili ve hızlı olmuştu. Eğer Trixie onlarla birlikte değilse, bu ya diğerlerinden birinin ciddi bir beceriye sahip olduğu ya da cinayeti hızlı, temiz ve basit bir şekilde işlemekle yetinen yedek cadı bulabildikleri anlamına geliyordu.

Dört katil birlikte çalışıyordu. Etrafta yollarına çıkabilecek tek kişi bendim ve onlara yaklaştığımı biliyorlardı. Bu şartlar altında, on iki saat sonra büyüün bir sonraki yinelemesi için tek bir mantıklı hedefleri vardı.

Ben.

Tabii bu Mavra ve vampir belasının -ya da muhtemelen onları öldürmeme yardım etmesi için tuttuğum adamın- önce beni öldürmedikleri varsayımına . Belki de şansları olmazdı. Gördün mü? Olumlu düşünmenin gücü bu işte.

Daireme geri döndüm ve tam zamanında arabadan inip Mister'ın koşabildiği kadar hızlı bir şekilde kaldırımdan aşağı uçtuğunu gördüm. Karşıya geçmeden önce iki tarafa da baktı ve birlikte daireye girdik. Eşyalarımı toplayıp naylon bir spor çantasına tıktırmaya başladım, sonra laboratuvarın kapısını açtım. Bob, Mister'ın içinden çıktı ve o da hemen ateşin yanına gidip uykuya daldı.

"Eee?" Çantamı hazırlamayı bitirdiğimde aşağıya seslendim. "Onu buldun mu?" "Evet, onu buldum," diye seslendi Bob.

"Tam zamanında," dedim. Aceleyle merdivenden ve mırıldandığım bir kelimeyle birkaç mumu yaktım. Yaklaşık bir buçuk metre karelik bir parşömen rulosu çıkardım. Sonra onu laboratuvarın ortasındaki çalışma masasının üzerine yaydım ve yanına bir dolmakalem koydum. "Nereye?"

"Cabrini Green'den çok uzak değil," dedi Bob. "Etrafa iyice bir göz attım."

"Güzel. Bana ne bulduğunu gösterecek kadar uzun süre dışarı çıkmaya izin veriyorum."

İç geçiren bir ses çıkardı ama şikâyet etmedi. Parlayan turuncu ışık zerreciklerinden oluşan olağan bulut kafatasının göz çukurlarından dışarı kaydı, ancak belki de her zamankinden biraz daha az parlak ve girdaplıydı. Işık bulutu kalemi çevreledi kalem kendi kendine kalkarak parşömene inen bir resmini çizmeye başladı. Bob'un sesi, şimdi biraz belirsiz, "Bundan hoşlanmayacaksınız" dedi.

"Neden olmasın?"

"Burası bir sığınak."

"Evsizler barınağı mı?"

"Evet," dedi Bob. "Uyuşturucu bağımlıları için de bazı rehabilitasyon çalışmaları yapıyor."

"Yıldızlar ve taşlar," diye mırıldandım. "Vampirler bu kadar aleni bir şeyi nasıl alabilirler?"

"Bir kamu binasında gerçek bir eşik yok, bu yüzden giriş izni almalarına gerek yoktu, sanırım muhtemelen Undertown'dan barınağın bodrumuna geldiler."

"Kaç kişiye zarar verdiler?"

Bob'un kalemi parşömenin üzerinde titriyordu. Harita çizdiğimde genellikle bir dizi orantısız kare, dalgalı çizgiler ve tamamlanmamış daireler elde ederim.

Bob'un çizimi Da Vinci tarafından yapılmış gibi görünüyordu. "Bodrumun bir köşesinde üst üste yığılmış üç ceset vardı," dedi Bob. "Barınak çalışanlarından birkaçı kaba birer köle haline getirilmişti ve bir nevi onları koruyorlardı. Belki yarım düzine insan büyülenmemiştii ama bağlanmış ve bir sedir dolaba kilitlenmişlerdi."

"Fedailer var mı?"

"Büyük zaman. Yarım düzine Renfield var ve her birinin çizme."

"Renfields?" Ben sordum.

"Nasıl olur da bu yüzyılda var olup da Ren'den haberiniz olmaz? tarlalar?" Bob talep etti. "Senin bir hayata ihtiyacın var, derhal."

"Kitabı okudum. Renfield'in kim olduğunu biliyorum. Renfield'in çoğul olarak geçtiği yerleri bilmiyorum."

"Oh," dedi Bob. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Pekala. Öncelikle, Stoker kitabı yayınlamadan önce onlara ne diyorlardı?" Ben sordum.

"Onlara hiçbir şey demediler, Harry," dedi Bob nazik bir sabır tonuyla. "Beyaz Saray bu yüzden Stoker'a kitabı yayınlattı. İnsanlara onları anlatmak için."

"Ah. Doğru." Gözlerimi ovuşturdum. "Vampirler işe alımlarını nasıl yapıyor-ing?"

"Zihin kontrol büyü," dedi Bob. "Her gibi."

"Her zaman zihinsel kontrole," diye mırıldandım. "İzin ver de gerçekler doğrudur. Kaba köleler emir alana kadar boş boş bakıp dururlar, değil mi?"

"Evet," dedi Bob, kalemini kaşıyarak. "Zombiler gibi ama yine de tuvalete gitmeleri gerekiyor."

"Yani Renfield köleliğin iyi bir versiyonu mu?"

"Hayır," dedi Bob. "İyi bir köle o kadar kontrollüdür ki bir kölelik olduğunu ve bu uzun sürer." "DuMorne'un

Elaine'e yaptığı gibi."

"Sanırım öyle, evet. Bunun gibi. Yine de bu tür şeyler ince bir el gerektirir. Birini büyülemek aynı zamanda çok fazla zaman ve belli bir miktar empati gerektirir ki bunların ikisi de Mavra'nın kolaylıkla ulaşabileceği şeyler değil."

"Yani?" Dedim, sabırsızlanmaya başlamıştım. "Renfield bir...?"

Bob kalemi bıraktı. "Bu, Kara Saray'ın ucuz kas gücü elde etmesinin hızlı ve kirli bir yolu, Renfield'lar kaba psişik güçle tam bir kölelik haline getirildiler."

"Şaka yapıyorsun," dedim. "Bunun birine verebileceği zihinsel zarar..."

"Bu gerçekleştiğinde akıl sağlıklarını yok ediyor," diye onayladı Bob. "Onları şiddetten başka bir işe yaramaz hale getiriyor, ama vampirlerin başlangıçta istedikleri şey bu olduğu için işe yarıyor."

"Onları bundan nasıl kurtarırsın?" Ben sordum.

"Yapamazsın," dedi Bob. "Orijinal Merlin bunu geri alamadı ve kayıtlara geçen azizlerin de bunu deneyemedi. Bir esir serbest bırakılabilir ya da zaman içinde iyileşebilir. Renfield'lar bunu yapamaz. kırıldığı andan itibaren bir son kullanma tarihleri vardır."

"Ugh," dedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Renfield'lar gittikçe şiddetli ve dengesiz hale geliyor ve bir ya da iki yıl içinde kendilerini yok ediyorlar. Onları tamir edemezsiniz. Tüm pratik amaçlar için, onlar zaten ölüdür."

Kafamda gerçekleri gözden geçirdim ve durumun ne kadar çirkinleştiğine hayran kaldım. Yıllar cehaletin mutluluktan daha fazlası olduğunu öğrendim. Tam bir orgazm coşkusu. Bob'a baktım ve "Gerçeklerden emin misin?" diye sordum.

Turuncu ışık bulutu yorgun bir şekilde rafındaki kafatasının içine geri aktı. "Evet. DuMorne zamanında bu konuda epey araştırma yapmıştı."

"Murphy bundan hoşlanmayacak," dedim. "Zincirli testereyle canavarları parçalamak başka bir şey. İnsanlar başka bir şeydir."

"Evet. İnsanlar daha kolay."

"Bob," diye . "Onlar *insan*."

"Renfield'lar değil, Harry," dedi Bob. "Hâlâ etrafta dolaşiyor olabilirler ama neredeyse yok oldular."

"Bunu bir mahkeme salonunda açıklamak eğlenceli olurdu," dedim. Ürperdim. "Ya da Beyaz Konsey'e, bu konuda. Eğer yanlış kişiyi öldürürsem, kendimi hapiste ya da Beyaz Konsey'in yıldız odası duruşmasında bulabilirim. Mavra kendini bize karşı korumak için yasaları kullanıyor. Bu çok çağdışı."

"Kanunların canı cehenneme! Hepsini öldürün!" Bob yorgun

bir neşeyle söyledi. İçimi çektim. "Peki ya köpekler?"

"Bildığınız hayvanlardan," dedi Bob. "Ama Kara Divan'ın üzerinde çalıştığı karanlık gücün bir kısmı onlara da aşılarmış. Daha güçlüler,

daha hızlıdır ve acı hissetmezler. Bir keresinde bir kara tazının tuğla bir duvarı yırtıp geçtiğini görmüştüm."

"Eminim sonrasında normal köpekler gibi görünüyordur, ha?" "Ve öncesinde de," dedi Bob.

"Sanırım bu iş bittiğinde polisler peşimde olacaksa, SPCA da gezintiye çıkabilir." Başımı salladım. "Tüm bunların yanı sıra Mavra o rehineleri de yiyecek için dolapta tutuyor. Çatışma başladığında onları canlı kalkan olarak kullanacak."

"Ya da bir tuzağa yem olarak," dedi Bob.

"Evet. Her iki durumda da işler daha karmaşık hale geliyor, Mavra ve belası uyurken girsek bile." Bob'un şemasına baktım. "Herhangi bir güvenlik sistemi var mı?"

"Eski elektronik bir tane," dedi Bob. "Süslü bir şey değil. Hex'lemek senin için sorun olmaz."

"Mavra bunu bilecek. Nöbetçileri olacak. Onları geçmemiz gerek." "Unut . köleler ve Renfield'lar pek de ob-hizmetkâr muhafızlar var ama kara tazılar onları telafi ediyor. Gizlice yaklaşmak istiyorsanız görünmez, duyulmaz ve koklanmaz olmanız gerekecek. Sürpriz bir saldırıya güvenmeyin."

"Lanet olsun. Ne tür silahlar taşıyorlar?" "Dişler.

Çoğunlukla dişler, Harry."

Ona ters ters baktım. "Köpekler değil."

"Kölelerin beyzbol sopaları var. Renfield'ların saldırı tüfekleri, el bombaları ve vücut zırhları var."

"anasını."

Bob rafından bana baktı. "Awww. Izzumlar eski makineli tüfeklerden korkuyor mu?"

Ters ters baktım ve kafatasına bir kalem fırlattım. "Belki Murphy bunu Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmadan yapmanın bir yolunu bulabilir. Bu arada, konu değişikliği geliyor. Senin fikrine ihtiyacım var."

"Elbette," dedi Bob. "Vur bana."

Ona entropi lanetinden ve bunun arkasında kimin olduğunu düşündüğümde bahsettim. "Ritüel büyü," diye onayladı Bob. "Daha çok amatörler."

"Bugünlerde ayinsel lanetlere kim sponsor oluyor?" Ben sordum.

"Şey. Teoride, pek çok Güç. Pratikte ise çoğu hakkındaki yazılar Konsey, Venatori ya da bir başkası tarafından toplanmış durumda.

doğüstü bir güçle. Ya da yok edildi. Tüm detayları hatırlamam biraz zaman alabilir."

"Neden?" Ben sordum.

Bob, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi daha yumuşak bir sesle, "Çünkü elimde altı yüz yıllık anılar var ve çok yorgunum," dedi. "Ama ölüm lanetini destekleyen kişinin pek de dost canlısı olmadığından emin olabilirsiniz."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," dedim. "Hey, Bob."

"Hmm?"

"Bilmiyorum, belki yirmi ya da otuz yıl sürececek bir tür büyü yapmak mümkün mü?"

"Tabii, yeterince para harcarsan," dedi Bob. "Ya da duygusal bir aile budalasıysanız."

"Duygusal mı? Nasıl yani?"

"Büyüyü belirli malzemelere bağlayabilirsiniz, değil mi? Bunların çoğu çok pahalı. Ya da patlatma çubuğunda falan kullandığın gibi ucuz olanlardan yaparsın, arada bir yenilersin." Kafatasının gözleri hızla kararıyordu. "Ama bunu bir insana bağlayabileceğin zamanlar da var."

"Bu mümkün değil," dedim.

"Senin için değil," dedi Bob. "Kan bağı olmalı. Ortak kan, bu tür şeyler. Belki bir çocuğun olursa. Ama sanırım bunun için bir kız arkadaşına ihtiyacın var."

Elimi saçlarımın arasında gezdirip düşündüm. "Peki şekilde yaparsan büyü kalıcı mı oluyor? O kadar uzun süre bile mi?"

"Elbette," dedi Bob. "Büyüyü bağladığınız kişi hayatta olduğu sürece. Büyünün yavaşlamasını önlemek için onlardan biraz enerji almak gerekir. Bu yüzden duyduğunuz tüm kötü lanetler genellikle bir yerlerde bir aileyi içerir."

"Mesela," dedim, "annem birisini lanetlemiş olabilir. Ve ben hayatta olduğum sürece, bu hala geçerli olurdu."

"Aynen öyle. Ya da şu loup-garou denen adam gibi. Kendi soyu laneti beslemeye devam ediyor." Kafatasının ağzı bir esnemeyle açıldı. "Başka bir şey var mı?"

Haritayı aldım ve cebime soktum. Bob kaynaklarının sonuna gelmişti ve benim kaybedecek zamanım yoktu. Bu işi tek başıma bitirmek zorundaydım. "Biraz dinlen ve neler hatırlayabildiğine bak," dedim. "Polisler gelmeden buradan gitmeliyim." Taburemden kalkmaya başladım ve vücudumdaki her kas

Vücudum tekrar hareket etmekten şikayetçiydi. Yüzümü buruşturdum ve "Ağrı kesici. Kesinlikle ağrı kesiciye de ihtiyacım var."

Bob, "Şans, Harry," diye mırıldandı ve kafatasının göz çukurlarındaki parıldayan turuncu ışıklar tamamen söndü.

Laboratuvardan çıkarken vücudum ağrıyordu. Aslında tüm bu pratik sayesinde ağrı konusunda oldukça iyi olmaya başlamıştım. Acıyı görmezden gelebiliyordum. Görmezden gelme konusunda bir yeteneğim vardı. Bu yetenek hayatın sert dersleri ve Justin DuMorne'un daha da sert dersleriyle geliştirilmişti. Ama yine de, rahatsızlığın bedeli ağırdı. Yatağım pek lüks sayılmazdı ama kapıya doğru giderken önünden geçtiğimde öyle görünüyordu.

Anahtarlarım elimde, çantam bir omzumdaydı ki kapının yanındaki loş köşeden bir tıkırtı . Durakladım ve bir an sonra büyücü asam seğirdi, tekrar tıkırdadı. Titredi ve seğirdi, duvara ve yere çarparak kesik kesik sesler çıkardı, bu sesler anlamsız olamayacak kadar ritmikti.

"Eh," diye mırıldandım. "Zamanı gelmişti."

Asamı elime aldım, bir ucunu sertçe yere vurdum ve dikkatimi uzun tahta parçasına . Onun içinden aşağıya, altındaki toprağın sabit, ağır gücüne uzandım ve sonra taşla kendi kısa ritmimi vurdum. Asam hareketsiz kaldı, sonra elimde iki kez keskin bir şekilde titredi. Bay için yiyecek ve içecek hazırladım, evden çıktım ve dairemi arkamdan kilitledim, sonra da etrafındaki koruyucu enerji kordonlarını mühürledim.

Merdivenleri çıktığımda, Büyük Buhran'dan kalma hırpalanmış ve sert görünümlü ağır bir Ford kamyon pansiyonun yanındaki çakıllı otoparka girdi ve çatırdayarak durdu. Missouri plakalıydı. Kasanın arkasındaki silah rafının üst gözünde çift namlulu eski bir av tüfeği, onun altındaki gözde de kalın, güdük, eski bir büyücü asası duruyordu.

Şoför frene bastı ve aracın durmasına izin vermeden kapıyı açtı. Yaşlı ama dinçti; kısa boylu, tıknaz adamdı, üzerinde tulum, ağır iş botları ve pazen gömlek vardı. Parmak eklemleri yaralı geniş elleri vardı ve her işaret parmağında sade bir çelik yüzük takıyordu. Güneşten sertleşmiş kafa derisinin etrafında birkaç beyaz saç teli uçuşuyordu. Koyu renk gözleri vardı, yüzünde ciddi bir kızgınlık ifadesi vardı ve beni görünce homurdandı. "Hey, Hoss. On mil boyunca kötü görünüyorsun-"

"Klişeler," diye araya girdim gülümseyerek. Yaşlı adam sessiz bir kahkaha attı ve bana elini uzattı. Elini sıktım ve kendimi adamın bariz yaşına inat nasırlı gücünü yeni yeni takdir ederken buldum. "Sizi gördüğüme sevindim efendim. Kendimi biraz bunalmış hissetmeye başlamıştım."

Beyaz Konsey'in kıdemli üyesi, bir zamanlar mentorum olan ve duyduğuma göre çok güçlü bir büyücü olan Ebenezar McCoy boştaki eliyle pazularıma vurdu. "Sen, boyundan büyük işlere mi kalkıştın? Sanki ne zaman kaçman gerektiğini bilemeyecek kadar inatçısın."

"Yola iyi olur," dedim ona. "Polis birazdan gelir."

Kaşları ama başını salladı ve "Atlayın," dedi.

Kamyonete bindim ve asamı Ebenezar'ınkiyle birlikte silahlığa yerleştirdim. Yaşlı adamın asası benimkinden daha kısa ve kalındı, ama üzerindeki oyma işaretler ve for- mulalar fark edilir derecede benzerdi ve ahşabın dokusu ve rengi aynıydı. İkisi de Ebenezar'ın Ozarks'taki topraklarında yıldırımla yaralanmış aynı ağaçtan gelmişti. Ebenezar kamyonu çalıştırırken kapıyı kapatıp bir an için gözlerimi .

"Mors alfaben paslanmış," dedi birkaç dakika sonra. "Asamda 'kelebekler' diye yazmışsınız gibi geldi. "

"Yaptım," dedim. "Kara Saray vampirleri. Sadece biraz kısalttım."

Ebenezar tsked. "Klampirler. Siz sorunu da bu.

Tüm kelimeleri kısaltıyorum."

"Çok fazla kısaltma mı var?"

Ben sordum. "Ayuh."

"Peki o zaman," dedim. "Bana cevap vermek için zaman ayırdığınıza sevindim. QT' kalması gereken bir sorunum var ama hızla FUBAR'a gidiyor. UPS yerine AT&T aracılığıyla LD'yi aradığım için üzgünüm ama bir an önce yardımınıza ihtiyacım vardı. Umarım sorun olmaz."

Ebenezar homurdandı, bana yan gözle baktı ve "Beni kışına tekmeyi basmak zorunda bırakma" dedi.

"Hayır, efendim," dedim.

"Black Court," dedi. "Kim?"

"Mavra. Onu tanıyor musun?"

"Biliyorum," dedi, zamiri hafifçe vurgulayarak. "Bir keresinde Venatori'de bir arkadaşımı öldürmüştü. Gardiyanların dosyalarında da vardı. Karanlık büyücülük konusunda biraz yetenekli olduğundan şüpheleniyorlar ve onun çok tehlikeli olduğunu düşünüyorlar."

"Bu biraz beceriden daha fazlası,"

dedim. Yaşlı adam kaşlarını çatı.

"Öyle mi?"

"Evet. Onu etrafa ham güç saçarken ve şimdiye kadar gördüğüm en iyi perdeyi takarken gördüm. Ayrıca dalkavuklarıyla uzun menzilli zihinsel iletişim kurduğunu da gördüm."

Yaşlı adam kaşlarını çattı. "Bu birazdan da fazla."

"Uh-huh. Beni vurmaya çalışıyor. Sadece, bilirsin, silahsız." Ebenezar kaşlarını çattı ama başını salladı. "O karmaşayı Kadife'de tutuyor

Oda size karşı mı?"

"Buradan öyle görünüyor," dedim. "Bana iki yumruk attı. Ama nerede yattığını buldum ve üçe ulaşmadan önce onu yere sermek istiyorum."

"Mantıklı," dedi. "Planın nedir?" "Yardım aldım. Murphy-"

"Polis kız mı?" diye araya girdi.

"Tanrım, ona kız deme," dedim. "En azından yüzüne karşı. Evet, o ve Kincaid adında bir paralı asker."

"hiç duymadım," dedi Ebenezar.

"Arşiv için çalışıyor," dedim. "Ve vampirleri öldürmekte iyidir. O ikisiyle birlikte içeri gireceğim ama bizi acilen dışarı çıkaracak birine ihtiyacımız var."

"Ben senin şoförünüm, ha?" diye düşündü. "Ve sanırım Mavra'nın gücünü kilitleyecek birini istiyorsun, eğer o kadar büyüye erişimi varsa."

"Hiç aklıma gelmemişti, gerçekten," diye yalan söyledim. "Ama canın sıkıldıysa ve arabayı çalışır halde tutarken vakit geçirmek için bunu yapmak istiyorsan, benim için sorun değil."

Yaşlı adamın dişleri kurt gibi bir gülümsemeyle parladı. "Bunu aklımda tutacağım, Hoss."

"Yine de kanal olarak kullanabileceğim bir şeyim yok," dedim. "Saç ya da kan ya da başka bir şey olmadan onu hedefleyebilecek misin?"

"Evet," dedi Ebenezar. Bunu nasıl yapacağını detaylandırmadı. "Gerçi onu bir hiç haline getirebileceğimden şüpheliyim. Büyük bir iş yapmasını engelleyebilirim ama içinde can sıkıcı olmaya yetecek kadar kalmış olabilir."

"Alabileceğimi alırım," dedim. "Ama hemen harekete geçmeliyiz. Şimdiden birkaç kişiyi kaçırdı."

Ebenezar rahat bir ses tonuyla, "Vampirler böyledir," dedi ama gözlerinin nasıl kısıldığını gördüm. O da Mavra gibi canavarları benim kadar umursamıyordu. Onu öpebilirdim.

"Teşekkür ederim."

Başını iki yana salladı. "Peki ya ölüm laneti?"

Gözlerimi kırptım.

"Bunu düşünmüştün, değil mi?" diye sordu.

"Ne ölüm laneti?" Kekeledim.

"Aklını kullan evlat," dedi Ebenezer. "Eğer bir büyücünün gücüne sahipse, yere düştüğünde sana bir ölüm laneti yapabilir."

"Oh, ama," diye mırıldandım. "Bu hiç adil değil. O *zaten* ölü."

"Bunu düşünmemiştin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Gerçi yapmalıydım. Birkaç gündür her yönden üzerime gelen ölümden kaçmakla meşguldüm. Düşünmeye ayıracak bir saniyem bile yok. Çok az zamanımız var."

Homurdandı. "Peki nereye gidiyoruz?"

Yoldan geçen bir bankanın reklam panosundan saati kontrol ettim. "Piknik."

Bölüm 28

Küçük bir orduya benzeyen bir grup Wolf Lake Park'ın bir bölümünü işgal etmiş ve burayı Tanrı ve Murphy Klanı adına ele geçirmişti. Arabalar yakındaki küçük park alanını doldurmuş ve en yakın şeridi her iki yönde de yüz metre boyunca sıralamıştı. Yaz bir kez olsun yağmur konusunda cömert davranmıştı ve parktaki tüm ağaçlar o kadar parlak sonbahar renklerine bürünmüştü ki kirpiklerim görüşümü bulanıklaştırana kadar gözlerimi kısıtığım da neredeyse alev almış gibi görünüyorlardı.

Parkta birkaç çardak masa ve bol miktarda yiyeceklerle doldurulmuştu ve yanlarında bir çift portatif çardak, ızgaralarını yakmış ve et pişiren belki bir düzine insana gölge sağlıyordu. Birkaç farklı yerden müzik çalıyordu, çeşitli şarkıların ritimleri birbirine karışıyordu ve belli ki birileri jeneratör getirmişti, çünkü çimlerin üzerine devasa bir televizyon kurulmuştu ve etrafında bir düzine adam toplanmış, yüksek sesle konuşuyor, gülüyor ve bir üniversite futbol maçı gibi görünen bir şey hakkında tartışıyorlardı.

Ayrıca bir çift voleybol filesi, bir badminton ağı ve yerel havaalanlarındaki radarları bozmaya yetecek kadar frizbi de etrafta uçuşuyordu. Devasa, şişme bir kale, içinde bir düzine çocuk zıplarken, duvarlara ve birbirlerine eşit miktarda coşkuyla çarparken dramatik bir şekilde . Her yerde sürüler halinde koşuşturan başka çocuklar ve neşeye yarıyan ve yiyecekleri varmış gibi görünen herkesten yiyecek dilenen bir düzine köpek olmalıydı. Hava kömür, mesquite ve böcek kovucu gibi kokuyordu ve mutlu konuşmalarla uğulduyordu.

Bir dakika orada durup şenlikleri izledim. Birkaç yüz kişilik bir kalabalığın içinde Murphy'yi fark etmek kolay değildi. Metodik olmaya çalıştım, bakışlarımla alanı soldan sağa taradım. Murphy'yi göremedim ama orada dururken, siyah deri pardösü giymiş, bir buçuk metreden uzun, yara bere içindeki bir adamın Murphy pikniğindeki kalabalığa pek de uyum sağlamadığı aklıma geldi. Televizyonun etrafındaki adamlardan birkaçı beni öyle bir dikkatle süzmüşlerdi ki, onların kanun adamı olduklarını düşündüm.

Bir omzunda beyaz bir strafor soğutucuyla yürüyen başka bir adam televizyondaki adamları fark etti ve bakışlarını bana doğru çevirdi. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve boyu ortalamanın bir ya da iki santim üzerindeydi. Kahverengi saçları kısa kesilmişti, keçi sakalı da düzgünce kırpılmıştı. Tehlikeli erkeklerin geliştirdiği türden bir yapısı vardı - devasa, güzel kaslar değil, ama zayıf

Hız ve dayanıklılığın yanı sıra gücü de gösterirdi. Ve o bir polisti. Bunu nasıl anladığımı sormayın - sadece kendini tutuşundan, etrafını takip edişinden anladığım bir şeydi.

Hemen rotasını değiştirdi, bana doğru yürüdü ve "Hey, oradaki" dedi.

"Hey," dedim.

Ses tonu açıkça dostçaydı ama içindeki kuşkunun tadını alabiliyordum.

"Burada ne aradığınızı sormamın var mı?"

Bu saçmalık için zamanım yoktu. "Evet."

Sahte samimiyetini bir kenara bıraktı. "Dinle dostum. Bu bir aile buluşması. Belki de parkın başka bir yerinde dikilip etrafı kolaçan edebilir."

"Özgür ülke," dedim. "Halka açık park."

"Murphy ailesi tarafından o gün için rezerve edildi," dedi. "Bak dostum, çocukları korkutuyorsun. Yürü."

"Yoksa polisi mi ararsın?" diye sordum.

Soğutucuyu yere bıraktı ve bana doğru yaklaştı, enayi bir yumruktan kaçınmak için sadece yeterince uzakta. O da rahatlamış görünüyordu. Ne yaptığını biliyordu. "Sana bir iyilik yapıp önce ambulansı arayacağım."

Bu sırada futbol taraftarlarının daha fazla ilgisini çekmeye başlamıştık. Onu biraz daha zorlamak isteyecek kadar sinirlenmişim ama bunun bir anlamı yoktu. Ailedeki polislerin bugün izinli olduğunu varsayıyordum, ama eğer ayağa kalkarsam birileri Emma'nın ölümünü . Bu da nezarethaneye tıkilip ölmek için iyi bir yoldu.

Adam bana güvenle bakıyordu, her ne kadar kafam ve omuzlarım ondan önde olsa ve ondan kırk elli kilo daha ağır olsam da. Eğer bir şey olursa, bir ton yardım alacağını biliyordu.

Güzel bir duygu olmalı.

Teslim olmak için bir elimi kaldırdım. "Ben giderim. Kar- rin Murphy ile biraz konuşmam gerekiyor. İşle ilgili."

Yüz ifadesi hızla gizlenen bir şaşkınlıkla titredi. "Ah." Etrafına bakındı. "Şurada," dedi. "Futbol maçını yönetiyor."

"Teşekkürler."

"Elbette," dedi adam. "Biliyor musun, biraz daha kibar olsan ölmezsin."

"Neden riske girelim ki?" diye mırıldandım ve ona sırtımı dönüp derme çatma futbol sahasına doğru ilerledim. Oyun aletleri için çok büyük, sivilceler içinse çok küçük olan bir grup çocuk, bir tür futbol topuyla oynuyordu.

birkaç anaç tip bakarken bolca coşku olarak yorumlanabilir. Ama ben Murphy'yi görmedim.

Geri dönüp başka bir tarama yapmaya başladım. Bu gidişle birinden yol tarifi istemek zorunda .

"Harry?" Murphy'nin sesi arkamdan seslendi.

Arkamı döndüm. Çenem düştü. Çocuklardan hiçbiri futbol topunu açıkta kalan küçük dilime atmadığı için şanslıydım. "Elbise giymişsin." diye kekelemem bir dakika sürdü.

Bana doğru baktı. Murphy kimsenin tanımına göre *zayıf* ya da *narin* sayılmazdı ama bir jimnastikçinin yapısına sahipti - sert, esnek ve güçlü. Genel olarak konuşmak gerekirse, beş sıfır, yüz sıfır ve kadın olmak iş hayatını pek de hoş kılmamıştı, buna Özel Soruşturmalar'ın başına getirilmesi de dahildi; bu görev Bastille'e sürülmek ya da belki karıncalar için dışarıda bırakılmakla eşdeğer bir kariyerdi.

Murphy yeni işinde çok başarılı olmuştu, onu oraya getirenlerin üzülmesine neden olacak kadar. Kısmen, Chicago'daki tek profesyonel büyücünün hizmetini aldığı için. Ama aynı zamanda işinde çok iyi olduğu için. Sadakat aşlamayı, de-ektiplerinin becerilerini etkili bir şekilde değerlendirmeyi ve kullanmayı ve hem şirketimde hem de şirket dışında oldukça korkunç zamanlarda herkesi bir arada tutmayı başarmıştı. Zeki, sert, kendini işine adanmış ve bir polis biriminin ideal liderinde olması gereken her şeye sahip biriydi.

Erkekler hariç. Hâlâ bir erkekler kulübü olan bir meslekte.

Sonuç olarak, Murphy erkek egosuna bir dizi uyum sağlamıştı. Ödüllü bir nişancıydı, dövüş sanatları turnuvalarında payına fazlasını almıştı ve çoğu polislerle, polislerin arasında ve etrafında olmak üzere vahşice antrenman yapmaya devam ediyordu. Departmanda Murphy'nin en kötü adamları göğüs göğüse fiziksel acının yeni manzaralarıyla tanıştırdı ve tanıştıramayacağı konusunda herhangi bir sorusu olan kimse yoktu ve loup-garou ile savaştan sağ kurtulan hiç kimse onun ateşli silahlarla olan becerisinden veya cesaretinden bir daha şüphe duymayacaktı. Ama Murphy olarak, fazladan yol kat etti. Saçlarını sevdiğinden kısa kestirirdi ve neredeyse tamamen makyajsız ya da süssüz olurdu. İşlevsel giyinirdi -asla pejmürde değil, ama neredeyse her zaman çok ince ve pratikti- ve asla ama asla elbise giymezdi.

Bu uzun, dolgun ve sarıydı. Ve çiçekleri vardı. Oldukça güzel ve tamamen yanlış görünüyordu. Sadece yanlış. Murphy bir elbise içinde. Dünyam tersine dönmüştü.

"Bu şeylerden nefret ediyorum," diye yakındı. Aşağı baktı, eteğini fırçaladı ve biraz ileri geri salladı. "Her zaman öyleydim."

"Vay canına. O zaman neden giyiyorsun?"

"Annem benim için yaptı." Murphy iç çekti. "Ben de düşündüm , bilirsin, belki beni içinde görmek onu mutlu eder." Boynundan bir düdük çıkardı, çocuklardan birini hakemliğe terfi ettirdi ve yürümeye başladı. Ben de onun yanına düştüm.

"Onları bulmuşsun," dedi.

"Evet. Şoförümüz geldi. Şoförümüz burada ve yaklaşık yirmi dakika önce Kincaid'i aradım. Donanımı yakınlarda bir yerde bizi bekliyor olacak." Derin bir nefes aldım. "Ve acele etmemiz gerekiyor."

"Neden?" diye sordu.

"Kolluk kuvvetlerindeki kardeşlerinizin benimle uzun bir konuşma yapmak isteyeceklerinden oldukça eminim. Birkaç hesabı kapatana kadar bunu yapmamalarını tercih ederim." Ona Emma'nın cinayetinin kısa bir özetini yaptım.

"Tanrım," dedi. Birkaç adım sonra ekledi, "En azından bu sefer ilk senden duydum. Arabada yedek kıyafetlerim var. Başka ne bilmem gerekiyor?"

"Yolda anlatırım," dedim.

"Doğru," dedi. "Bak, anneme gitmeden önce onu görmeye geleceğime söz verdim. Kız kardeşim benimle bir şey konuşmak istedi. İki dakika."

"Elbette," dedim ve pavyonlardan birine doğru yöneldik. "Büyük bir aileniz var. Kaç kişisiniz?"

"Son baktığımda birkaç yüz vardı," dedi. "Orada, beyaz bluzlu olan. O annem. Dar giysili kız... her şey benim küçük kız kardeşim, Li- sa."

"Küçük kardeşin bacakları çok güzel," dedim. "Ama o şortlar biraz sıkıyor olmalı."

Murphy, "Giysiler kanın beynine ulaşmasını engelliyor," dedi. "En azından benim teorim bu." Gülümseyerek çardağın altına girdi ve "Merhaba anne!" dedi.

Murphy'nin annesi kızından daha uzundu ama yaşla, makarnayla ve rahat bir yaşamla gelen o anne dolgunluğuna sahipti. Saçları koyu sarıydı, gizlemek için hiç çaba sarf etmediği grilerle doluydu ve yeşim taşından bir tarakla yüzünden uzakta tutuluyordu. Üzerinde beyaz bir bluz, çiçek desenli bir etek ve renkli güneş gözlükleri vardı. Arkasını dönüp yüzüne baktı

Biz yürürken Murphy'nin yüzü bir an için aydınlandı. "Karrin," dedi, sesi sıcak ve temkinliydi.

Murphy annesine doğru yürürken ellerini uzattı ve ikisi el ele tutuşup kucaklaştı. Bu harekette ritüel, resmiyet ve pek de hoş olmayan duygusal alt akımlara işaret eden bir tür sertlik vardı. İleri geri birkaç kelime konuştular ve onlar konuşurken ben garip bir şey fark ettim. İçeri girdiğimizde pavyonun altında en az bir düzine insan vardı ama çoğu uzaklaşmıştı. Aslında pavyonun etrafında giderek genişleyen bir açık alan çemberi oluşmuştu.

Murphy de bunu kaçırmadı. Bana baktı ve ben de ona kaşlarımı çattım. Bir omzunu hafifçe silkti ve annesiyle konuşmaya devam etti.

Bir dakika sonra sadece beş kişi yirmi ya da otuz metre içindeydi: ben, Murphy, annesi, küçük kız kardeşi, Lisa ve kucağına uzandığı adam. Soğutucusu adam. Murphy ve benim arkamdaydılar ve Murphy ile annesini tamamen görmezden gelmeden onlara bakabilmek için vücudumu yarıya kadar çevirdim.

Lisa bana Murphy'yi hatırlatıyordu, eğer Murphy savaşçı bir prenses değil de östrojen bir prenses olsaydı. Sarı saçlar, açık ten, kalkık bir burun ve peygamber çiçeği mavisi gözler. Üzerinde Chicago Bulls takımının logosu göğsüne kadar uzanan kırmızı bir bebek tişörtü vardı. Şortu bir zamanlar blue jean'di, ama tayt kıskançlığı yüzünden kötü bir duruma düşmüştü. Parmak arası terlik giymiş ve Murphy'nin bahsettiği nişanlısı olduğunu tahmin ettiğim adamın kucağına otururken boyalı ayak parmaklarından sarkıtmıştı.

Lisa ile büyük bir tezat oluşturunuyordu. Bir kere ondan biraz daha yaşlıydı. İki katı falan değildi ama kesinlikle yaşlıydı. Yüzünde herhangi bir ifade olmamasına dikkat ediyordu ve bu bana bir şey hakkında endişelendiğini düşündürdü.

"Anne," diyordu Murphy. "Bu arkadaşım Harry. Harry, bu da annem Marion."

Murphy Anne'ye en iyi gülümsememi takındım ve bir adım öne çıkarak ona elimi uzattım. "Memnun oldum, hanımefendi."

Elimi sıktı ve bana hesapçı bir bakış attı. Tutuşu bana Murphy'ninkini hatırlattı; elleri küçük, güçlü ve çalışmaktan sertleşmişti. "Teşekkür ederim, Harry."

"Bu da benim küçük kardeşim Lisa," dedi Murphy, ilk kez yüzünü ona dönerek. "Lisa, bu-" Murphy dondu kaldı, sözleri boğuk bir solukta .

"Rich," dedi bir saniye sonra, sesi duygu seliyle titriyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Lisa'ya bir şeyler mırıldandı. Kız kucağından kaydı ve adam yavaşça ayağa kalktı. "Merhaba, Karrin. İyi görünüyorsun."

"Seni sefil orospu çocuğu," diye tükürdü Murphy. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Karrin," diye tersledi Murphy'nin annesi. "Burada o tür bir dilin yeri yok."

"Oh, lütfen!" Lisa ağladı.

Rich, "Buna katlanmak zorunda değilim, Karrin," diye .

Murphy ellerini yumruk yaptı.

"Durun, durun, millet," dedim. Kendimi intihara meyilli hissediyor olmalıydım, çünkü bir adım öne ve kendimi öfkeli bakışların oluşturduğu çemberin ortasına yerleştirdim. "Hadi ama çocuklar. En azından kavga başlamadan önce herkesle tanışmama izin verin, böylece kimden kaçacağımı bilirim."

Bir saniyelik ağır bir sessizlik oldu ve sonra Rich sessiz bir kahkaha attı ve sandalyesine geri çöktü. Lisa kollarını kavuşturdu. Murphy biraz gerildi ama bu onun için iyiye işaretti. Birinin kışına tekmeyi basmak üzereyken duruşu her zaman o ölümcül rahatlığa bürünürdü.

Anne Murphy yüksek sesle, "Teşekkür ederim Harry," dedi. Elinde hamburger dolu bir kâğıt tabakla geldi ve bana . "Burada başka bir yetişkinin daha olduğunu bilmek güzel. Neden herkesi tanıştırmıyoruz Karrin?"

Burgeri kontrol ettim. İçinde peynir hariç her şey vardı. Tam sevdiğim gibi. Mama Murphy'den oldukça etkilenmişim. Ayrıca açlıktan ölüyordum. Daha fazla bonus puan.

Murphy yanıma geldi. "Pekâlâ. Tanıştırıyım. Harry, bu benim küçük kardeşim Lisa." Adama hançer gibi baktı. "Bu da Rich. İkinci kocam."

Yüce Tanrım.

Murphy annesinden kız kardeşine ve Rich'e baktı. "Bir süredir konuşmadığımızı biliyorum anne. O yüzden arayı kapatalım. Neden Lisa'nın eski kocamla nişanlandığını ve hiçbirinizin bana *söyleme* zahmetine bile girmediğini konuşarak başlamıyoruz?"

Lisa çenesini kaldırdı. "Bir erkeğin seninle kalmasını sağlayamayacak kadar kaltak olman benim suçum değil. Rich gerçek bir kadın istiyordu, bu yüzden artık onunla birlikte değilsin. Ve sana söylemedim çünkü bu seni hiç ilgilendirmezdi."

"Lisa," diye azarladı Anne Murphy. "Bu bir hanımefendinin kullanacağı kullan türden bir dil değil. ır."

"Ve bunlar bir hanımefendinin giyeceği türden kıyafetler değil," dedi Murphy. sesi tart. "Bir fahişe gibi de konuşabilir." "Karrin!" Anne

Murphy itiraz etti, sesi şok olmuştu.

Bunun için de zaman yoktu. Murphy'nin yanına yaklaştım ve Rich'e yarı umutsuz bir bakış attım.

"Ohhhhh-tamam," dedi Rich. Sandalyesinden kalktı ve bir kolunu Lisa'nın omuzlarına doladı. "Bu hiç iyi değil. Haydi bebeğim. Sakinleşene kadar yürüyüş yapma zamanı. Gidip bir bira bulalım."

"Murph," dedim. Kulağına doğru mırıldanacak kadar eğildim, "Unutma. Zaman yok."

Murphy kollarını kavuşturdu, yüzünde pişmanlık ifadesi yoktu ama en azından kız kardeşinden uzaklaştı. Rich ve Murphy Spice diğer pavyona doğru yürüdüler.

Anne Murphy onların gitmesini bekledikten sonra bizimle yüzleşti ve kaşlarını çatarak onaylamadığını belli etti. "Tanrı aşkına, Karrin. Artık çocuk değilsiniz."

Patlama önlendi, en azından şimdilik. Hamburgeri yeme fırsatını değerlendirdim.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bu kadar güzel yemek için Murphy'yle evlenirdim. Sırf bayramlarda annesinin yemekleri için.

"Buna inanamıyorum," dedi Murphy. "Zengin. New Orleans'ta çalıştığını sanıyordum."

"Öyle," dedi Mama Murphy. "Lisa Mardi Gras için gitti. Görünüşe göre onu tutuklamak zorunda kalmış."

"Anne," diye itiraz etti Murphy. "Onun Mardi Gras'a gitmesine izin mi verdin? Mezuniyet balosuna gitmek için evden gizlice kaçmak zorunda kaldım."

Anne Murphy içini çekti. "Karrin, sen en büyük çocuksun. O ise genç. Bütün ebeveynler zamanla biraz daha rahatlar."

"Görünüşe göre," dedi Murphy, sesi sertti, "reşit olmayan birine alkol sağlamak gibi yanlışlara göz yummak da buna dahil. Gelecek aya kadar bira içmek için yaşı tutmuyor."

"Her zaman ilgili, değil mi?" dedi Anne Murphy.

"Bunun işle bir ilgisi yok," diye karşılık verdi Murphy. "Anne, adam onun iki katı yaşında. Bunu nasıl yaparsın?"

Neredeyse ilahi olan hamburgerden yedim ve başımı eğdim ve bunu yaptığım için kendimi akıllı hissettim.

"Her şeyden önce, canım, bu bana bağlı değil. Bu kız kardeşinin hayatı. Ve onun iki katı yaşında değil. Daha kötü şeyler de oldu." İçini çekti. "Hepimiz seninle konuşması gerekenin Lisa olduğunu düşündük ama seninle yüzleşmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"O yüreksiz küçük bir fahişe demek istiyorsun."

"Bu kadarı yeterli genç bayan," dedi Anne Murphy, sesi sıcak ve çelik gibi çatlayarak. "Kız kardeşin onu gerçekten seven bir adam buldu. Bu konuda tam olarak emin olmayabilirim ama o kendi seçimlerini yapabilecek yaşta. Ayrıca Rich'i her zaman ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diye homurdandı Murphy. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" "Pekâlâ."

"Çocuklar nerede?"

Anne Murphy gözlerini devirdi ve çimlerin üzerindeki büyük tele-evizyonun etrafındaki gruba başıyla etti. "Orada bir yerde. Dinlerseniz bağırıklarını duyabilirsiniz."

Murphy homurdandı. "Rich'in de maçı izlememesine şaşırdım." "Karrin, ona hâlâ kızgın olduğunu biliyorum. Ama bu adamın suçu değil. bir aile kurmak istediğini söyledi."

"Bu sadece bir gerekçeydi anne," dedi Murphy. "İstediği şey evde kalmamdı, böylece onu işte kötü göstermeyecektim."

"Hâlâ böyle düşündüğün için üzgünüm," diye cevap verdi Anne Murphy. "Ama onu aldatıyorsun. Kendi başına bir aile kurabilecek gibi değil. Bunu onunla birlikte yapmaya istekli bir kadın istiyordu. Siz bunu istemediğinizi açıkça belirttiniz."

"Çünkü yaptığım işten vazgeçmek istemedim."

Anne Murphy, "Ailede babanın dualarını üstlenen başka insanlar da var," dedi, sesi sertti. "Senin bunu yapmana gerek yok."

"Polis olmamın nedeni bu değil."

Anne Murphy başını salladı ve içini çekti. "Karrin. Kardeşlerinin hepsi askerlik yapıyor. Yuva kurmak için acele etmiyorlar. Sana hayatınla ilgili ne yapman gerektiğini söylemek istemiyorum."

Murphy homurdandı.

"-ama hala yeterince genç ve güçlüyken torunlarımı kucağıma alma şansına sahip olmak istiyorum. Rich yuva kurmak istiyor ve kız kardeşin de bunu birlikte yapacağı kadın olmak istiyor. Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Onları ziyaret etmek için her ay New Orleans'a uçtuğunu göremiyorum."

"Tabii ki hayır canım," diye cevap verdi Anne Murphy. "Benim o kadar param yok. Bu yüzden buraya yerleşecekler."

Murphy'nin ağzı açık kaldı.

"Rich çoktan tayinini istedi ve onaylandı. Illinois'deki FBI ofisinde çalışacak."

"Buna *inanamıyorum*," diye Murphy. "Kendi kız kardeşim. Burada. Rich ile birlikte."

"Ve sen bunu yüzüme vurmaya devam edeceksin."

"Her şey seninle ilgili değil, Karrin," dedi annesi, sesi ilkeldi. "Eminim bu konuda hepimiz yetişkin gibi davranabiliriz."

"Ama o benim *eski kocam*."

Murphy'nin annesi, "*Boşandığın* kişi," diye cevap verdi. Ama bu sert sözler nazik bir tonda söylenmişti. "Tanrı aşkına Karrin, onu istemediğini zaten açıkça belirtmiştin. Başkasının istemesi neden umurunda olsun ki?"

"Yok," diye itiraz etti Murphy. Belirsiz bir el salladı. "Ama Lisa sadece 'biri' değil. "

"Ah," dedi Anne Murphy.

Tam o sırada Murphy'nin cep telefonu çaldı. Kontrol etti, kaşlarını çattı ve "Affedersiniz" dedi. Sonra benden yirmi otuz adım uzaklaşarak güneş ışığına doğru yürüdü, başı telefona eğikti.

"Sanırım bu bir iş olacak," dedi Anne Murphy bana. "Sen özel dedektifsin, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Seni *Larry Fowler*'da gördüm." İçimi çektim.

"Evet."

"Stüdyosunu yıktığınız için size dava açtığı doğru mu?"

"Evet. Ve arabası. Avukat falan tutmak zorunda kaldım. Avukat, Fowler'ın adamının hukuk mahkemesinde bile dava açamayacağını söylüyor ama bu çok pahalı ve çok uzun sürüyor."

"Hukuk sistemi olabiliyor," diye kabul etti Anne Murphy. "Kızım seni aile kavgamızın içine sürüklediği için özür dilerim."

"Gönüllü oldum," dedim.

"Ve şimdi pişman ?"

Başımı salladım. "Kahretsin, hayır. O benim için birçok kez orada oldu, Bayan Murphy. İşinin ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında mısınız bilmiyorum. Özel soruşturmalarda karşılaştığı şeyler özellikle zor olabilir."

zor. Ve rahatsız edici. Kızınız hayat kurtarıyor. Eğer o orada olmasaydı şu anda ölmüş olacak insanlar var. Ben de onlardan biriyim."

Anne Murphy bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Özel Soruşturmalar kurulmadan önce, departman tüm bu vakaları rutin olarak On Üçüncü Bölge'deki kıdemli dedektiflere verirdi. Davalar kara kedi soruşturmaları olarak anılıyordu. Dedektifler de kara kedi olarak."

"Bunu bilmiyordum," dedim.

Başını salladı. "Kocam on iki yıl boyunca bir kara kediydi."

Kaşlarımı çattım. "Murphy bunu bana hiç söylemedi."

"Ona hiç söylemedim. Karrin de babasını hiç iyi tanımadı," dedi Anne Murphy. "Çoğu zaman uzaklardaydı. Ve o daha on bir yaşındayken öldü."

"Görev sırasında mı?"

Anne Murphy başını salladı. "İş onu etkiledi. Uzaklaştı ve çok fazla içmeye başladı. Ve bir gece masasında kendi canına kıydı." Bana döndü ve sesi yorgun ve hüzünlüydü, "Görüyorsun ya Harry, Collin'im bundan hiç bahsetmedi ama ben de herkes kadar satır aralarını okuyabiliyorum. Kızımın neyle karşı karşıya olduğunu biliyorum."

Bu bir an için aramızda havada asılı kaldı.

"O iyi biri," dedim. "Sadece yetenekli değil. İyi bir kalbi var Bayan Murphy. Hayatımı ona emanet etmeyi dünyadaki herkese tercih ederim. İş konusunda ona zorluk çıkarmanız hiç adil değil."

Anne Murphy'nin gözleri parlıyordu, ama biraz da üzgündü. "İşinden şikâyet ettiğimde beni korkunç gerçeklerden koruduğunu sanıyor, Harry, o da cevap olarak bazı şeyleri gizli tutuyor. Annesinin böyle tehlikeli şeylerden haberi bile olmadığını bilmek onu mutlu ediyor. Bunu ondan asla alamam."

Anne Murphy'ye kaşlarımı kaldırdım. Sonra gülümsedim. "Ne?" diye sordu.

"Bunu nereden çıkardığını anlıyorum," dedim.

Murphy bana döndü, yüzünde sert bir ifade vardı ve beni çağırdı. Yanına gittim.

"Ben Kincaid," dedi, sesini sıkı ve sessiz tutarak. "Size sığınakta olduğunu ve Kızıl Haç'ın geldiğini söylememi istedi."

"Ne? Cehennem çanları."

Başını salladı. " üç ayda bir barınağın bodrumunda kan bağışı kampanyası düzenliyorlar."

Kara Mahkeme'nin olduğu yerde. Tabutların, Renfield'ların ve kara tazıların olduğu yer. Mavra ve yavruları görölmelerine asla izin vermezlerdi. Kızıl Haç gönüllüleri bodruma girerlerse ölmüş sayılırlardı. "Oh, kahretsin."

"Arıyorum," dedi.

"Hayır," dedim telaşla. "Bunu yapamazsın."

"Kesinlikle yapamam," dedi. "İnsanlar tehlikede."

"Ve bu iş tırmanırda *daha fazla* tehlike altında olacaklar," dedim. "Kincaid'e söyle Kızıl Haç çalışanlarını oyalamaya çalışsın. Gönüllüler kendilerini ateş hattına atmadan hemen oraya gidip Ma- vra'yı vuracağız."

Murphy kaşlarını çatarak bana baktı, sesi biraz yükseldi. İnsanlar bize kaçamak bakışlar atmaya başladı. "Bana işimi nasıl yapacağımı söyleme."

"Bu senin işin *değil* Murph," dedim. "Sana her şeyi anlatacağımı söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Benim kararına güvenmeyi kabul ettiğini hatırlıyor musun? Bu konularda süvarileri çağırmayacağını söylemiştin?"

Yüz ifadesi daha da öfkeli bir hal aldı. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemeyecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"Bence şimdiden çok fazla heyecanlandın. Ve bu aile meselesinin doğru kararı vermenin önüne geçmesine izin veremezsin. Ölümlülerin bu işe karışması herkes için kötü olur Murph. Senin için kötü olur. SI için kötü. Günü kazanabilirsin, ama bu şeyler geri döndüğünde, halkın acı çekecek."

Bir an için beni boğacağını sandım. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

Yüzüne baktım ve gözlerimi kaçırıp kaçırmaması umurumda değildi. "Ne hakkında konuştuğunu bilen kişiyi dinlemeni *bekliyorum*. Benim sana güvendiğim gibi senin de bana güvenmeni bekliyorum Murph. Lanet telefona git ve Kincaid'e söylediklerimi anlat ve onunla nerede buluşacağını sor. Sonra da işimizi hallederiz."

Göz teması daha da yoğunlaştı ama Murphy ürperdi ve daha fazla derinleşmeden kesip attı. "Peki," dedi. "Yapacağım. Ama sonra bunun için kışına tekme basmayacağımı sanma. Şimdi telefonumu havaya uçurmadan geri çekil."

Yaptım, pavyona döndüm.

Anne Murphy bana spekülâtif bir şekilde baktı. "İş mi?" Başımı salladım.

"Oldukça iyi bir tartışmaydı," dedi.

Omuz silktim.

"GörünüŖe göre sen kazandın."

İçimi ve alaycı bir ifadeyle, "Ve bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim," dedim. "İkiniz de gidiyorsunuz o zaman?"

"Evet."

Anne Murphy bir süre benimle Murphy arasında gidip geldi ve sonra "Gitmeden önce sana bir hamburger daha getireyim" dedi.

Ona göz kırptım.

Murphy için ikinci bir hamburger de dahil olmak üzere yiyecekleri topladı ve kağıt tabakları bana uzattı. Kaşlarını çatarak ellerime, sonra yüzüme baktı ve "Kızıma bakar mısın?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi. Elbette yapacağım."

Mavi gözleri öfkeyle parladı ve şöyle dedi: "Sana bir parça pasta."

Bölüm 29

Murphy arabasından bir spor çantası aldı ve beni Ebe- nezar'ın kamyonetine kadar takip etti. Kamyona yaklaşık 20 metre kala durdu ve "Beni kandırıyorsun" dedi.

"Hadi ama," dedim. "Sorun çıkabilecek bir yere kendi arabanla mı gitmek istiyorsun? Acil durum ekiplerinin bunu görmesi iyi olur. Atla o zaman."

"Neyle , kömürle mi?"

Ebenazar kel kafasını pencereden dışarı çıkardı, kaşlarını çattı. "Hiçbir fikrim yok.

Çoğunlukla akşam yemeğini kendi başına avlaması için serbest bırakıyorum."

"Murph," dedim. "Bu Ebenazar McCoy. Ebenazar, bu Karrin Murphy."

"Sen," dedi Ebenazar onaylamadan. "göre çocuğa bir zor zamanlar."

Murphy kaşlarını çattı. "Sen de kimsin be?"

"Öğretmenim," dedim daha sakın bir sesle. "Bir arkadaş."

Bana , sonra dudaklarını büzdü. Tüfeği ya da kamyondaki personeli gözden kaçırmamıştı. "Yardım etmek için mi geliyorsun?"

"Çok yaşlı olduğumu düşünmediğin sürece, kızım," diye alaycı bir ses tonuyla konuştu.

"Ehliyetin var mı? Son zamanlarda Chicago sokaklarında araba kullandın mı?" Yaşlı büyücü kaşlarını çatarak ona baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Kenara çekil." Kekeledi. "Ne?"

" ben kullanıyorum," dedi. "O zaman çekil."

İçimi çektim. Ebenazar'a, " çekilseniz iyi olur efendim," dedim. "Acelelerimiz var."

Murphy'nin spor çantası yere düştü ve ağzı açık bir şekilde bana baktı.

"Ne?" Ben sordum.

"Efendim?" dedi, sesi kuşkuluydu. Ona kaşlarını çatarak baktım ve başımı eğdim.

Çantasını aldı, gözlerini birkaç kez kırıştırdı ve profesyonelce kibar bir ses tonuyla, "Sakıncası yoksa Bay McCoy, sokakları daha iyi biliyorum ve söz konusu olan hayatlar." dedi.

Ebenazar'ın kaşları küçük bir gülümsemeyle yarı yarıya çatılmıştı ama "Neyse. Zaten sokak tabelalarını göremeyecek kadar yaşıyım." Kapıyı açtı ve ilerlemeye başladı. "Bin, bin. Hadi, Hoss; seni bekleyecek vaktimiz yok."

Murphy kamyonun tepesine manyetik polis lambasını takacak kadar ileri gitmedi ama bizi Mavra'nın inine yakın bir otoparka büyük bir aceleyle götürdü. Eski şehrin sokaklarını gördüğüm herkes kadar iyi biliyordu ve kırmızı ışıklar, tek yönlü sokaklar ve geçiş hakkı gibi incelikleri neredeyse muhteşem bir endişesizlikle yeniden değerlendirdi. Ebenazar'ın eski kamyoneti ona yeterince oyunbaz bir şekilde ayak uydurdu, gerçi birkaç kez kafamı tavana çarparken buldum.

Murphy'ye yolda vampirlerin iniyle ilgili öğrendiklerimi anlattım.

Murphy başını salladı. "Lanet olsun. Beklediğim bu değildi. Bu kadar insanın ortasında bir şeyi alabileceklerini."

"Ben de," dedim. "Ama bu sadece daha geç değil, daha erken hareket etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Vampirler orada ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar çok rehinenin kanını akıtacaklar Renfield'larından birinin bir saldırı tüfeğiyle yayalara ateş açma riski o kadar artacak."

"Saldırı tüfekleri," dedi Murphy. "Ve rehineler. Tanrım, Harry, insanlar öl."

"Bu mümkün *değil*. Zaten ölüyorlar," diye cevap verdim. "En az üç boçktan öldü. Renfield'ların da ölmesi meselesi."

"Ya yanıyorsan?" Murphy dedi ki. "Çoktan ölmüş olabilecek ya da olmayabilecek insanlara karşı silahlarımı ateşleyerek saldırmamı mı bekliyorsunuz? Benim vatandaşları korumak gibi bir yükümlülüğüm var, onları kurban etmek gibi değil."

Kamyon ağır bir tümseğin üzerinden geçerken dişlerim birbirine çarptı. "Bunlar Kara Divan. Öldürürler ve bunu sık sık yaparlar. Sadece bu da değil, türlerini diğer tüm vampirlerden hızlı çoğaltabilirler. Eğer bir yuvanın izin verirse, birkaç gün içinde düzinelerce vampire sahip olabiliriz. İki hafta içinde yüzlercesi olabilir. Bir şeyler yapılmalı, hem de hemen."

Murphy başını salladı. "Ama bu kanunsuz bir iş olması gerektiği anlamına gelmez. Harry, bana olası bir neden bulmam için üç saat ver, ben de iki yüz mil içindeki tüm polisleri ve SWAT timlerini o yuvayı ele geçirmeye hazır hale getireyim."

"Ve onlara tam olarak ne söyleyeceksin?" Dedim. "Vampirlerle dolu bir bodrum kesmeyecek, bunu sen de biliyorsun. Ve eğer içeri at gözlüğüyle girerlerse, polisler öldürülecek."

"Peki ya bizsek?" Murphy sordu. "O zaman ne yapacağız? Kapıyı kırar, ayakta duran her şeyi vurur ve sonra da Uçan Van Helsing'lermişiz gibi mi yaparız? Dikkatli bir hedefe doğrudan , öldürülmek için dünyadaki en iyi yollardan biridir."

"O zaman bir şeyler ," dedim. "Bir plan yaparız."

Murphy, belli ki bu işin dışında kalmaya karar vermiş olan Ebenezar'ın yanından bana bir bakış fırlattı. "Bu Wal-Mart'ın misketlerle yaptığı plana benzemiyor, değil mi?"

"sana söylerim. Oraya gidelim ve önce öğrenip öğrenemeyeceğimize bakalım. Belki Kincaid'in elinde bir şeyler vardır."

"Evet," dedi Murphy pek umutlu olmadan. "Olabilir. Kincaid'in bizimle buluşacağı yer burası."

Hoş bir mahalle değildi. Belediye onlarca yıldır kentsel dönüşüm projeleri üzerinde çalışıyordu, ancak paranın aslan payı Cabrini Green gibi daha yüksek profilli, daha kötü şöhretli mahalleleri yeniden depolamaya gitmişti. Bu süre zarfında, sınırda olan birçok mahalle sürekli olarak aşındı ve kötü şöhretli mahalle tacını gasp etti. Gecekondu öldü. Çok yaşa varoş.

Daha kötülerini de görmüştüm ama çok değil. Yüksek binalar ve dar sokaklar güneş ışığının çoğunu . Üçüncü ya da dördüncü katın altındaki pencerelerin çoğu tahtalarla kapatılmıştı. Zemin kattaki ticari mülkler büyük ölçüde boştu. Rögarlar çöp ve diğer kentsel atıklarla tıkanmıştı, sokak lambalarının çoğu yanmıyordu ve her yere spreyci boyayla grafiti ve çete işaretleri yazılmıştı. Hava küf, çöp ve egzoz gibi kokuyordu. Mahalle sakinleri yürürken hızlı bir amaç, güven ve düz gözlerle hareket ediyor, vücut dilleriyle saldırı veya soygun için iyi bir katran olmadıklarını göstermek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Etrafa baktığım ilk on saniye içinde bir uyuşturucu evi olduğunu fark ettim. Terk edilmiş bir arabanın yanmış gövdesi ateşe verilmeden önce parçaları için soyulmuştu ve Murphy'nin son birkaç hafta içinde burayı ziyaret eden ilk polis olduğuna dair bir fikrim vardı.

Ama eksik olan bir şey vardı.

Serseriler. Geçiciler. Evsizler. Şarapçılar. Poşetçi kadınlar. Gün ışığında bile teneke kutu toplayan, bozuk para dilenen ya da hala kese kağıdıyla örtülü bir şişeden içen birileri olmalıydı.

Ama yoktu. Hareket eden herkes bir yerden başka bir yere gidiyordu, çevreden geçimini sağlamaya çalışmıyordu.

"Burası sana sessiz mi görünüyor?" Murphy gergin bir sesle sordu. "Evet," dedim.

"Öldürüyorlarmış," dedi, kelimeleri neredeyse tükürerek.

"Belki. Belki de değil," dedi Ebenezar.

Başımı salladım. "Burada karanlık bir güç var. İnsanlar ne olduğunu bilmeseler bile bunu hissederler. Şu anda bunu hissediyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Kara büyüünün varlığı. Seni gergin ve öfkeli hissettiriyor. Kendini sakinleşmeye zorlarsan ve hissetmeye çalışırsan, hissedebilirsin. Etrafında bir tür leke bırakıyor."

"Berbat kokuyor," diye gürledi Ebenezar.

"Bunun kayıp sokak insanlarıyla ne ilgisi var?" Murphy sordu. "Yaklaşık üç dakikadır buradasın ve güç seni rahatsız ediyor."

Hazır. İçinde yaşadığını hayal et. Her gün biraz daha korktuğunuzu. Daha öfkeli. Moraliniz daha da bozuluyor. İnsanlar, nedenini anlamasalar bile, burayı terk edecek kadar sarsılıyor. Uzun vadede bu tür bir güç kendi çorak arazisini doğurur."

"Yani vampirler bir süredir mi buradalar?" diye sordu. "Bu kadar etkili olabilmeleri için en azından günler geçmiş olmalı," dedim başımı sallayarak.

"Daha çok iki hafta kadar." Ebenezar kendinden emin bir şekilde homurdandı.

"Belki de üç." "Tanrım," dedi Murphy titreyerek. "Bu çok korkunç."

"Evet. O kadar uzun süredir buradalarsa Mavra'nın aklında bir şey var demektir."

Kaşlarını çattı. "Yani bu vampir buraya geldi ve sizi varlığından haberdar etmek için zaman mı seçti? Bu bir tuzak olabilir."

"Bu mümkün. Paranoyakça ama mümkün."

Ağzı bir çizgi halinde gerildi. "Kahvaltıda bundan bahsetmemiştin." "Yaşayan ölümlerle savaşıyoruz, Murph. Ara sıra curveball."

"Şimdi de bana patronluk mu taslıyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Gerçekten. Kincaid nerede?"

"Bu ikinci katında," dedi Murphy. "Birinci katta dur," dedim ona.

"Neden?"

"Ebenezar'dan haberi yok ve onu ürkütmek istemiyorum. Yürüyüp onunla buluşacağız."

Ebenezar bize başını salladı ve "İyi karar, Hoss. Terbiyeli silahşör seğirebilir. Size bir dakika vereyim, sonra yukarı çıkarsınız."

Murphy kamyonu durdurdu ve biz de indik. Kamyondan birkaç adım uzaklaşana kadar bekledim ve sesimi alçaltarak, "Biliyorum. Korkuyorsun."

Bana ters ters baktı ve inkâr etmeye başladı. Ama o daha iyisini biliyordu ve bunun yerine bir omzunu silktilti. "Biraz."

"Ben de öyle. Sorun yok."

"Bunu aştığımı sanıyordum," dedi. Çenesi gerildi. "Demek istediğim, gece korkuları geçti. Yeniden uyuyabiliyorum. Ama eskisi gibi değil, Harry. Eskiden korkardım, ama heyecanlanırdım da. Bunu yapmak isterdim. Ama bunu istemiyorum. O kadar korkuyorum ki kusmak üzereyim. Bu berbat bir şey."

"Korkuyorsun çünkü bir şeyler öğrendin," dedim ona. "Ne tür şeylerle savaştığını biliyorsun," dedim. "Neler olabileceğini biliyorsun. Korkmazsan aptallık etmiş olursun. Endişelenecek kadar akıllı olmayan birini yanımda istemezdim."

Başını salladı ama "Ya yine donup kalırsam?" diye sordu.

"Yapmayacaksın."

". "Olmayacak,"

dedim. "Emin

misin?"

Ona göz ve bir elimde asamı döndürdüm. "Aksi takdirde hayatım üzerine bahse girmezdim. Arkamı kolluyorsun Murph. Kapa çenenin ve dans et."

Başını salladı, yüz ifadesi değişmişti. "Bu şeyleri durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Biz değişmiştik. Polisi kastediyordu. "Hayır. Bir sürü iyi polis öldürülmeden olmaz."

"Vampirleri olan şu insanlar. Şu Renfield'lar. Bazılarını öldürmemiz gerekecek. Değil mi?"

"Muhtemelen," dedim sakın bir sesle.

"Kaçırılmaları onların suçu değil."

"Biliyorum. Onları öldürmemek için elimizden geleni yapacağız. Ama onlar hakkında bildiklerime göre, bize çok fazla seçenek bırakmayacak kadar ileri gitmiş durumdalar."

"Ajan Wilson'ı hatırlıyor musunuz?" Murphy sordu.

"Sırtımdan vurduğunuz federal."

Murph'ün yüz ifadesi titredi ama bu tam bir irkilme değildi. "Evet. Ulaşamayacağını düşündüğü insanları alaşağı etmek için yasaların dışına çıktı ve şimdi biz de aynı seçimi yapıyoruz."

"Hayır, değiliz," dedim.

"Hayır mı? Neden olmasın?"

"Çünkü onlar insan değil."

Murphy kaşlarını çatı.

Bunun hakkında düşündüm. "Öyle olsalar bile, hâlâ o kadar tehlikeli ve dokunulmaz olduklarını varsayarsak, bu bir şeyi değiştirir mi?"

"Bilmiyorum," dedi. "Beni korkutan da bu."

Onu beri Murphy yasaları savunurdu. İyi ve kötünün, doğru ve yanlışın doğası söz konusu olduğunda omuzlarının üzerinde iyi bir kafası vardı, ama ilk görevi yasalara karşı olmuştur. Ona inanmıştı, hemcinslerine yardım etmenin ve onları korumanın en iyi yolunun bu olduğuna inanmıştı. Kusurlu olsa da yasanın gücünün mutlak, neredeyse kutsal olduğuna inanıyordu. Bu onun ruhunda bir toparlanma noktası, gücünün temel taşlarından biriydi.

Ancak karanlığa bakarak geçirdiği birkaç yıl ona hukukun dünyanın bazı iğrenç kısımlarına karşı hem kör hem sağır olduğunu göstermişti. hareket eden, yasanın amacını onu savunmaya yemin ettiği insanlara karşı bir silah olarak kullanan şeyler görmüştü. İnancı yara almıştı, yoksa yetkisinin sınırlarının dışına çıkmayı aklından bile geçirmezdi. Ve bunu biliyordu.

Bu bilgi ona pahalıya mal oldu. Gözlerinde hiç yaş yoktu ama inancının ölümünün yasını tutarken içten içe ağladığını biliyordum.

"Yapılacak doğru şeyi bilmiyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedim. "Ama birilerinin bir şeyler yapması gerekiyor. Ve etrafta sadece biz varız. Ya şimdi bir duruş sergilemeyi seçeriz ya da daha sonra tüm cenazelerde pişmanlık duymayı seçeriz."

"Evet," dedi Murphy. Derin, neredeyse meditatif bir nefes aldı. "Sanırım bunun yüksek sesle söylendiğini duymaya ihtiyacım vardı." Gözlerinin arkasında küçük ama şiddetli bir ışık parladı. "Hadi gidelim. Ben hazırım."

"Murph," dedim.

Başını eğdi ve bana baktı. Dudaklarım aniden kurudu. "Elbisenin içinde iyi görünüyorsun."

Gözleri parlıyordu.

"Gerçekten mi?" "Oh, evet."

Göz teması tehlikeli bir şekilde yoğunlaştı ve ben kaçtım. Murphy kısık, sessiz bir kahkaha attı ve yüzümün yan tarafına dokundu. Parmakları sıcaktı, dokunuşu hafif ve narindi. "Teşekkür ederim, Harry."

Garajın ikinci katına birlikte çıktık, ürkek adımlarla yürüyorduk. Işıklar sönmüştü. Gölgelemin derinliklerinde yan yana park etmiş iki minibüs görebiliyordum. İlki, insanların bir minibüsü "mini" yapmanın saçma olduğunu düşündüğü bir çağda doğmuş, eski püskü bir araç fosiliydi. Sürücü kapısındaki Kızıl Haç çıkartması kimliğini ilan ediyordu.

İkincisi beyaz bir kiralık minibüstü. Yaklaştık ve Kincaid yan kapıyı açtı. Gölgelemin onu pek iyi göremiyordum. "Uzun sürmedi," diye yorum yaptı. "Hızlı yürüyorsun."

"Wheelman burada," dedim. "Bir dakika içinde eski bir Ford kamyonetle geliyor. Önce size haber vermek istedim."

Kincaid rampaya baktı ve başını salladı. "Peki. Ne biliyoruz?"

Ona anlattım. Konuşmadan her şeyi anladı, Bob'un bana çizdiği haritaya bir kez baktı ve "İntihar" dedi.

"Eh?" Dedim.

Kincaid omuz silkti. "Oraya silahlarımızı ateşleyerek girersek, kapıdan iki adım ötede yanarız."

"Ona bunu anlatmaya çalıştım," dedi Murphy.

"Öyleyse bir planımız var," dedim. "Herhangi bir öneriniz var mı?"

Kincaid başını kaldırmadan, "Binayı havaya uçur," dedi. "Bu vampirler için işe yarar. Sonra geriye kalanları benzine batırın. Ateşe verin. Sonra hepsini tekrar havaya uçur."

"İleride başvurmak üzere, dinamitli Bolşevik Kukla'dan geliyormuş gibi görünmeyen bir öneri umuyordum."

Kincaid, "Kontrol edin," dedi.

Minibüse baktım. "Hey. Kızıl Haç çalışanları nerede?" Kincaid,

"Onları öldürdüm ve parçalara ayırdım," dedi.

Göz kırptım.

Kincaid bir an için bana baktı. "Bu bir şakaydı." "Doğru,"

dedim. "Özür dilerim. Şimdi neredeler?"

"Öğle tatilinde. Bir şekilde benim polis olduğumu ve sığınağa girerlerse bir baskına engel olacaklarını düşünmüşler. Onlara bir C-note verdim ve gidip yemek yemelerini söyledim."

"Sana inandılar mı?" Ben sordum.

"Bir şekilde rozetim olduğu fikrine kapılmışlar."

Murphy Kincaid'e baktı. "Bu tür şeylere sahip olmak yasa dışıdır." Kincaid beyaz minibüsü kazmak için döndü. "Senatörünüzle ters düştüysem özür dilerim-

olasılıklar, Komiser. Bir dahaki sefere içeri girip öldürölmelerine izin vereceğim. Ben ekledim

"Faturana yüz dolar ekle, Dresden." Omzunda Kızıl Haç logosu olan koyu renk bir ceket minibüsten fırladı ve Murphy'nin göğsüne çarptı. Ceketini yakaladı ve bir saniye sonra onu takip eden beyzbol şapkasını da yakaladı. "Giy şunları," dedi Kincaid. "Biletimiz onları yakalamak için yeterince yaklaşmak. Hatta belki bazı yürüyen hedefleri bile yoldan çekebiliriz."

"Nereden aldın bunları?" Ben sordum.

Kincaid minibüsten dışarı doğru eğilerek kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Buldum"

Onlar

1. "Kincaid," dedi Murphy, "Kızıl Haç minibüsünün anahtarlarını ver."

"Neden?"

"Böylece değişebilirim," dedi Murphy, sesi gergin çıkıyordu.

Kincaid başını salladı. "Buradaki herkesin görmediği bir şey-önden, Teğmen," dedi. Bir süre sonra bana baktı ve "Daha az..." dedi.

"Evet," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Böyle bir şey görmüştüm. Uzun zaman oldu ama hayal meyal hatırlıyorum."

"Sadece kontrol ediyordum," dedi

Kincaid. "Şimdi ona lanet olası anahtarları ver."

"Yassuh, Massah Dresden," dedi laconik bir şekilde ve üzerinde iki anahtar olan bir yüzüğü Murphy'ye fırlattı. Murphy onu yakaladı, hırıltılı bir ses çıkardı ve Kızıl Haç minibüsüne doğru yürüdü. Minibüsü açtı ve içine tırmandı.

"Fena değil," dedi Kincaid, Murphy'nin duyamayacağı kadar alçak sesle. Belli ki ışığa ihtiyaç duymadan minibüsü karıştırmaya devam etti. "Elbise giymiş, yani. Onun bir kadın olduğunu fark etmenizi sağlıyor."

"Kapa çeneni, Kincaid."

Göremesem de kurt gibi gülümsediğini duyabiliyordum. "Yassuh. Şimdi bakma. Giyiniyorum ve kolayca kızarıyorum."

"Üfle bana Kincaid," diye .

"Bana zaten yeterince borçlu değil misin?" Hareket ettiğini duydum. "Mavra'nın büyücülüğünü durdurmak için daha fazla düşündün mü?"

"Evet," dedim. Ebenezar'ın kamyonu vites değiştirirken homurdandı. "Bizim tekerlekçi halledecek."

"Yapabileceğinden emin misin?"

"Evet," dedim. "İşte geliyor."

Kincaid, en yeni polis kıyafetlerinin bir ya da iki nesil ilerisinde görünen siyah balistik vücut zırhının bağlantı noktalarına bağlanmış silahlarla minibüsten çıktı. Bir çift büyük vardı, bir çift de

Hani şu şerit testere gibi ses çıkaracak kadar hızlı ateş eden küçük, lml makineli tfkler ve bir sürü otomatik. Muhtemelen o gün bir John Woo filminin başrolü için seçmelere katılacağı için hepsi aynı çift olarak gelmişti.

Kincaid tüm silahları gizlemek için ikinci bir Kızıl Haç ceketini giydi ve Murphy'ninki gibi kendi uyumlu şapkasını ekledi. Ebenezar'ın kamyonunun gelişini izledi ve "Peki kim bu adam?" dedi.

Tam o sırada Ebenezar'ın kamyonu geldi, farları yanımızdan geçip gidene kadar gözümüzün önündeydi. "Ee, Hoss," diyordu Ebenezar açık pencereden. "Kim bu kiralık katil?"

Yaşlı adam ve paralı asker birbirlerini gördüler ve belki yedi ya da sekiz metre mesafeden birbirlerine baktılar. Zaman o donmuş, kristalleşmiş anlardan biri için durdu.

Sonra ikisi de silahlarına davrandılar.

Bölüm 30

Kincaid daha hızlıydı. Üzerindeki silahlardan biri o kadar hızlı eline ulaştı ki, paltosunun altından oraya ışınlanmış olabilirdi. Ama silahı yaşlı büyücüye doğru kaldırdığında bile Ebenezar'ın sağ elindeki sade çelik yüzükten zümrüt rengi bir ışık parladı. Havada alçak, sert bir uğultu ve bir baş dönmesi hissettim ve Kincaid'in tabancası parmaklarının fırlayarak otoparkın gölgelerine doğru uzaklaştı.

Ayaklarımın üzerinde sallandım. Kincaid benden önce toparlandı ve Kızıl Haç ceketinin altından ikinci bir silah çıktı. Başımı Ebenezar'ın eski tüfeğin dipçliğini omzuna dayadığını ve iki namluyu da Kincaid'in kafasına doğrulttuğunu gördüm.

"Ne oluyor be!" diye bağırdım ve kendimi onların arasına attım. Bu Kincaid'in tabancasını omurgamla, Ebenezar'ın tüfeğini de başımla aynı hizaya getiriyordu ki bu şu anda olumlu bir şey gibi görünüyordu. Silahların önünde olduğum sürece ikisi de birbirlerine temiz bir atış yapamazdı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye sordum.

"Hoss," diye hırladı Ebenezar, "neyle bilmiyorsun. Yere yat."

"Tüfeği yere bırak," dedim. "Kincaid, tabancayı koy."

Arkamdan gelen Kincaid'in sesi de kahvaltıdakinden farklı değildi. "Bu benim için oldukça düşük yüzdeli bir hamle gibi görünüyor, Dresden. Alınma ama."

"Sana söylemiştim," dedi Ebenezar, sesi farklıydı - soğuk, korkunç ve sert. Yaşlı adamın daha önce bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. "Seni bir daha görürsem öldüreceğimi söylemiştim."

Kincaid, "Beni görmemenizin bir nedeni de bu," diye cevap verdi. "Bunun bir anlamı yok. Eğer ateş etmeye başlarsak, çocuk vurulacak. İkimiz de bununla ilgilenmiyoruz."

"Onu umursadığına inanmamı mı bekliyorsun?" Ebenezar hırladı. "Belki biraz," dedi Kincaid. "Ondan biraz hoşlanıyorum. Ama demek istediğim onu öldürmenin ikimize de bir faydası yok."

"İndirin şu lanet silahları!" Boğuldum. "Ve benim hakkımda burada olmayan bir çocukmuşum gibi konuşmayı kes."

"Neden buradasın?" Ebenezar beni görmezden gelerek sordu.

Kincaid, "Ben kiralık bir silahım," dedi. "Beni Dresden tuttu. Hesabı sen yap, Black- Staff. O kadar insan arasında bunun nasıl bilmen gerekir." Kincaid'in ses tonu

düşünceli bir ifadeye dönüştü. "Ama çocuk ne iş yaptığımızı bilmiyor. Biliyor mu?"

Ebenezar tekrar benimle konuşarak, "Harry, *yere* yat," dedi.

"Beni aşağı mı indirmek istiyorsun?" Dedim. Ebenezar'ın gözlerine baktım ve "O zaman biz konuşana kadar Kincaid'e açılmayacağına dair söz vermeni istiyorum" dedim.

"Lanet olsun, evlat. Buna söz vermiyorum-"

Öfke sesimin sert ve keskin çıkmasına neden oldu. "O değil. Bana söz verin, efendim. Şimdi."

Yaşlı adamın bakışları dalgalandı ve öndeki elini tabancadan kaldırdı, parmaklarını uzlaştırmacı bir hareketle açtı. Namlunun aşağı inmesine izin verdi. "Pekâlâ. Sana söz veriyorum, Hoss."

Kincaid dişlerinin arasından yavaşça nefes verdi. Ağırlığının arkasına kaydığını hissettim.

Ben.

Arkama baktım. Silahını yarıya kadar indirmişti. "Seninki de Kincaid."

"Şu anda senin için çalışıyorum Dresden," dedi. "Sende zaten var." "O zaman silahı yerine koy."

Beni ama boş gözleri Ebe'nin üzerinde sabitlenmişti.

Nezar

"Bu da böyle?" diye sordum. "Kendimi savunuyordum," dedi Kincaid.

"Bana bu saçmalıkları anlatma," dedim.

Kincaid'in sesine öfke dokunmuştu. Sözlerini sıralayan soğuk bir şeydi Frost ile. "Nefsi müdafaa. Lanet olası çarkçının Blackstaff McCoy olduğunu bilseydim, şimdiye kadar başka bir eyalette olurum, Dresden. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Artık bunun için biraz geç," dedim ona. Ebenezar'a ters ters baktım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bir sorunu hallediyorum," dedi yaşlı adam. Silahını kamyonete geri çekerken gözlerini Kincaid'den ayırmadı. "Harry, bunu bilmiyorsun" -ağzı acı bir tiksintiyle buruştu- "bu şeyi. Ne yaptığını bilmiyorsun."

Kincaid, "Konuşmayı seven birisin," diye karşılık verdi. "Bu arada Casaverde'de muhteşem bir çalışma; Archangel'e ölçülü bir yanıt için Rus uydusu. Çok güzel."

Kincaid'e döndüm. "Kes şunu."

Kincaid gözlerime baktı, sakın ve meydan okurcasına. "Münafıkla felsefi tartışmaya girme izniniz var mı efendim?"

Öfke beni kırmızı bir dalgayla vurdu ve ne yaptığımı fark edemeden Kincaid'in suratına burnumu dayadım. "Kapa çeneni. Şimdi kapa çeneni. Kimse beni yanına almazken bu adam beni yanına aldı ve muhtemelen hayatımı kurtardı. Bana büyüü, *hayatın* öldürmekten ve güçten daha fazlası olduğunu öğretti. Belalı biri olabilirsin Kincaid, ama onun lanet olası çizmelerinden düşen çamura değmezsin. İş o noktaya gelirse, senin hayatını hiç düşünmeden onunkiyle takas ederim. Ve eğer onu tekrar kışkırtmaya çalıştığını görürsem seni kendim öldürürüm. Beni anlıyor musun?"

Bir an, bir ruhgözlemine eşlik eden neredeyse şiddetli psişik baskının başlangıcını hissettim. Kincaid de bunun geldiğini hissetmiş olmalıydı. Gözlerinin odak noktasından kaymasına izin verdi, benden uzaklaştı ve minibüsteki bir kutuyu açmaya başladı. "Seni anlıyorum," dedi.

Ellerimi olabildiğince sıktım ve gözlerimi kapattım. Ona kadar sayarken dudaklarımı kıpırdatmamaya çalıştım ve öfke ateşimi kontrol altına aldım. Birkaç saniye sonra Kincaid'den birkaç adım geri çekildim ve başımı salladım. Ebenezar'ın eski Ford'unun çamurluğuna yaslandım ve kendimi kontrol altına aldım.

Öfke beni tarihsel olarak çok fazla kötü duruma . Bu şekilde kendimi şımartmamam gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda biraz stres atmak da iyi hissettiriyordu. Ve kahretsin, Kincaid'i tokatlamak için iyi bir nedenim vardı. Kendisini eski öğretmenimle kıyaslama cüretini gösterdiğine inanamıyordum. Herhangi bir anlamda.

Ebenezar'ın söylediklerine bakılırsa Kincaid insan bile değildi.

"Özür dilerim," dedim bir dakika sonra. "Tonlarınızı itmeye çalışıyordun, efendim."

Ebenezar cevap vermeden önce önemli bir süre geçti. "Bir şey yok, Hoss," dedi. Sesi sertti. "Özür dilemene gerek yok."

Başımı kaldırdım ve yaşlı adama baktım. Gözlerime bakmadı. Ruhgözleminin başlamasından korktuğu için de değildi. Benimle tanıştıktan bir saat sonra bu konuda ısrar etmişti. Birinin ruhuna baktığım her seferde olduğu gibi bunu da hala keskin bir şekilde hatırlıyorum. Yaşlı adamın meşe ağacından gelen gücünü, sakinliğini, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya olan bağlılığını hala hatırlıyorum. Ebenezar iyi bir insan gibi görünmenin ötesinde, öfkeli ve kafası karışık genç bir büyücü için örnek bir yaşam sürmüştü.

Justin DuMorne bana *nasıl* sihir yapılacağını öğretmişti. Ama bana *nedenini* öğreten Ebenezar'dı. Büyünün kalpten, büyücünün inandığı şeyin özünden, kim ve ne olmayı seçtiğinden geldiğini. Her büyücünün içinde doğan gücün, onu yardım etmek için kullanma sorumluluğunu da beraberinde getirdiğini. Bu

Korunmaya, savunulmaya değer şeyler vardı ve dünya, güçlülerin geliştiği ve zayıfların yutulduğu bir ormandan daha fazlası olabilirdi.

Ebenazar gezegende düzenli olarak onurlandırdığım tek kişiydi. Bana kalırsa, bunu gerçekten hak eden tek kişi oydu.

Ama ruhgözlemi bir yalan makinesi testi değildi. Size başka bir insanın özünü gösterir, ancak insan ruhunun her gölgeli köşesine ışık tutmaz. Bu size yalan söyleyemeyecekleri anlamına gelmez.

Ebenazar gözlerimi kaçırdı. Ve utanmış görünüyordu.

"Yapılacak işler var Ebenazar," dedim ölçülü bir ses tonuyla. "Kincaid hakkında ne biliyorsun bilmiyorum ama o işini bilir. Onu buraya ben çağırdım. Yardımına ihtiyacım var."

"Evet," diye kabul etti Ebenazar.

"Benim de seninkine ihtiyacım var," dedim. " mısın?"

"Evet," dedi. Sesinde acıya benzer bir şey duyduğumu sandım. "Elbette."

"O zaman şimdi gidiyoruz. Sonra konuşuruz." "Tamam."

Başımı salladım. Murphy bir ara ortaya çıkmıştı, şimdi kot pantolon, koyu renk bir gömlek ve Kincaid'in ona verdiği Kızıl Haç şapkası ve ceketini giymişti. Silah kemerini ve kendini biraz farklı tutuyordu, bu yüzden Kevlar yeleğini giydiğini düşündüm.

"Pekâlâ," dedim minibüse doğru adım atarak. "Ebenazar Mavra'yı kapatacak ya da en azından yapabileceği her şeyin üzerine ıslak bir örtü atacak. İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı efendim?"

Ebenazar olumlu anlamda homurdandı ve omzuna attığı bir çift eski deri çantayı okşadı.

"Doğru," dedim. "Bu da demek oluyor ki asıl sorunumuz Ren tarlaları ve onların kara köpekleri olmalı. Silahlar ve dişler. Mümkünse içeri girip bodruma inmek isteyeceğiz. Böylece kurşunlar havada uçuşmaya başlarsa, üst kattaki ve yandaki insanları öldürmelerini engellemiş oluruz."

"Planın geri kalanı ne?" Kincaid sordu.

"Vampirleri öldürmek, rehineleri kurtarmak," dedim.

Kincaid, "Kayıtlara geçmesi için söylüyorum," dedi, "genel kampanya hedeflerinden bahsetmek yerine belirli bir taktik doktrini belli belirsiz ima eden bir cevap bekliyordum."

Ona çıkışmaya başladım ama öfkemi dizginledim. Şimdi bunun zamanı değildi. "Bunu en çok sen yaptın," dedim. "Ne öneriyorsun?"

Kincaid bir an bana baktı ve sonra başını salladı. Murphy'ye baktı ve "Mossberg'de bir şey var. Bir av tüfeğini idare edebilir misin?"

"Evet," dedi Murphy. "Gerçi bunlar yakın mesafeler. Bir saldırıyı durdurmak için bunun gibi ağır bir şeye ihtiyacımız var ama namlunun kısa kesilmesi gerekecek."

Kincaid ona bir bakış attı ve "Bu yasadışı bir silah olur" dedi. Sonra minibüse uzandı ve ona namlusu ön kabzanın hemen üzerinde bitecek şekilde kesilmiş bir av tüfeği uzattı. Murphy homurdanarak tüfeği incelerken Kincaid beyaz minibüsün içinde tekrar dolaştı.

Yine de ikinci bir av tüfeği yerine, minibüsten düz, yansıtıcı olmayan çelikten yapılmış bir silah çıkardı. Ortaçağ'daki bir yaban domuzu mızrağından esinlenilmişti; yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda bir shaft ve mızrağın ucunun dibinde iki yandan dışarıya doğru uzanan bir çapraz destek vardı; bir buçuk metrelik ölümcül, mat siyah bıçak tabanda elim kadar genişti ve uçta ince bir noktaya doğru sivriliyordu. Mızrakta öyle bir kütle vardı ki, mızrağın ucuyla saplamak kadar kenarlarıyla da kolayca biçebileceğini düşündüm. Mızrağın kış ucu, belki de sadece bir ağırlık olan, şişkin görünümlü bir tür metal kapakla son buluyordu. Benzer bir çift çıkıntı, mızrağın sapından bıçağın dibine doğru çıkıntı yapıyordu.

"Mızrak ve sihirli miğfer," dedim en iyi Elmer Fudd sesimle. "Çok ama çok sessiz olun. Vampir avlıyoruz."

Kincaid bana köpeklerin sinirden ulumasına neden olacak türden bir gülümseme takındı. "Sopanı hazırladın mı, Dresden?"

Murphy Kincaid'e, "Bir av tüfeğiyle gitmelisin," dedi.

Kincaid başını salladı. "Tüfeği hücum eden bir vampire ya da cehennem köpeğine doğrultup çapraz bağla onları durduramazsın," dedi. Mızrağı kabzasına yerleştirdi ve sapına bir şeyler yaptı. Bir fenerinin ışını mızrağın ucundaki çıkıntının bir tarafından yandı. Bir parmağıyla diğerine dokundu. "Ayrıca her iki ucunda da fermuarlı tabanca tarzında doldurulmuş yangın çıkarıcı mermiler var. İhtiyacım olursa, patlatırım."

"Kış ucunda da mı?" Ben sordum.

Mızrağı kavrayışını tersine çevirdi ve bana metal gövdeyi gösterdi. "Şunun tetiği hazır," dedi. Kincaid mızrağın ucunu aşağı indirdi ve sapını vücuduna yakın tuttu, bir şekilde silahı sıradan ve uygun bir aksesuar gibi göstermeyi başardı. "Hedefe doğru sertçe it ve bum. *National Geographic*'teki insanların köpekbalıklarıyla savaşmak için yaptıkları patlama çubuklarından esinlendim."

Aletlerle donatılmış mızrağıma ve zırhıma bakarken, eski ahşaptan yapılmış ince asama ve deri tozluğuma baktım.

"Benim senin aletinden daha büyük," dedim.

"Heh," dedi Kincaid. Bir sarımsak ipini boynuna doladı, sonra bir tane daha bana, üçüncüsünü de Murphy'ye attı.

Murphy sarımsağa baktı. "Vampirlerin uyuyor olacağını sanıyordum. Yani Drakula'yı tabutuna kazık çakmışlardı, değil mi?"

"Filmi düşünüyorsun," dedi Kincaid. Bana üzerinde matara ve kese olan bir kemer uzattı. Torbanın içinde tıbbi bir kit, bir rulo koli bandı, bir yol fişegi ve bir el feneri vardı. Mataranın kapağında maskeleme bandı vardı ve kalıcı keçeli kalemle yazılmış blok harflerle kutsal su olduğu belirtilmişti. "Kitabı okuyun. Kara Divan'ın daha yaşlı ya da daha güçlü üyeleri güneş ışığıyla tamamen etkisiz hale gelmeyebilir."

"Mavra'ya rahatsızlık bile vermeyebilir," dedim. "Stoker'ın Drakula'sı güpegündüz ortalıkta dolaşırdı. Ama gün ışığı ve Ebenezar arasında Mavra'nın fazla bir gücü olmamalı. Eğer bizim için gelmek isteyen bir Kara Saray varsa, bunu kirli yollardan yapmak zorunda kalacaklar."

"İşte bu yüzden sana bir sürprizim var, Dresden."

"Oh, güzel," dedim. "Bir sürpriz. Eğlenceli olacağı kesin."

Kincaid minibüsün içine uzandı ve bana fütüristik görünümlü bir silah, bir tabanca sundu. Çerçevesine sakız makinesi büyüklüğünde yuvarlak bir tank takılıydı ve bir an için elime tabanca büyüklüğünde bir alev silahı verildiğini düşündüm. Sonra tanıdım, boğazımı temizledim ve "Bu bir paintball silahı" dedim.

"Bu yüksek teknolojlili bir silah," dedi. "Ve boya ile dolu değil. Mühimmatın içine kutsal su ve sarımsak serpiştirilmiş. Kara tazıların canını yakacak, onları korkutacak ve etrafta dolaşan vampirleri delik deşik edecek."

Murphy, "Bizi delik deşik etmeden," diye ekledi. "Ya da masum seyircilere."

"Tamam," dedim. "Ama bu bir paintball silahı."

"Bu bir silah," dedi Murphy. "Ve kötü adamlara zarar verirken müttefiklerinize zarar vermeyecek bir silah. Bu da onu bu kadar yakın mesafeler için senin için çok iyi bir silah yapıyor. Kavgada iyisin ama yakın mesafe ateşli silahların ya da askeri eğitimin yok, Harry. Köklü bir ateş disiplini olmadan, kötü adamlar kadar bizden birini de öldürme ihtimalin var."

"O haklı," dedi Kincaid. "Sakin ol, Dresden. Bu sağlam bir teknoloji ve ekip çalışması için iyi bir araç. Bunu basitçe yapacağız. Ben önden gidiyorum. Sonra tüfek. Sonra sen, Dresden. Elinde silah olan bir Renfield görürsem, düşerim."

Oradan sonrasını Murphy halleder. Eğer bir vampir ya da kara tazı gelirse, çömelip mızrakla onu uzak tutacağım. Siz ikiniz elinizden gelen her Şeyle vurun. Ben onu mızrağa sabitleyene kadar geri itin. Sonra da öldürün."

"Nasıl?" Murphy sordu. "Kazıklar mı?"

"Kazıkların canı cehenneme," dedi Kincaid. Murphy'ye zeytin yeşili bir kılıf içinde ağır bir pala uzattı. "Kafasını kopar."

Palayı kemerine taktı. "Yakaladım seni."

"Eğer tetikte olursak üçümüz birlikte bir vampiri zor yoldan alt edebiliriz. Ama içlerinden biri bize yaklağırsa muhtemelen ölürüz," dedi Kincaid. "Hayatta kalmanın en iyi yolu onları hızlıca vurmak ve savunmada kalmak. Dost olmayanları indirdikten sonra siz ikiniz gidip rehineleri kurtarabilir ya da Renfield'ları terapiye götürebilir ya da step dansı falan yapabilirsiniz. İŞler kötüye giderse birlikte kalın ve hemen geri d n n. McCoy kamyonu  n tarafta, kapıyı görebileceği bir yerde hazır tutmalı."

"Yapacağım," diye kabul etti Ebenezer.

"Tamam," dedi Kincaid. "Sorusu olan var mı?"

"Neden sosisli sandviçleri onluk paketlerde satıyorlar da sosisli sandviç *ekmeklerini* sekizlik paketlerde satıyorlar?" Dedim ki.

Herkes bana ters ters baktı. Muhtemelen büyücülüğü bırakıp stand-up komedyeni olma hayalimin peşinden .

Onun yerine oyuncak tabancayı sağ elime, asamı da sol elime aldım ve "Gidelim" dedim.

Bölüm 31

Kızıl Haç minibüsünü barınağa kadar sürdüm. Tam önüne çektim, park ettim ve dedim ki, "Önce siz ikiniz girin. Eminim vampirler için çalışan her kimse beni tanıyacaktır, en azından eşkalimden. Murph'ü de tanıma ihtimalleri var ama üniformam, siz binadaki diğer kişileri dışarı çıkarana kadar onları oyalayabilir."

"Bunu nasıl yapmalıyım?" Kincaid sordu.

"Tanrı aşkına, sen büyük bir paralı askersin. Sana ne için para ödüyorum?" Sinirlenerek söyledim. "Buradaki birim tepki süresi nedir, Murph?"

"Burası çete ülkesi. Resmi olarak yaklaşık altı dakika. Gerçekte ise on ya da on beş dakika. Belki daha fazla."

"Birisi CPD'yi arayıp kuduz köpekler ve silah sesleri hakkında çılgılık attıktan sonra temizlenmek için altı ya da yedi dakika diyoruz," dedim. "Bu gerçekleşmeden önce ne kadar uzun olursa o kadar iyi. O yüzden bu işi sakın ve sessiz bir şekilde hallet Kincaid. Yapabilirsen konuşarak onları ikna et." "Sorun değil," dedi Kincaid ve mızrağını gösterge paneline yasladı.

"Hadi gidelim."

Murphy silahını indirip yanına yaklaştırdı ve Kincaid'i binaya kadar takip etti. Bekledim ama zaten bir dakika içinde bir şey duymazsam içeri girmeyi planlamıştım, altmışa kadar saymaya başladım.

Kırk dörtte kapı açıldı ve hepsi de yaşlanmaktan çok yıpranmış olan bir çift pejmürde adamla üç ya da dört pejmürde giyimli kadın dışarı çıktı.

"Dediğim gibi, uzun sürmez," diyordu Kincaid, Chicago aksanının daha sert, daha kısa sesli harfleriyle işaretlenmiş, ağır, neşeli bir sesle. Sokaktaki insanların arkasından gelerek onları dışarı çıkardı. "Muhtemelen arızalı bir dedektördür. Gaz şirketinden adamlar üssü kontrol edip güvenli olduğundan emin olur olmaz, kurulumu yapıp herkese ödeme yapacağız. En fazla bir saat."

"Bill nerede?" diye sordu kadınlardan biri titrek bir sesle. "Bill Kızıl Haç'tan gelen adam. Sen Bill değilsin."

"Tatıl," dedi Kincaid. İyi huylu gülümsemesi gözlerine değmedi. Minibüsün penceresinden uzanıp mızrağını alırken gözleri soğuk ve umursamazdı. Kadın bir onun yüz ifadesine, bir de silaha baktı, sonra başını eğip sığınaktan uzaklaştı. Diğerleri de onu takip etti ve ani bir tehlike karşısında alarma geçen bildiricin sürüsü gibi dağıldılar.

Ben içeri girdim, Kincaid de arkamdan girip kapıyı kapattı. Gözaltı alanı daha çok bir güvenlik kontrol noktasına benziyordu; küçük bir oda, birkaç sandalye, ağır hizmet tipi bir güvenlik kapısı ve parmaklıklardan oluşan bir pencerenin arkasında bir nöbetçi kulübesi. Ancak güvenlik kapısı sandalyelerden biriyle desteklenerek açılmıştı ve Murphy'nin diğer taraftaki odada ayakta durduğunu görebiliyordum, çevik kuvvet silahı hizadaydı, duruşu tetikte ve hazırды.

Ona doğru yürüdüm. Resepsiyon alanının ötesindeki oda küçük bir kafeterya büyüklüğündeydi. Hücre duvarları bir köşede bir tür kristal çizgi büyümesi gibi filizleniyordu. İş kıyafeti giymiş yarım düzine insan en yakın kabinin duvarına yaslanmış pasif bir şekilde duruyordu ve Murphy silahını onlara doğrultmuştu.

Korkmaları gerekirdi. Ama korkmadılar. Orada öylece durdular, gözleri donuk, yüzleri boş, sıgır gibi bir ifadeye bürünmüştü. "Harry," dedi. "Kincaid, sen tehlikeli olmadıklarından emin olana kadar onları dışarı çıkarmamız gerektiğini söyledi."

"Evet," dedim. Gündemdeki onca şiddet varken, basit köleleri aptal aptal hiçbir şeye bakmadan bırakmayı düşünmekten nefret ediyordum ama bu, arkamda bir yerlerde kana susamış bir Renfield'ı serbest bırakmaktan daha iyi olurdu. Bir an için gözlerimi kapatıp konsantre oldum. Kara Saray'ın kurbanlarını Görüşümle incelemek yerine yapmayı tercih edeceğim binlerce başka şey vardı ama başka bir şey için zamanımız yoktu.

Görüşümle birlikte gözlerimi de açtım ve sırada bekleyen insanlara odaklandım.

Hiç koyun eti için kesilen bir koyun gördünüz mü bilmiyorum. Gerçekten zalimce olmasa bile süreç hızlı değildir. Koyunu yan yatırıyorlar ve gözlerini kapatıyorlar. Koyun mücadele etmeden orada yatıyor ve çoban keskin bir bıçak alıp boğazına tek ve düzgün bir çizgi çekiyor. Koyun keskin bir şaşkınlık seğirmesiyle sarsılırken, çoban onu nazikçe tutar. Kan kokusunu alır ve daha fazla kıpırdanır. Sonra hayvan çobanın elinin altında tekrar sakinleşir. Kanıyor.

İlk gördüğünüzde gerçek gibi görünmüyor, çünkü kan çok parlak ve kalın ve hayvan mücadele etmiyor. Çok fazla kan var. Yere yayılıyor, toprağa ya da kuma karışıyor. Koyunun göğüs, boğaz ve bacak yünlerini koyu, paslı bir kırmızıya boyar. Bazen kan burnunun etrafında bir su birikintisine karışır ve hayvanın nefes alışları kızıl dalgalar oluşturur.

Sona ermeden önce, koyun bir iki kez daha seğirip sarsılabilir, ama sessizdir ve mücadele etmek için gerçekten çaba göstermez. Orada yatar, daha da hareketsizleşir ve büyük bir aceleyle geçen birkaç dakikanın ardından ölür.

Gördüğüm kadarıyla öyle görünüyorlardı, vampirlerin büyülediği o insanlar. Sakin, rahat ve hiçbir şey düşünmeden duruyorlardı. Koyunlar gibi, bir şekilde gerçeğe karşı gözleri bağlanmıştı. Koyunlar gibi, mücadele etmediler ya da kaçmadılar. Koyunlar gibi, yaşamlarının sağlayacağı her türlü fayda için tutuluyorlardı - ve koyunlar gibi sonunda yiyecek olarak alınacaklardı. Onları gördüm, savunmasız ve dövülmüşlerdi, kendilerinden daha güçlü bir varlığın eli altında hareketsiz yatarken giysilerine kan bulaşmıştı.

Sessizce durdular, koyunlar gibi ölüyorlardı. Daha doğrusu beşi ölmüştü. Altıncısı bir Renfield'dı.

Kısa bir an için, mavi oxford gömlek giyen, orta yaşlarda iri yarı adam olan altıncı kurbanı da diğerleri gibi bir koyun olarak gördüm. Sonra bu görüntü kayboldu, yerini insanlık dışı bir şey aldı. Yüzü çarpık ve deforme olmuş görünüyordu ve kasları korkunç bir şekilde şişmiş, kararmış damarlarla kabarmış ve doğal olmayan bir güçle titriyordu. Boğazını bir hayvanın tasmaı gibi saran, parıltıyan, iğrenç bir enerji şeridi vardı; onu köleleştiren kara büyüün yansıması.

Ama en kötüsü gözleriydi.

Adamın gözleri sanki küçük, neşter gibi keskin pençeleri olan bir şey tarafından oyulmuş gibiydi. Kör bakışlarıyla karşılaştım ve orada hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece o kadar geniş ve korkunç bir karanlık vardı ki ciğerlerim dondu ve nefesim boğazımda kilitlendi.

Ne gördüğümü fark ettiğimde, adam çoktan vahşi bir çığlık atmış ve bana saldırmıştı. Şaşkınlıkla bağırdım ve geri çekilmeye çalıştım ama adam çok hızlıydı. Bana elinin tersiyle vurdu. Pardösümün üzerindeki efsunlar içindeki gücün çoğunu yok etmişti, bu yüzden kaburgalarımın hiçbirini kırmadı ama yine de beni ayaklarımın duvara fırlatacak kadar güçlüydü. Sersemlemiş bir halde yere düştüm.

Öfke ve vahşi bir güçle parlayan bir melek Ren alanına doğru döndü, gözleri masmavi bir alevle parlıyordu, elinde bir ateş mili vardı. Meleğin üzerinde duman, kan ve pislikle kirlenmiş, artık beyaz olmayan kirli bir cübbe vardı. Yarım düzine yarasından kan akıyordu ve korkunç bir acı içindeymiş gibi hareket ediyordu.

Murphy.

Bir gök gürültüsü koptu ve elindeki ışık şaftından alevler sıçradı. Artık bir tür delinin gargoyile'u gibi kasları deforme olmuş olan Renfield darbeyi kabul etti ve meleğin elindeki ışık şaftına vurdu. Silahın üzerine atladı. Renfield da onu takip ederek boynuna uzandı.

Bir şey ona sertçe çarptı, ikinci bir şaft, ancak bu ışıktan değil, katılaşmış siyah ve koyu mor duman gibi görünen bir yapılmıştı. Darbe Renfield'ı ayaklarından düşürdü ve melek düşen silahı geri aldı. Bir başka ışık şaftı Renfield'ın kafasına çarptı ve Renfield aniden yere yığıldı.

Başımı salladım, Görüşümün acı veren berraklığından uzaklaşmaya çalıştım. Yakınlarda bir ayak sesi duydum. Hâlâ sersemlemiş bir halde arkama baktım.

Bir an için orada duran bir şey gördüm. Devasa, biçimsiz, sessiz, acımasız ve ölümcül bir şey. Başından uzağa kıvrılan boynuzlarıyla tavana sürtünmemek için çömelmek zorunda kaldı ve yarasa gibi kanatları omuzlarından açılarak etrafına ve arkasına düştü, zeminde sürüklendi ve arkasında Ölüm'ün ceset bakıcısı gibi gizlenen bir tür iğrenç çift görüntü gördüğümü sandım.

Sonra bir saniye geçti, bakışlarımı uzaklaştırdım ve Kincaid kaşlarını çatarak bana baktı. "İyi misin dedim?"

"Evet," dedim. "Evet, sadece beni kırıptı."

Kincaid bana elini uzattı.

Ben . Onun yerine kendimi ayağa kaldırdım.

Yüz ifadesi donuklaştı. Yüzündeki ifadenin yabancı bir niteliği vardı ve bu da onu sadece okunamaz olduğu zamankinden daha korkutucu kılıyordu. Mavi oxford gömlekli orta yaşlı adamın cesedinin yanına gitti ve mızrağını cesetten çekip çıkardı. Mızrak çapraz bağa kadar kanla ıslanmıştı.

Ürperdim ama Murphy'ye "İyi misin?" diye sordum.

Cesedin başında dururken hâlâ çevik kuvvet silahını tutuyor ve gözlerini kalan beş kişiden ayırmıyordu. İlk kurşunun adamın bacağını parçaladığı yerde kanlı, etli bir dağınıklık vardı ama bu onu yavaşlatmamıştı bile. Murphy'nin ikinci kurşununun kafasını parçaladığı yer daha da dağınıktı: Gerçi göğsünden vurmuş olsaydı daha iyi durumda olmazdı. İnsanlar birkaç adım öteden gelen tüfek darbelerinden sağ çıkamazlar.

"Murph?" Ben sordum.

"İyiyim," dedi. Renfield'ın kanının bir kısmı yanağına sıçramış, uzak gözlerinin altında kırmızı damlacıklar halinde toplanmıştı. "Ben iyiyim. Şimdi ne olacak?"

Kincaid Murphy'nin yanına ve elini çevik kuvvet silahının namlusunun ucuna koydu. Yavaşça itti ve kadın sakın bir nefes alıp silahı indirmeden önce ona bir bakış attı.

Kincaid kalan kölelere başıyla işaret etti. "Bu beşini dışarı çıkaracağım ve sizinle merdivenlerde buluşacağım. Bensiz aşağı inmeyin."

"Merak etme," dedim. "Endişelenmeyeceğiz."

Beş köleyi harekete geçirdi ve onları binadan dışarı çıkardı. Bob'un kullanışlı haritasını hatırlayarak odanın kapılarına doğru yöneldim ve bodruma inen kapıya yöneldim. Murphy yanımda yürüyordu. Hiçbir şey söylemedi ama isyan silahına iki mermi daha doldurdu. Kapı koluna uzandı.

Önce ben kendiminkini koydum. "Dur bakalım, Murph," dedim. "Emin olmak için kontrol etmeme izin ver."

Bir an bana ve sonra başını salladı.

Gözlerimi kapattım ve elimi koydum, farkındalığımı nazikçe kapıya doğru ittim, dairemi koruyanlar gibi büyülu koğuşlara işaret edebilecek enerji kalıplarını sessizce hissettim. Büyülu farkındalığım Görü'ye benziyordu, tıpkı dokunma duyumun görme duyuma gibi. Bu bana Görü'yü açmaktan daha ucuza mal oldu ve ruhuma karşı çok daha nazikti.

Hiçbir şey hissetmedim, Mavra'nın ölümcül kara büyüsunün bekleme koğuşları ya da önceden hazırlanmış tuzakları yoktu. Genel olarak konuşursak, kötü adamlar bir şeyleri havaya uçurmak varken savunma büyüsu öğrenmekle pek ilgilenmiyorlardı ama ben bu kadar basit bir konuda enayi yerine konmamaya kararlıydım.

"Çoktan gitmişti," dedim Murphy'ye.

Hiçbir şey söylemedi.

"Onu gördüm Murph. Onu gördüm. İçinde hiçbir şey kalmamıştı. Bir hayvandan daha azdı. Yapabileceğin başka bir şey yoktu."

Çok sessiz konuştu. "Kapa çenenı, Harry."

Ben yaptım. Kontrolümü bitirdim, kapının diğeri tarafında olabilecek herhangi bir doğaüstü varlığın varlığını hissetmek için etrafı yokladım ve önyüklemeye yapmak için dinledim. Hiçbir şey yoktu. Gözlerimi tekrar açtığımda Kincaid, Murphy ile birlikte orada duruyordu. Yaklaştığını duymamıştım. "Anlaşıldı mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Kapı korumalı değil. Diğeri tarafta bekleyen bir şey olduğunu sanmıyorum ama emin olamıyorum."

Kincaid homurdandı, Murphy'ye baktı, sonra arkasına yaslandı ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

Murphy bana göz kırptı. Kincaid iri bir adamdı elbette, ama kapıları ilk denemede kırmak zordur. Kapı açılmadan önce on beş dakika boyunca aynı şiddetli tekmelerle bir kapıyı döven adamlar görmüşüm. Belki de sadece şanslıydı.

Evet, buna inanmıştım. Paralı askerin yerine çömelmiş o devasa, şeytani şeyin görüntüsü kafamda korkunç bir netlikle belirdi.

Kincaid dengede durdu, mızrağı kaldırdı ve başını ve ona bağlı el fenerini kapalı, dar merdivenden aşağı doğrulttu.

Sadece sessizlik vardı.

Ve sonra altımızdaki karanlıkta bir yerlerden gelen yumuşak, alaycı bir kahkaha sesi.

Cehennem çanları. Boynumun arkası kafa derime ve bir kulağıma doğru süründü. ", " diye mırıldandım, çünkü kulağa daha askeri ve daha sert geliyordu

" önden gidin." Kincaid başıyla onayladı ve bir adım . Murphy isyan silahını tekrar hazırladı ve onun arkasına geçti. Ben de havalı tüfeğimi aldım ve onu takip ettim.

"Rehineleri yine nerede tutuyorlar?" Murphy sordu.

"Merdivenlerin dibinde, sağda bir dolapta."

Kincaid sessizce, "Bu saatler önceydi," dedi. "Şu anda her yerde olabilirler. Oraya indiğimizde, oyun oynamaya yer kalmayacak."

"İlk endişemiz rehineler."

"Boş ver onu. Vampirler tam da bu yüzden rehine aldılar zaten," dedi Kincaid. "Taktiklerinizi belirlemelerine izin verirseniz, bunu sizi öldürmek için kullanacaklardır."

"Bu seni ilgilendirmez," dedim.

Kincaid'in sesi giderek kısıldı ve sertleşti. "Sana bu kadar yakın dururken öyle. Onun yerine beni yakalayabilirler."

"Bu yüzden büyük paralar alıyorsunuz."

Başını iki yana salladı. "Hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyoruz. Bakın, burası bir bodrum. Tek yapmamız gereken el bombalarını aşağı yuvarlamak ve sonra da geriye ne kaldıysa temizlemek. Yeraltındayız. İkincil hasar minimum olacaktır."

"Bu yeterince iyi değil," dedim. "Önce rehineleri kurtaracağız. Onlar kurtulduktan sonra Mavra'yla işimizi hallederiz."

Kincaid omzunun üzerinden bana baktı, gözleri dar ve soğuktu. Her kelimesinde nişanlısına hakaret ve aşağılama vardı. "Eğer ölürsek onları kurtarmak biraz daha zor olabilir."

Murphy isyan silahının ağzını Kincaid'in omurgasına dayadı ve "Bu zırh ne kadar iyi?" dedi.

Bazen Murphy'nin kelimelerle arası iyi olmuyor.

Hepimiz birkaç saniye sessiz kaldık. Sonra dedim ki, "Rehineleri kurtarmaya çalışırken öldürülebiliriz. Birlikte hareket etmezsek öldürüleceğiz. Hesabını yap Kincaid. Ya da anlaşmanı boz ve çık git."

Bir an Murphy'ye baktı ve sonra vazgeçerek merdivenlere doğru döndü. "Peki," dedi. "Senin yönteminle yaparız. Bu amatörler gecesi."

Merdivenlerin ilk katından birlikte inmeye başladık, bu sırada altımızda karanlıkta bekleyen her neyse yine gülüyordu.

Bölüm 32

Sığınağın bodrum katı, özellikle Chicago için alışılmadık derecede derindi. Merdivenler yaklaşık on fit aşağı iniyordu ve sadece iki buçuk fit genişliğindeydi. Hayal gücüm bana sırttan bir Renfield'in makineli tüfekle köşeden fırlayıp ateş ettiğini, kurşunların üçümüzü de bir kalp atışı kadar kısa bir sürede paramparça ettiğini gösteren kısa bir görüntü sundu. Midem saf sinirsel korkuyla kıvrandı ve kendimi bunu bir kenara bırakıp çevreme odaklanmaya zorladım.

Duvarlar harçla örülmüş ve beyaza boyanmıştı ama çatlaklar ve nemli noktalardan kaynaklanan mineral lekeleri orijinal rengi gizliyordu. Merdivenlerin dibinde belki bir metre karelik bir sahanlık vardı ve sonra ikinci bir merdiven dizisi daha aşağıya iniyordu, gittikçe hava daha sıkışık ve soğuk hale geliyordu.

Bayat hava küf ve çürüme gibi kokuyordu. Nefes alış verişlerimiz ve hareketlerimiz, aksi halde ortaya bunaltıcı sessizlikte inanılmaz derecede yüksek sesle duyuluyordu ve kendimi paintball silahını Murphy'nin başı ve Kincaid'in omzu üzerinden ileriye doğru doğrulturken buldum, böylece bir şey görüş alanıma girer girmez ateş etmeye başlayabilecektim. Muhtemelen işe yarayacaktı. Normal bir hayduta karşı, silah onları nemlendirmekten başka bir işe yaramazdı. Ya da belli belirsiz kokulu.

Merdiven yarı açık eski bir kapıda son buluyordu.

Kincaid çoktan çömelmiş olan mızrağıyla kapıyı yavaşça iterek açtı.

Murphy silahını siyah kapı aralığına doğrulttu.

Ben de öyle. Aptal paintball silahımın ucu istemsizce titredi. Hiçbir şey olmadı.

Sessizlik hüküm sürüyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Bu saçmalığı kaldıracak sinirlerim yok." "Sana bir Valium bulmamı ister misin?"

Kincaid sordu.

"Kıçımı öp," dedim.

Elini kemerindeki çantaya soktu ve birkaç plastik tüp çıkardı. Onları sertçe bükte, salladı ve kimyasal ışıkla parlamaya başladılar. Kapıya doğru yaklaştı ve bir tanesini sola, diğerini sağa doğru çevirerek duvarlardan sektirdi, böylece koridorun ötesindeki kimseye kendini göstermemiş olacaktı. Sonra bir süre bekledi ve eğilip etrafı gözetledi. "Hareket eden bir şey yok," diye rapor verdi. "Işık da yok. Ama görünüşe göre harita oldukça iyiymiş. Sağımdaki koridor yaklaşık on adım gidiyor, sonra şu dolabın kapısında bitiyor. Solumdaki açık koridor yirmi metre uzunluğunda ve bir odaya açılıyor."

"Önce dolap," dedim.

"Koru beni."

Kincaid son birkaç merdiveni inip kapıdan içeri girdi. Murphy arkasından bir adım kadar yaklaştı. Kincaid sağa doğru sıyrıldı. Murphy , tüfeğini yeşil ışıklı koridorun soluna doğrulttu. Ben o kadar düzgün değildim ama Kincaid'in peşinden gittim, paintball'larım ve asam hazırды.

Dolabın kapısı sadece bir metre yüksekliğindeydi ve koridora doğru açılıyordu. Kincaid kapıyı dinledi, sonra önce benim dokunmama izin vermek için yana eğildi. Üzerinde herhangi bir büyü hissedemedim ve ona başımı salladım. Mızrağın ucunu dolaptan kendisine doğru gelen her şeye saplamaya hazır olacak şekilde tutuşunu değiştirdi ve kapıyı açtı.

Mızrağının ışığı, düzgün bir dolap olamayacak kadar büyük ve bir oda olamayacak kadar küçük, rutubetli küçük bir odanın etrafında titreşiyordu. Nemli taş duvarları nem ve küf lekeleri kaplamıştı ve yıkanmamış bedenlerin ve atıkların kokusu kapıdan dışarı yayılıyordu.

Hiçbiri dokuz ya da on yaşından büyük olmayan yarım düzine çocuk dolabın arka duvarına yaslanmıştı. Çoğuna büyük gelen eski kıyafetler giymişlerdi ve ellerine çelik kelepçeler takmışlardı. Kelepçeler de yere çakılmış ağır bir çelik halkaya bağlı daha büyük bir zincire kilitlenmişti. Çocuklar sessiz bir dehşet içinde tepki verdiler, kapıdan ve ışıktan kaçmaya çalıştılar.

Çocuklar.

Birileri buna pişman olacaktı. Eğer bu binayı, hatta bu *bloğu* sadece irademle ve çıplak ellerimle yerle bir etmek zorunda kalırsam, birileri bunun bedelini ödeyecekti. Canavarların bile bir yerde sınırı olmalı.

Sanırım bu yüzden onlara canavar diyorlar.

"Orospu çocuğu," diye hırladım ve başımı eğerek odaya girdim.

Kincaid aniden ağırlığını bana doğru vererek beni kapıdan kenara itti. "Hayır," diye homurdandı.

"Lanet olsun, çekil yolumdan," dedim.

"Bu bir tuzak, Dresden," dedi Kincaid. "Bir tuzak teli var. O kapıdan geçersen hepimizi öldürürsün."

Murphy omzunun üzerinden kontrol etti ve bela için karanlığı izlemeye geri döndü.

Kincaid'e kaşlarımı çatarak baktım ve plastik ışık çubuğunu alıp uzattım. "Bir kablo göremiyorum."

"Gerçek bir tel değil," Kincaid. "Kızılötesi ışıklardan oluşan bir ağ."

"Kızılötesi mi? Nasıl yaptın-"

"Kahretsin, Dresden, hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyorsan, herkes gibi otobiyografimi bekle."

O haklıydı. Kincaid'in geçmişi hakkında endişelenmek için artık biraz geç kalmıştım. "Hey, çocuklar," dedim. "Herkes kıpırdamadan dursun ve geride kalsın, tamam mı? Sizi buradan çıkaracağız." Sesimi alçalttım ve Kincaid'e "Onları oradan nasıl çıkaracağız?" diye sordum.

"Yapabileceğimizden emin değilim," dedi Kincaid. "Işın bir antiper- sonel mayına bağlanmış durumda."

"Peki," dedim. "Sadece... bir mayının üzerine bir ağırlık orada bırakamaz mıyız? Ağırlık tetiği aşağıda tuttuğu sürece patlamaz, değil mi?"

"Doğru," dedi Kincaid. "Ama bu, zamanda İkinci Dünya Savaşı'na geri döndüğümüzü varsayıyor." Başını iki yana salladı. "Modern mayınlar insanları öldürmekte oldukça iyidir, Dresden. Bu İngiliz, oldukça yeni."

"Nereden biliyorsun?"

Burnuna vurdu. "İngilizler diğerlerinden farklı bir kimyasal hazırlama maddesi kullanıyor. Muhtemelen bir fedai, çok iğrenç."

"Fedai mi?"

"Evet. Eğer bir şey ışını keserse, şarj aktif hale gelir. Birkaç ayrı alt mühimmat havaya, yanlara ya da nasıl ayarlamak istiyorlarsa öyle bir düzende patlar. Sonra havaya doğru beş ya da altı fit patlarlar. Birkaç bin çelik bilyeyi büyük bir bulut halinde dışarı gönderir. Açık alandaysanız otuz, belki kırk metredeki her şeyi öldürür, bunun gibi dar bir alanda belki çok daha uzağa. Ben olsaydım, patlayıcıları doğrudan bu koridora fırlatacak şekilde ayarlardım. Tüm bu taş duvarlar, şarapnel her şeyi gerçekten iyi parçalardı."

"Işını gönderen her neyse onu büyüleyebilirim," dedim.

Kincaid, "Böylece kesintiye uğruyor," dedi. "Böylece kablowie. Böylece ölüm." "Lanet olsun." Yutkundum ve kapı aralığından bir adım geri çekildim.

Sihrimin varlığı, zihinsel olarak kötü bir zamanlama anında cihazı bozmazdı. "Eğer hepsi tek bir yönden geliyorsa bizi koruyabilirim."

Kincaid bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" "Evet."

"Lanet olsun. Ama bu çocuklara pek yardımcı olmaz. Onlar orada." Hiddetle kaşlarımı çattım. "Cihazı nasıl etkisiz hale getireceğiz?"

"Hâlâ Bolşevik Kukla çözümünü istemiyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"O zaman birinin patlatmadan içeri girmesi, keşif aracını bulması, devre dışı bırakması ve sensörlerden ayırması gerekiyor."

"Tamam," dedim. "Yap o zaman." Kincaid başını salladı. "Yapamam." "Ne?"
"Yapamam."
"Neden olmasın?"

Kapı girişine doğru başını salladı. "Kapının üzerinde asimetrik bir çaprazlama şeklinde yerleştirilmiş üç kiriş var. Açık alanlardan geçmem için yeterli yer yok."

"Ben senden daha zayıfım," dedim.

"Evet, ama daha uzun ve çok daha gawkie. Ve sinirli büyücüler yaklaştığında teknolojiye ne olduğunu biliyorum."

"Biri bunu yapmalı," dedim. "Yeterince küçük biri..." İkimiz de koridordan Murphy'ye baktık.

Murphy gözlerini nöbet tuttuğu yerden ayırmadı ve "Nasıl etkisiz hale getirebilirim?" diye sordu. Kincaid, "konuşacağım," dedi. "Dresden, en iyisi silahını al ve bizi koru."

"Hey," dedim. "Burada yetkili benim. Kincaid, onunla konuş. Murphy, silahını bana ver ki seni koruyabileyim."

Paintball silahının sapını ceketimin içine, genellikle patlatma çubuğumun gittiği yere bağladım. Murphy'ye göz kırptım, o da hareketi gördü ama karşılık vermedi. Sadece silahı bana uzattı ve beyzbol şapkasını çevirdi. Sonra koridorda yürüdü, yolda ceketini ve silah kemerini çıkardı.

"Kevlar'ı da kaybetsen iyi olur," dedi Kincaid. "Onu sana verebilirim. Sol alt köşe en iyi seçenek gibi görünüyor. Olabildiğince düz ve olabildiğince solda kal. Sanırım içeri girebilirsin."

"?" Ben sordum. "Ya yanılıyorsan?"

Bana sinirli bir bakış attı. "Bütün vampirler her an bizi öldürmek için ortaya çıkabilir diye sana o lanet olası kapıyı nasıl gözetleyeceğini anlattığımı görmüyorsun, değil mi?" Kincaid sordu.

Ona kaşlarımı çatacaktım ama haklıydı. Onun yerine karanlığa kaşlarımı çatarak Murphy'nin silahını kavradım. Bir an elim ayağıma dolaştı, çünkü çevik kuvvet silahı bir tür askeri malzeme olmalıydı ve emniyeti bulmam bir saniye sürdü. Kırmızı noktayı ortaya çıkarmak için fiske attım. Ya da en azından ben kırmızı olduğunu sanıyordum. Yeşil kimyasal ışık onu siyah gösteriyordu.

Kincaid sakın bir sesle, "Dur," dedi. "Aç ellerini."

"Neyi açayım?" Murphy talep etti. "Kıçını aç."

"Affedersiniz?"

"Kirişe takılacaksın. Bir çeyrek inç daha lazım. Sakin ol." "Rahatım," diye homurdandı Murphy.

"Oh," dedi Kincaid. "Kahretsin, harika bir kış o zaman. Pantolonunu çıkar."

İrkildim ve omzumun üzerinden kontrol ettim. Murphy yerde karnı üzerine uzanmış, yanağı soğuk zemine değmiş, kolları üzerinde gerilmişti. Sırtının küçük kısmı kapı girişindeydi. Kincaid'e bakacak kadar başını oynatmayı başarmıştı. "Bir kez daha mı?"

Kincaid gülümseyerek, "Pantolonunu çıkar," dedi. "Çocukları düşün."

Kadın kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve kollarını hareket ettirerek hafifçe kıpırdandı. "İyi değil," dedi Kincaid. "Çok uzağa gidiyorsun."

"Tamam, dahi," dedi Murphy. "Ne yapacağım?"

"Kıpırdamadan dur," dedi Kincaid. "Ben yapacağım."

Bir saniye sessizlik oldu. Murphy tıslayarak nefes aldı. Ya da belki daha çok bir soluktu.

"Ben ısırمام," dedi. " ol. Bunu atlatmak istiyorum." Murphy

bir an sonra kısık bir sesle, "Tamam," dedi.

Karanlığa sertçe kaşlarımı çattım ve kendimi mantıksızca sinirlenmiş hissettim, hem de hızla. Tekrar arkama baktım. Murphy öne doğru kıvrılarak kapı aralığına kadar ilerledi. Bacakları solgun, güzel ve güçlüydü. Ve Kincaid'in poposu konusunda tamamen haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Kincaid bacaklarını destekliyordu, elleri baldırlarındaydı ve o ilerledikçe aşağı kayıyor, kazara çok uzağa gitmelerini engellemesine yardımcı oluyordu. Ya da en azından yaptığı şey bu olsa iyi olurdu, çünkü öyle olmasaydı onu öldürmek zorunda kalırdım.

Başımı salladım ve nöbetimin başına döndüm. Kendine *gel Harry*, diye düşündüm kendi kendime. *Murphy'yle aranızda bir şey yok ki. O senin sahip olduğun bir şey değil. O kendi başına bir insan. İstedliğini istediği kişiyle yapar. Onunla bir ilişkin bile yok. Bu konuda söz hakkın yok.*

Bu düşünceleri birkaç kez gözden geçirdim, onları kusursuz derecede mantıklı, ahlaki açıdan tartışılmaz buldum ve yine de Kincaid'i yumruklamak istedim. Bu da düşünmeye vaktim olmayan bir sürü şeyi ima ediyordu.

Bir an sonra birbirleriyle sessizce konuştuklarını duydum. Murphy patlayıcıyı tarif ediyor, Kincaid de ona talimatlar veriyordu.

Son kimyasal ışığın ötesindeki karanlıkta bir şeyin hareket ettiğini duydum.

Ağırlığımı değiştirdim ve kendi kimyasal ışık çubuklarım için kemer çantama uzandım. İki kimyasalı ayıran tabakayı kırmak için onları yere bastırdım ve kendi yumuşak yeşil ateşlerini yaymaya başlayana kadar salladım. Onları koridorun aşağısına fırlattım, orada da öteki odaya düştüler. Işıklar daha fazla taş zemin ve biraz alçıpanın ötesinde pek bir şey göstermiyordu. Bob, odanın esasen bir depo odası olduğunu, yakın zamanda monte edilmiş alçıpanla çevrili birkaç küçük odanın depo, tek tük kasırğa uyarıları sırasında acil durum sığınakları ya da geceyi geçirecek bir yere duyanlar için ek olarak kullanılabileceğini söylemişti. Ama tek görebildiğim bir kapının yarısı, birkaç karton kutu yığını, bir terzi mankeni ve zümrüt ışığının parlayan çubuklarıydı.

Sonra büyük ve dört bacaklı bir şey bir iki saniyeliğine ışıklardan birinin önünde hareket etti. Kara tazı büyük ve iri bir hayvandı, belki de iri bir Alsas köpeğiydi ve bir kez daha gölgelerin içinde kaybolmadan önce bir an için kasıtlı olarak yerinde kaldı.

İsyan silahını koridorun aşağısına doğrulttum ve Inari'nin lanet olası patlatma çubuğumu almamış olmasını Silah yerine ona sahip olmayı tercih ederdim. Tercih ettiğim yıkıcı alev enerjilerini odaklamama ve kontrol altına almama yardımcı olacak patlatma çubuğu olmadan, özellikle sığınak gibi dar bir alanda kötü adamları büyüyle patlatmaya cesaret edemedim. Ama belki de böylesi daha iyiydi. Bu hafta kamu kurumlarını yakma kotamı çoktan doldurmuştum. Başka bir şey göremiyordum ama orada bir şey olduğunu biliyordum. Bu yüzden göz kapaklarımı neredeyse sonuna kadar indirdim ve dikkatimi dinlemeye verdim. Nefes alan bir şeyin belli belirsiz sesi geliyordu ama daha fazlası yoktu.

Bu yeterli değildi. Silahı biraz indirdim, omuzlarımı gevşettim ve daha önce hiç olmadığı kadar derinden dinleyerek odaklandım. Nefes alma sesi daha da yükseldi ve başka zayıf kaynakları da seçtim. Bir an sonra donuk bir zonklama duymaya başladım ve bunun atan bir kalp olduğunu fark ettim. Daha fazla kalp atışı buna katıldı, karışık bir davul ritmi korusu, ama tek tek ritimleri bir çift grup halinde tanımlayabildim. Biri biraz daha hızlı, daha hafif, daha küçük kalplerdi, muhtemelen kara köpeklerdi. Onlardan dört tane vardı. Diğer grup insandı ve kapının her iki yanındaki duvarlara dayanmış, görüş alanının dışında ama yirmi metreden daha az mesafede, istekli, vahşi bir tempoda atan beş kalp vardı.

Ve odanın arka tarafından ayak sesleri duydum, yavaş ve kasıtlı. Taş zeminde sessizce kayıyorlardı ve bir deri bir kemik kalmış bir kadın sureti parlayan çubuklardan birinin önünde belirdi.

Ve kalp atışı eşlik etmedi. Mavra.

Kara tazılar belirdi, belirsiz şekiller ve vampirin etrafındaki gölgelerde huzursuzca ilerlediler. Kalbim ani bir endişeyle çarptı ve dikkatimi Dinleme'den ayırdım. Silahımı kaldırdım, ayağa kalktım ve geri çekildim.

Yine o yumuşak, alaycı kahkaha bodruma doğru süzüldü.

"Sorun var," dedim omzumun üzerinden. "Beş Renfield, en az dört kara tazi ve Mavra uyandı."

Mavra'nın kuru, tozlu sesi, "Gerçekten de öyle," dedi. "Ben de seni bekliyordum, Dresden. Sana sormak istediğim bir şey var."

"Öyle mi?" Dedim ki. Omzumun üzerinden Kincaid'e baktım ve "*Nasıl?*" diye mırıldandım.

Uzun mu?

Kincaid çömelmiş ve mızrağını tekrar eline almıştı. Arkasına baktı ve "Otuz saniye." dedi.

"Çocukları alıp kaçacağız," diye fısıldadım.

"Bir süredir sana hayranlık duyuyorum Dresden," dedi Mavra'nın sesi. "Gücünle mermileri durdurduğunu gördüm. Bıçakları, pençeleri ve dişleri durdurduğunu gördüm." Eliyle bir işaret yaptı. "Bu yüzden kendi seçtiğin silaha karşı ne kadar başarılı olacağını bilmem gerekiyor."

Ve iki Renfield kapıdan içeri girerek Mavra'yı görmemi engelledi. Her birinin elinde uzun metal bir cihaz vardı ve her biri omuzlarının üzerinde çıkıntı yapan, yuvarlak metalden parıldayan şekiller giyiyordu. Tuttukları cihazların ucunda mavi bir başlangıç alevi titriyordu ve bir anda ne olduğunu anladım.

Renfield'ların ikisi de alev silahlarını kaldırdı ve daracık koridoru ateşle doldurdu.

Bölüm 33

Çevik kuvvet silahı patladı, ama silahı kullanmaya içgüdüsel olarak karar verdiğim için mi, yoksa şaşkınlıktan kasıldığım için mi patladığından emin değilim. Kötü adamlar yirmi adım uzaktaydı, bu da çevik kuvvet silahından çıkan kurşunun yayılması için yeterli bir mesafeydi. Eğer iyi nişan almış olsaydım, neredeyse kesinlikle içlerinden birini yere sererdim. Gerçi sarsılıp bükülmelerine bakılırsa ya silahın kükreyen sesi gözlerini korkutmaya yetmişti ya da geçip giderken küçük bir atış yakalamışlardı. Alev makinelerinin ağızlarından ateş belirsiz bir şekilde öksürüyor, koridorun zeminine, duvarlarına ve tavanına sıçırıyor, benzin ya da başka bir hızlandırıcı ve vazelin karışımı olan ev yapımı napalm topaklarına yapışyordu. Hava soğuktan kavurucu sığağa dönmüştü, ateşin aniden boşalması bile ciğerlerimdeki rüzgârı emiyordu.

Her iki adam da, yırtık pırtık giysiler içinde mütevazı görünümlü tipler, gözleri geniş ve fanatik, ayaklarını tekrar dikmeden ve bir kez daha nişan almadan önce bir saniye tereddüt ettiler. Sadece bir saniyeydi ama hayatımı kurtarmaya yetti. Silahı bıraktım, asamı sağ elime aldım ve kalkan bileziğimi salladım. Paniğe kapılmış irademi odağa yönlendirdim ve önümde bir enerji duvarı oluşturacak şekilde yaydım.

Renfield'lar bu kez serbest kaldı, koridorda kükreyen bir yangın musluğundan çıkan spreya kadar kalın bir alev. kalkanın üzerinde yakaladım, ama onu asla ısıyı durdurmak için tasarlamamıştım. Öncelikle kinetik enerjiye karşı bir savunmaydı ve bir büyücü olarak kariyerim boyunca mermilerden kaçan asansör vagonlarına kadar her şeyle başa çıkmak için kullanmış olsam da, yoğun ısı transferini durdurmakta o kadar da iyi değildi. Napalm-jöle görünmez kalkana sıçradı, galonlarca ve ateş beyaz-sıcak bir neşe içinde ona yapıştı. Akıl almaz öfkesi kalkanın içinden sızarak üzerime aktı.

Acıdı. Oh, Tanrım, *acıttı*. İlk hissedenden sol elimin parmakları oldu, sonra avucum ve bileğim, hepsi bir saniye içinde oldu. Eğer hiç yanmadıysanız, acıyı hayal bile edemezsiniz. Milyonlarca dokunsal sinirin beynime panik halinde hasar mesajları gönderdiği parmaklarım sanki patlamış ve yerini uluyan bir acıya bırakmış gibi hissetti.

Elimi geri çektim ve odağımın dağıldığını, kalkanın solmaya başladığını hissettim. Dişlerimi sıktım ve bir şekilde elimi uzatacak gücü bulmayı başardım.

kalkanımı ve irademi sertleştirdi. Yarım adımlarla geri çekildim, zihnim neredeyse acı içinde boğuluyordu, umutsuzca kalkanı yukarıda tutuyordum.

"On saniye!" Kincaid bağırdı.

Sol elimde kabarcıkların çıktığını gördüm. Parmaklarımın pençe şeklinde kıvrıldığını hissettim. Sanki eriyen balmumundan yapılmış gibi daha ince görünüyorlardı ve etin altında kemiklerimin gölgelerini görebiliyordum. Kalkan daha da zayıfladı. Acı daha da kötüleşti. Şimdi merdivenlerin dibinde duruyordum ve kalkan zayıfladıkça, arkamdaki kapı aralığıyla aramdaki boşluk bir mil bile olabiliyordu.

On saniyem .

Kendi içime, o korkunç kırmızı acıya uzandım ve daha fazla güç çektim. Bu gücü asama odakladım ve asanın yüzeyine oyulmuş mühürler ve rünler aniden göz yakan kızıl bir ışıkla doldu. Burnum yanan odun kokusuyla doldu ve kalkan dalgalanarak yok olurken, "*Ventas servitas!*" diye bağırdım.

Asamda topladığım güç, görünmez bir enerji yılanı gibi kalkanımdan dışarı fırladı. Kalkan, çığlık çığlığa bir rüzgârın merdivenlerden aşağıya fırladığı anda düştü. Hava sütunu bana doğru uluyarak pardösümü bir bayrak gibi etrafıma savurdu ve alev yanan napalmı bir jöle küveti gibi yakalayarak ateş geldiğı yöne doğru fırlattı ve boyutunu üç katına çıkaracak kadar hava sağladı.

Ateş çılgına döndü. Kaba taştaki harcı kavurdu ve kaya zeminde çatlaklar açtı, içindeki su dışarı çıktıkça nemli taş öksürdü ve patladı.

Bir an için iki Renfield'ı görebildim, hâlâ bana doğru ateş püskürtüyorlardı. Çığlık atmaya başladılar ama Mavra'nın hışırtılı ulumalarına itaat ederek sabit durdular ve bu onları öldürdü. Napalm kendini onlara göre şekillendirdi ve alev onları kucakladı.

Düşerken yere çarpan şeylerin insan kalıntıları olduğı kolaylıkla tespit edilememiştir.

İrademi rüzgârda tuttum, asamdaki oyma rünler kor turuncusu renginde parlıyordu ve alevler yakıcı ışık ve kömürleşmiş siyah külden oluşan ölümcül bir nehir halinde uzak odaya yayılıyordu. Acı dolu saniyeler boyunca rüzgârları tuttum ve alevleri yaydım, sonra iradem durakladı, asanın üzerindeki rünler karardı. Acı bir an için beni ele geçirdi ve o kadar çok acıdı ki kelimenin tam anlamıyla *göremedim*.

"Büyücü!" diye uludu Mavra'nın sesi, kelimeler tozlu pullar ve soğuk, sürungen öfkesi gibi geliyordu. "Büyücü! Büyücü! Öldür, öldür, her şeyi öldür!"

"Yakalayın onu!" Kincaid hırladı. Murphy'nin kollarını kollarımın altına aldığını hissettim ve beni şaşırtıcı bir güçle geri çekmeye başladı. Kör edici acının içinden, elinde balta tutan, kömürleşmiş, insan dışı görünümlü bir adamı görebilmek için zamanında görmeye başladım

Kincaid'e doğru sıçradı. Paralı asker mızrağını adamın göğsüne saplayarak onu olduğu yerde durdurdu. İlkini arkasındaki dumandan ikinci bir adam belirdi, bu adamın elinde bir tüfek vardı. Bir kükreme sesi duyuldu ve ateş kazığa oturtulmuş Renfield'ı parçaladı, ardından ikincisinin yüzüne korkunç, yakıcı sonuçlarla vurdu. Kincaid mızrağı ilk Renfield'ın cesedinden çekip aldı, ikinci Renfield çılgınca çırpınırken bile, sonra tüfeği aşağı yukarı doğru yöne doğrulttu.

Kincaid mızrağı ters çevirerek ikinci Renfield'ın göğsüne sapladı ve ikinci yangın çıkarıcı mermi mızrağın ucundaki yuvadan fırlayarak adamın kalan ömrünü de tüketti. Bir saniye sonra yere yanan bir ceset düştü.

Dumanların arasından bir silah gürledi. Kincaid homurdandı ve sendeledi. Mızrak elinden düştü ama o düşmedi. İki elindeki silahlardan birini dengersiz bir şekilde geri çekildi, yarı otomatik silahı koridorun aşağısındaki boğucu dumanın içine gönderebildiği kadar hızlı ateş ediyordu.

Kavrulmuş ama işlevsel olan daha fazla Renfield dumanın içinden ateş ederek geldi. Kara tazılar etraflarında dolanıyordu, çıplak ve kanlı köpek kabukları, ama korkunç bir öfkeyle doluydular. Arkalarında Mavra'nın ilk kez aydınlanan ince, ölümcül formunu gördüm. Üzerinde onu en son gördüğüm kıyafet vardı; Rönesans döneminden kalma, yırtık pırtık, simsiyah bir elbise. Hamlet bunu giymekten mutlu olurdu. Filmsi ölü gözlerinin bana odaklandığını gördüm ve bir elindeki baltayı kaldırdı.

İlk iki kara taşı Kincaid'e ulaştı ve ben daha bağıramadan Kincaid onların altında kaldıRenfield'lardan biri ona bir balyoz indirdi, diğeri ise iki kara taşı daha kendini yığının içine atarken bir tabancayı yığının içine boşalttı.

"Hayır!" Bağırdım.

Murphy beni dolabın içine çekti ve Mavra'nın fırlattığı gibi ateş hattının dışına çıkardı. Baltası koridorda uç uca yuvarlandı ve dolabın arkasındaki taş duvara öyle bir kuvvetle çarptı ki, kafası gözüne kadar kayaya gömüldü ve ahşap sapı ayrıldı. Hâlâ baltanın vurduğu yerin altında zincirlenmiş olan çocuklardan ikisi, kıymıklar üzerlerine saplanırken acı ve dehşet dolu feryatlar kopardı.

"Tanrım," dedi Murphy. "Elin, oh, Tanrım." Ama hareket etmeyi hiç bırakmadı. Beni büyük bir güçle dolabın arka köşesine doğru itti, silahını aldı, kapı aralığına doğru eğildi ve yüzü acımasız bir konsantrasyon içinde koridora doğru sekiz ya da dokuz el ateş etti. Soluk bacakları ürkütücü bir kon-

Kevlar yeleğinin siyahıyla tezat oluşturunuyordu. "Harry?" diye bağırdı. "Duman var, hiçbir şey göremiyorum ama merdivenlerin dibindeler. Ne yapacağız?"

Duvarı, tavana yakın bir duvar siyah kutuya baktım. Muhtemelen Kincaid'in antipersonel mayını. Haklıydı. Açılıp ölümcül mermilerini çaprazlamasına aşağıya püskürtecek şekilde ayarlanmıştı, böylece mermiler sekecek ve hem koridoru hem de salonu ölümlle dolduracaktı.

"Harry!" Murphy bağırdı.

Cevap verecek kadar bile nefesim yoktu. "Madeni tekrar bağlayabilir misin?" Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Yani madene giremeyeceğimizi mi söylüyorsun?"

Dışarı

1 "Yapabilir misin?" Havladım.

mi?" Bir kez başını salladı.

"İşaretimi bekleyin, sonra silahı hazırlayın ve alçalın."

Döndü ve madenin yakınındaki tahta bir sandalyenin üzerine sıçradı.

Oraya sürüklediği bir şey ya kötü adamların kullandığı bir şey. İki timsah klipsi taktı ve bir üçüncüsünü kaldırdı, omzunun üzerinden bana bakıyordu, yüzü solgundu. Çocuklar onun altında ağlıyor ve çığlık atıyorlardı.

Kendimi sürükleyerek çocukların önünde diz çöktüm, yüzüm koridora dönüktü. Sol elimi kaldırdım ve bir saniye boyunca şaşkınlıkla ona baktım. Her zaman kırmızı ve siyahın bana yakıştığını düşünmüşümdür ama kural olarak bunun kıyafetlerim olmasını tercih ederdim. Uzunluğum değil. Elim kötü pişmiş bir etin kararmış, bükülmüş pençesi idi, kanlı olmayan her yeri yanmıştı. Gümüş kalkan bileziğim onun altında parlıyordu, tılsım kalkanları ısıdan çarpılmış, pırıl pırıl ve parlaktı.

Murphy'ye işaret etmek için diğer elimi kaldırdım, ama sonra koridorun aşağısından bir çığlık duydum, hırıltılı ve vahşi ve neredeyse insan değildi. Duman bir an dönüp temizlendi ve Kincaid'in bir bacağını sürükleyerek sırtını duvara dayadığını gördüm. Bir eliyle bacağını sıkıca tutmuş, diğer elinde de bir silah vardı. Silah tıkırdamaya başlayana kadar göremediğim bir hedefe ateş .

"Şimdi, Murphy!" diye bağırdım. Sesim koridorda gürledi. "Kincaid!"

Bolşevik Kukla!"

Paralı askerin kafası bana doğru döndü. Jambon telli şimşek gibi hızlı, yalpalayarak ve grotesk bir şekilde hareket etti. Silahını bıraktı, bacağını serbest bıraktı ve yaralanmamış üç uzvuyla kendini bana doğru fırlattı.

Yine kalkanımı kaldırdım ve mayının kızılötesi tetikleme telinin çalışması için dua ettim.

Zaman yavaşladı.

Kincaid kendini kapı aralığından içeri attı.

Mayın biptledi. Metalden keskin bir tıkırtı geldi.

Kincaid yuvarlanarak yanımdan geçti. Ona yol vermek için yana eğildim ve aynı anda kalan tüm gücümü kalkanın üzerine boşalttım.

Topak topak metal küreler, belki yirmi ya da otuz tanesi, havaya uçtu. Kalkanımı basit bir eğik düzlemde açmıştım, tabanı dolabın kapısında, zirvesi dolabın arka duvarında, yerden yaklaşık dört fit yükseklikteydi. Kürelerden birkaçı kalkana çarptı ama kalkanın eğimi onları tekrar koridora fırlattı.

Mühimmatlar bir gök gürültüsü ve ışık dalgası içinde patladı. Çelik bilyeler ölümcül püskürtüler halinde uçarak taş duvarlara çarptı ve vahşi bir etkinlikte eti parçaladı. Eğimli kalkan masmavi bir parlaltıya dönüştü, şarapnellerden gelen enerji emildi ve ampul parlaklığında ışık patlamaları olarak saçıldı. Ses tarif edilemezdi, neredeyse tek başına öldürmeye yetecek kadar yüksekti.

Ve sonra bitti.

Sessizlik çöktü, sadece alevlerin çıtırtısı bozuldu. Sürüklenen dumandan başka hiçbir şey hareket etmiyordu.

Murphy, Kincaid, tutsak çocuklar ve ben, korkmuş insanlardan oluşan düzensiz bir yığın halinde bir araya toplanmıştık. Hepimiz bir süre şaşkın şaşkın oturduk. Sonra dedim ki, "Haydi. Yangın yayılmadan harekete geçmeliyiz." Sesim çiğ geliyordu. "Şu çocukları dışarı çıkaralım. Bu zincirleri kırabilirim."

Kincaid hiç konuşmadan uzandı ve karşı duvardaki yüksek kancadan bir anahtar aldı. Tekrar oturup duvara yaslandı ve anahtarı bana fırlattı.

"Ya da bunu yapabiliriz," dedim ve anahtarı Murphy'ye uzattım. O da açmaya başladı. Hareket edemeyecek kadar yorgundum. Elim acımıyordu, bu çok kötüye işaretti, biliyordum. Ama umursamayacak kadar yorgundum. Orada öylece oturdum ve Kinca- id'e baktım.

Elini yine bacağına . Bacağından kan akıyordu. Karnında ve bir elinde daha fazla kan vardı ve yüzü sanki bir mezbahada elma toplamış gibi kana bulanmış durumdaydı.

"Yaralısın," dedim. "Evet,"

diye cevap verdi. "Köpek."

"Düştüğünü gördüm."

"İşler çirkinleşti," diye

doğruladı. "Ne oldu?" diye

sordum. "Yaşadım."

"Göğsün kanıyor," dedim. "Elinde de kan var." "Bunu biliyorum."

"Ve yüzün olmuş."

Bir kaşını kaldırdı ve boştaki elini çenesine dokundurdu, sonra kana baktı. "Oh. Bu benim değil." Kemerini kurcalamaya başladı.

Yanına gidip yardım etmek için yeterli enerjiyi topladım. Kemerindeki poşetten bir rulo siyah koli bandı çıkardı ve keskin, sarsıcı hareketlerle bandı yaralı bacağına etrafına birkaç kez sıkıca sardık, yarayı yapışkanla kapladık, kelimenin tam anlamıyla bantlayarak kapattık. Rulonun yaklaşık üçte birini kullandı, sonra homurdanarak yırttı. Sonra da "O elini kaybedeceksin." dedi.

"Zaten mutfığa geri gönderiyordum. Orta pişmiş sipariş ettim." Kincaid bir an için bana baktı ve sonra yumuşak sesler çıkarmaya başladı. sanki bu konuda çok fazla pratiği yokmuş gibi kahkahalar atıyordu. Yumuşak kahkahalar atarak ayağa kalktı, belinden başka bir silah ve kendi palasını çıkardı ve "onları. Geriye ne kaldıysa parçalayacağım."

"Harika," dedim.

"Onca zahmete girdik ve sen burayı havaya uçurdun. Bunu en başta da yapabilirdik, Dresden."

Murphy çocukları serbest bıraktı ve duvardan uzaklaşmaya başladılar. biri, en fazla beş yaşında bir kız çocuğu, ağlayarak bana doğru yığıldı. Bir süre ona sarıldım, ağlamasına izin verdim ve "Hayır, yapamazdık" dedim.

Kincaid bana baktı, ifadesi okunamıyordu. Bir an için gözlerinde vahşi, kana susamış ve tatmin olmuş bir şeyler gördüğümü sandım. Sonra dedi ki, "Belki de haklısın."

Dumanın içinde kayboldu.

Murphy ayağa kalkmama yardım etti. Tüm çocukların el ele tutuşmasını sağladı, en öndeki çocuğun elini kendisi tuttu ve hepimizi merdivenlere götürdü. Yolda eğildi ve kot pantolonunu topladı. Halkın önünde rezil olmamak için yeterince kot kalmamıştı ve iç çekerek onları bıraktı.

"Pembe külot," dedim aşağı bakarak. "Küçük beyaz fiyonklu. Bunu tahmin edemezdim."

Murphy ters ters bakamayacak kadar yorgun görünüyordu ama denedi.

"Kevlar ve silah kemeriyle gerçekten uyumlular, Murph. Öncelikleri olan bir kadın olduğunu gösteriyor."

Gülümseyerek ayağıma bastı.

"Temiz," dedi Kincaid'in dumandan gelen sesi. Biraz öksürerek tekrar ortaya çıktı. " dört tabut bulduk. İçlerinden biri bana bahsettiğin Tek Kulaklı adamdı. Kafalarını kesmişler. Vampirler tarih oldu."

"Mavra?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Koridorun sonu karaborsa organ bankası için bir doğrama dükkânına benziyor. Vampir madendeki patlamayı tam öpücüğünden almış. Kimliğini tespit etmek için diş kayıtlarına ve bir yapboz yıldızına ihtiyacınız olacak."

Kincaid Mavra'nın titreyerek belirttiğini görmedi. Arkasındaki dumanın içinden, korkunç bir şekilde parçalanmış ve ezilmiş, kötü bir şekilde yanmış ve cehennem gibi kızgın bir şekilde yükseldi. Alt çenesi, bir kolunun yarısı, alt karın bölgesinin basketbol topu büyüklüğünde bir kısmı yoktu ve bacaklarından biri sadece bir et parçası ve siyah tayıyla tutturulmuştu. Tüm bunlara rağmen daha az hızlı hareket etmiyordu ve gözleri ölümcül bir ateşle yanıyordu.

Kincaid yüzündeki ifadeyi gördü. yığıldı.

Tozluğumdan aptal küçük paintball silahını çıkardım ve Mavra'ya boşalttım.

Bu lanet şey bir tılsım gibi çalışmazsa yıldırım beni öldürsün. Hatta çoğu tılsımdan daha iyi, bunu bilmesi gereken kişi de benim. Atışlar Kincaid'in ölümcül küçük makineli tüfeklerinden çıkan atışlar hızlı bir şekilde Mavra'nın üzerine sıçradı ve acımasızca cızırdadı. Boya toplarının çarpıp kırdığı her yerde gümüş ateş hemen etini kemirmeye başladı. Sanki hiperkinetik bir gurme etine karpuz kabı sokuyormuşçasına *hızlı* bir şekilde etini parçaladı.

Mavra şaşkın ve tozlu bir çığlık attı.

Kutsal su ve sarımsaklı paintball'lar üç litrelik bir kola şişesi kadar geniş bir delik açmıştı. Arkasındaki duman bulutunda ateşin parıltısını görebiliyordum. Sendeledi ve dizlerinin üzerine düştü.

Murphy kemerinden palayı çıkardı ve el altından fırlattı.

Kincaid Mavra'ya dönerken onu yakaladı ve kafasını boynunun dibinden kopardı. Kafa tek yöne gitti. Ceset doğrudan yere düştü; ne bir çırpınma, ne bir uğultu, ne de fişkırان zehir, ne büyülu bir rüzgâr, ne de ani bir toz bulutu vardı. Mavra'nın kalıntıları basitçe yere çarptı, bir kez daha solmuş bir kadavradan başka bir şey değildi.

Mavra'nın cesedinden paintball silahına baktım, etkilenmişim. "Kincaid. Bu bende kalabilir mi?"

"Elbette," dedi. "Faturaya ekleyeceğim." Yavaşça ayağa kalktı, yıkıma baktı. Başını iki yana salladı. Sonra merdivenlerden çıkarken bize katıldı. "Bunu görmek bile inanması zor."

"o?" Ben sordum.

"Kalkanın. Özellikle de elin o haldeyken, tüm o rüzgâr ve ateşle birlikte." Bana baktı, yüz ifadesinde ihtiyata benzer bir şey vardı. "Daha önce hiç bu kadar gevşemiş bir büyücü görmemiştim."

Neyse ne. Paralı askerin bana karşı temkinli olmasını teşvik etmekten zarar gelmezdi. Durdum ve asama yaslandım. Rünler hâlâ somurtkan bir ateşle parlıyordu ama yavaş yavaş sönüyordu. Küçük, beyaz odun dumanları burnuma keskin bir şekilde çarpıyordu. *Bunu* daha önce hiç yapmamıştı ama şimdilik bundan bahsetmek için bir neden yoktu.

Gözlerimle buluşmayı reddettiği belli olana kadar doğrudan ona baktım. Sonra sakın ve nazık bir sesle, "Hâlâ yapmadın," dedim.

Arkamdan bakakalmasına izin vererek dışarı çıktım. Ona ödeme yapmazsam gördüklerinin onu korkutup beni öldürmekten vazgeçireceğini bir an bile düşünmedim. Ama bu, onu bu seçeneği seçme konusunda daha temkinli hale getirecek kadar korkutabilirdi. Her küçük parçanın yardımı olur.

Barınaktan çıkmadan önce pardösümü çıkardım ve Murphy'nin omuzlarına örttüm. Onu tamamen sardı, etekleri yere sürtünerek bacaklarını örttü. Tam Ebenezar kapıda belirlediği sırada bana minnettar bir bakış attı. Yaşlı adam önce çocuklara, sonra elime baktı ve keskin bir nefes aldı.

"Yürüyerek çıkabilir misin?" diye sordu.

"Şimdiye kadar. Bu çocukları ve kendimizi buradan uzaklaştırmamız gerekiyor." "Peki," dedi. "Nereye?"

"Çocukları Saint Mary of the Angels'taki Peder Forthill'e götüreceğiz," dedim. "Onlara yardım etmek için ne yapılabileceği konusunda iyi bir fikri olacaktır."

Ebenezar başını salladı. "Onu ününden tanıyorum. İyi adamdır."

Dışarı çıktık ve çocukları Ebenezar'ın eski Ford kamyonetine yüklemeye başladık. Yaşlı adamın kabinin arkasında bir silah rafı vardı, kalın eski asası en alttaki rafta, eski Greener av tüfeği de en rafta duruyordu. Çocukları teker teker arkaya kaldırdı ve kalın, eski bir termal battaniyenin üzerine yatırıp üzerlerini ikinci bir battaniyeyle örttü.

Kincaid sığınaktan bir müteahhidin ağır çöp torbasını taşıyarak çıktı, arkasında duman giderek yoğunlaşıyordu. Çantanın yarısı doluydu. Torbayı üzerine attı.

sonra bana döndü ve şöyle dedi: "Detaylarla ilgileniyorum. Gördüğüm kadarıyla sözleşme tamamlandı. Bundan memnun musun?"

"Evet," dedim. "Sizinle çalışmak güzeldi. Teşekkür ederim."

Kincaid başını salladı. "Bana teşekkür etmenin yolu *paradır*."

"Evet," dedim, "bu konuda. Bugün Cumartesi ve bankadan biriyle konuşmam gerekecek...."

Bana yaklaştı ve beyaz bir kartvizit uzattı. Üzerinde altın harflerle basılmış bir numara vardı. Mürekkeple yazılmış ve şu anda vadesiz hesabımda bulunan bakiyeyi son derece küçük gösteren bir rakam daha vardı. Başka bir şey yoktu.

"İsviçre hesabım," diye açıkladı. "Ve acelem yok. Salı gününe kadar orada olsun ve ödemiş olalım."

Minibüse bindi ve gitti. Salı

günü.

Saçmalık.

Ebenezar beyaz minibüsün çekilmesini izledi, sonra Murphy'nin beni kamyonete bindirmesine yardım etti. Ortaya , bacaklarım Murphy'nin yan tarafındaydı. Elinde bir ilk yardım çantası vardı ve yolda ilerlerken yanık elimi gazlı bezle hafifçe kapattı, tamamen sessizdi. Ebenezar arabayı temkinli bir şekilde sürdü. Birkaç blok ötedeyken korna sesleri duyduk. "Çocuklar kiliseye," dedi. "Peki nereye?"

"Benim evim," dedim. "İkinci raunt için yama yaptıracağım." "İkinci raunt mu?" Ebenezar sordu.

"Evet," dedim. "Eğer bir şey yapmazsam, gece yarısından önce bir ritüel entropi laneti bana doğru yol alacak."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Ona kararlı bir şekilde baktım. "Bunu konuşmamız gerekecek."

Gözlerini kısarak önümüze baktı ve duygularını yüzünden uzak tuttu. "Hoss. Çok ilgilisin. Çok fazla şey yapıyorsun. Çok fazla şey üstleniyorsun." "Yine de iyi bir tarafı var," dedim.

"Oh?"

"Uh-huh. Eğer bu gece alırsam, en azından Kincaid beni öldürmeden önce ona nasıl ödeme yapacağımı düşünmek zorunda kalmam."

Bölüm 34

Ebenazar arabayı sürdü ve ben kendimi dalgın bir pus içinde hissettim. Aslında bu tam olarak doğru değildi. Daha çok düşüncesiz bir bulanıklıktı ama bundan şikâyet etmedim. Ağzım çalışmak istemiyordu ve bir seviyede uyuşuk, yüzen şokun yakıcı acıdan daha iyi olduğunu biliyordum. Arka planda bir yerde, Murphy ve Ebenazar ayrıntıları konuşacak kadar konuştular ve çocukları Peder Forthill'e bırakmış olmalıyız, çünkü nihayet kamyonundan indiğimde arka taraf çocuklarla doluydu.

"Murphy," dedim kaşlarımı çatarak. "Aklıma bir şey geldi. Eğer benim için bir arama emri çıkarıldıysa, belki de evime geri dönmemeliyiz."

"Harry," dedi, "iki saattir buradayız. Sen kanepende oturuyorsun."

Etrafıma bakındım. Haklıydı. Şömine yanıyordu, Mister şöminenin yanında en sevdiği yerdeydi ve çentik kulaklı köpek yavrusu yanımdaki kanepeye uzanmış, bacağımı yastık olarak kullanıyordu. Ağzımda Ebenazar'ın kendi biralarından biri olan viskinin tadını aldım ama içtiğimi hatırlamıyordum. Düşündüğümünden daha kötü bir durumda . "Öyleyim," dedim. "Ama bu endişelerimi daha az geçerli kılmıyor."

Murphy paltomu kapının yanındaki kancaya asmıştı ve dizlerine kadar uzanan örgü şortumu giymişti. yarısına kadar iniyordu ve tutabilmek için önüne büyük bir düğüm atmak zorunda kalmıştı ama en azından külotuyla dolaşmıyordu. Lanet olsun.

"Sanmıyorum," dedi. "Stallings ile konuştum. Sizin eşkalinize uyan biri için bir arama emri olduğunu ama adınızın bu emre eklenmediğini söyledi. Sadece şüphelinin sorgulanmak arandığını ve Larry ya da Barry takma adlarını kullanıyor olabileceğini söyledi. Silahın üzerinde parmak izi yoktu ama şahsın üzerine kayıtlıydı." Başını iki yana salladı. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Şansın yaver gitmiş diyeceğim ama ben daha iyi biliyorum. Ve sen de bu konuda ukalaca bir yorum yapardın."

Kırık bir kahkaha attım. "Evet," dedim. "Cehennem çanları. Trixie Vixen şimdiye kadar araştırdığım en boş, kibirli, dar görüşlü, küçük ve bencil kötü adam olmalı. İşte olan bu."

"Ne?" Murphy sordu.

"Benim adım," dedim, hâlâ kahkahalar atıyordum. "Asla doğru anlamadı. Kadın benim lanet olası adımı yanlış biliyor. İşine gelmediği sürece başkalarının varlığını çok yakından takip etmeye zahmet ettiğini sanmıyorum."

Murphy bir kaşını kaldırdı. "Ama orada başka insanlar da vardı, değil mi? Birileri senin adını biliyor olmalı."

Başımı salladım. "Kesinlikle Arturo. Muhtemelen Joan. Ama diğer herkes sadece ilk adımı biliyordu."

"Ve birinin silahtaki parmak izlerinizi silmesi gerekiyordu. Seni koruyorlar," dedi Murphy.

Dudaklarımı büzdüm, şaşırmıştım. Arturo ve adamlarının bunu yapmış olmasından çok, habere verdiğim tepkiden dolayı - içimde bir yerlerde neredeyse tamamen yabancı hissettiğim sıcak bir nokta oluşturdu. "Öyle," dedim. "Nedenini Tanrı bilir ama yapıyorlar."

"Harry, sen onların insanlarından bazılarının hayatını kurtardın." Başını iki yana salladı. "Yaptıkları işte Chicago'nun en iyilerinin onlara kendilerini toplumun değerli üyeleri gibi hissettirdiklerinden şüpheliyim. Bu tür izolasyon insanları bir araya getirir ve sen de onlara yardım ettin. Bela geldiğinde seni de onlardan biri yapar."

"Beni aileden biri yapıyor," dedim.

Biraz gülümsedi ve başını salladı. "Yani kimin yaptığını biliyorsun?"

"Trixie," dedim. "Muhtemelen iki kişi daha. İçimden bir ses bunun Eski Bay Genosa kulübü olduğunu söylüyor ama bu sadece bir önsezi. Ve sanırım yardım aldılar."

"Neden söylüyorsun?"

"Çünkü Trixie bana silah doğrulttuğu sırada telefonda birinden talimatlar alıyordu," dedim. "Ve o laneti bir ayinle çağırıyorlardı. Biri gerçekten yetenekli değilse, gereken enerjiyi yükseltmek için iki ya da üç kişi gerekir. Ve kabul edelim, üç cadının bir yerde bir kazanın başında kıkırdaması halkın bilincinde oldukça kalıplaşmış bir durum."

"*Macbeth*," dedi Murphy.

"Evet. Ve Jack Nicholson'ın şeytan rolünde oynadığı film."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bir keresinde bana ritüellerden bahsetmiştin. Kozmik satış makinesi, değil mi? Bir dış güç, belirli bir dizi olayı yerine getirirseniz size bir şey vermeyi teklif ediyor."

"Evet."

Murphy başını salladı. "Korkutucu. İnsanlar sadece dans ediyor ve birileri ölüyor. Sıradan insanlar yani. Biri bir kitap yayınlarsa ne olur?"

"Birileri yaptı," dedim. "Pek çok kez. Beyaz Konsey birkaç kez bunun gerçekleşmesi için baskı yaptı, *Necronomicon*'da olduğu gibi. Söz konusu ritüelin işe yaramayacağından emin olmak için oldukça iyi bir yol."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Neden?"

"Arz ve talep," dedim. "Dış güçlerin ölümlü dünyaya sağlayabileceklerinin bir sınırı var. Gelen gücü bir boru hattından akan su gibi düşünün. Eğer birkaç kişi birkaç haftada bir ya da birkaç yılda bir ayin yapıyorsa, ayinin işe yaramasını sağlayacak kadar büyü pompalamakta bir sorun yoktur. Ancak elli bin kişi aynı anda ayini kullanmaya çalışıyorsa, herhangi bir yerde bunu gerçekleştirmeye yet kadar güç yoktur. Sadece tadı kötü ve tuhaf kokan küçük bir salya olarak ortaya çıkar."

Murphy başını sallayarak beni takip etti. "Yani ritüellere erişimi olan insanlar bunları paylaşmak istemiyor."

"Aynen öyle."

"Ve karanlık ritüeller kitabı, ortalama bir porno izleyicisinin alışveriş merkezinden alacağı bir şey değil. Yani yardım almış."

"Evet," dedim kaşlarımı çatarak. "Ve lanetle ilgili son çalışmanın arkasında bir meslek vardı."

"Neden söylüyorsun?"

"Bir kere çok daha hızlı ve ölümcüldü. O kadar hızlı vurdu ki, geldiğini bildiğim halde kurbandan uzaklaştıracak zamanım olmadı. Daha da güçlüydü. *Çok* daha güçlüydü, sanki bu işi bilen biri onu bir şekilde odaklamak ya da güçlendirmek için zahmete girmiş gibiydi."

"Bunu ne yapabilir?" Murphy sordu.

"Yetenekli büyücüler arasındaki koordinasyon," dedim. "Bazen büyüü güçlendirmek için bazı eşyalar ve malzemeler kullanabilirsin. Bunlar genellikle pahalıdır. Bazen özel yerler yardımcı olabilir, Stonehenge gibi yerler ya da yılın belirli bir gecesinde yıldızların belirli konumları. Bir de eski bir yöntem var."

"O da ne?" Murphy sordu.

"Kan," dedim. "Yaşamın yok edilmesi. Hayvanların kurban edilmesi. Ya da insanların."

Murphy ürperdi. "Sence şimdi de senin peşine mi düşecekler?" "Evet," dedim. "Ben engel . Eğer kaçmak istiyorlarsa bunu yapmak zorundalar. temiz."

"Eski büyük fonlarına dokunmadan mı kaçacaklar?" "Evet," dedim.

Murphy, "Bir açgözlülük cinayeti için oldukça aşırı görünüyor," dedi. "Motive edici bir unsur olarak açgözlülüğe karşı değilim ama lanet olsun. Sanki bazı insanlar diğer insanların gerçekten var olduğu fikrini asla kavrayamıyor."

"Evet," dedim iç çekerek. "Sanırım bu sefer üç tanesi aynı yerde duruyordu."

"Heh," dedi Murphy. "Üç eski karının nasıl bir uğursuz şans eseri bir araya geldiğini ancak Tanrı bilir. Yani, ihtimaller nedir ki?"

Dik oturdum. Murphy her şeye parmak basmıştı. "Yıldızlar ve taşlar, haklısın. Bunu nasıl gözden kaçırabilirim?"

"Biraz meşgul müydün?" Murphy tahmin etti.

Kalbimin hızlandığını hissettim. Elimde donuk bir basınçla atıyordu. Henüz acı değildi ama geliyordu. "Tamam, bir düşünelim. Arturo yeniden evleneceğini . Yani, ben sadece onu tanıyan biri keskin bir tahminde bulunduğu için öğrendim. Ve eski eşlerinin bunu ilk elden bildiğinden şüpheliyim. Aslında, üçüncü bir kişi tarafından bilgilendirildiklerine bahse girerim."

"Neden?" Murphy sordu.

"Çünkü birinin üzerinde sihir yapmak istiyorsanız, buna inanmanız gerekir. Bunu istemelisiniz. Aksi takdirde sadece fiyaskoyla sonuçlanır. Bu da birinin ölmesini *istedikleri* anlamına geliyor. Gerçekten istiyorlar."

"Çünkü öğrendiklerinde kötü bir sürpriz oldu," dedi Murphy. "Belki de onlara kim söylediye, eski eşleri öğrenmeden önce işleri daha da karıştırdı. Bu onları çok etkiledi, çok kızdırdı. Bilemiyorum Harry. Bunun geçerli olabilmesi için dördüncü bir tarafın Arturo'nun yeni sevgilisinin iptal edilmesini istemesi gerekir."

"Evet," diye kabul ettim. Sonra gözlerimin açıldığını hissettim. "Tabii istedikleri şey bu değilse. Murph, bunun parayla ilgili olduğunu sanmıyorum."

"Anlamıyorum."

"Genosa *aşık* oldu," dedim. Ayağa kalktığımı hissettim. "Orospu çocuğu, bunca zamandır gözümün önündeydi."

Murphy kaşlarını çattı ve benimle birlikte ayağa kalkarak elini sağlam koluma koydu. "Harry, yerine oturman gerek. Tamam mı? Yaralanmışsın. Ebenezar dönene kadar oturmalısın."

"Ne?"

"Ebenezar. Elin için bir şeyler yapabileceğini düşünüyor ama önce bir şeyler alması gerekiyormuş."

"Oh," dedim. Başım biraz döndü. Kolumdan çekti ve ben de tekrar oturdum. "Ama *hepsi* bu."

"Ne ?"

"Trixie ve diğer *stregalar* başkaları için sadece birer silah. *Genosa aşık*. Bu yüzden Lara'ya herkes gibi tepki vermedi. Ona dokunamazlar. İşte bütün mesele bu."

Murphy kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsunuz? Onları silah olarak kim kullanıyor?" "Beyaz Saray," dedim. "Lord Raith ve Beyaz Saray. Bu para değil-

Onun ve ikinci komutanının bu hafta sonu Chicago'da olması tesadüf değil."

"Genosa'nın aşık olmasının bununla ne ilgisi var?"

"Beyaz Saray insanları kontrol edebiliyor. Yani onları baştan , yakınlıyorlar ve çok geçmeden psişik kancaları takabiliyorlar. Beslendikleri insanları köleleri haline getirebilir ve bundan *hoşlanmalarını* sağlayabilirler. Güçlerinin kaynağı bu."

Murphy bir kaşını kaldırdı. "Ama biri aşık değil mi?"

Zayıfça güldüm. "Evet. Sadece yüksek sesle söylediler. Bu bir iç meseleydi. Neredeyse onun hakkında söylediği ilk şey buydu. Arturo sürekli aşık oluyordu."

"Kim ne dedi?"

"Joan," dedim. "Sade, eski, pratik, fanila giyen, çörek atkılı Joan. Ve harika sürtük Lara. Bu sırayla değil. Bundan eminim."

Murphy kaşlarını çatı. "Hay Allah, Holmes. Anlamamı istiyorsan bana biraz bilgi vermelisin."

"Tamam, tamam," dedim. "Olay şu, mı? Raith Beyaz Saray'ın lideri ama son birkaç yıldır itibar kaybediyor. Kişisel güç tabanı yavaş yavaş erozyona uğruyor."

"Neden?"

"Esas olarak Thomas," dedim. "Görünüşe göre Raith oğullarını, onu devirip aile işini ele geçirme fikirleri oluşmaya başlamadan önce öldürüyor. Thomas'ı vampir maskeli balosunda öldürülmesi için gönderdi ama Thomas Michael ve benimle takıldı ve oradan canlı çıktı. Sonra Raith geçen yıl Ortega ile düelloda Thomas'a yine tuzak kurdu ama Thomas onu da atlattı. Ve anladığım kadarıyla Raith Baba artık kendi çocuklarına kendi korkusunu pek iyi veremiyor."

"Bunun Genosa ile ne ilgisi var?" diye sordu.

"Genosa, Raith'in otoritesine alenen meydan okudu," dedim. "Arturo bana birilerinin yetişkinlere yönelik film şirketlerini yavaş yavaş satın aldığını, onları manipüle ettiğini söyledi."

perde arkasındaki şeyler. Paranın izini sürdüğünüzde Raith'i ve Silverlight'ın sahibini bulacağınıza kalıbımı basarım. Silverlight Stüdyolarından ayrılıp kendi filmlerini çekerek klişeleri yıkmaya giden Genosa, Raith'in otoritesine çok aleni bir şekilde meydan okuyordu."

"Yani erotizm endüstrisini Beyaz Saray'ın kontrol ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Ya da en azından bir kısmını," diye onayladım. "Bir düşünün. İnsanların her türlü şey hakkındaki fikirlerini etkileyebiliyorlar - fiziksel güzelliğin ne olduğu, seksin ne olduğu, birinin günaha nasıl tepki vermesi gerektiği, yakın ilişkilerde kabul edilebilir davranışın ne olduğu. Tanrım, Murph, bu geyikleri takip edip öldürmeyi kolaylaştırmak için belirli bir beslenme noktasına gelmeleri için eğitmek gibi bir şey."

Ağzı bir an için açık kaldı. "Tanrım. Bu... bu korkunç bir şey. Bu çok büyük."

"Ve sinsi," dedim. "Böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ya da belki de böyle bir şeyin *olduğunu* söylemek daha doğru olur. Belki de Raith işi Beyaz Saray'daki başka bir oyuncudan devralıyordu."

"Genosa'nın Silverlight'a burun kıvrması Lord Raith'in daha da zayıf görünmesine neden oldu."

"Evet," dedim. "Beyaz Kral'a meydan okuyan sıradan bir insan. Ve Raith onu kontrol etmesi için Lara'yı da gönderemezdi çünkü Genosa aşık."

"Anlamı?"

"Beyaz Saray aşık olan birine dokunamaz," dedim. "Gerçek aşk. Onlardan beslenmeye çalışırlarsa, fiziksel acı çekmelerine neden olur. Bu onların kutsal silahı diyebiliriz. Onların gümüş kurşunu. Ondan çok korkuyorlar."

Murphy'nin gözleri parladı ve başını salladı. "Raith Genosa'yı kontrol edemiyordu, bu yüzden onun yerine adamı torpillemenin bir yolunu bulması ya da itibarını kaybetmesi gerekiyordu."

"Ve güç pozisyonundan koparılacak. Kesinlikle."

"Neden sadece Genosa'yı öldürmüyorsun?"

Başımı salladım. "Beyaz Saray güç oyunları söz konusu olduğunda zarafetle gurur duyuyor gibi görünüyor. Thomas bana Beyazların birbirleriyle savaşa girdiklerinde bunu dolaylı yollardan yaptıklarını söyledi. Kedi pençesi. Ne kadar izi sürülemezse o kadar iyi. Zeka ve manipülasyonun salt güçten önemli olduğuna inanıyorlar. Eğer Raith Arturo'ya bir şapka taksaydı, bu yine bir itibar kaybı olacaktı. Yani..."

"Böylece kontrol *edebileceği* birini buluyor," diyor Murphy. "Yeni karısının pozisyonları için bir tehlike olduğunu öğrenmeleri onları tuzağa düşürüyor ve bunu mümkün olan en kötü şekilde yaparak harekete geçmeye hazır olmalarını sağlıyor. Hatta onlara cinayet silahını bile verir; büyük, iğrenç bir karanlık ayın. Kim

olduğundan emin değildir, bu yüzden

Genosa'nın gizlice nişanlandığı kişiden kurtulmak için. Ellerinde bir araç, bir sebep ve bir fırsat var. Büyü çevrelerinde bile, Arturo'nun nişanlı olduğu kadının ölümünden Raith'in sorumlu olduğunu kimsenin kolayca kanıtlamayacağına bahse girerim."

"Ve aşık," dedim. "Lord Raith için bu bir kazan-kazan durumu. Eğer nişanlısını öldürürlerse, bu Genosa'nın istikrarını ve film üretme kabiliyetini engelleyecektir. Belki de Raith onun depresyona girmesini beklemeyi ve bir süre sonra eski eşlerinden birini gönderip onu rahatlatmayı, baştan çıkarmayı ve Lara'nın kontrolüne karşı savunmasız bırakmayı planlamıştır. Eğer nişanlısını öldürmeyi başaramazlarsa, Genosa'nın işini rayından çıkaracak kadar kargaşa ve karışıklık yaratabilirler."

"Ve bloğun ürkütücü ucundaki biri kim olduğunu anlasa bile, Raith bunu ona kadar takip edilemeyecek şekilde ayarladı."

"Evet," dedim. "Bu arada, Arturo geri döndü ve Raith güç tabanını yeniden sağlamlaştırdı. Sorunun sonu geldi."

"Ama araya girip onu durdurursanız olmaz."

"Araya girip onu durdurursam olmaz," diye kabul ettim. "Raith işine burnumu soktuğumu öğrenince, Lara'yı bana göz kulak olması ve yapabilirse beni ortadan kaldırması için getirdi."

"Ya da sadece seni alır," dedi Murphy. "Eğer bu adam bir entrikacıysa, belki de Lara'nın sana kancayı takmasının harika olacağını düşünmüştür."

Yavru köpek kıpırdandı, rahatsız olmuştu. Titredim ve onu okşadım. "Ugh," dedim. "Ama işe yaramadı ve her şeyi açığa çıkarmaya çok yaklaştım. Şimdi bana bir yumruk atması ve beni resimden çıkarması gerekecek."

Murphy hırıltılı bir ses çıkardı. "Cesaretsiz piç. Diğer insanları böyle ezip geçiyor."

"Akıllıca," dedim. "Eğer gerçekten zayıf düşüyse, Beyaz Konseyden kimseyi doğrudan karşısına almak istemez. Sadece bir aptal daha güçlü bir düşmanla karşı karşıya gelir. Bu yüzden Thomas da babasıyla aynı şeyi yaptı; ona karşı çıkmam için beni işe aldı."

Murphy ısıklık çaldı. "Haklısın. Bu yılan dolu çantayı nereden buldun?"

"Temiz yaşam," dedim.

"Thomas'a kaybolmasını söylemelisin," dedi Murphy.

"Söyleyemem."

"Neden olmasın?"

Sessizce ona baktım.

Gözleri genişledi. Anlamıştı. "Bu o. O aileden biri."

"Üvey kardeş," dedim. "Annemiz eskiden Lord Raith ile takılırdı." Başını salladı. "Peki ne yapacaksın?"

"Hayatta kalmak."

"Thomas'ı kastediyorum."

"O köprüye geldiğimde yakacağım."

"Yeterince makul," dedi Murphy. "Ama bir sonraki hamleniz ne olacak?"

"Thomas'a git," dedim. "Yardım etmesini sağla." Sargılı elime. "Bir arabaya ihtiyacım var. Ve bir şoföre."

"Tamamdır," dedi Murphy.

Düşünerek kaşlarımı çattım. "Ve bu gece senden başka bir şey isteyebilirim. Sert bir şey."

"Ne?"

Ona söyledim.

Bir süre sessizce bana baktı ve sonra, "Tanrım, Harry," dedi.

"Biliyorum. Bunu sormaktan nefret ediyorum. Ama bu bizim tek şansımız. Bunu basit bir ateş gücüyle kazanabileceğimizi sanmıyorum."

Titredi. "Tamam."

"Emin misin? Bunu yapmak zorunda değilsin." "Seninleyim," dedi.

"Teşekkür , Karrin."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "En azından bu şekilde yardım etmek için *bir şeyler* yapabileceğimi hissediyorum."

"Saçmalama," dedim. "Külotunla silahlı çatışmaya girdiğin görüntüsü yıllarca moralimi yükseltecek."

Kendi bacağıma hafifçe vurdu ama gülümsemesi biraz tahta gibiydi. Yavru köpeğe odaklanmak için yere baktı, köpek hemen sırt üstü yuvarlandı ve parmaklarını çiğnemeye başladı.

"İyi misin?" diye sordum. "Biraz sessizleştin."

"İyiyim," dedi. "Çoğunlukla. Sadece..." "Sadece mi?"

Başını iki yana salladı. "Benim için biraz stresli bir gün oldu, ilişki-akıllıca."

Ne demek istediğini anlıyorum, diye düşündüm.

"Yani, önce o pislik Rich ve Lisa. Ve..." Bana baktı, onun yanakları pembe. "Ve Kincaid'le olan şu şey."

"Pantolonunu çıkarmasından mı bahsediyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Evet... şey, yakışıklı bir adam pantolonumu çıkarmayalı gerçekten çok uzun zaman oldu. Bundan ne kadar zevk aldığımı unutmuşum. Yani, bunun sadece tehlikeye adrenaline bir tepki olduğunu biliyorum, ama yine de. Basit bir dokunuşa hiç bu kadar güçlü tepki vermemiştim."

"Oh," dedim.

İç çekti. "Şey, sen sordun. Biraz dikkatim dağıldı. Hepsi bu." "Bil diye söylüyorum," dedim, "onun insan olduğunu düşünmüyorum. Bence o oldukça büyük kötü haber."

"Evet," dedi Murphy, sesi sinirliydi. "Bir kızı heyecanlandıranlar asla iyi adamlar değildir."

Anlaşılan öyle değilmiş. "Oh," dedim tekrar.

"Ben bir taksi çağırayım," dedi Murphy. "Giysilerimi ve bisikletimi alayım. Araba hâlâ parkın arkasında ve orada hâlâ bir aile olabilir. Bana bir saat kadar zaman verin, eğer mümkünse sizi gitmeniz gereken yere götürmeye hazır olurum."

"Olmak zorundayım," dedim.

Murphy taksiyi çağırdı ve taksi tam oraya vardığında Ebenezar kapıyı açtı, elinde kahverengi kâğıttan bir bakkal çuvalı vardı. Ona baktım, ani bir duygu karışımı hissettim - rahatlama, şefkat, şüphe, hayal kırıklığı, ihanet. Tam bir karmaşaydı.

Bakışı gördü. Kapı aralığında durdu ve "Hoss. Elin nasıl?"

"Tekrar bir şeyler hissetmeye başladım," dedim. "Ama sanırım tamamen geri gelmeden önce bayılacağım."

"Eğer istersen biraz yardımcı olabilirim." "Bunun hakkında konuşalım."

Murphy barınakta aramızdaki gerginliği çok iyi anlamıştı. Ses tonunu ve ifadesini nötr tutarak, "Taksim geldi, Harry. Bir saat içinde görüşürüz."

"Teşekkürler Murph," dedim.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Murphy," dedi Ebenezar. Neredeyse anında kendini düzeltti. "Teğmen Murphy."

Neredeyse gülümsüyordu. Sonra bana bir bakış attı, sanki beni yaşlı adamla bırakmasının doğru olup olmadığını sorar gibiydi. Başımı salladım ve o da gitti.

Ebenezar'a "Kapıyı kapat," dedim.

Yaptı ve bana döndü. "Peki, sana ne söylememi istiyorsun?" "Gerçeği," dedim. "Gerçeği istiyorum."

"Hayır, yok," dedi Ebenezar. "Ya da en azından şimdi değil. Harry, bu konuda bana güvenmek zorundasın."

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap verdim. Sesim kaba ve çiğ geliyordu. "Sana yıllardır güveniyorum. Tamamen. Biraz kredi biriktirdim. Bana borçlusun."

Ebenezar başka tarafa baktı.

"Cevaplar istiyorum. Gerçeği istiyorum." "Acıtacak," dedi.

"Gerçek bazen böyle yapar. Umurumda değil."

"*Biliyorum*," dedi. "Evlat, senin kadar incitmekten nefret edeceğim *kimse* yok. Ve bu senin omuzlarına yüklenmek için çok fazla, özellikle de şu anda. Bu seni öldürebilir, Harry."

"Bu senin vereceğin bir karar değil," dedim sessizce. Sesimin bu kadar sakin çıkması beni şaşırttı. "Ben gerçeği istiyorum. Bana gerçeği ver. Ya da evimden defol ve bir daha asla geri dönme."

Yaşlı adamın yüzünde hayal kırıklığı, hatta gerçek bir öfke belirdi. Derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. Elindeki poşeti sehpanın üzerine bıraktı ve kollarını kavuşturarak şömineye baktı. Yüzündeki çizgiler daha derin görünüyordu. Gözleri ateşe ya da ateşin içine odaklanmıştı ve sertti, bir şekilde korkutucuydu.

", " dedi. "Sor. Cevap vereceğim. Ama bu senin için bazı şeyleri değiştirebilir, Harry. Düşünme ve hissetme şeklini değiştirebilir."

"Ne hakkında?"

"Kendin hakkında. Benim hakkımda. Beyaz Konsey hakkında. Her şey hakkında." "Bunu kaldırabilirim."

Ebenezar başını salladı. ", Hoss. Seni uyarmadığımı söyleme."

Bölüm 35

"Basitten başlayalım," dedim. "Kincaid'i nereden tanıyorsun?"

Nefesini üfledi, yanakları şişti. "Ticaretle uğraşıyor." "Ticaret mi?"

"Evet." Ebenezar kanepenin diğer ucuna oturdu. Yavru köpek bacakları üzerinde ayağa kalktı ve onu incelemek için burnunu çekti. Kuyruğu sallanmaya başladı. Ebenezar küçük köpeğe kısa bir gülümseme verdi ve kulaklarını kaşdı. "Büyük doğaüstü güçlerin çoğunda bu tür işler için birileri vardır. Örneğin Ortega Kızıl Saray'ın adamıydı. Kincaid ve ben bir bakıma çağdaş sayılırız."

"Siz suikastçısınız," dedim.

İnkâr etmedi.

"Ondan pek hoşlanmışa benzemiyordun," dedim.

Ebenezar, "Aramızda görgü kuralları var," dedi. "Mesleki nezaket ve saygı ölçüsü. Sınırlar. Kincaid yaklaşık bir asır önce İstanbul'da bu sınırları aştı."

"O insan değil mi?"

Ebenezar başını salladı.

"Peki o zaman ne?"

Ebenezar, "Etrafta Nevernever'ın kanını taşıyan insanlar dolaşıyor," dedi. "Değişkenler mesela, yarı Sidhe olanlar. Gerçi insanlarla üreyebilenler sadece periler değil ve bu tür birleşmelerden doğan çocuklar çok güçlü olabiliyor. Onların yavruları genellikle kötü şekillidir. Ucube. Çoğunlukla deli. Ama bazen çocuk insana benzer."

"Kincaid gibi."

Ebenezar başını salladı. "O benden daha yaşlı. Onunla tanıştığımda benim hâlâ saçlarım vardı ve o yüzyıllardır yaratığa hizmet ediyordu."

"Ne yaratığı?" Ben sordum.

"Yaratık," dedi Ebenezar. "Kincaid gibi bir başka yarı ölümlü. Vlad Drakul."

Gözlerimi kırptım. "Vlad Tepeş? Drakula mı?"

Ebenezar başını salladı. "Drakula, Drakul'un oğluydu ve kıyaslandığında oldukça solgun ve zayıftı. Kara Saray'a bir tür genç asi aslan olarak gitti. Orijinal yaratık... şey. Müthiş. Tehlikeli. Zalim. Ve Kincaid yüzyıllar boyunca onun sağ koluydu. Cehennem Köpeği olarak bilinirdi. Ya da sadece Cehennem Köpeği."

"Ve senden korkuyor," dedim, sesim acı çıkıyordu. "Blackstaff McCoy. Sanırım bu senin çalışma adın."

" gibi bir şey. İsim... uzun hikâye." "Başla o zaman," dedim.

Başını salladı ve dalgın bir şekilde yavru köpeğin kulaklarının arkasını okşadı. "Beyaz Konsey beri, ilk büyücüler Sihir Yasalarını için toplandığından beri, onu parçalamak isteyen birileri oldu," dedi. "Vampirler mesela. Perilerin hepsi şu ya da bu zamanda bizimle anlaşmazlığa düştü. Ve her zaman Konsey olmadan dünyanın daha güzel bir yer olacağını düşünen büyücüler olmuştur."

"Tanrım," dedim. "Bir büyücünün neden böyle düşündüğünü anlayamıyorum."

Ebenezar'ın sesi sert ve soğuktu. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun evlat. Ne söylediğini bilmiyorsun. Kendi hayatım boyunca, bu kelimeleri söylemenin bile hayatına mal olabileceği zamanlar ve yerler oldu."

"Tanrım, hayatımın tehlikede olmasından nefret ediyorum. Sana neden Blackstaff dedi?" Sesim sertleşerek sordum. İçime bir his doğdu. "Bu takma bir isim değil," dedim. "Öyle mi? Bu bir unvan."

"Bir başlık," dedi. "Bir çözüm. Zaman zaman Beyaz Konsey kendini kendi yasalarına bağlı bulurken, düşmanlarının böyle bir kısıtlaması yoktu. Böylece bir ofis oluşturuldu. Konsey içinde bir pozisyon. Bir statü işareti. Bir büyücüye, sadece bir büyücüye, Yasalar saptırıldığında ve bize karşı silah olarak kullanıldığında seçme özgürlüğü verildi."

Bir süre ona baktım ve sonra şöyle dedim: "Bana büyü hakkında öğrettiğin onca şeyden sonra. Hayattan geldiğini. Kalbin en derin arzularından gelen bir güç olduğunu. Onu akıllıca kullanmak gibi bir sorumluluğumuz olduğunu, yani gücün akıllıca kullanıldığından emin için akıllı, nazik ve onurlu *olmak gerektiğini*. Bana bunların hepsini öğrettin. Ve şimdi bana bunların hiçbir anlamı olmadığını söylüyorsun. Bunca zamandır orada öldürme ruhsatıyla duruyordun."

Yaşlı adamın yüzündeki çizgiler sert ve acı görünüyordu. Başını salladı. "Öldürmek için. Büyülemek için. Başka bir ölümlünün düşüncelerini istila etmek. Dış Kapılar'ın ötesinden bilgi ve güç aramak. Başkalarını dönüştürmek için. Yaşamın sınırlarının ötesine ulaşmak. Zamanın akıntılarına karşı yüzmek."

"Sen Beyaz Konsey'in ıslak işlerini yapan adamısın," dedim. "Büyünün adil ve akıllıca kullanımı hakkındaki tüm gevezeliklerine rağmen, Büyü Yasalarının bilgeliği ve adaleti uygunsuz hale geldiğinde, bir suikastçıları var. Bunu onlar için sen yapıyorsun."

Hiçbir şey söylemedi.

"İnsanları öldürüyorsun."

"Evet." Ebenezar'ın yüzü taşa oyulmuş bir şey gibi görünüyordu ve sesi sessizce sertti. "Başka seçenek olmadığında. Hayatlar tehlikede olduğunda. Harekete geçmemenin anlamı-" Sözünü kesti, çenesi çalışıyordu. "Bunu istemedim. Hâlâ da istemiyorum. Ama mecbur kaldığımda harekete geçerim."

"Casaverde'deki gibi," dedim. "Ortega'nın kalesini düellomuz sırasında vurmuştun."

"Evet," dedi, hâlâ uzakta. "Ortega, Başmelek'teki saldırı sırasında Beyaz Konsey'den tarihimizdeki tüm düşmanlardan daha fazla kişiyi öldürdü." Sesi bir an için kesildi. "Simon'ı öldürdü. Benim arkadaşımı. Sonra buraya geldi ve seni öldürmeye çalıştı, Hoss. Ve iyileşir iyileşmez işi bitirmek için buraya geri dönecekti. Ben de Casaverde'yi vurdum. Onu ve neredeyse iki yüz adamını öldürdüm. Ve onlarla birlikte evde yaklaşık yüz kişiyi öldürdüm. Çavuşlar. Takipçiler. Yiyecek."

Midem bulandı. "Bana haberlerde çıkacağını söylemiştin. Belki Konsey'dir diye düşündüm. Ya da bunu vampirler dışında kimseyi öldürmeden yaptığını. Bunu daha sonra düşünecek zamanım oldu ama... doğru olanı yaptığına inanmak istedim."

"Doğru olan vardır," dedi yaşlı adam, "bir de gerekli olan vardır. Bunlar her zaman aynı değildir."

"Yaptığın tek gerekli şey Casaverde değildi," dedim. "Öyle miydi?"

"Casaverde," dedi Ebenezar, sesi titreyerek. "Tunguska. New Madrid. Krakatoa. Bir düzine daha. Tanrı yardımcım olsun, en az bir düzine daha."

Uzun bir süre ona baktım. Sonra dedim ki, "Konsey'in beni seninle yaşamam için görevlendirdiğini çünkü seni kızdırmak istediklerini söylemiştin. Ama öyle değildi. Çünkü potansiyel olarak tehlikeli bir suç unsurunu, eğer onu rehabilite etmek istiyorsanız, baltacı adamınızla yaşamaya göndermezsiniz."

Başını salladı. "Bana verilen emir seni gözlemlemektir. Ve en ufak bir isyankârlık gösterirsen seni öldürecektim."

"Öldür beni." Gözlerimi ovuşturdum. Elimdeki çarpıntı daha da arttı. "Hatırladığım kadarıyla sana karşı birden fazla kez asi olmuşum."

"Sen yaptın," dedi.

"O zaman beni neden öldürmedin?"

"Jehoshaphat, evlat. Eğer kullanmayacaksan Konsey'in iradesini görmezden gelme lisansına sahip olmanın ne anlamı var?" Başını salladı, ağzında kısa bir süreliğine yorgun bir gülümseme belirdi. "O orospu çocuğu DuMorne tarafından yetiştirilmen senin suçun değildi. Aptal bir çocuktu, öfkeliydin ve korkuyordun."

Büyü çok güçlüydü. Ama bu öldürmen gerektiği anlamına gelmiyordu. Hükmü bana verdiler. Ben de kullandım. Nasıl kullandığımdan memnun değiller ama kullandım."

Gözlerimi ona diktim. "Bana söylemediğin başka bir şey var."

Bir dakika sessiz kaldı. Sonra iki. Bir süre sonra da şöyle dedi: "Konsey senin Margaret LeFay'in oğlu olduğunu biliyordu. Onun Konsey'in kendi yasalarını Konsey'in aleyhine çeviren büyücülerden biri olduğunu biliyorlardı. Diğerlerinin yanı sıra Birinci Yasa'yı ihlal etmekten suçluydu ve... şüpheli üne sahip çeşitli varlıklarla tatsız ilişkileri vardı. Gardiyanlar onu gördükleri yerde tutuklamakla görevliydi. Konsey'in huzuruna çıkarıldığı anda yargılanacak ve idam edilecekti."

"Bana doğum sırasında öldüğü söylendi," dedim.

"Öyle yaptı," diye doğruladı Ebenezar. "Nedenini bilmiyorum ama bir sebepten dolayı önceki ortaklarından uzaklaştı - Justin DuMorne da dahil olmak üzere. Ondan sonra hiçbir yer onun için güvenli değildi. Belki de iki yıl boyunca eski müttefiklerinden ve Gardiyanlardan kaçtı. Ve benden de kaçtı. Onunla ilgili benim de emirlerim vardı."

Acı dolu bir hayranlıkla ona baktım. "Ne oldu?"

"Babanla tanıştı. Bir adamla. Bir ölümlü, güçsüz, etkisiz, kaynaksız. Ama iyi bir ruha sahip bir adam, gördüğüm çok az insan gibi. Ona aşık olduğuna inanıyorum. Ama senin doğduğun gece, eski müttefiklerinden biri onu buldu ve onu terk ettiği için intikamını aldı." Doğrudan bana baktı ve dedi ki, "Bir entropi laneti kullandı. Bir ritüel entropi laneti."

Şok bir an için beni felç etti. Sonra dedim ki, "Lord Raith."

"Evet."

"Annemi öldürdü."

Ebenezar, "O yaptı," diye

onayladı. "Tanrım. Sen... emin misin?"

"O bir yılan," dedi Ebenezar. "Ama eminim."

Çarpıntı koluma yayıldı ve oda onunla birlikte parlak ve loş bir şekilde titreşti. "Annem. Benden üç adım ötede duruyordu. Annemi öldürdü." Bir çocuğun acısı -hayatımdaki boşluk, bilinmeyen annemin, talihsiz babamın şekli- öfkeyle kabardı ve ılgılık attı. Bu acının kaynağı ya da bir kısmı nihayet bana açıklanmıştı. Ve o anda, nereye saldıracağımı bilseydim, cinayeti hevesle kucaklardım. İntikam almaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bir çocuğun annesinin ölümünün haklı intikamını almaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Benim annemin. Titremeye başladım ve baskı altında akıl sağlığımın bozulduğunu biliyordum.

"Hoss," dedi Ebenezar. "Sakin ol
oğlum." "Öldür onu," diye fısıldadım.

"Onu öldüreceğim."

"Hayır," dedi Ebenezar. "Nefes almalısın evlat. Düşün."

Güç toplamaya başladım. "Öldürün onu. *Öldürün* onu. Her şeyi. . Geriye
hiçbir şey kalmasın."

"Harry," diye tersledi Ebenezar. "Harry, bırak. Böyle bir güçle başa
çıkamazsın. Denersen kendini öldürürsün."

Bu da umurumda değildi. Güç çok iyi, çok güçlü hissettiriyordu. Onu
istiyordum. Raith'in bedelini ödemesini istedim. Bana yaptıklarından dolayı acı
çekmesini, çılgılık atmasını ve sonra da ölmesini istiyordum. Ve bunu
gerçekleştirecek kadar güçlüydüm. Ona karşı öyle bir büyü dalgası getirecek
gücüm ve kararlılığım vardı ki tamamen yok olacaktı. Onu yere serecek ve
parçalara ayırmadan önce merhamet için feryat etmesini sağlayacaktım. Daha azını
hak etmiyordu.

Sonra elimde tekrar ateş parladı, o kadar ani ve keskin ki sırtım acı dolu bir
kavisle kıvrıldı ve yere düştüm. Çılgılık atamadım. Acı, selin önündeki
karahindibalar gibi öfkemi silip süpürdü. Çılgınca etrafıma bakındım ve yaşlı
adamin geniş, nasırlı elinin yanmış, hafifçe sargılanmış etimin üzerinde morartıcı
bir güçle kenetlendiğini gördüm. Gözlerimi görünce elimi bıraktı, yüzündeki ifade
bıkkınlık vericiydi.

Çarpan kalbim içimde birbirini izleyen acı dalgaları yaratırken bir dakika
boyunca kıvrıldım. Acıya hakim olup tekrar yavaşça doğrulabilmem için birkaç
dakika geçmesi gerekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Ebenezar. "Harry, öfkeni bastırmana izin
veremem. Kendini öldüreceksin."

"Onu da yanımda götürüleceğim," dedim dişlerimi sıkarak.

Ebenezar acı bir kahkaha attı. "Hayır, götürmeyeceksin,
Hoss." "Nereden biliyorsun?"

"Denedim," dedi. "Üç kez. Ve yaklaştım bile. Ve sen annenin ölüm
lanetini katiline harcamadan gittiğini mi sanıyorsun? Onu köleleştiren yaratığa? Bir
balığın yüzmeyi hatırlayıp hatırlamadığını da sorabilirsin."

Ona göz kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

"O korunuyor," dedi sessizce. "Büyü onun üzerinden kayıp
gidiyor." "Ölüm laneti bile mi?"

"İşe yaramaz," dedi acı acı. "Raith büyük bir şey tarafından korunuyor. Belki
de büyük, lanet olası bir iblis. Belki de eski bir tanrı. Ona büyüyle dokunulamaz."

"Bu mümkün mü ki?" Ben sordum.

"Evet," dedi yaşlı adam. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama öyle. Nasıl Beyaz Kral olduğunu açıklamak için çok şey yapıyor."

"Buna inanmıyorum," dedim sessizce. "Ona yakındı. Onun korunduğunu biliyor olmalıydı. Beyaz Konsey'i kendisinden korkutacak kadar güçlüydü. Lanetini bir hiç uğruna harcamış olamaz."

"Onu fırlattı. Boşa ."

"Yani şimdi annem kötü olduğu kadar beceriksiz de," dedim. "Ben asla öyle bir şey demedim-"

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Dedim. Sağ elimi sol bileğime kenetlemiş, dikkatimi acıdan uzaklaştırmayı umuyordum. "Nereden biliyorsun? Sana söyledi mi? Yanında mıydın?"

Yere baktı, yüzü solgundu. "Hayır." "O zaman nereden biliyorsun?" diye sordum.

Sözleri sert bir vıraklamayla çıktı. "Çünkü onu tanıyordum, Hoss. Onu neredeyse kendisinden bile daha iyi tanıyordum."

Ateş çıtırdadı.

"Nasıl?" Fısıldadım.

Elini yavru köpekten geri çekti. "O benim چراغımdı. Ben onun öğretmeniydim. Onun akıl hocasıydım. O benim sorumluluğumdaydı."

"Ona sen mi öğrettin?"

"Onu hayal kırıklığına uğrattım." Dudağını çiğnedi. "Harry... Maggie güçlenmeye başladığında onun hayatını cehenneme çevirdim. Daha çocuk denecek yaşıydı ama gece gündüz onu güttüm. Onu öğrenmeye zorladım. Başarılı olması için. Ama çok yakındım. Fazla dahil oldum. Ve o buna içerledi. geldiğinde çabuk kaçtı. İsyanı yüzünden kötü tiplerle birlikte olmaya başladı. Birkaç kötü karar verdi ve... ve sonra geri dönmesi için çok geç oldu."

İç çekti. "Ona çok benziyorsun. Seni bana gönderdiklerinde . Seni gördüğüm anda anladım. Hatalarımı seninle tekrarlamak istemedim. Nefes almanı istedim. Nasıl bir insan olacağına kendin karar vermeni istedim." Başını iki yana salladı. "Bir büyücünün öğrenmesi gereken en zor ders, o kadar güce sahip olsan bile kontrol edemeyeceğin bazı şeyler olduğudur. Ne kadar istersen iste."

Ona öylece baktım. "Sen bir suikastçısın. Bir katilsin. Anneme ne olduğunu biliyordun. Onu tanıyordun ve bana hiç *söylemedin*. Yüce Tanrım, Ebenezar. Bunu bana nasıl yapabildin? Neden bana *söylemedin*?"

"Ben sadece insanım, Hoss. O anda senin için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım." "Sana *güvendim*," dedim. "Bunun benim için ne kadar *önemli* olduğunu biliyor musun?" "Evet," dedi. "Bunu asla seni incitmek niyetiyle yapmadım. Ama bu

bitti. Bir daha olsa farklı bir şekilde yapmayı tercih etmezdim."

Hareket etti, çuvalı aldı ve ön kolumu bir dizinin üzerine koyup yanık elimi inceleyebilmek için yanıma çömeldi. Sonra torbaya uzandı ve içinde beyaz bir taş olan uzun bir ip çıkardı. "Hadi eline bir bakalım. Sanırım kan dolaşımını yeniden sağlayabilirim, en azından biraz. Belki elini kurtarmaya yetecek kadar. Ve acıyı bir iki günlüğüne durdurabilirim. Yine de bir doktora gitmen gerekecek ama bu gece bir sorun çıkmasını bekliyorsan bu seni idare eder."

Uzun sürmedi ve ben de düşüncelerimi sıralamaya çalıştım. Hepsi de çirkin olan ham duyguların fırtınası altında gömülmüşlerdi. Bir an için yine zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Başımı kaldırdığımda elim acımıyordu ve beyaz bandajların altında biraz daha az solmuş görünüyordu. Bileğime bir dizi beyaz taş bağlanmıştı. Ben izlerken bile içlerinden biri sarardı ve yavaş yavaş kararmaya başladı.

"Taşlar bir süreliğine acıyı emecek. Her seferinde bir tane parçalanacaklar, böylece çalışmayı bıraktıklarında anlayacaksın." Yüzüme doğru baktı. "Bu gece yardımımı ister misin?"

Bir saat önce bu bir soru bile olmazdı. Bir kavgada Ebenezar'ın yanımda olmasından daha memnun olurum. Ama yaşlı adam haklıydı. Gerçekler acıtır. Gerçek *yakıyordu*. Düşüncelerim ve duygularım göğsümde kabarcıklı, tehlikeli bir kargaşa içinde kaynadı. Bu kargaşanın özünde ne olduğunu kabul etmek istemiyordum ama bunu inkâr etmek gerçeği daha az doğru yapmazdı.

Ebenezar bana yalan söylemişti. İlk günden beri.

Ve eğer bana yalan söylediyse, başka ne hakkında yalan söylemişti?

Tüm aptal hayatımı birkaç basit inanç üzerine inşa etmiştim. Gücümü insanlara yardım etmek için kullanma sorumluluğum olduğuna. Başkalarını savunmak için kendi hayatımı ve güvenliğimi riske atmaya değerdi. Öncelikle yaşlı adamın etkisi nedeniyle kendime aitmiş gibi benimsediğim inançlar.

Ama düşündüğüm gibi biri değildi. Ebenezar büyücü erdeminin bir örneği değildi. Olsa olsa bir ihtiyat masalıydı. İyi bir oyun oynuyor gibi ama bu yüzeyin altında, Konsey'de nefret ettiğim korkak piçlerin herhangi biri kadar soğuk ve acımasızdı.

Belki de hiçbir zaman parlak bir örnek olduğunu iddia etmemiştir. Belki de sadece hayranlık duyacak birine ihtiyacım vardı. İnanmak için. Belki de aptal olan bendim, inancımı yanlış yere koymuştum.

Ama bunların hiçbirisi Ebenezar'ın benden bir şeyler sakladığı gerçeğini değiştirmede. Yalan söylediğini.

Bu her şeyi kolaylaştırdı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Seni orada istemiyorum. Seni tanımıyorum. Seni hiç

yaptı

." "Ama sen Cehennem Köpeği gibi birinin yanında savaşırsın."

"Kincaid kiralık bir katil. Hiçbir zaman başka bir şeymiş gibi davranmadı."

Yaşlı adam yavaşça nefes verdi ve "Sanırım bu haksızlık değil" dedi.

"Yardımanız için teşekkür ederim. Ama yapmam gereken işler var.

Gitmelisin."

Ayağa kalktı, kese aldı ve, "Hâlâ yanıdayım, Hoss, eğer değişirsen-"

Dişlerimin sıkıldığını hissettim. "Çık dışarı dedim."

Gözlerini birkaç kez kırptırdı ve fısıldadı, "Zor bir ders. Zor- est."

Sonra da gitti.

Onun gidişini izlemeyi reddettim.

Bölüm 36

Yaşlı adamın ayrılışının sessizliğinde oturdum ve pek çok şey hissettim. Yorgun hissettim. Korkmuş hissettim. Ve yalnız hissettim. Yavru köpek ayağa kalktı ve kendi türünün bilgeliğini ve şefkatini sergiledi. Dikkatlice sallanarak yanıma geldi, kucağıma tırmandı ve çenemin altını yalamaya başladı.

Yumuşak bebek tüylerini okşadım ve bu bana beklenmedik bir rahatlık hissi verdi. Elbette minicikti ve elbette sadece bir köpekti ama sıcak, sevgi dolu ve cesur bir canavardı. Ve beni sevdi. Sonunda ona gülümseyip bir elimle tüylerini kabartana kadar bana yavru köpek öpücükleri vermeye, kuyruğunu sallamaya devam etti.

Bayım sıradan bir köpeğin onu alt etmesine izin vermeyecekti. İri yarı yırtık hemen kitaplığımdaki tüneğinden indi ben de ona dikkat edene kadar elimin altında kendini ileri geri sürtmeye başladı.

"Sanırım sen beladan başka bir şey değilsin," dedim köpeğe. "Ama benim zaten tüylü bir yoldaşım var. Değil mi bayım?"

Bay bana esrarengiz bir kedi ifadesiyle göz kırptı, yavru köpeği kanepeden yere fırlattı ve hemen bana olan ilgisini kaybetti. Mister tekrar yere yuvarlandı, yavru köpek ayağa kalktı, kuyruğunu çılgınca salladı ve oyundan heyecan duyarak kedinin etrafında beceriksizce koşturmaya başladı. Mister küçümseyerek kulaklarını oynattı ve kitaplığına geri döndü.

Güldüm. Elimde değildi. Dünya acımasız, hain ve ölümcül olabilirdi ama kahkahayı öldüremezdi. Kahkaha, tıpkı aşk gibi, hayatın sunduğu en kötü şeylere karşı koyma gücüne sahiptir. Ve bunu tarzıyla yapar.

Beni harekete geçirdi. Bela için giyinmişim; siyah yorgunluk pantolonu, koyu kırmızı ağır bir yün gömlek, siyah savaş botları. Bir elimle silah kemerimi taktım, kılıç bastonumu kemere tutturdum ve pardösümle üzerini kapattım. Annemin tılsımının ve kalkan bileziğimin yanımda olduğundan emin oldum, oturdum ve Thomas'ın cep telefonunu aradım.

Biri telefonu açana kadar telefonun yarım çalması yetti ve bir kızın korkmuş sesi "Tommy?" diye sordu.

"Inari?" diye sordum. "Sen misin?"

"Benim," diye onayladı. "Bu Harry, değil mi?"

"En azından birkaç saat daha," dedim. "Thomas'la konuşabilir miyim lütfen?"

"Hayır," dedi Inari. Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu. "Bunun o olmasını umuyordum. Sanırım başı dertte."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür bir sorun?"

"Babamın adamlarından birini gördüm," dedi. "Sanırım silahı vardı. Thomas'a park yerinde telefonunu bıraktırdı ve arabaya bindirdi. Ne yapacağımı bilemedim."

"Sakin ol, sakın ol," dedim. "Nereden?"

"Stüdyo," dedi, sesi perişandı. "Vurulma olayını duyduğumuzda beni buraya bıraktı. Şimdi buradayım."

"Lara orada mı?" diye

sordum. "Evet. Tam

burada." "Onu giydir lütfen."

"Tamam," dedi Inari.

Telefon hışırdadı. Bir an sonra Lara'nın sesi telefondan süzülerek kulağıma geldi. "Merhaba, Harry."

"Lara. Arturo'nun üzerindeki lanetin arkasında Artu- ro'nun eşleriyle birlikte babanın olduğunu biliyorum. Raith'in Arturo'yu tekrar kontrolü altına alabilmesi için nişanlısının peşine düştüklerini biliyorum. Ve sana bir sorum var."

"Öyle mi?" dedi.

"Evet. Thomas nerede?"

"Bir erkeğin bu kadar incelikli olması beni heyecanlandırıyor," dedi. "Çok nazik."

"O zaman kendinizi hazırlasanız iyi olur," dedim. "Onu tek parça halinde istiyorum. Yoluma çıkan herkesi öldürmeye hazırım. Ve bana yardım etmen için sana para ödemeye hazırım."

"Gerçekten mi?" Lara söyledi. Muhtemelen Inari'ye bir şeyler mırıldandığını duydum. Bir an bekledi, bir kapının kapandığını duydum ve sesinin tonu hafifçe değişti, iş gibi oldu. "Sizi dinlemeye hazırım."

"Ve sana Raith Evi'ni vermeye hazırım. Ve onunla birlikte Beyaz Saray'ı da."

Bunu şaşkın bir sessizlik izledi. Sonra, "Peki böyle bir şeyi nasıl yaparsınız?" diye sordu.

"Babanı iktidardan uzaklaştırıyorum. Sen devral."

"Ne kadar belirsiz. Durum basit değil," dedi ama sesinde heyecanın zonkladığını duyabiliyordum. "Beyaz Saray'ın diğer haneleri babamdan korktukları ve ona saygı duydukları için Raith Hanesi'ni takip ediyorlar. Bu saygıyı bana aktarmaları pek olası görünmüyor."

"Mümkün değil. İmkansız değil. Bence yapılabilir."

Yavaş, alçak bir mırıltı sesi çıkardı. "Öyle mi? Peki karşılığında benden ne beklersin? Eğer babam Thomas'ı ortadan kaldırmaya karar verdiyse, onu durdurabilecek güçte değilim."

"Buna gerek yok. Sadece beni ona götür. Thomas'ı kendim getireceğim."

"Sonra babam diplomatik becerilerinizden o kadar etkilenecek ki evi bana mı devredecek?"

"Onun gibi bir şey," dedim. "Beni oraya götür. O zaman tek yapman gereken Kedi Pençesi Dresden babanı hallederken kenardan izlemek."

"Mmm," dedi. "Bu kesinlikle Saray Lordları arasındaki statümü yükseltecektir. Bir gasp düzenlemek o kadar alışılmadık bir şey değil, ancak çok az kişi bu gaspta iyi bir yere sahip olmayı başarır. Bunu ilk elden çok az kişinin erişebileceği lütuf olacaktır."

"Ayrıca tam orada dursaydın ve işler benim için kötü gitseydi, beni sırtımdan bıçaklamak ve babanın iyi niyetini korumak için iyi bir noktada olurdun."

"Elbette," dedi, hiç utanmadan. "Beni çok iyi anlıyorsun büyücü."

"Oh, istediğim bir şey daha var."

"Evet?" diye sordu.

"Çocuğu bırakın. Onu zorlamayın. Ona baskı yapma. İnari'ye karşı dürüst ol. Ona kan bağıyla ilgili anlaşmayı anlat ve geleceği söz konusu olduğunda kendi kararını vermesine izin ver."

Bir süre bekledi ve sonra "Hepsi bu mu?" dedi.

"Hepsi bu kadar."

Tekrar mırıldandı. "Benim. Gerçekten o kadar zorlu musun yoksa sadece büyük ve güçlü bir aptal mısın henüz emin değilim ama şu an için seni son derece heyecan verici bir adam olarak görüyorum."

"Bütün kızlar bana bunu söylüyor."

Güldü. "Bir an için teklifinizi kabul edilebilir bulduğumu varsayalım. Babamı nasıl devirmeyi planladığınızı bilmem gerekiyor. Gördüğünüz gibi o yenilmez biri."

"Hayır, değil," dedim. "Sana onun gerçekten ne kadar zayıf olduğunu göstereceğim." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve "İçgörü" dedim.

Lara bir an için düşünceli bir sessizliğe gömüldü. Sonra, "Bilmem gereken başka bir şey daha var büyücü. Neden? Bunu neden yapıyorsun?"

"Thomas'a geçmişteki iyiliklerim için borçluyum," dedim. "O bir müttefikti ve eğer onu bırakırsam bu uzun vadede, başka müttefiklere ihtiyacım olduğunda için kötü olur. Plan gerçekleşirse, Beyaz Saray'daki işlerin başına birlikte çalışabileceğim daha makul birini de getirmiş olurum."

Lara muhtemelen dalgın bir ses çıkardı ama bu ses karanlıkta çok daha ilginç olabilirdi. Yani, yüz yüze.

"Hayır," dedi sonra. "Hepsi bu değil."

"Neden değil?"

"Ben olsaydım bu yeterli bir sebep olurdu," dedi. "Ama sen benim gibi değilsin büyücü. Kendi türünün çoğu gibi değilsin. Güç hesaplama konusunda makul bir yeteneğe sahip olduğundan şüphem yok ama hesaplama senin doğanın özünde yok. Korkunç bir risk almaya hazırlanıyorsun ve ben kalbinin neden buna hazır olduğunu biliyorum."

Seçeneklerimi ve olası sonuçlarını tartarak bir an dudağımı çiğnedim. Sonra dedim ki, "Thomas'ın annesinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Margaret LeFay," dedi şaşkınlıkla. "Ama bu ne-" Aniden durdu. "Ah. Şimdi anlıyorum. Bu, son birkaç yıldır siyasi meselelere karışmasını büyük ölçüde açıklıyor." Küçük bir kahkaha attı ama bu nedense üzücüydü. "Sen de ona çok benziyorsun, biliyorsun. Thomas kardeşlerinden birinin incindiğini görmektense kendi kolunu koparmayı tercih eder. Bu konuda oldukça mantıksız."

"Bu senin için yeterli bir sebep mi?" diye sordum.

"Henüz aileme karşı sevgiden tamamen yoksun değilim büyücü. Bu beni tatmin ediyor."

"Ayrıca," diye ekledim, "sana ileride oldukça iyi bir şantaj yapma potansiyeli olan bir sır verdim."

Güldü. "Oh, beni anlıyorsun." "Var mısın?"

Bir sessizlik oldu. Lara nihayet tekrar konuştuğunda sesi daha sert, daha istekliydi. "Babamın Thomas'ı nereye götürteceğini tam olarak bilmiyorum."

"misin?"

Sesi dalgın bir ton aldı. "Aslında, yapabileceğime inanıyorum. Belki de kader

."

"Kader neydi?"

," dedi. "Aklınızda ne tür bir zaman dilimi vardı?" "Hemen bir tane," dedim.

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Yarım saate ya da biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak. Benimle ailemin evinde buluş.

kasabanın kuzeyinde."

"Yarım saat kadar," dedim. "O zamana kadar."

Telefonu kapattım, tam o sırada yüksek ve alçak bir gümbürtü evime yaklaştı. Bir dakika sonra Murphy geri geldi. Yine motorcu tarzı kot ve deri giysiler içindeydi. "Sanırım bir yere gidiyoruz."

"Hog'u çalıştır," dedim. "Başka bir dövüğe hazır mısın?"

Dişleri parladı. Bana kırmızı bir motosiklet kaskı fırlattı ve "Matora bin, sürtük" dedi.

Bölüm 37

Motosikletler güvenli bir ulaşım aracı değildir. Sigorta istatistiklerine göre ülkedeki herkes bir şekilde trafik kazası geçirecek ve çoğumuz fazla kazaya karışacağız. Eğer eski püskü bir Lincoln zırhlısında araba kullanıyorsanız ve birisi size saatte 20 mil hızla çarparsa, bu muhtemelen sizi korkutacak ve sinirlendirecektir. Bu olay olduğunda bir motosiklette oturuyorsanız, çekişte kaldığınız için şanslısınızdır. Başka araçla kaza yapmamış olsanız bile, motosiklet üzerindeyken yaralanmanız ya da ölmeniz çok kolaydır. Motorcular tüm bu derileri sadece moda değeri ya da olası ağır suç saldırıları için giymezler. Motosikletin kontrolünü kaybetmeniz ve bir süre asfaltta kaymanız durumunda otoyolun derinizi etinizden koparmasını önlemek için kullanışlıdır.

Tüm bunlar motosiklet sürmenin *eğlenceli* olduğunu söylüyor.

Daha önce hiç kibrit çöpü kılığına girmediğimden oldukça emin bir hantal kırmızı kaskı taktım. Murphy'nin siyah kaskı ise yirmi beşinci yüzyıldan ithal edilmiş bir şeye benziyordu. Saygınlığımın hırpalanmış cesedi suratıma bir tekme daha iç çektim ve Murphy'nin arkasından bisiklete bindim. Ona yolu tarif ettim ve eski Harley'i şüphesiz yola salınırken homurdandı.

Bir an motosikletin altımdan fırlayacağını sandım ve dengem bozuldu.

"Dresden!" Murphy sinirli bir şekilde bana bağırdı. "Belime tutun!"

"Neyle?" Ben de ona bağırdım. Sargılı elimi onun görüş alanının bir tarafına, asayı tutan elimi de diğer tarafına doğru salladım.

Murphy cevap asamı aldı ve ucunu sürücünün sağ eline o kadar yakın yerleştirilmiş bir tür saklama rafına soktu ki, tüfek veya beyzbol sopası kılıfından başka bir şeyle karıştırılamazdı. Asam bir golf arabasının plastik bayrak direği gibi havada duruyordu ama en azından elim boştu. Kolumu Murphy'nin beline doladım ve o hızlandıkça ya da dönüşlerde eğildikçe karnının üzerindeki kasların gerildiğini hissedebiliyordum, beni de ona uymam için işaret ediyordu. Açık bir yola çıkıp şehirden uzaklaştığımızda, rüzgâr deri pardösümün uçlarını alıp motosikletin geçişi sırasında havaya fırlattı ve Murphy'ye sıkıca tutunmak zorunda kaldım yoksa kısa süreli bir parasail'e dönüşme riskini göze alacaktım.

Little Sherwood'dan geçip Chateau Raith'in girişine vardık. Murphy Harley'i durdurdu. Kolumu onun belinden çekmem fazladan birkaç saniyemi almış olabilirdi ama o gibiydi. Evi, gülleri ve grotesk gargoyleleri incelerken yüzünde sıkılmış polis ifadesi vardı ama bunun altında onun da benim kadar ve aynı nedenlerle korktuğunu hissedebiliyordum. Devasa eski ev, yasaları ve toplumları küçümseyen türden bir güç ve zenginlik kokuyordu. Geleneksel korkutucu tarzda yükseliyordu ve yardımdan çok uzaktaydı.

Bisikletten indim ve o da bana asamı uzattı. Ağaçların arasından süzülen rüzgârın sesi dışında her yer sessizdi. Kapıda titreyen küçük bir ışık vardı, bir diğeri de kapıya kadar olan yürüyüşün sonunda ve birkaç peyzaj aydınlatması, ama bunun dışında hiçbir şey yoktu.

"Plan nedir?" Murphy sordu. Sesini alçak tuttu. "Dövüşmek mi?"

"Henüz değil," dedim ve ona olayların kısa versiyonunu anlattım. "Arkamı kolla. Raith'lerden biri sana fiziksel olarak dokunmaya çalışmadığı sürece hiçbir şeye başlama. Eğer bunu yapabiliyorlarsa, seni bir şekilde etkileme şansları var demektir."

Murphy titredi. "Sorun değil. Elimden gelse zaten bana dokunmayacaklardı."

Bir motor kükredi ve beyaz bir spor araba Little Sherwood'un son birkaç yüz metre- sinden hızla geçti. Araba neredeyse uçarak yola çıktı, Murphy'nin motosikletini kıl payı kaçırdı, döndü ve gıcırdayarak durdu, karşı yöne paralel park etti.

Murphy benimle bakıştı. Etkilenmiş görünüyordu. Muhtemelen ben de sinirlenmiş görünüyordum.

Kapı açıldı ve Lara uzun, bol kırmızı bir etek ve kırmızı güllerle işlenmiş beyaz pamuklu bir bluz giymiş olarak dışarı çıktı. Bize doğru kararlı adımlarla yürüdü. Ayakları çıplaktı. Bir parmağında ve bir ayak bileğinde gümüş parlıyordu ve o yaklaştıkça minyatür çanların şingirtisini duydum. "İyi akşamlar büyücü."

"Lara," dedim. "Eteğini beğendim. Güzel bir ifade. Çok *Carmen*."

Bana memnun bir gülümseme fırlattı, sonra soluk gri bakışlarını Murphy'ye odakladı ve "Peki bu kim?" dedi.

"Murphy," dedi. "Ben bir arkadaşım."

Lara Murphy'ye gülümsedi. Çok yavaşça. "Asla çok fazla arkadaşım olamaz."

Murph'ün polis suratı asıldı ve sesine sıradan bir küçümseme notası ekledi. "Arkadaşın demedim," dedi. "Dresden'le birlikteyim."

"Ne yazık," dedi Lara.

"Ben de polisle birlikteyim."

Succubus bu sözler üzerine omurgasını biraz dikleştirdi ve Murphy'yi tekrar inceledi. Sonra başını eğerek, yarı reverans, bir taviz jestini andıran küçük bir hareket yaptı.

Beyaz spor arabanın diğer kapısı açıldı ve Reformcu Kabadayı Bobby arabadan indi, araba ve ayakları biraz sallanıyordu. İnari bir saniye sonra onu takip etti, kırık koluna ve askısına rağmen onu sabit tutmaya yardımcı olmak için kollarından birinin altına girdi.

Lara sesini yükseltti. "İnari? Bir sevgilim ol ve onu hemen bana getir. Bobby, canım, eğer ona yardım edebilirsen bunu bir iyilik olarak kabul ederim."

"Evet, tabii," dedi Bobby. Biraz yeşil görünüyordu ama İnari'yle birlikte eve doğru koşarken toparlanıyordu.

"Onu hemen aşağı indireceğiz," dedi İnari.

Onlar içeri girene kadar bekledim. "Burada ne halt ediyorlar?" Lara'ya sordum.

Omuz silkti. "İsrar ettiler ve tartışmak için çok az zamanımız vardı."

Kaşlarımı çattım. "Bir dahaki sefere çalıştığınızda, belki tüm gel-gel'lere eşlik edecek biraz 'git-gel' çalışmak için biraz zaman harcamalısınız. "

"Bunu alacağım," dedi. "Kimi getiriyorlar?" Ben sordum.

Lara kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor musun?" Dişlerimi sıktım. "Belli ki. Bilmiyorum."

"O zaman sabırlı ol, sevgilim," dedi ve spor arabanın arkasına doğru yürüdü, kalçaları ve siyah saçları sallanıyordu. Bagajı açtı ve kılıflı bir meç çıkardı -gerçek bir meç, çoğu insanın bu kelimeyi duyduğunda aklına gelen o sıska araba antenli kılıçlardan biri değil. Kılıcın tek başına uzunluğu bir metreden fazlaydı, tabanı birkaç parmağım kadar genişti, serçe tırnağım kadar bir genişliğe sahipti ve bir iğne ucuyla bitiyordu. Elin büyük bir kaplayan, küçük yakutlardan yapılmış tek bir kırmızı gülle süslenmiş, sil- ver beyaz lake çelikten bir siperi vardı. Lara kırmızı bir kuşak çıkarıp bağladı ve kılıflı silahı kuşağın içinden geçirdi. "İşte," dedi ve tekrar bana doğru yürüdü. "Hâlâ *Carmen*!"

"Daha az *Carmen*. Daha çok *Penzance Korsanları*" dedim.

Bir elinin açık parmaklarını kalbinin üzerine koydu. "Gilbert ve Sulli- van. Seni asla affetmeyebilirim."

"Devam etme isteğini nasıl bulacağım?" diye sordum ve Murphy'ye gözlerimi devirerek baktım. "Ve hey, hazır devam etme konusundan bahsetmişken..."

Inari evin kapısını çarparak açtı ve o şekilde tuttu. Bobby bir dakika sonra kucağında beyaz gecelikli yaşlı bir kadınla dışarı çıktı. Çocuk iri yarı ve güçlüydü ama kadını taşımak için buna ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Kadında geçici bir nitelik vardı. Gümüş rengi saçları havada uçuşuyor, kolları ve bacakları güçsüzce sallanıyordu ve neredeyse acı verecek kadar zayıftı.

Çocuk yanıma geldi, ben de daha iyi baktım. Yaşlı bir kadın değildi. Cildi, ölüme yakın olanların solgunluğuna sahip olsa da kırışmamıştı ve kolları ve bacakları boşa gitmemişti, sadece gençliğin verdiği incelikteydi. Saçları ise gerçekten de gümüş, beyaz ve griydi. Akşam esintisi saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve saçlarının bir gecede griye döndüğünü anladım.

Çünkü kız Justine'di.

"Hay aksi," dedim sessizce. "Onun öldüğünü sanıyordum."

Lara yanıma geldi, yüz hatları sertleşmiş bir şekilde kıza bakıyordu. "Öyle olmalı," dedi.

Göğsümde öfke titreşti. "Bu söylediğin çok kötü bir şey."

"Bu bir bakış açısı meselesi. Kıza herhangi bir kötülük beslemiyorum ama bir seçim yapmam gerekirse Thomas yerine onun ölmesini tercih ederim. İşler böyle yürüyor."

Ona bir bakış . "Ne?"

Lara omuz silkerek bir omzunu oynattı. "Thomas mümkün olan son anda kendini ondan uzaklaştırdı," dedi. "Doğruyu söylemek gerekirse, o andan *sonraydı*. Bunu nasıl başardı bilmiyorum."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?" Ben talep ettim.

"Bu yersiz bir riskti," dedi. "Aptalcaydı. Uzaklaşmak onu öldürmeliydi."

Ona hem boş hem de sabırsız olmayı başaran bir bakış attım.

"Bu işin yoğunluğu," dedi. "Bu... bir birleşme. Thomas'ın yaşam enerjisi deposu neredeyse tamamen tükenmişti. Bir kaptan zorla kopmak-"

"Justine'den," diye araya girdim.

Lara şimdi sabırsız görünüyordu. "Justine'den zorla kopmak muazzam bir psişik travmaydı ve o en zayıf halindeydi. Sadece hafife almak ve teması kesmek zor değil. Aslında normalde böyle olması gerekir. Ama birkaç yıldır düzenli olarak kızı besleniyordu. Basit bir okşamayla ondan enerji çekebilirdi. Onu tamamen almak için..." Lara'nın gözleri bir gölge gibi büyüdü.

Solgunlaştı ve göğüslerinin uçları bluzuna doğru gerildi. "Bunun içinde düşünce yok. Yargılama yok. Tereddüt yok. Sadece ihtiyaç."

"Bu korkunç bir şey," dedi Murphy, sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Bunu zorla yaptırmak onu."

Lara'nın solgun gözleri Murphy'ye kaydı. "Oh, hayır. Zorla değil, sayın memur."

Vermeye fazlasıyla istekliydi. Av birçok kez ele geçirildiğinde, ölümü umursamayı bırakır. Sadece beslenmenin verdiği zevk vardır. Daha fazlasını vermeye heveslidirler ve tehlikeyi hiç umursamazlar."

Murphy'nin sesi rahatsız olmuş gibiydi. "Belki de onun yerine ayrılmıştır."

Lara'nın ağzı bir sırıltıyla kıvrıldı. "Hayır. Kardeşim aklını başına getirecek kadar içtiğinde, kız mevsiminde bir hayvandan biraz daha fazlasıydı."

Murphy Lara'ya bakarken gözleri kısıldı. "Ve bunun hakkında konuşmak seni eski haline getiriyor. Bu iğrenç."

"Yemekten bahsederek kendinizi hiç acıktırmadınız mı, Memur Murphy?" Lara sordu.

Murphy kaşlarını çattı ama cevap vermedi.

"Her halükarda," dedi Lara, "Thomas'ın yaptığı zalimceydi. Justine ona herhangi bir avımızın değer verebileceği kadar değer veriyordu. Thomas uzaklaştığında Justine'in bedeninden ya da zihninden geriye çok az şey kalmıştı. Açık konuşmak gerekirse, hayatta kaldı, Memur Bey. Ama hayatta olduğunu söyleyebileceğimizden emin değilim."

"Anlıyorum," dedim. "O ve Thomas... birbirleri üzerinde bir etki bırakmışlardı. Bir tür psişik bağ. Ve Justine'in bize onun nerede olduğunu söyleyebileceğini düşünüyorsun."

Lara başını salladı. "Birini çok uzun süre tuttuğumuzda olur. Yine de bunu bilmenize şaşırdım."

"Bilmiyordum," dedim. "Ama Bianca Justine'i ondan aldığı anda Thomas onun Bianca'nın malikânesinde tutulduğunu biliyordu. Nasıl olduğunu söylemedi."

Lara başını salladı. "Eğer yeterince akıllı kaldıysa, bizi kardeşime götürebilir. Buradan çok uzakta olacağını sanmıyorum. Babam kontrol ettiği toprakların dışına pek sık çıkmaz."

Bobby kızla birlikte bize ulaştı ve Inari eve girip bir tekerlekli sandalyeyle çıktı. Hemen Justine'e götürdü ve Bobby onu yerleştirdi.

Tekerlekli sandalyenin yanına diz çöktüm. Justine neredeyse kemiksiz bir şekilde yatıyor, başını zar zor dik tutuyordu. Koyu renk gözleri ağır ve odaklanmamıştı. Ağzında küçük bir gülümseme vardı. Gözleri çökmüştü ve cildi neredeyse yarı saydamdı.

Yavaş, sığ nefesler aldı ve her nefes verişinde yumuşak, memnun bir ses çıkardığını duydum.

"Dostum," diye nefes aldım. "değil gibi
görünüyor." "Tik-tak," diye hatırlattı
Murphy.

Başımı salladım ve elimi Justine'in gözlerinin önünde salladım. Tepki vermedi. "Jus- tine?" Sessizce söyledim. "Justine, ben Harry Dresden. Beni duyabiliyor musun?"

Alnında belli belirsiz bir çizgi belirdi, ancak ifadesi tam olarak kaş çatmaya dönüşmedi. Ama bu da bir şeydi.

"Justine," dedim. "Beni dinle. Thomas'ın başı dertte. Beni duyuyor musun? Thomas tehlikede ve onu bulmak için sana ihtiyacımız var."

İçinden yavaş bir ürperti geçti. Gözlerini kırpıştırdı ve tam olarak odaklanamamasalar da etrafına bakarak kıpırdandılar.

"Thomas," dedim tekrar. "Hadi Justine. Benimle konuşman gerek."

Daha derin bir nefes aldı. Yüzündeki durgun zevk kayboldu, yerini hem hüznün hem de arzusun bir kısmı aldı. "Thomas," diye fısıldadı.

"Evet," dedim. "Nerede o? Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bu kez gözleri odağını tamamen kaybetti, sonra kapandı. Güzel yüzü neredeyse meditatif bir konsantrasyona büründü. "Hisset."

"Nereye?" Hayal kırıklığı beni boğmakla tehdit ediyordu. "Ne hissediyorsun?"

Bir elini hareket ettirdi ve karşı bileğine dokundu. Sonra dizine.

"Zincirler. Soğuk."

Lara ona doğru eğildi ve "mı?" diye sordu. Justine titredi. "Çok uzakta değil."

"Hangi yön?" Ben sordum.

Eliyle zayıf, belirsiz bir hareket yaptı ama aynı anda kaşlarını çatı

Zam

an. Lara'ya, "İşaret edecek kadar güçlü olduğunu sanmıyorum," dedim.

Lara başını salladı ve Inari'ye "Sandalyeyi yavaşça çevir lütfen" dedi.

"Justine," dedim, "o senin önündeyken bize söyleyebilir misin?"

Kız gözlerini açtı. Bir kalp atışı için benimkilerle buluştular ve vay canına. korkup hemen başka yere baktım. Ruha bakmak yok, lütfen. Bir gün için hafızama çok fazla ölü koyun dövmesi yaptırmıştım. Ama Inari sandalyeyi çevirirken Justine aniden başını ve elini kaldırıp karanlığı işaret etti. Hareket zayıftı ama diğerlerine kıyasla neredeyse güçlüydü.

Lara bir süre geceye baktı ve sonra, "Derinlerde. O Derinlerde."

"Ne?" Murphy sordu.

Lara kaşlarını çatdı. "Arazinin kuzey ucunda eski bir mağara var. Bir kuyu var, doğal bir uçurum ve kimse ne kadar aşağıya indiğinden emin değil. Biz orayı..."

"Bir şeyleri imha etmek," dedim sessizce. "Cesetler gibi." "Evet."

"Oraya varmamız ne kadar sürer?"

"Bahçıvanın kulübesine giden bir servis yolu var," dedi. "Malikânenin etrafından dolaşın ve kuzeye doğru gidin. Çimenliğin uzak tarafında beyaz bir çit var. Kapıyı arayın."

"kalmayacak. Bizimle geliyorsun," dedim.

Lara cevap veremedi, çünkü gece aniden ölümcül bir gök gürültüsüyle doldu ve büyük liglerden bir atıcı doğrudan kürek kemiklerimin arasına hızlı bir top yerleştirdi. Sertçe yere düştüm ve yüzüm betonla kaplandı. Murphy'nin homurtularını duydum ve yarım kalp atışı sonra yere düştüm.

Bir saniye sonra başımı kaldırmayı başardım, tam zamanında Bodyguard Kens'lerden birinin malikânenin ön verandasında durduğunu gördüm. Bir av tüfeğinin sürgüsünü çalıştırdı, namlu Lara'yı izliyordu. Succubus bir geyik kadar hızlı ve zarif bir şekilde sola doğru fırladı ve koruma da onu takip etti. Silahın namlusu Lara'ya yetişmeden Inari'yi buldu ve kız donup kaldı, gözleri çay fincanları kadar genişti.

"Dikkat et!" Bobby çığlık attı. Inari'ye profesyonel bir beklin dişlerini kıracak uçan bir çalımla vurdu ve silah patladı. Kan yoğun kırmızı bir sis halinde havaya saçıldı.

Koruma Ken silaha bir mermi daha doldurmaya başladı ve en yakın hedef Justine'di. Kız oturmuş, Thomas'ın olduğunu söylediği yere doğru bakıyordu. Silah seslerinden kaçmak için hareket etmek bir yana, onları duyabildiğini bile sanmıyordum ve öleceğini biliyordum.

Ta ki Murphy elinde silahıyla diz çökerek ateş etme pozisyonuna geçene kadar. Silahlı adam dönerek ona nişan aldı ve ateş etti. Kendini aceleye getirmişti ve patlama Murphy'nin yanından geçti. Beyaz spor arabayı parçaladı ve sol ön lastiğini parçaladı.

Murphy hemen karşılık vermedi. Koruma Ken bir önceki mermiyi dışarı atıp tetiği tekrar çekmeye başladığında, yarım saniye boyunca tabancasını nişan aldı. Boş kovan yere çarptı. Murphy'nin silahı havladı.

Koruma Ken'in kafası, sanki biri ona özellikle şaşırtıcı bir soru sormuş gibi bir tarafa doğru sallandı.

Murphy ona üç el daha ateş etti. İkinci atış tetikçinin elmacık kemiğinde parmak ucu büyüklüğünde bir delik açtı. Üçüncüsü evin tuğlalarına çarparak parçalandı ve dördüncüsü göğsüne saplandı. Zırh giyiyor olmalıydı, ama darbenin etkisi onu arkaya doğru gevşekçe devirmeye yetti. Tüfek düşerken patladı ve havaya doğru ateş aldı ama yankılar kaybolmadan önce ölmüştü.

Murphy bir saniye boyunca düz, buz gibi gözlerle silahlı adamı izledi ve sonra bana doğru döndü, silahını bir kenara bırakıp ceketimin altına uzandı.

"Ben ," diye hırıldadım. "Ben . Palto onu durdurdu."

Murphy irkilmiş görünüyordu. "Ne zamandan beri toz bezi Kev-lar?"

"değil," dedim. "Bu sihir. acıyor ama olacağım."

Murphy omzumu sertçe kavradı. "Tanrıya şükür. Ben de senin öldü."

"Çocuğu kontrol edin. Sanırım bir darbe aldı."

Bobby ve Inari'nin gitti ve Lara da ona katıldı. Bir süre sonra ben de onu takip ettim. Inari acıdan inliyordu. Bobby şoktaydı, parçalanmış omzundan ve kolundan kanlar akarken sessizce yatıyordu. Çok şanslıydı. Patlamanın sadece bir kısmı onu almıştı ve yara onda kötü izler bıraksa da, herhangi bir atardamarı yırtmamıştı. Yaşayacaktı. Murphy bisikletinden bir ilk yardım çantası aldı ve yara bölgesini kapatıp basınçlı bir bandajla bantladı. Sonra kıza doğru ilerledi.

"O iyi mi?" Inari'nin sesi panik içindeydi. "Çok cesurdu. O iyi mi?"

"Öyle olmalı," dedi Murphy. "Neren ağrıyor?"

"Omzum," dedi Inari. "Tanrım, acıyor."

Murphy acımasız bir pratiklikle kızın tişörtünü yırttı ve yarayı inceledi. "Vurulmamış," dedi. "Görünüşe göre çocuk onu ateş hattından çekerken olmuş." Murphy elini hareket ettirince Inari'nin nefesi kesildi ve acıdan beti benzi attı. "Kahretsin, köprücük kemiği, Harry. Belki omzu da düşmüştür. Kendini hareket ettiremiyor. İkisinin de ambulansa ihtiyacı var, hem de hemen." Korumaya ve başını salladı. "Ve olay yerinde bir ölü var. İşler kötüye gidiyor, Dresden. Bu yangını daha fazla büyümeden söndürmeliyiz."

"Polisler işleri çözene bekleyecek vaktimiz ," dedim. "Ve eğer vurulma olayını kurşun yaralarıyla birlikte rapor etmezsek, hayatımızın her santimetrekaresinde polis gezinecek."

"Bir kazaydı," dedi Lara. "Çocuk ve İnari babamın silah koleksiyonuna . Kızın ayağı kaydı ve düştü. Tüfek ateş aldı."

"Ceset ne olacak?" Murphy sordu. Lara omuz silkti. "Ne cesedi?"

Murphy Lara'ya ters ters baktı ve bana çekici bir bakış fırlattı. "Harry?"

"Hey, doğruyu söylemek beni hapse attırmaya devam ediyor. En son örtbas etmeye çalıştığımda, cinayet silahını akıllıca alıp kaçtım ve o sırada katil olduğumu düşünen birine teslim etmeden önce üzerini parmak izlerimle kapattım. O yüzden bana bakmayın."

"Bu konuda tartışacak zamanımız yok," dedi Lara. "Babamın muhafızlarından biri sizi gördüyse, ihbar etmiştir. Diğerleri yolda olacak ve daha ağır silahlı olacaklar." Murphy'ye odaklandı. "Memur bey, izin verin bunu sessizce halledeyim. Bu sadece olaya karışabilecek ölümlü subayları koruyacaktır. Ve sonuçta, sadece ölen adam herhangi bir suç işledi."

Murphy gözlerini kıstı.

"Sana bir iyilik borcum olacak," dedi Lara. "Eğer bu gece işler yolunda giderse, gelecekte senin için önemli bir kazanç . Raith'lerle uğraşmak karanlık bir iş. Bırak karanlıkta kalsın."

Murphy tereddüt etti. Sonra ağzı bir çizgi halinde sertleşti ve bir kez başını salladı. Tabancasındaki şarjörü yenisiyle değiştirdi. "Haydi," dedi. "Bunu düşünmeye başlamadan önce gidelim."

"Düşünmeden hareket etmek benim uzmanlık alanım," dedim.

"Yoldan," dedi Lara. "Evin arkasındaki kapıdan. Seninle bahçe bekçisinin kulübesinde buluşuruz."

"Neden bisiklete sıkışmıyorsun?" Dedim.

Murphy bana ters bir bakış attı.

"Sadece pratik olmaya çalışıyorum," dedim savunmacı bir şekilde.

Lara, "Birinin ambulansı araması ve cesedi taşınması gerekiyor," dedi. "Zaten oraya tek başıma daha hızlı varırım. Mümkün olduğunda sana yetişirim."

Ondan alabileceğim en fazla güvencenin bu olduğunu düşündüm. Cesaret verici değildi ama zaman kısıydı, seçeneklerim azdı ve açık havada durmak herkesi kötü bir ölüm hastalığına sürükleyebilirdi.

Ben de Murphy'nin bisikletine doğru yürüdüm. "Hadi gidelim."

Murphy yanıma geldi, gözleri Lara'daydı. "Bize sırtını dönecek," dedi sessizce.

"Kazanan atı destekleyecek. Bu yüzden sen ve ben olsak iyi olur. Kanunsuzlukla başa çıkabilir misin?"

Bana gülümsedi, gergindi ama oyundaydı. "Matora bin, sürtük."
O bindi, ben de arkasından bindim ve asi olduğumuz için ikimiz de kask
takmadık.

Ne diyebilirim ki? Tehlikeli yaşamayı severim.

Bölüm 38

Murphy Harley'siyle çimenleri yırtarak evin etrafında hızla . Malikâneyi çevreleyen düz çimleri temizleyip açık bir kapıdan geçerek yüksek çitlerle kaplı uzun, dar bir çakıl yola girdiğinde altmıştan daha iyi durumdaydık.

Önümüzde uzun farlar gözümüze çarptı ve bir motor kükredi.

Lara haklıydı. Raith'in korumaları geldiğimizi biliyordu. Araba bize doğru hızla geliyordu.

Murphynin kafası sağa sola savruldu ama çitler eski, geçit vermez ve kırılmamıştı. "Kahretsın! Dönecek zaman yok!"

Önümüzde, kalan Koruma Ken'in silüetinin arabanın camından çıkıp üzerine oturduğunu ve omzuna bir silah kaldırdığını gördüm.

Murphy'ye doğru eğildim ve asamı kılıfından çıkardım. "Murphy!" diye bağırdım. "Daha fazla hıza ihtiyacımız var! Daha hızlı git!"

Omzunun üzerinden baktı, mavi gözleri kocaman , sarı saçları yanaklarına dökülüyordu.

"Git!" Çığlık attım.

Ön tarafa dönüp tek ayağıyla viteslere basarken omuzlarının dikleştiğini hissettim ve eski Harley, çılgın bir güçle yola dalıp korkunç bir hızla ilerlerken kükredi. Önümüzdeki şekilden alevler fışkırdı ve kurşunlar yola çarparak kıvılcımlar ve çakıl parçaları saçarak, patlayan kurşunların sesini bize en fazla bir saniye kadar yaklaştıran bir dizi ısıklık sesi çıkardı.

Silahlı adamı görmezden gelip asaya odaklandım. Tüm odak noktalarım arasında asa en çok yönlü olanıydı. Sadece güçlerin yeniden yönlendirilmesine yardımcı olmak için rüzgâr çağırmak, çelik çubukları bükmek ve yıldırım yönlendirmek için kullanabilirdim. Asamı güç bariyerleri dikmek, düşman büyülerini bozmak ve bir tutamda kötü adamları kafalarından ve omuzlarından dövmek için kullanmıştım.

Bir büyücünün alametifarikası ve simgesi olan aleti aldım ve ucu Murphy'nin bisikletinin yanından geçen bir mızrak gibi kolumun altına yerleştirdim. İrademe uzandım ve gücü toplayarak rün oymalı tahtaya aktardım.

"Ne yapıyorsun?" Murphy çığlık attı.

"Daha hızlı!" Gürledim. "Dönme!"

Murphy'nin bir vitesi daha vardı ve o lanet Harley'i mühendisler değil, şeytanlar yapmış olmalıydı. Takla kafesi olmayan hiçbir aracın o kadar hızlı gitmeye hakkı yoktu.

Ama hayatta kalmak için yeterli güce ihtiyacım vardı. Büyücüler bile fiziğin sonuçlarından kaçamaz. Bir ateş fırtınası yaratabilirsiniz ama yakıt ve hava olmadan yanmaz. Kendinize insanüstü bir güç aşlamak ister misiniz? Bu mümkün. Ancak unutmayın ki kaslarınızın güçlenmiş , kemiklerinizin ve eklemlerinizin bir Volkswagen'in ağırlığını anlamına gelmez.

Aynı mantıkla, sihirli değneğiniz ne kadar büyük olursa olsun, kuvvet hala kütle çarpı ivmeye eşittir. Ben artı Murphy artı onun Harley'i, araba ve içindeki insanların kütesine yakın bir kütleyle sahip değildik. Bize bir avantaj sağlayabilirdim ama asa ile bile kuralları bir yere kadar esnetebilirdim. Kütlemiz değişmeyecekti ve bu da alabileceğimiz tüm ivmeye ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu.

asaya yönlendirmeye başladım ve onu önümüzde kör bir kama şeklinde odakladım. Önümüze tüm ekstra güç havayı ısıtmaya başladı ve mavi ve mor ateş titreşimleri, yeniden giriş yapan uzay mekiklerinden biri gibi, eş rona halinde etrafımıza yayılmaya başladı.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Murphy çığlık attı.

Karşıdan gelen araba yaklaştı. Koruma tekrar ateş etmeye başladı, sonra silahını bıraktı ve panik içinde arabaya geri kayarak emniyet kemerini taktı.

"Bu çılgınlık!" Murphy bağırdı. Ama Harley daha hızlı gitmeye devam etti.

Karşıdan gelen farlar kör edici bir parlaklıkla belirdi. Diğer sürücü kornaya bastı.

Murphy dehşet içinde çığlık attı ve karşılık olarak meydan okudu.

"*Forzare!*" diye bağırdım ve irademi serbest bıraktım. Asadan aşağıya doğru roket gibi fırladı. Yine rünleri ve mühürleri cehennemi bir ışıkla parladı ve önümüzde titreyen ateş koronası akkor bir buluta dönüştü.

Murphy'nin motosikleti
sallanmadı. Korumaların arabası
da öyle.

Güç mızrağı arabaya çarptığında bir ışık ve gök gürültüsü parlaması oldu ve Murphy'nin Hog'unun pervasız hızı ile benim iradem arasında, fizik bizim tarafımıza sağlam bir şekilde indi. Denklemin bizim tarafımız onlarinkinden daha büyüktü.

Arabanın kaputu ve ön tamponu sanki bir telefon direğine çarpmış gibi buruştu. Yönlendirdiğim güç arabaya çarptığında camlar içeriye doğru kırıldı. Cam ve çelik uçmaya başladığında çığlık attım ve tüm gücümle

mızrağa bir açı vererek arabanın yönünü değiştirdim. Ön sağ tekerleği yerden havalandı ve arabanın geri kalanı da onu takip ederek havaya kalktı ve yanal bir takla attı.

İçerideki korumaların çığlıklarını duydum.

Murphy'nin çığlığını ve benim ulumamı tamamen bastıran muazzam bir çatırtı oldu ve sonra içinden geçtik, patikada ilerlemeye devam ettik, arkamızda bir mumdan eriyen balmumu parçaları gibi alevler vardı ve zafer çığlıkları atıyorduk. Hayatta kalmıştık. İçten içe yanan asa aniden bir ton ağırlığında gibi geldi ve neredeyse onu düşürüyordum. Yorgunluk bir nefes sonra vücudumun geri kalanına da yayıldı ve Murphy'nin sırtına yaslanıp arkamıza baktım.

Araba televizyonda gösterildiği gibi patlamamıştı. Ama on ya da on iki metrelik çitleri parçalamış ve bir ağaca çarpmıştı. Araba yan yatmış, dumanı tütüyordu. Cam ve kırık metal parçaları en az elli metre genişliğinde bir enkaz alanında yere . Hava yastıkları açılmıştı ve içeride bir çift buruşuk şekil görebiliyordum. İkisi de hareket etmiyordu.

Murphy Harley'i ileri doğru sürüyor ve yol boyunca rüzgâra kahkahalar atıyordu.

"Ne?" Ona seslendim. "Neden gülüyorsun?"

Başını yarım çevirdi. Yüzü kızarmış, gözleri parlıyordu. "Sanırım vibratör konusunda haklıydın."

Yarım mil sonra dört kişilik bir aileyi sorunsuzca idare edebilecek bir eve vardık. Raith malikanesinin standartlarına göre, sanırım bu onu bir yazlık olarak nitelendiriyordu. Murphy motosikletin motorunu yaklaşık iki yüz metre durdurdu ve yolun geri kalanında tek ses lastiklerin altındaki çakılların çıtırtısı olmak üzere . Motoru durdurdu ve ikimiz de bir dakika boyunca sessizlik içinde oturduk.

"Mağara görüyor musun?" diye sordu bana.

"Hayır," dedim. "Ama Lara'nın ortaya çıkmasını bekleyemeyiz." "Onu nasıl bulacağımıza dair bir fikrin var mı?" Murphy sordu.

"Evet," dedim. "Ateş, ilahiler ve kötü kokulu tütsüler falan içermeyen bir ayin büyüü hiç duymadım."

"Tanrım, Dresden. Karanlıkta ormanda dolaşp mağaraya giden yolun kokusunu almayı umacak vaktimiz yok. Onu bulmanın bir yolu yok mu?"

"Sihirle mi? Zayıf. Bir mağara aramak için ne yapacağımdan emin değilim."

Murphy kaşlarını çatdı. "O zaman bu aptalca," dedi. "Geri çekilip yardım ve ışıkla geri dönmek daha akıllıca olur. Bu lanete karşı kendini savunabilirsin, değil mi?"

"Belki," dedim. "Ama bu sonuncusu çok güçlü ve hızlı geldi ve her şeyi değiştirdi. Yavaş atılan bir softbol topunu sallayabilir ve her seferinde vurabilirim. En iyi vurucu bile büyük lig atıcılarına karşı beş yüz vuruş yapamaz."

"Bunu nasıl yaptılar?" diye sordu.

"Kan kurbanı," dedim. "Öyle olmalı. Raith artık ayine dahil oldu." Sesim acı bir öfkeyle çarpıldı. "Bunu kullanma tecrübesi var. Artık Thomas elinde, bu da onu lanetle hedef almayacağı anlamına geliyor. Raith beni öldürmek için onun kanını akıtacak. Thomas'ın tek şansı benim laneti durdurmam."

Murphy nefesini içine çekti. Bisikletten indi ve silahını çekerek bacağının yanında tuttu. "Sen sola dön, ben de sağa döneyim ve mağarayı koklayalım o zaman."

"Ah, ben bir aptalım," dedim. Hâlâ parlayan asamı bisiklete yasladım ve gümüş tılsımı boynumdan çıkardım. "Annem bunu bana bıraktı. Thomas'ta da bunun bir benzeri var. İkisi arasında bir bağlantı kurmuştu, böylece birimiz ikisine birden dokunduğunda... bir tür psişik sesli mesaj alıyorduk."

"Ne demek istiyorsun?" Murphy sordu.

Zinciri yanık elimin işaret parmağına dolayarak sallanmasına izin verdim. "Yani bu bağlantıyı diğer tılsımı tekrar bulmak için kullanabilirim."

Murphy, "Eğer varsa," dedi.

"Çıkaracak," dedim. "Dün gecedен sonra onu ." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü biliyorum," dedim. Sağ elimi avucumun içinde tuttum ve üzerinde düşünmeye çalıştım. Annemin gizli duygularının Thomas ve benimle iletişime geçtiği bağlantıyı, kanalı buldum ve irademın bir kısmını ona akıtarak yaymaya çalıştım. "Çünkü buna inanıyorum."

Tılsım ipinde titredi ve sonra solumuzdaki geceye doğru eğildi.

"Yakınımda kal," dedim ve o yöne döndüm. "Tamam mı Murph?"

Cevap gelmedi.

İçgüdülerim alarma geçti. Konsantrasyonumu bırakıp etrafıma bakındım ama Murphy görünürde yoktu.

Tam arkamdan boğuk bir ses geldi ve döndüğümde Lord Raith'in bir kolunu Murphy'nin boynuna dolamış, ağzını kapatmış bir şekilde orada durduğunu gördüm

Elinde de kaburgalarına bastırıldığı bir bıçak vardı. Bu sefer tamamen siyah giymişti ve sonbahar ay ışığında bir gölgeden, solgun ve sırıtan bir kafatasından ve çok büyük bir bıçaktan biraz daha fazlası gibi görünüyordu.

"İyi akşamlar, Bay Dresden."

"Raith," dedim.

"Asayı yere bırak. Muskayı da. Ve bileziği." Bıçağı bastırdı ve Murphy burnundan keskin bir nefes çekti. "Şimdi."

Lanet olsun. Bileziği, asayı ve tılsımımı çimlerin üzerine bıraktım.

"Mükemmel," dedi Raith. "Thomas'ın tılsımını saklaması konusunda haklıydın-

onunla birlikte bıraktım. Onu zincire vurmak için gömleğini keserken boynunda buldum. Böylesine açık bir şekilde bağlantılı bir eşyanın herhangi bir konum büyüünde kullanılamayacak kadar tehlikeli olduğuna karar vereceğinizden oldukça emindim, ancak ihtimalime karşı kendi konum büyümü devam ettirdim. Geldiğinizden beri sizi izliyorum."

"Kendini beğenmiş ve memnun hissediyor olmalısın. Bir noktaya mı geliyorsun?" I sordu.

"Kesinlikle," dedi. "Diz çökün ve ellerinizi arkanızda birleştirin." Kalan Koruma Barbie ortaya çıktı. Elinde bir dizi mahkûm kıyafeti vardı.

Prangalar.

"Ya ?" Ben sordum.

Raith omuz silkti ve Murphy'nin kaburgalarının arasına bir santimlik bir bıçak soktu. Kadın ani bir acıyla irkildi.

"Bekle!" Dedim ki. "Bekle, ! ."

Diz çöktüm, ellerimi arkama koydum ve Bodyguard Barbie bileklerime ve ayak bileklerime çelik halkalar bağladı.

"Böylesi daha iyi," dedi Raith. "Ayağa kalk büyücü. Sana Derinleri göstereceğim."

"Beni yakın mesafeden entropi lanetiyle öldür, ha?" Dedim. "Kesinlikle," diye cevap verdi Raith.

"Sana ne kazandırıyor?" Ben sordum.

"Muazzam bir kişisel tatmin" dedi.

"Komik," dedim. "Büyüye karşı korumalı bir adam olarak, eşyalarımın kurtulmayı çok istiyor gibiydin."

"Bu yeni bir gömlek," dedi gülümseyerek. "Ayrıca bana inat olsun diye yardımcıyı ya da Thomas'ı öldürmene izin veremem."

"Komik," dedim. "Çok konuşuyor ama pek bir şey yapmıyor gibisin. her türlü şeyi duydum. kadınları köleleştirmek. Bir öpücükle öldürmek. İnsanüstü belahlılık. Ama bunların hiçbirini yapmıyorsun."

Raith'in ağzı bir hırıltıya dönüştü.

"Beyaz Konsey sana birkaç kez ateş etti ama onlar bıraktığında sen kimseye saldırmadın," diye devam ettim. "Ve hey, yenilmez olduğun için bunun bir nedeni olmalı. Başkaları tarafından sana başvurulmuş olmalı. Eminim çok cazip teklifler almışsındır. Ve Trixie Vixen gibi bir fahişenin bugün sana yaptığı gibi telefonda ona izin veren biriyle bunu bağdaştıramıyorum."

Raith'in beyaz yüzü öfkeden daha da beyazlaştı. "Senin yerinde olsam böyle şeyler söylemezdim büyücü."

"Nasıl olsa beni öldüreceksin," dedim. "Neredeyse öldürmek zorundasın. Ne de olsa savaştayız ve hepiniz büyüye karşı bağışıksınız. Beyaz Saray'ın kışını kaldırıp bir şeyler yapması için Kızıllar'dan çok baskı geliyor olmalı. Neden beni orada ölüm öpücüğüne boğmadığınızı merak ediyor insan. Belki kasete falan çekip gösteriş yapardın. Ya da beni susturmak için Murphy'ye neden ölüm öpücüğü vermediğini."

"Görmek istediğin bu mu büyücü?" Raith tehditkâr bir ses tonuyla konuştu.

Raith'in tehdidine gülümsedim ve ses tonum bir okul şarkısı gibi, "Lord Raith ve Murphy, bir ağaçta oturuyorlar, K-I-S-S-I-N-G *değil*," dedim.

Raith, Murphy'nin boğazını daha sıkı kavradı ve Murphy sırtını dikleştirerek, "*Dresden*," dedi.

İlahiyle yatıştım ama vazgeçmedim. "Gördün mü, incinmeye karşı bağışıklık kazanmak bir şeydir," dedim. "Ama sanırım annemin ölüm laneti seni canının yandığı vurdu - bir süre sonra. Kene denen bir parazit var. Ozarks'ta yaşar. Ve neredeyse yenilmezdir," dedim. "Ama öldürülemez değil. Ezmesi zor, tabii. Ama yine de doğru silahla delinebilir. Ya da boğulabilir." Raith'e gülümsedim. "Ve açlıktan ölebilir."

Bir heykel gibi hareketsiz durmuş, bana bakıyordu. Murphy'nin boğazını tutuşu gevşedi.

"Bu yüzden eski haber oldun," dedim sessizce. "Annem senin acı çekmen için bunu yaptığını söyledi. Ve onu öldürdüğün geceden beri beslenemiyorsun. Beslendin mi? Vam- pire süper güç gazının deposunu dolduramadın. Yani ölüm öpücüğü yok. Büyücülere saldırı yok. Birkaç ölüm planı başarısız olduğunda Thomas'a doğrudan saldırı yok. Bu operasyon için gönüllü bir yardımcınız bile olmalıydı, çünkü artık kadınları köleleştirmek yoktu.

senin isteğın. Gerçi Inari'nin hayatta olmasından tesisatın çalıştığını anlıyorum. Ve ondan sonra, ona tecavüz ederek psişik köleliğe dönüştürmediğın gerçeğinden, bu kısmı yapamayacağını anlıyorum. Senin için işleri zorlaştırmış olmalı, Raith. Çifte imayı anladın mı dostum? İşleri zorlaştırmak mı?"

Raith sonunda, "Küstah," dedi. "Tamamen . Sen de onun gibisin."

Bir nefes verdim. Onun tepkisi bunu doğrulayana kadar bu sadece güçlü bir teoriydi. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Annemin seninle işi bittiğinden beri konuşmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Yıllarca yaşadın, iyi bir oyun oynadın ve kimsenin yapmadığın şeyi fark etmemesini umdun. Damızlıklarından birinin seni iğdiş ettiğini kimsenin anlamamasını umarak. Eminim korkunç bir şeydir. Böyle yaşamak."

"Belki," dedi alçak bir .

"Bir yolunu bulacaklar," dedim sessizce. "Bu anlamsız bir egzersiz. Bizi öldürmek size pahalıya patlayacak ve daha fazlasını alamayacaksınız. Asla. Zarar etmeyi bırakıp kaçmaya başlamanız daha akıllıca olur."

Raith'in soğuk yüzü yeniden gülümsemeye başladı. "Hayır, evlat. Annenin bana ne yaptığını anlayan tek kişi sen değilsin. Ve nasıl yaptığını. Onun yerine, sen ve kardeşin bu gece öleceksiniz. Ölümünüz annenizin küçük bağını sona erdirecek, tabii onun soyuyla birlikte." Gözleri Murphy'ye kaydı ve yavaş bir gülümsemeyle, "Ve sonra belki yiyecek bir şeyler. Ne de olsa çok açım."

"Seni orospu çocuğu," diye hırladım.

Raith bana tekrar gülümsedi. Sonra Barbie'ye "Onu getir." dedi.

Ve böylece, Murphy hâlâ bıçağının ucundayken -buradaki sembolü kaçırmayın Doktor Freud- bizi otuz metrelik ağaçların arasından geçirdi ve sert bir yamaçtan aşağı, soğuğa ve karanlığa indirdi.

Bölüm 39

Lord Raith bizi Derinlikler adını verdiği mağaraya götürdü ve Koruma Barbie silahını benden uzak tutarken aynı zamanda kolayca ulaşamayacağım bir yerde durdu. Zaten o bir Trixie Vixen değildi. Eğer üzerine atlarsam beni vururdu ve olan olurdu. Bacaklarımdaki demirler yüzünden fazla . Mağaranın çatısındaki kayalık çıkıntılara çarpmamak için başımı yeterince eğerken ayak sürüyerek ilerlemekte zorlandım.

"Murph?" Dedim. "?"

"Kendimi biraz bastırılmış hissediyorum," diye cevap verdi. Sesinde sıkı bir acı vardı. "Bu rehine klişesini yerine getiriyorum ve bu beni kızdırıyor."

"Bu iyi," dedi Raith. Hâlâ onu boynundan yakalamıştı ve elindeki bıçağı daha önce açtığı yaraya biraz bastırılmıştı. "Meydan okumak beslenmeye büyük bir keyif katıyor Bayan Murphy." Küçümseyici bir vurgu yaptı. "Ne de olsa hükmetmektense fethetmek çok daha zevklidir. Ve meydan okuyan kadınlar kırılmadan önce tekrar tekrar fethedilebilirler."

Raith'i görmezden geldim. "Senin tarafın nasıl?"

Murphy omzunun üzerinden onu yakalayana ters bir bakış fırlattı. "Bunun gibi küçük bir pislik mi? Bir şey değil."

Raith cevap olarak Murphy'yi duvara fırlattı. Kendini tuttu ve döndü, eli kısa ve şiddetli bir vuruşla bulanıklaştı.

Raith insan değildi. Kadının eline onu yakaladı. Elini ve bileğini duvara yasladı ve bıçağının kanlı ucunu keskin bir şekilde çenesinin altına getirdi. Kızın dudağı meydan okuyan bir hırıltıya dönüştü ve tekme atarken dizi yukarı kalktı. Raith kalçasının bir hareketiyle onu engelledi ve kıvrımlı, yılankavi bir hız ve güçle ona doğru yaklaştı; ta ki Raith onun önüne, yüzü Raith'inkine, kuzguni siyah saçları Raith'in koyu altın rengine karışana dek.

"Savaşçı kadınların hepsi aynıdır," dedi Raith, gözleri Murphy'ninkilerin üzerindeydi. Sesi alçak, yavaş ve yumuşaktı. "Hepiniz başka bedenlerle mücadele etmeyi biliyorsunuz. Ama kendi bedeninizin ihtiyaçları hakkında çok az şey biliyorsunuz."

Murphy ona baktı, omuzları seğirdi ve dudakları yavaşça aralandı. "Sana bağlı," diye fısıldadı Raith. "Kas ve kemikten daha derin.

İhtiyaç. Ölümün karanlığından kaçmanın tek yolu. İnkâr edemezsin. Ondan kaçamaz. Sevinçte, umutsuzlukta, karanlıkta, acıda, ölümlü insanoğlu hala

arzu." Eli bileğinden aşağı kaydı, parmak uçları kalın damarları hafifçe okşadı. Murphy'nin boğazından yumuşak bir ses kaçtı.

Raith gülümsedi. "İşte. Şimdiden zayıfladığını hissediyorsun. Senin gibi binlercesini aldım, güzel çocuk. Onları aldım ve kırdım. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Senin de yapabileceğin bir şey yok. Arzu duymak için yaratıldın. Ben de onu sana karşı kullanmak için yaratıldım. Bu doğal bir döngü. Yaşam ve ölüm. Çiftleşme ve ölüm. Avcı ve av."

Raith her kelimedede biraz daha yaklaştı ve konuşurken dudaklarını Murphy'nin boğazına değdirdi. "Ölümlü doğdum. Zayıf doğmuş. Ve kolayca ele geçirilir."

Murphy'nin gözleri kocaman oldu. Vücudu şok içinde kamburlaştı. Sesini tutmaya çalışıp başaramayınca kısık bir hıçkırık sesi çıkardı.

Raith başını yavaşça geriye çekerek Murphy'ye gülümsedi. "Ve bu sadece bir tat, çocuğum. Bu gece gerçekten alınmanın ne demek olduğunu öğrendiğinde, seni istediğim anda hayatının sona erdiğini anlayacaksın." Eli ani ve sert bir şekilde hareket etti, başparmağını kadının kaburgalarındaki yaraya bastırdı. Yüzü bembeyaz oldu ve benzer bir çığlık daha attı. Kadın yere yığıldı ve Raith onun yere düşmesine izin verdi. Bir süre onun başında durdu ve sonra şöyle dedi: "Günlerimiz olacak küçüğüm. Haftalar. Onları ıstırap ya da mutluluk içinde geçirebilirsin. Fark etmen gereken en önemli şey, hangisine karar verenin ben olacağım. Artık vücudunun komutası sende değil. Zihninizin de. Artık bu konuda seçme şansın yok."

Murphy kendini toparladı ve gözlerini tekrar kaldırmayı başardı. Meydan okuyorlardı ve gözyaşlarıyla bulanıklaşmışlardı, ama içlerindeki dehşeti de görebiliyordum - ve bir tür mide bulandırıcı, iğrenç arzuyu. "Sen bir yalancısın," diye fısıldadı. "Ben kendimim."

Raith sessizce, "Bir kadının arzu duyduğunu her zaman anlayabilirim, Bayan Murphy. Sizinkini hissedebiliyorum. Bir parçanız disipline edilmekten çok yorulmuş. Korkmaktan yorulmuşsunuz. Başkalarının iyiliği için kendinizi inkâr etmekten yoruldunuz." Diz çöktü ve Murphy'nin gözleri onunkilerden uzaklaştı. "Az önce verdiğim zevki hissetmek isteyen parçan bu. Ve o parçan daha fazlasını hissettikçe büyüyecek. Meydan okuyan genç kadın çoktan öldü. O sadece bunu kabullenemeyecek kadar korkuyor."

Saçlarından yakaladı ve onu dikkatsizce ve sertçe sürüklemeye başladı. Bir an için yüzünü gördüm; şaşkınlık, korku ve öfke, duygularını kontrol etmek için savaşıyordu. Ama daha önce gördüğüm tüm fiziksel yaralanmalardan çok daha ağır bir yara aldığını biliyordum. Raith onu bir şeyler hissetmeye zorlamıştı ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu parçalamak için elinden geleni yapmıştı.

onu bir çocuk gibi tokatlamıştı. O kavgayı kaybetmesi Murphy'nin suçu değildi. Ona hisleri zorla kabul ettirmesi de onun suçu değildi. Demek istediğim, o lanet olası cinsel avcılar ulusunun efendisiydi ve annemin laneti yüzünden zayıflamış ve engellenmiş olsa bile Murphy'nin psikolojik ve duygusal savunmasını parçalayabilmişti.

Güçlerinin tamamını geri alırsa, annemin ona yaptıklarına misilleme olarak Murphy'ye yapacakları ölümden beter olurdu.

En kötüsü de bu konuda yapabileceğim pek bir şey olmamasıydı. , silah zoruyla tutulduğum ve muhtemelen öleceğim için değil - kabul etmeliyim ki bu işleri biraz zorlaştırabilirdi - ama bu Murphy için başka birinin kazanabileceği bir savaş değildi. Asıl savaş onun tarafındaydı - kendi haklı korkularına karşı irade gücü. Onu kurtarmak için beyaz bir atla gelsem bile, bu sadece bundan sonra kendi gücünü ve dürüstlüğünü sorgulamak zorunda kalacağı anlamına gelirdi ve bu da kendine güveninin ve irade gücünün yavaş yavaş ölmesinden başka bir şey olmazdı.

Bu onu kurtaramayacağım bir şeydi. Ve ondan bununla yüzleşmesini istedim.

Raith onun saçlarını bir köpeğin ipini çeker gibi çekti.

Murphy karşılık vermedi.

Ellerimi güçsüz yumruklar halinde sıktım. Murphy nefes almaya ve kalbi atmaya devam etse bile o gece ölme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ama kendini kurtaracak kişi o olmalıydı.

Yapabileceğim en iyi şey hiçbir şeydi. Söyleyebileceğim en iyi şey hiçbir şeydi. Biraz gücüm vardı ama şu anda Murphy'ye yardım edemezdi.

Cehennem çanları, ironi patlıyor.

Bölüm 40

Kara büyüünün ve kara büyü ticareti yapanların karargâhı olan birkaç mağarada bulunmuştum. Hiçbiri sıcak değildi. Hiçbiri hoş değildi. Ve hiçbiri profesyonelce dekore edilmemişti.

Şimdiye kadar.

Raith Derinlikleri, toprağın doğru uzun ve sarp bir yokuştan sonra, Paris katedrallerinin çoğundan daha büyük bir mağaraya açılıyordu. Bir dereceye kadar, bir katedrale benziyordu. Işıklar duvarlarda yumuşak renklerle oynuyordu, çoğunlukla değişen pembe tonlar. Mağara canlı kayalardan oluşuyordu ve duvarların tamamı su tarafından neredeyse organik görünümlü kıvrımlar ve girdaplar şeklinde şekillendirilmişti. Zemin, kayadaki bir kaymanın saf, kemik beyazı taştan oyulmuş devasa bir sandalyeye yol açtığı yere kadar çok hafifçe eğimliydi. Sandalye, kuyruğunun önünde duran bir tavus kuşu gibi tüm oymacılığın merkezinde duracak şekilde işaret fişekleri, flanşlar ve hayal edebileceğiniz her türlü oyma anlamsızlıkla süslenmişti. Su, tepeden ince bir sis halinde düşüyor ve damlacıklar tarafından sayısız spektrumlara bölünerek daha fazla ışık oynuyordu. Tahtın daha küçük, oyma bir koltuk vardı; sirk gösterileri sırasında aslanların ya da fokların üzerine tünediğini hayal edebileceğiniz türden bir tabure. Sol tarafta kayada pürüzlü, kırık bir boşluk vardı ve tahtın arkasında, sisin daha fazla düştüğü yerde, sadece karanlık vardı.

Taş pürüzsüz olmasına rağmen, Derinlikler'e girdiğimiz yerden tahta doğru düzenli, dalgalanma şeklinde yükseliyordu. Dalgalı zemin boyunca şurada burada yastık ve minder grupları, kalın dokuma halılar, şarap ve kolayca etrafa bulaşabilecek türden parmak yiyeceklerle donatılmış alçak, dar masalar vardı.

"Çok ince," dedim özellikle kimseye söylemeden. "Ama hoşuma gitti. *Kral ve Ben'in Harem Balları ve Saray Fahişeleri II ile* buluşması gibi."

Raith yanımdan geçip Murphy'yi girişten en uzakta olan duvardaki yastık ve minder yığınınına fırlattı. Nasıl düşeceğini biliyordu ve her ne kadar hareket çok sert olup saçlarının bir kısmını koparmış olsa da iyi bir iniş yaparak titrek bir şekilde çömeldi. Koruma Barbie beni ve annemi yakındaki duvara sürükledi ve beni duvardaki çelik bir halkaya asma kilitte bağladı. Orada böyle halkalardan bir sıra vardı. Çelik halkanın gücünü test etmek için biraz kıpırdamaya çalıştım ama bunu her kim yaptıysa ne yaptığını biliyordu. Kıpırdamak yok, halkanın duvarla birleştiği yerde esneme yok.

"Zaman mı?" Raith sordu.

"On bir otuz dokuz, lordum," diye bildirdi koruma.

"Ah, güzel. Hâlâ vakit var." Odanın uzak köşesindeki bir grup yastığa doğru yürüdü ve onların küçük, yükseltilmiş bir taş platformun etrafına serpiştirilmiş olduğunu fark ettim. Platform yaklaşık on metre genişliğinde bir daireydi ve içinde thaumaturjik bir üçgen vardı, çoğu ritüel büyüsünde kullanılan dairenin halkası içinde eşkenar bir şekil çünkü amatörler için acayip bir üçgen çizmek beş köşeli yıldız ya da Süleyman Yıldızı çizmekten daha kolaydı. Çemberin etrafındaki mangallardan yükselen yoğun tütsü, soğuk havaya tarçın ve daha keskin bir baharatın keskin kokusunu veriyordu. "Büyücü, sanırım yardımcılarım ile tanıştınız."

Çemberin içindeki gölgelerden iki kadın çıktı ve benimle yüzleşti. İlki Madge'di, Arturo'nun ilk karısı, disiplinli iş kadını. Kırmızı kumaşla süslenmiş beyaz bir elbise giymişti ve saçları dökülmüştü. Bu onu hem daha genç gösteriyor de bir gün önce olgunlaşmış ve bozulmuş gibi olgunlaşmış bir görünüm veriyordu. Gözleri daha az hesapçı değildi, ama orada tanıdığım bir şeyin kenarı vardı - zalimlik. İnsanın hemcinslerinin refahını dışlayan güç sevgisi.

İkinci kadın tabii ki Trixie Vixen'di. Berbat görünüyordu ve ayağa kalkmadı. Bir kalçasının üzerinde sessizce otururken yaralı bacağının üzerindeki kalın bandajları görebiliyordum, kıpkırmızı kesilmiş beyaz bornozunun ipeği normalde baldır ve uyluğun baştan çıkarıcı kıvrımlarını ortaya çıkaracak şekilde yayılmıştı. Gözlerinde çok fazla uyuşturucu almış ve buna alışmış birinin ağır, titrek bakışı vardı.

Thomas thaumaturjik trian- gle'in ortasında yere zincirlenmişti. Çıplaktı, ağzı tıkalıydı ve soluk teni ince bir bastonla dövülmenin izleri ve morluklarla kaplıydı. Omurgasının altında, sırtını yerden yükselten, omuzlarını geriye doğru sabitleyen ve göğsünü öyle bir şekilde dışarı çıkaran alçak bir kaya çıkıntısı vardı ki, biri kalbini çıkarmak için üzerine eğilse bile hareket edemeyecekti.

"Biri eksik," dedim. "İki numaralı eş nerede?"

"Sevgili Lucille." Raith içini çekti. "Memnun etmek için çok hevesliydi ve bu konuda çok dramatikti. Seni üflemeli okla zehirleme girişimine ben izin vermedim büyücü, gerçi başarılı olsaydı ona kızmazdım sanırım. Ama dün gece büyüye rehberlik ediyordu ve kızımı öldürmeye kalkışacak kadar kötü bir zevke sahipti." Raith iç çekti. "Onu kurtardığın için neredeyse kendimi sana borçlu hissediyordum, Dresden. Lucille bana sadece iyi niyetli olduğunu ve bana yardım etmeye devam etmek için elinden gelen her şeyi yapmak istediğini söyledi."

"Demek bu sabah onu lanet için feda ettin," diye tükürdüm.

"Hayır, yapmadı," dedi Madge sessiz, oldukça ürpertici bir konuşma tonuyla. "Ben yaptım. Küçük sürtük, yıllardır böyle bir şeyin hayalini kuruyordum. İntikam konusunda yanılıyorlar, biliyorsun. Bütün o filmler. Duygusal açıdan oldukça tatmin edici ve ödüllendirici buldum."

"Ben yardım ettim," diye itiraz etti Trixie. "Onu öldürmeye yardım ettim."

"Saçmalık," dedim. "Lu- cille öldüğünde bana silah doğrultmuştun, seni... seni kendini kandıran, yarım akıllı hokkabaz."

Trixie çığlık attı, ayağa fırladı ve kendini bana doğru atmaya başladı. Madge ve Raith kollarından tuttular ve nefes nefese kalıp düşene kadar bir süre çırpınmasına izin verdiler. Onu tekrar yere yatırdılar. "Sakin ol," dedi Raith. "Senden bu kadar yeter."

Trixie kaşlarını çatarak ona vurdu. "Bana ne olduğunu söyleme-"

Madge onu tokatladı. Sertçe. Yüzüklerinden biri Trixie'nin yanağında uzun bir çizgi halinde ince kırmızı damlacıklar bıraktı. "Aptal," diye tükürdü Trixie'ye. "Hapların ve iğnelerin için unutmak yerine polise onun *adını* söyleseydin, büyücü şu anda bir hücrede olurdu."

"Bunun ne önemi var ki?" Trixie başını kaldırmadan hırladı. "Artık içti. Hiçbir şey fark etmedi."

Madge başını arkaya eğdi ve sağ elini avuç içi dışarıda, parmakları açık bir şekilde kaldırarak, "*Orbius*," dedi.

Büyücümün hislerini gıcıklayan bir güç dalgası oldu ve taze bir inek köftesi ile çiy benekli bir örümcek ağının birleşimine benzeyen ıslak ve pis kokulu bir şey ortaya çıkarak Trixie'nin yüzüne çarptı. Geriye düştü, boyalı tırnaklarıyla tırmalıyor ve çığlık atıyordu. Bu şey her neyse, süper yapıştırıcı gibi yapışmış ve çığlıklarını neredeyse duyulmaz hale getirmişti.

Madge'e sert bir bakış attım. Gücü vardı. Çok fazla olmasa da vardı. Benimle ilk tanıştığında ellerinin dolu olduğundan emin olmasına şaşmamalı. Bir uygulayıcının elinin diğerininkine dokunuşu elektrikli ve kusursuzdu. Beni güzelce atlatmıştı, bu da demek oluyordu ki.

"Bu işe karışacağımı biliyordun," dedim.

"Elbette," diye onayladı Raith. Mangallardan birine bir tutam bir şey ekledi ve oyma bir kutu aldı. İçinden siyah mumlar çıkardı ve üçgenin her iki ucuna yerleştirdi. "Sizi savunmasız bir pozisyona çekmek tüm alıştırmanın amaçlarından biriydi. Meleklerin sevgili oğlumu istirahatine uğurlama vakti gelmişti ve sen ve o tamamen dost olmuştunuz. Senden beslendiğini ve seni etkisi altına aldığını düşünmüştüm."

ama portre galerisindeki güvenlik kasetini dinledikten sonra aydınlandım. Margaret'in iki oğlu. Sonunda onun gülünç küçük bağından kurtulacağım, başımdaki belalı bir diken çıkaracağım."

Thomas'ın kaburgalarına acımasızca tekme attı. Thomas sarsıldı ama ses çıkarmadı, gözleri aciz bir öfkeyle yanıyordu. Trixie Vixen yan tarafına düştü, sırtı çaresizce kavisler çizmeye başladı.

"-Kızıl Saray'dörtte birinin tir tir titremesine neden olan büyücüyü öldürdüm, asi bir çalışanı kabul edilebilir kontrollere kavuşturdum ve şimdi tüm bunlara ek olarak yerel yetkililer arasında nüfuz sahibi birini elde ettim." Gözleri bir an durgun Murphy'nin üzerinde takılı kaldı ve giderek solgunlaştı.

Murphy ona bakmadı.

"Ayakkabılarını çıkar ," dedi Raith. "Ne?"

Murphy fısıldadı.

"onları. Şimdi."

Ses tonunun sertliği karşısında irkildi. Ayakkabılarını çıkardı. "Onları kenara at. Çorapları da."

Murphy gözlerini kaldırmadan Raith'e itaat etti.

Kuluçka kuşu memnun bir ses çıkardı. "Güzel, ufaklık. Beni memnun ediyorsun." Sanki yeni satın aldığı bir arabaymış gibi kızın etrafında bir daire çizerek yürüdü. "olarak Dresden, bu yıl için belirgin bir kazanç. Raith Hanesi'nin geleceği iyiye işaret, sence de öyle değil mi?"

Trixie Vixen'in topukları yere çarptı.

Raith önce ona, sonra da Madge'e baktı. "Ayini tek başına idare edebilir misin canım?"

"Elbette lordum," dedi Madge sakince. Bir kibrit çaktı ve mumlardan birini yaktı.

"Peki o zaman," dedi Raith. Trixie'nin topukları taş zemine vurmayı bırakana kadar ona klinik bir baktı. Sonra saçlarından tutup onu devasa tahtın sol tarafına doğru sürükledi. Kız hâlâ güçsüzce hareket ediyordu. ensesinden tutup kaldırdı ve bir çöp torbası gibi karanlığın içine fırlattı.

Trixie Vixen ölümüne düşerken çılgılık atamadı. Ama denedi.

Başka bir insanın öldürüldüğünü gördüğümde kendimi protesto ve acı hissetmekten alıkoyamadım. Denememe rağmen.

Raith ellerini birbirine vurarak tozunu aldı. "Nerede ?"

"Başından beri nasıl manipüle edildiğini göstererek büyücüyle alay etmek," dedi Madge. "Ama bu noktada sihir yapmaya başlamama izin vermenizi öneririm. Zamanlama hemen hemen doğru olmalı."

"Yap şunu," dedi Raith. Çemberin etrafında yürüdü, dikkatle inceledi ve sonra bana doğru yürüdü.

Madge kavisli bir ritüel bıçağı ve gümüş bir kâse aldı ve çemberin içine girdi. Bıçağı parmağına ve kanı çemberin üzerine sürerek çemberi arkasından kapattı. Sonra Thomas'ın başında diz çöktü, gözleri kapalı bir şekilde yüzünü kaldırdı ve kelimeleri dudaklarında kıvrılıp bükülen bir dilde yavaş bir ilahi söylemeye başladı.

Raith uzun bir süre onu izledi ve sonra kafasını aniden mağaranın çıkışına doğru kaldırdı.

Koruma Barbie, sahibinin buzdolabından bir paket pastırma çıkardığını fark eden bir köpek gibi dikkat kesildi.

"Sirenler," dedi Raith, sesi sertti.

"Polis mi?" diye sordu Barbie.

"Ambulans. Ne oldu? Kim çağırdı onları?"

Barbie başını salladı. Belki de sorular onun üstesinden gelemeyeceği kadar karmaşıktı.

"Tanrım, Raith," dedim. "Acaba acil yardım ekipleri neden geldi? Acaba polis de geliyor mu? Sen de merak etmiyor musun?"

Beyaz Saray'ın lordu bana ters ters baktı, sonra dönüp gülünç derecede özenle hazırlanmış tahtına doğru yürümeye başladı. "Sanırım öyle ya da fark etmez."

"Muhtemelen hayır," diye kabul ettim. "Tabii Inari işin içinde değilse." Durdu, olduğu yerde donup kaldı.

"Ama şansı nedir?" Ben sordum. "Yani, yaralanma ihtimalinin çok düşük olduğuna eminim. Ambulansın arkasında genç bir tıp teknisyeniyle uzun bir yol gitmek. babasının küçük kızı ilk kez bir acil yardım görevlisine, bir doktora, bir hemşireye ya da bir polise saldırıp onları Tanrı'nın ve herkesin önünde öldürmeyecek ve yetişkin hayatına hapisaneye girerek başlamayacaktır.

Raith dönmedi. "Çocuğuma ne yaptınız?"

"Çocuğunuza bir şey mi oldu?" diye sordum. Muhtemelen bunu olabildiğince aşağılayıcı bir şekilde söyledim. "Umarım her şey yolundadır. Ama nereden bileceğiz? Küfür etmeye devam etmelisin sanırım."

Raith Madge'e döndü ve "Devam edin. Birazdan döneceğim." Sonra korumaya dedi ki, "Silahını Dresden'e doğrult. Eğer

kaçmaya çalışır." Koruma silahını çekti. Raith döndü ve bir insanın yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde odadan fırladı.

Madge kıvrımlı ilahisine devam etti.

"Heya, Thomas," dedim. "Mmmph," dedi ağzındaki tıkaçtan. "Seni buradan çıkaracağım."

Thomas başını yerden kaldırdı ve bana göz kırptı. "Beni bırakıp gitme dostum. Burada bizimle kal."

Bir saniye daha bana baktıktan sonra inledi ve başını tekrar yere bıraktı. Bunun olumlu olup olmadığından emin değildim.

"Murph?" Ben .

Bana , sonra tekrar aşağıya.

"Murph, beni yarı yolda bırakma. O kötü adam ve bunu yaparken çok seksi. Bu onun çantası. Sana ulaşabilmesi gerekiyor."

"Onu durduramadım," dedi uyuşmuş bir sesle.

"Sorun değil."

"Ben de kendimi durduramadım." Bir an için gözlerime baktı ve sonra yere yığıldı. "Beni yalnız bırakın, Bay Dresden."

"Doğru," diye mırıldandım. Korumaya odaklandım. "Merhaba. Bak.... adını bilmiyorum."

Silahının ucundan bana baktı.

"Evet, tamam, bu düşmanca," dedim. "Ama bak, sen de bir insansın. İnsansın. Ben de insanım. Burada vampirlere karşı birlikte çalışmalıyız, değil mi?"

Hiçbir şey. Bay'dan daha fazla konuşma alıyorum.

"Hey!" diye bağırdım. "Sen! Seni kaçık ABD ordusu fazlası şişme bebek! Seninle *konusuyorum*. O yüzden bir şey söyle!"

Söylemedi ama gözleri kızgınlıkla parlıyordu, bu orada gördüğüm ilk duyuydu. Ne diyebilirim ki, ilham verici öfke benim yeteneğim. Bunu akıllıca kullanmak gibi bir sorumluluğum var.

"Affedersiniz!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım. "Beni duydun mu *kaltak*? Bu gidişle seni de havaya uçurmak zorunda kalacağım, tıpkı Bodyguard Kens ve ikizine yaptığım gibi."

Şimdi gözlerini gerçek bir öfke doldurmuştu. Silahını çekti ve sanki benimle gerçekten konuşacakmış gibi ağzını açtı, ama ne söyleyeceğini asla duyamadım.

Murphy ses çıkarmadan, çıplak ayakla koştu, sıçradı ve Koruma Barbie'nin boynunun arkasına uçan bir yan tekme attı. *Whiplash*, kadının başına gelenleri tanımlamak için çok hafif bir kelimeydi. Whiplash, otomobil kazaları gibi dostane ve sağlıklı şeylerde olur. Murphy tekmenin ölümcül olmasını istiyordu ve bu da onu herhangi bir araba kazasından daha kötü yapıyordu.

Bir çatırtı sesi duyuldu ve Barbie yere düştü. Silah hiç ateş almadı.

Murphy diz çöküp kadını aradı ve silahını, birkaç şarjörünü, bir bıçağını ve bir dizi anahtarını aldı. Kadın ayağa kalktı ve anahtarları maketlerimde denemeye başladı.

Başımı ve Madge'i izledim. Büyücü kadın çemberin içinde dizlerinin üzerinde duruyor, ilahisi ağzından kesintisiz bir şekilde akıyordu. Ritüel bunu gerektiriyordu. Eğer ilahisini keser, korumaya bir uyarıda bulunur ya da çemberin dışına çıkarsa bu ritüeli bozardı - ve bu tür bir şey ritüelin arkasındaki güce saygı gösterilmediği için korkunç derecede ölümcül bir geri dönüşe neden olabilirdi. O da en az benim kadar kapana kısılmıştı.

"Yeterince uzun sürdü," dedim Murphy'ye. "Aktüel cümlelerim tükenecek ve tutarsızca bağırmaya başlayacaktım."

"Kelime sayınız bowling ortalamanızdan düşük olduğunda böyle olur."

"Ben ukala kadınlardan hoşlanmam," dedim. "Kadın çeneni kapa ve beni özgür bırak yoksa sana vahşi maymun aşkı yok." Doğru anahtarı buldu ve kelepçeleri çıkardı. Bileklerim ve ayak bileklerim ağrıyordu. "Beni korkuttun," dedim. "Sen bana Bay Dresden diyene kadar, neredeyse seni ele geçirdiğine inanacaktım."

Murphy dudağını ısırды. "Aramızda kalsın, yapmadığından emin değilim." Kadın titredi. "Pek rol yapmıyordum, Harry. İyi bir karar verdin. Beni hafife aldı. Ama çok yakındık. Hadi gidelim."

"Sakin ol. Sadece biraz daha."

Murphy kaşlarını çatı ama kaçmadı. "Madge'i gözetim altında tutmamı mı istiyorsun? Ya o sihirli süperglop şeyini bizim yüzümüze de yaparsa?"

Başımı salladım. "Yapamaz. Ritüel tamamlanana kadar olmaz."

"Neden?"

"Çünkü eğer ayinde bir hata yaparsa, bunun bir geri tepmesi olacaktır. Belki bize dokunmaz, belki de dokunur ama çemberdeki herkesi öldüreceği kesin."

"Thomas," diye nefes aldı

Murphy. "Evet."

"Ayini berbat edebilir miyiz?"

"Olabilir. Ama Kincaid'den alıntı yaparsak, bu yüzden kablovie, bu yüzden ölüm. Eğer ayini yarıda kesersek ya da o işi batırırsa, işler kötüye gider."

"Ama onu durdurmazsak Thomas'ı öldürür."

"Şey. Evet."

"O zaman ne yapacağız?" Murphy sordu.

"Raith'in üzerine atlayacağız," dedim ve başımla onun çömeldiği duvarı işaret ettim. "Seni fırlattığı yere geri dön. Tekrar içeri girdiğinde onu indirip Thomas'la takas edeceğiz."

"Çemberi kırmak ayini mahvetmez mi?" Murphy sordu.

"Dış çember değil," dedim. "Çember daha çok ayin için gerekli suyu bulmasına yardımcı olmak için var. Madge'in yeteneği var. Ve hayatta kalma içgüdü. Biz bozarsak o bir arada tutabilir."

Murphy'nin gözleri büyüdü. "Ama üçgeni kırmak. *Bu* ayini mahveder."

Madge'e sabit bir şekilde baktım ve duyduğundan emin olacak kadar yüksek sesle, "Evet. Ve onu öldür. Ama üçgeni henüz bozmayacağız."

"Neden olmasın?" Murphy talep etti.

"Çünkü Madge'e bu akşam hayatta kalması için bir şans vereceğiz. Thomas'ın yerine Raith'i öldürmesine ve lanetin boşa gitmesine izin vererek. Biri zamanında öldüğü sürece, ritüelin arkasındaki her neyse bunu umursamayacaktır." Çemberin hemen dışında durmak için yürüdüm. "Aksi takdirde, tek yapmam gereken bu mumlardan birini ya da üçgenin çizgilerini lekelemek ve sonra geri dönüp onun ölümünü izlemek. Ve bence Madge hayatta kalanlardan. Yürüyor, Thomas iyi ve Raith de kimseye daha fazla sorun çıkarmıyor."

Murphy, "Kaçacak," dedi.

"Bırak onu. Gardiyanlardan kaçabilir ama saklanamaz. Beyaz Konsey'in büyü ile insan öldürme konusunda ona söyleyecekleri olacaktır. Sivri şeyler. Kesici şeyler."

"Sen ve Raith gibi insanlar bunu oynamaya devam ettiğine göre büyücüyle alay etmek gerçekten eğlenceli bir oyun olmalı," dedi Murphy, "Ama artık sana silah doğrultulmadığını fark mı sanıyorsun?"

Korumanın bedenine baktım ve yüzümü buruşturdum. "Evet. Ceset ele verecek, değil mi?"

Birbirimize baktık ve sonra ikimiz de eğilip bir kolumuzu tuttuk. Son Bodyguard Barbie'den arta kalanları esneyen uçuşumun kenarına sürükledik ve onu içine bıraktık. Ondan sonra hala kemerime bağlı olan kılıç bastonuma uzandım ve kınındaki bıçağı gevşettim.

"Raith'in bunu saklamana izin verdiğine inanamıyorum," dedi Murphy.

"Gardiyan inisiyatifi kullanma konusunda pek iyi ve bastonu kaybettiğimden özellikle bahsetmedi. Fark ettiğini sanmıyorum. Kına yakmakla meşguldü ve ben de zincirlenmişim."

Murphy, "Bir filmin kötü adamı gibi," dedi.

"Hayır. Hollywood bu kadar klişeye izin vermez." Başımı salladım. "Ve şu anda çok sağlıklı düşündüğünü sanmıyorum. Annemin ölüm lanetini yendiği için oldukça heyecanlı."

"Bu adam ne kadar sert?" Murphy sordu.

"Çok sert. Ebenezer büyülerimin ona dokunamayacağını söylüyor." "Onu vurmama ne dersin?"

"Zararı olmaz," dedim. "Şansın yaver gidebilir ve sorunumuzu çözebilirsin. Ama sadece çok kritik bir atış onu düşürecektir ve o zaman bile onu yakalayıp yakalayamayacağın şüpheli. Beyaz Saray vampirleri silah seslerini Kırmızı Saray vampirleri kadar iyi algılayamaz ya da Kara Saray vampirleri gibi görmezden gelemezler, ama üstesinden gelebilirler."

"Nasıl?"

"Çalıntı yaşam enerjisinden oluşan bir tür rezervleri var. Daha güçlü ya da daha hızlı olmak, yaralanmalardan kurtulmak, polis teğmenlerinin hislerini zorla manipüle etmek gibi şeyler için bu enerjiden faydalanıyorlar. zaman Kara Divan kadar sert şekilde etrafta dolaşmıyorlar ama ihtiyaç duyduklarında motoru çalıştırabiliyorlar. Lord Raith'in büyük bir yeniden hizmet enerjisi deposuna sahip olduğunu varsaymak muhtemelen güvenlidir."

"Ona uzun vadede için benzininin bitmesi gerekir." "Evet."

"Bunu yapabilir miyiz?"

"Sanmıyorum," dedim. "Ama onu kendini oldukça zorlamaya zorlayabiliriz zor."

"Yani onu neredeyse yeniyorduk. Plan *bu* muydu?"

"Evet."

"Bu pek iyi bir plan değil, Harry," dedi Murphy. "Bu bir eşek arısı-tavşan planı," dedim.

"Aslında bu *çılgın* bir plan olarak nitelendirilebilir."

"Tilki gibi deli," dedim. Ellerimi omuzlarına koydum. "Tartışacak zaman yok Murph. Bana güveniyor musun?"

Ellerini çaresiz bir hareketle havaya kaldırdı (birinde silah, diğerinde bıçak olduğu için biraz hafiflemişti) ve Raith'in onu ilk fırlattığı minderlere doğru yürümeye başladı. "Öleceğiz."

Sırıttım ve Raith'in beni zincirlediği halkaya geri döndüm. Orada tutsak olduğum zamanki duruşumla durdum ve prangaları sanki hâlâ takılı olabilirlermiş gibi arkamda tuttum.

Daha yerime yeni yerleşmiştim ki eğimli tünel zemininde bir, iki, üç ceylan adımının sesi duyuldu ve Raith kaşları çatık bir halde içeri daldı. "Ne aptallık!" diye hırladı Madge'e doğru. "Arturo'nun stüdyosundaki o aptal herif beceriksizliği yüzünden az kalsın kızımı katlediyordu. Sağlık ekipleri şimdi onları götürüyor."

Aniden konuşmayı kesti. "Muhafız mı?" diye tersledi. "Madge, nereye gitti?"

Madge ilahinin kıvrımlı, kaygan sözlerine devam ederek gözlerini araladı ve Murphy'ye anlamlı bir bakış attı.

Raith döndü, sırtı endişeyle kaskatı kesilmişti, Murphy'yle yüzleşmek için.

Madge, Raith'i benim hakkımda uyarmalıydı. Eğer yaşlı Ebene-Zar'ın ölümcül büyüünü savurduysa, kışında savunmalar vardı Ona güçle bile çalışmadım.

Bunun yerine kelepçeleri başımın üzerinde bir kez salladım ve uçan çeliği vücudumdaki tüm güçle Raith'in sağ kulağına indirdim. Çelik kelepçeler acımasız bir güçle etini ısırdı ve onu yere serdi. Şok ve şaşkınlıkla bir hırıltı çıkardı. Dönüp bana baktı, gözleri parlak, metalik bir gümüş rengine bürünmüştü, yırtık kulağı çoktan kendini yeniden örmeye başlamıştı.

Zincirleri bıraktım, kılıç kamışımı çektim ve bıçağı doğrudan Raith'in sol gözüne sapladım. Beyaz Lord elini bir hareket bulanıklığı içinde hareket ettirerek neşter inceliğindeki bıçağı kenara savurdu. Eline keskin bir kesik attım ama bu, bacağının bir ayak bileklerimi altımdan çekip almasına engel olmadı. Neredeyse ben daha düşmeden ayağa kalktı ve yüz hatları öfkeyle belirlenmiş bir halde kanlı prangaları eline aldı. Dümdüz oldum ve ellerimle boynumu kapattım.

Murphy Raith'i sırtından vurdu. İlk kurşun göğsünün sol tarafından çıkmış ve akciğerinde bir delik açmış olmalı. İkincisi ise vücudunun diğer tarafındaki iki kaburganın arasından patlamış.

İki atışın isabet etmesi bir saniyeden az sürmüştü ama Raith yönünü değiştirdi, bir sopa gibi bir tarafa doğru fırladı ve iki atış daha

onu özledim. Hareketi izlemek tuhaftı ve belli belirsiz rahatsız ediciydi. Raith sanki tembellik ediyormuş gibi görünerek ama sinir bozucu bir hızla hareket ederek neredeyse odanın içinde akıp gidiyordu. Doğu tarzı özenli bir paravanın arkasında gözden kayboldu.

Ve mağaranın ışıkları söndü.

Mağarada kalan tek ışık kaynağı, ritüel üçgeninin üç siyah kutudan geliyordu, odanın arka tarafındaki cehennemden. Madge'in sesi dalgalanan, sıvı ilahisine devam etti, içinde bir şekilde kendini beğenmiş bir küçümseme vardı, dikkati ritüele odaklanmıştı. Thomas'ın morarmış vücudu etrafına bakınırken kıpırdandı, ağzındaki tıkaçın arkasından gözleri kocaman açılmıştı. Zincirleri test ederken omuzlarının gerildiğini gördüm. Benimkiler benim için ne kadar yol açıtıysa onun için de o kadar yol açacak gibi görünmüyorlardı.

Murphy'nin sesi bir an sonra karanlığın içinden süzüldü, entropi lanetinin sabit, sıvı ilahisine karşı keskin geliyordu. "Harry? Nerede o?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim kılıcın ucunu aşağıda tutarak.

"Karanlıkta görebiliyor mu?"

"Um. Bir dakika içinde

söylerim." "Oh," dedi.

"Kahretsin."

Bölüm 41

Raith'in sesi karanlığın içinden süzüldü. "Seni gerçekten görebiliyorum büyücü," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, senden beklediğim kaba bir saldırı değildi."

Raith'in sesine uyum sağlamaya çalıştım ama Derinlerde bir mağaranın akustiği vardı. "Benim nasıl bir adam olduğum hakkında gerçekten iyi bir fikrin yok, değil mi?"

"Beyaz Konsey eğitiminin seni biraz daha tahmin edilebilir şekilde şekillendireceğini düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Kan dökmeden benimle başa çıkmak için bir tür karmaşık büyü yöntemin olacağından emindim."

Çok yakınımda bir şey duyduğumu sandım ve ince kılıcımı sağa sola savurdum. Havayı keserken ısıklık çaldı. "Kan yeterince soda ile temizlenir," dedim. "Seninkini daha fazla dökmek gibi bir derdim yok. Zaten pembe sayılır."

Murphy konuşmuyordu, bu da rol yaptığı anlamına geliyordu. Ya sesimi duyarak bana yaklaşmaya çalışıyordu ki takım olabilelim ya da Raith'in yerini benden daha iyi biliyordu ve karanlıkta onu delemek kadar yaklaşıyordu. Her iki durumda da, görüşmenin devam etmesi bizim yararımızaydı.

"Belki bir anlaşma yapabiliriz, Raith," dedim.

Alçak, tembel ve kendinden emin bir şekilde güldü. "Öyle mi?"

"Bunu sonuna kadar zorlamak istemezsin," dedim. "Zaten bir ölüm laneti yedin. Mecbur değilsen bir tane daha yemen için bir neden yok."

Nazikçe güldü. "Ne öneriyorsun?"

"Thomas'ı istiyorum," dedim. "Ben de Madge'i istiyorum. Bu saldırıları durdurun ve Arturo'yu rahat bırakın."

"Cazip," dedi. "En tehlikeli düşmanlarımdan birinin yaşamasına izin vermemi , yetkin bir müttefiki teslim etmemi istiyorsunuz ve sonra da güç tabanımdaki erozyonun devam etmesine izin vermemi istiyorsunuz. Peki karşılığında ben ne alacağım?"

"Yaşayacaksın," dedim.

"Ne kadar cömert bir teklif," dedi Raith. "Eğer tamamen kandırılmadıysan, bunun sadece bir tür beceriksizce numara olduğunu varsayabilirim Dresden. Teklifine karşılık vereceğim. Kaç büyücü. Yoksa güzel subayı öldürmeyeceğim. O bende kalacak. Tabii seni öldürdükten sonra."

"Heh," dedim. "Bu kadar kolay olması için yeterince iyi durumda değilsin," dedim. "Yoksa ileri geri saçmalarken seni oyalamama izin vermezdin."

Raith cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

Midemden aşağı kaynar sular döküldü.

Ve Madge'in dudaklarından dökülen ilahi gittikçe daha iyi bir kreşendoya dönüştü. Çemberin ortasında vahşi, dönen bir rüzgâr yükseldi, saçlarını yakaladı ve koyu ve gümüş tellerden oluşan bir bulut halinde yaydı. Bu olurken, sözlerinin temposu değişti ve diğer dilden İngilizceye kaydılar. "Biz burada beklerken, ey gölgelerin avcısı! Gölgenin düşmanımızın üzerine düşmesini arzulayan bizler! Senin gücüne ihtiyaç duyan bizler, ey En Yavaş Dehşetin Efendisi! Sağ kolun bize gelsin! Bize yıkım kaptanını gönder! Ölümün ustası! Şimdi ihtiyacımız yolcunun yolu, Arkadan Yürüyen'in aracı olsun!"

Midemin geri kalanı da hemen dibi takip etti ve bir an için mantık ve akıl duyğumun da onlarla birlikte yok olduğunu düşündüm.

Arkadan Yürüyen.

Cehennemin kutsal yıldızları ve lanet olası taşları.

Arkada Yürüyen Şeytan bir iblismiştir. Şey. Gerçek bir iblis değildi. Bir keresinde öğle yemeği parası için beni haraca bağlamaya çalışan ilkokul kabadayısı için hokey maskeli film seri katillerinden biri neyse, Walker da bir iblis için oydu. Justin DuMorne, aramız bozulduğunda Walker'ı peşimden göndermişti ve ben o karşılaşmadan zar zor kurtulmayı başarmıştım. Arkadan Yürüyen'i parçalara ayırmıştım ama yine de bende sinir bozucu yaralar bırakmıştı.

Ve Madge'in kullandığı ritüel o şeyi geri çağırıyordu.

Madge kurban bıçağını ve gümüş kâseyi aldı. Dönen rüzgâr minyatür bir fırtınaya dönüşerek Thomas'ın bağlı olduğu üçgenin üzerinde yavaşça geziniyordu. "Gücüne akması için sunduğumuz adak burada! Yaşamayı arzulayan birinden isteksizce alınan et ve kan! Yardım için bu yakarışı kutsa! Bu güç teklifini kabul et! Onu ortak düşmanımız Harry Dresden'e karşı kullanabilmemiz için elini bize göster!"

"Murphy!" Çığlık attım. "Çık git buradan! Hemen şimdi! Kaç!"

Ama Murphy kaçmadı. Madge bıçağı kaldırdığında Murphy siyah mumların ışığında belirdi, dişlerinde bıçak, bir elinde silah ve diğer elinde son ceset muhafızından aldığı anahtarlarla çemberin içine daldı. Madge ritüelin son kısmını bir güç coşkusuyla haykırırken diz çöktü. Murphy ritüelin etrafındaki çemberi geçerek onu kırmıştı. Bu

Madge'in çağırdığı sihir her neyse, Madge Arkada Yürüyen'in bir araya gelen varlığına bir hayat beslediği anda, gecikmeden ondan kurtulabileceği anlamına geliyordu. Murphy silahı yere bıraktı ve Thomas'ın zincirlerinde bir anahtar denedi. Sonra diğerini.

"Madge!" Raith'in sesi uyarı niteliğindeydi. Beş metre sağımda başlayan ve çembere doğru gözden kaybolan bir hareketlilik duydum.

Madge gözlerini açtı ve yere baktı.

Murphy anahtarı buldu ve Thomas'ın sağ kolundaki çelik bilezik açıldı.

Madge çığlık atmaya devam etti, bıçağı ters çevirdi ve Thomas'ın Göğüs.

Thomas, Madge'in bıçaklı elini bileğinden yakaladı ve derisi aniden solgun ve parlak parlıyordu. Çığlık atarak bıçağa doğru eğildi ama Thomas onu tek koluyla tuttu.

Murphy silahı aldı ama Madge'e nişan alamadan bir bulanıklık oldu, Madge'in başı yana kaydı ve ani bir hareketsizlikle yere yığıldı. Raith, Madge'in kıpırdamayan bedeninin üzerinde durdu ve bıçağını almak için aceleyle eğildi, gözleri Thomas'a kaydı.

Aceleyle el yordamıyla kemerimden baston kılıcımın kınını çıkardım ve düşüncelerimin üzerine çöken ham dehşet bulutunun içinden gücü bir araya getirmeye çalışarak irademi sertçe kavradım. Bunu başardım ve normalde bastonun uzunluğu boyunca görülebilen rünler mavi ve gümüş ışığa dönüştü. Bastonun odaklanması gereken güce, yani toprak büyüsünün muazzam ve tehlikeli güçlerine ulaştığımda, duyulmaktan çok hissedilebilecek kadar alçak, derin bir uğultu vardı.

Lord Raith için bastonuma uzandım-

Ve hiçbir şey hissetmedim. Sadece boş hava ve sürüklenen toz değil, *hiçbir şey*. gereken boşluğu soğuk ve bir şekilde aç bir boşluk. Daha önce de buna benzer bir şey hissetmişim, etten ya da ruhtan oluşan herhangi bir dünyanın bildiği en ölü maddelerden birinin zerresinin yakınında bulunduğumda. Gücüm, büyüm, yaşamın akan ruhu, Raith'e yaklaşmadan içinde kaybolup gitmişti.

Ona dokunamadım. Etrafındaki boşluk o kadar mutlaktı ki, gizemli becerilerimin cephaneliğinde onu etkileyebilecek hiçbir şey olmadığını şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Ama Madge'in böyle bir koruması yoktu.

Gücümü yeniden yönlendirdim, Madge'in elindeki bıçağı kolayca buldum ve onu koruyacak çember olmadan, beni engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bıçağı dünya gücünün, manyetizmanın görünmez bantlarıyla yakaladı ve tuttuğu yerden çıkarıp yanlarındaki uçuşuma yuvarladı.

"Hayır!" Madge çılgık atarak dönen karanlık enerji bulutuna dehşet içinde baktı.

"Tutun onu!" Raith hırladı.

Madge kendini Thomas'ın koluna attı ama ne kadar güçlü olursa olsun Thomas'ın üç uzvu zincirlenmişti ve doğaüstü güç bile doğru kaldırıcın yerini tutamazdı. Sadece bu da değil, Madge çaresizdi. Thomas'ın kolunu zorla indirmeyi başardı ve onu uzun süre tutamayacağı açık olsa da, yeterince uzun sürdü. Lord Raith bıçağını Thomas'ın göğsüne sapladı.

Thomas hayal kırıklığı ve ani bir acıyla uludu.

Bastonla daha fazla güç uyguladım ve ucu Thomas'a çarptıktan bir süre sonra bıçağı durdurdum ve sıg yarasından pembemsi kan fışkırdı. Raith bana hırladı ve bıçağı itti, kendi derisi de parlaktı ve kollarının arkasında bir yığın sürücünün gücü vardı. Etrafındaki boşluk gücümü hiçliğe dönüştürmeseydi bile onu durdurmak için bir şansım yoktu; bu yüzden Raith'e doğrudan saldırmak yerine kendi itişimi dik açılı bir güce çevirerek yönlendirdim ve Raith aşağı iterken bıçak sertçe bir tarafa savruldu. Yolda Thomas'ın etinde bir yarık açarak bıçağın üç santimlik kısmını kanıyla ıslattı ama sonra Raith'in kendi gücü bıçağı mağaranın zeminindeki taşla sapladı ve çelik paramparça oldu.

Thomas elini kurtardı ve Madge'e ters bir yumruk atarak onu siyah mumların ışığından uzaklaştırdı.

"Harry!" diye bağırdı. "Zincirleri kır!"

Ki bunu yapamazdım. Küçük yeryüzü sihir gösterilerim zincir kırıcı nitelikten çok uzaktı. Ama bir sonraki en iyi şeyi yaptım.

Raith bir an için geri çekilmek zorunda kaldı çünkü parçalanan bıçağın bir parçası eline saplanmıştı. Hırlayarak bıçağı etinden söktü, sonra Thomas'a döndü ve o dönerken ben de korumanın anahtarlarını miknatıs gibi kavradım ve sertçe Lord Raith'in yüzüne fırlattım.

Anahtarlar kötü bir füze silahıdır ve her sokak dövüşçüsü size bunu söyleyecektir. Eğlenmek için kendinize bir süt kutusu alın ve ona anahtar halkası fırlatın. Çok sert fırlatmanıza bile gerek yok. Süt kutusunun delik deşik olma ve sütün her yere damlama ihtimali çok daha yüksektir.

Ve göz kapakları süt kutularından çok daha incedir.

Raith'in suratına bir sürü anahtar geldi ve çığlık atmasına neden olacak kadar sert vurdular. Geri tepme sırasında onları tekrar yakaladım ve sanki burnuna bağlı lastik bantlara tutturulmuşlar gibi ona geri gönderdim. Ne kadar insanüstü seksî olduğunuz umurumda değil, eğer dikey simetrik iki ayaklıysanız, bir şey gözlerinizi söndürmeye çalıştığında tepki vermekten başka seçeneğiniz yok.

Raith'i siyah mumların ışığından kaçana kadar anahtarlarla dövdüm ve sonra onları Thomas'a doğru fırlattım. Bunu yaparken adını bağırdım ve o da uzanıp serbest eliyle anahtarları yakaladı. Gecikmeden birini salladı ve zincirlerinden kurtulmaya başladı.

Tam sırada, boş üçgenin üzerinde dönen bulutlar birleşerek insanlık dışı bir yüzün belirsiz hatlarına dönüştü - geçmişimin karanlık saatlerinden ve o zamandan beri yaşadığı kâbuslardan tanıdığım bir yüz. O şeytani ağız ürkütücü derecede sessiz bir çığlığa dönüştü, sanki tam tersi değil de ani bir ses boşluğu yaratmış gibiydi. O iğrenç yüz kalan mum ışığının en ucuna, Madge'in üzerine yöneldi. Bulut ileriye ve aşağıya doğru kabardı, bunu yaparken neredeyse dişe benzeyen dikenlerden oluşan ani sıralar filizlendi. Madge ayağa kalktı ve işe yaramaz bir savunma hareketiyle ellerini kaldırdı. Şeytani bulut kendini ileri ve Madge'in ağzına doğru fırlattı. Dikenler onu parçaladı ve Madge onu kendinden uzak tutmak için çabaladı ama hepsi işe yaramazdı ve özellikle de hızlı değildi. Şeytani katil, entropi lanetinin ardındaki yönlendirici zihin, yarı gaz haliyle ağzına, boğazına ve ciğerlerine akarken, ardından vahşi dikenler çıkarıp onu içinden parçalara ayırırken, bunu hissetmek için bolca zamanı vardı.

Madge ölürken çığlık atmayı başaramadı. Ama denemediği için değildi.

Thomas kollarını ve bacaklarını kurtararak ayağa kalktı ve dehşet içinde Madge'e, daha doğrusu Madge'in cesedini hâlâ içinden parçalayan dikenli buluta baktı.

Raith Thomas'a arkadan vurdu, bir hareket bulanıklığı. Neler olduğunu görmek için sadece bir saniyem vardı ama Raith Thomas'ı omzundan ve çenesinden yakalayıp tek bir vahşi hareketle boynunu kırdığında her şeyi net bir şekilde gördüm.

Thomas hiç kıpırdamadan yere düştü.

"Hayır!" Çığlık attım.

Raith bana doğru döndü.

Kılıcımı bıraktım, bastonumla ve irademle havaya vurdum ve Murphy'nin korumadan aldığı silah elime uçtu.

Raith'in yüzü morarmış ve yırtılmıştı. Pembe kandan oluşan kalın kürecikler, hırpalanmış yüz hatlarına ve koyu renkli gömleğine sıçramıştı. Bana doğru gelirken gülümsedi ve mumlar ile bastonum arasındaki gölgeler onu örttü.

Aşağı yukarı Raith'e nişan aldım ve ateş ettim. Flaş onu bir anlığına bana gösterdi. Ateşimi yönlendirmek için o tek görüntüyü kullandım ve tekrar ateş ettim. Ve tekrar. Ve tekrar. Son atış bana Raith'i gösterdi, sadece sekiz ya da on adım , yüzünde bir şok ifadesi vardı. Bir sonraki atışta dizlerinin üzerine çökmüş, pembe bir sıvının ıslattığı karnını tutuyordu.

Sonra silah kilitlendi ve boştu. Bir dakika boyunca her yer karanlıktı.

Sonra Raith'in bedeni parlamaya başladı. Gömleği lime lime olmuştu ve onu umursamaz bir hareketle üzerinden yırttı. Teni bir kez daha soluk bir ışıkla doldu ve vücudunun göbeğinden geriye kalan hantal bir deliğin etrafında garip bir şekilde dalgalandığını gördüm. İyileşiyordu.

Bir dakika boyunca ona yorgunca baktım, sonra eğildim ve kılıcımı aldım.

Bana güldü. "Dresden. Bir dakika orada bekle. Thomas'a yaptığım gibi seninle de ilgileneceğim."

"O benim kanımdı," dedim sessizce. "O benim tek ailemdi."

"Aile," diye tükürdü Raith. "Doğum kazasından başka bir şey değil. Arzu ve tepkinin rastgele bir sonucu. Aile anlamsızdır. Kanın kendini ilerletme dürtüsünden başka bir şey değildir. Genlerin rastgele . Tamamen önemsizdir."

"Çocuklarınız böyle düşünmüyor," dedim. "Ailenin önemli olduğunu düşünüyorlar."

Güldü. "Tabii ki böyle düşünüyorlar. Onları böyle yapmaları için eğittim. Bu onları kontrol etmenin basit ve kullanışlı bir yolu."

"Başka bir şey yok mu?"

Raith ayağa kalktı, rahat bir güvenle bana baktı. "Başka bir şey yok. Kılıcını indir, Dresden. Bunun seni incitmesi için bir sebep yok."

"Ben almayayım. İçinde fazla bir şey kalmamış olmalı," dedim. "Sana üç ya da dört kişiyi öldürecek kadar dayak attım. Er ya da geç yerde kalacaksın."

"İçimde seninle başa çıkacak kadar var," dedi gülümseyerek. "Ve ondan sonra, işler değişecek."

"Zor olmuş olmalı," dedim. "Onca yıl. Dikkatli oynamak. Asla kendinizi zorlamayın veya rezervlerinizi kullanmayın. Ellerini riske atamamak-

ty, türünüzün yaptıklarını yapamadığınızı herkesin korktuğunuz . Beslenemediğini."

Raith temkinli bir duraksamadan sonra, "Bu bir sıkıntı," dedi. Tepkimi sınamak için bir adım attı. "Ve belki de bana biraz alçakgönüllülük ve sabır öğretti. Ama Margaret'in lanetinin bana ne yaptığını kimseye anlatmadım, Dres- den. Sen nereden biliyorsun?"

Kılıcın ucunu göğsüne doğru tuttum ve "Annem bana bundan bahsetti" dedim.

"Annen öldü, evlat."

"Sen de büyüye karşı bağıksın. Sanırım kurallara pek uymuyor."

Yüzü çirkin, cani bir maskeye dönüştü. "O öldü." Kılıcımın ucunu küçük daireler çizerek sallayarak ona sııttım.

Derisindeki parıltı solmaya başladı ve karanlık ölümcül bir kararlılıkla üzerine kapandı. "Seninle konuşmak bir zevkti ama ben iyileştim wi- zard," diye hırladı Raith. "Ölmek için bana yalvarmanı sağlayacağım. Ve onlarca yıl sonra ilk yemeğim küçük polis kız olacak."

Bu noktada mağaradaki tüm ışıklar aynı anda yandı ve mekânı biraz melodramatik ama son derece yeterli bir aydınlatmaya kavuşturdu.

Lara paravanın arkasından çıktı, kırmızı eteği sallanıyordu, kılıcı kalçasındaydı ve mırıldandı, "Sanırım bunu görmek isterim, Peder."

Durdu, ona baktı, yüzü sertleşti. "Lara. Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Hayal kırıklığı içinde kıvranıyorum," dedi. "Beni sevmiyorsun, sevgili babacığım. Beni, senin küçük Lara'nı, en sadık kızını."

Sert bir kahkaha attı. "Sen daha iyi bilirsin. Ve bir asırdır biliyorsun."

Güzel yüzü uzaklara daldı. Sonra dedi ki, "Başım biliyordu, baba. Ama kalbim aksini umuyordu."

"Kalbin," dedi, sesinde küçümseme vardı. "Nedir o? Büyücüyü alın. Öldürün onu."

"Evet, baba," dedi. "Bir dakika içinde. Thomas'a ne oldu?"

"Büyü," dedi. "Madge Dresden'de onu serbest bıraktığında kontrolünü kaybetti. Kardeşin onu korumaya çalışırken öldü. Onu zapt et, canım. Ve öldür onu."

Lara gülümsedi ve bu şimdiye kadar gördüğüm en soğuk, en kışkırtıcı ifadeydi. Ve bazı şampiyonları görmüştüm. Alaycı, küçümseyici bir kahkaha attı. "Bunu benim için mi sahneledin, büyücü?"

"Biraz sert oldu," dedim. "Ama sanırım derdimi ." "İzlediğimi nereden biliyordun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Biri Raith'e silahla ilgili o saçmalığı anlatmış olmalı," dedim. "Bunu yapabilecek tek kişi sendin. Ve bu yüzleşme senin geleceğin için çok önemli olacağından, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, izlememek aptallık olurdu."

"Zekice," dedi yine. "Babamın sadece rezervleri kalmadı, daha fazlasını geri kazanması da mümkün değil." Göz kapaklarını indirdi, bunu yaparken gözleri gümüş buz gibi parlıyordu. "Oldukça çaresiz, gerçekten."

"Ve artık bunu biliyorsun," dedim. Raith'e çok küçük bir gülümseme verdim.

Raith'in yüz ifadesi öfke ve korku arasında bir şeye dönüştü. Lara'dan bir adım geri çekildi, bir ona bir bana baktı.

Lara parmaklarını kalçasındaki kılıcın üzerinde hafif okşamalarla gezdirdi. "Beni senin için kedi pençesi yaptın, Dresden. Hem de senden daha avantajlı düşünmemi sağlayarak. Benimle kendi oyunumda oynadın, hem de ustaca. Senin açık eylemden başka bir şey yapamayacağını düşünmüştüm. Belli ki seni hafife almışım."

"Kendini kötü hissetme," dedim. "Yani, çok aptal görünüyorum."

Lara gülümsedi. "Bir sorum daha var," dedi. "Lanetin onu beslenemez hale getirdiğini nereden biliyorsun?"

"Ben yapmadım," dedim. "Kesin olarak değil. Sadece ona yapabileceğim en kötü şeyi düşündüm. Ve bu öldürmek değildi. Çalmaktı. Tüm gücünü almaktı. Onu, yarattığı tüm düşmanlarla yüzleşmek zorunda . Annemin de benzer düşüncelere sahip olabileceğini fark ettim."

Raith Lara'yla alay etti. "Beni öldüremezsin," dedi. "Diğer Lordların senin Divan'a liderlik etmene asla izin biliyorsun. Onlar *beni* takip ediyor, küçük La- ra. Raith Hanesi Lordu'nun makamını değil."

"Bu doğru baba," dedi Lara. "Ama senin zayıfladığını bilmiyorlar, değil mi? İktidarsız hale getirildiğini. Hiçbir şey değişmemiş gibi onları yönetmeye devam ettiğin sürece de bilmeyecekler."

Kibirli bir alaycılıkla çenesini kaldırdı. "Peki bunu neden yapacaktım?"

Lara'nın gözlerinden çıkan gümüş ışık üzerine yayıldı. Saçlarından aşağıya aktı. Cildinin üzerine döküldü, giysilerinin üzerinde titreşti ve etrafındaki havayı kamaştırdı. Kılıç kemerini yere bıraktı ve gümüş, aç gözleri Lord Raith'in üzerine düştü.

Yaptığı şey sadece ona , ama ben bunun sınırındaydım. Ve birden pantolonum beş beden küçük gelmeye başladı. Ona gitmek için ani, basit, delice bir dürtü hissettim. Muhtemelen dizlerimin üzerine. Muhtemelen o şekilde kalmak için.

Panikledim ve düşüncelerimi Lara'nın baştan çıkarıcı gücünden korumak için çaba sarf ederek bir adım geri çekildim ve bu neredeyse tekrar net düşünmemi sağladı.

"Büyücü," dedi, "arkadaşını buradan götürmeni öneririm. Ve eğer yaralanmadan kurtulmayı başardıysa kardeşimi de." Eteği kemerle birleşti ve bakmadığımdan emin oldum. "Babam ve ben," diye mırıldandı Lara, "ilişkimizin şartlarını yeniden müzakere edeceğiz. İlginç olacağı benziyor. Ve bir kez başladığımda kendinizi ayıramayabilirsiniz."

Raith Lara'dan bir adım geri çekildi, gözleri korkuyla parlıyordu. Ve ihtiyaçla. Beni tamamen unutmuştu.

Hareket ettim, hem de hızlıca. Murphy'yi kaldıracaktım ama hâlâ yarı bilinçli olmasına rağmen onu kendi başına hareket ettirmeyi başardım. Yüzünün sağ tarafı morarmıştı bile. Bu bana Thomas'ı kaldırma şansı verdi. Benim uzun değildi ama daha fazla kası vardı ve tüy sıklet değildi. Oflayıp puflayarak onu itfaiyeci kucağına aldım ve bunu yaparken onun hırıltılı, tıkırtılı bir nefes aldığını duydum.

Kardeşim ölmemişti. En azından, henüz değil.

Derinlerde geçirdiğim o gecedan üç şey daha hatırlıyorum.

İlki Madge'in cesediydi. Ayrılmak için döndüğümde, aniden doğruldu. Derisinden dikenler ve yavaş yavaş akan ölü kanı çıkıyordu. Yüzü şekilsizdi ama Arkadan Yürüyen İblis'in yüz hatlarına bürünmüştü ve ağzı bal gibi pürüzsüz, bal gibi tatlı, insanlık dışı bir sesle konuşuyordu. "Ben döndüm, ölümlü adam," dedi iblis Madge'in ölü dudaklarından. "Ve seni hatırlıyorum. Sen ve ben, aramızda bitmemiş bir iş var."

Sonra fokurdayan bir tıslama duyuldu ve ceset boş bir balon gibi söndü. loon.

Hatırladığım ikinci şey, çıkışa doğru sendeleyerek ilerlediğim sırada oldu Thomas ve Murphy ile birlikte. Lara beyaz gömleğini omuzlarından yere kaydırıp ve Ölüm'ün kızı kadar güzel, karşı konulmaz bir güç olan Raith'le yüzleşti. Zamansız. Solgun. Sarsılmaz. Saçlarının en hafif kokusunu, yabani yasemin kokusunu aldım ve neredeyse olduğum yerde dizlerimin üzerine çöküyordum. Thomas ve Murph'ü mağaradan çıkarmak için hareket etmeye devam etmek için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Ben olmasaydım hiçbirimizin oradan kendi aklımızla çıkabileceğimizi sanmıyorum.

Hatırladığım son şey mağaranın dışındaki çimlerin üzerine yere düştüğüm ve Thomas'ı tuttuğumdu. Yıldız ışığında yüzünü görebiliyordum. Gözlerinde yaşlar vardı. Bir nefes aldı ama kırık bir nefesti. Başı ve boynu omuzlarına imkansız bir açıyla asılı duruyordu.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Çoktan ölmüş olmalıydı."

Ağzı küçük bir titremeyle kıpırdadı. Nasıl yaptım bilmiyorum ama "Böylesi daha iyi" demeye çalıştığını anlamıştım.

"Aynen öyle," diye karşılık verdim. Kendimi inanılmaz derecede yorgun hissediyordum.

"yakmak," diye neredeyse fısıldadı. "Belki seni öldürürüm. Justine gibi. Kardeşim gibi."

Bunu istemiyorum."

Gözlerimi kırıştıtararak
ona baktım. Bilmiyordu.

"Thomas," dedim. "Justine yaşıyor. Bize bu gece nerede olduğunu söyledi."

O hâlâ hayatta, seni intihara meyilli ahmak."

Gözleri irileşti ve solgun parlaklık yıldızlarla dolu bir dalga halinde tenine yayıldı. Bir an sonra kesik kesik bir nefes aldı ve öksürdü, güçsüzce çırpındı. Gözleri çökmüş ve korkunç görünüyordu. "Ne-ne? O ne?"

"Sakin ol, sakın ol, kusacaksın," dedim onu sabit tutarak. "O yaşıyor. İyi değil... iyi değil, gerçekten, ama ölmedi. Ölmedi. Onu sen öldürmedin."

Thomas birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra bilincini kaybeder gibi oldu. Orada yatıyor, sessizce nefes alıyordu ve yanaklarında gümüş rengi gözyaşlarının izleri vardı.

Kardeşim iyi olacaktı.

Ama sonra aklıma bir fikir geldi ve "Kahretsin" dedim. "Ne?"
diye sordu Murphy, gözleri kamaşarak. Gözlerini kırıştıtararak
bana baktı.

Baykuş gibi gece gökyüzüne baktım ve "İsviçre'de ne zaman Salı olacak?"
diye merak ettim.

Bölüm 42

Ertesi sabah uyandım. Daha doğrusu, ertesi sabah Ebenezar'ın ağrı kesici bileziğindeki son taş siyah toza dönüştüğünde uyandım ve elim şu anda erimiş kurşuna batırılmış olduğunu bildirmeye başladı.

Günler geçtikçe, en iyi başlangıçlarımdan biri değildi. Ama yine de en kötüsü de değildi.

Normalde size ne kadar erkekçe davranıp hemen bir büyücülük havasına büründüğümü ve acıyı görmezden geldiğimi anlatırdım. Ama gerçek şu ki çılgılık atarak tek nedeni bunu yapamayacak kadar nefessiz kalmış olmamdı. Hâlâ kirli sargılar içindeki elimi göğsüme bastırdım ve dondurucuya nasıl yürüyeceğimi yeniden düşünmeye çalıştım. Ya da en yakın doğrama tahtasına, ikisinden birine.

"Dur, dur," dedi bir ses ve Thomas üzerime doğru eğilerek belirdi. Buruşuk ve şık görünüyordu, piç kurusu. "Üzgünüm Harry," dedi. "Ağrım için bir şeyler almam biraz zaman aldı. Saatler önce döneceğimi sanıyordum." Omuzlarımı yatağa bastırdı ve "Orada kal. Kalem düğümlerini falan düşün, tamam mı? Ben biraz su getireyim."

Bir dakika sonra elinde bir bardak su ve birkaç mavi hapla yeniden ortaya çıktı. "İşte, onları al ve yaklaşık on dakika bekle. Hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Bana yardım etmesi gerekiyordu ama haklıydı. On dakika sonra yatağıma uzandım ve tavanımı bir şeyle kaplamam gerektiğini düşündüm. Tüylü ve yumuşak bir şeyle.

Kalktım, koyu renk yorgunluk pantolonumu giydim ve oturma odası, mutfak, çalışma odası, çalışma odası gibi kullandığım odama doğru yürüdüm. Thomas mutfaktaydı ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Tuşlu bir şeyler mırıldanıyordu. Sanırım müzik için aynı genleri almamıştık.

Koltuğuma oturdum ve onun koşuşturmasını izledim - mutfağın bir tarafından diğer tarafına geçmek için sadece iki adım atmanız gerektiğinde ne kadar koşuşturabilirsiniz o kadar. Odun sobamda yumurta ve domuz pastırması pişiriyordu. Gerçek ateşte yemek pişirmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden pastırma kavrulmuştu ve yumurtalar cıvıktı, ama bunu yaparken kendini eğlendiriyor gibi görünüyordu ve yanmış parçaları, az pişmiş parçaları veya sadece atmayı seçtiği parçaları ocağın dibinde yere attı. Yavru köpek de kedi de

Mister istediği her şeyi yerken, köpek yavrusu da Mister'ın gelişmiş damağına layık görmediği her şeyi itaatkâr bir şekilde temizliyordu.

"Selam dostum," dedi. "Aç hissetmeyeceksin ama bir şeyler yemeye çalışmalısın, tamam mı? Senin için iyi olur."

"Tamam," dedim kabul ederek.

Yumurtaları ve pastırmayı rastgele iki tabağı koydu, birini bana getirdi, birini de kendine ayırdı. Yedik. Berbattı ama elim acımadı. Bu hayatta ne alabilirsen onu alıyorsun.

"Harry," dedi Thomas bir süre sonra.

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Beni almaya gelmişsin." dedi.

"Evet," dedim.

"Sen benim hayatımı kurtardın."

Bunun üzerine düşündüm. "Evet," diye kabul ettim bir an sonra.

Yemeye devam ettim. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

"Hayır, değil," dedi. "Kendini riske attın. Arkadaşın Mur-phy'yi de riske attın."

"Evet," dedim tekrar. "Peki. Biz bir aileyiz, değil mi?"

"Çok ," dedi ağzında bir gülümsemeyle. "İşte bu yüzden senden bir iyilik isteyeceğim."

"Seninle geri dönmemi istiyorsun," dedim. "Lara'yla bir şeyler hisset. Justine'i ziyaret edin. Geleceğin hangi yönde olduğunu görün." Bana göz kırptı.

"Nereden biliyorsun?" "Ben de yapardım."

Sessizce başını salladı. Sonra "Gidecek misin?"

dedi. "Salı gününden önce yaptığımız sürece."

Murphy Pazartesi günü gelip soruşturmanın Emma'nın vurulmasının trajik bir kaza olduğu sonucuna vardığını bildirdi. Parmak izi bulunmadığına ve görgü tanığı (ve silahın sahibi) ortadan kaybolduğuna göre, cinayet karşı karşıya kalma tehlikem yoktu. Hâlâ bir ton balığı teknesi şüpheli görünüyordu ve yetkililer arasında bana yeni dostlar kazandırmayacaktı ama en azından bu sefer hapse girmeyecektim.

Murphy'nin sözlerine konsantre olmak benim için zordu. Raith'in alt çenesi kısmen yerinden çıkmıştı ve morluklar cehennem gibi görünüyordu. Mutlu mavi ağrı kesicilere rağmen, Murphy'yi gördüğümde onun yaralanmasına duyduğum öfkeyle hırladığımı hissettim. Murphy iş dışında pek bir şey konuşmadı ama bakışları beni cesaretlendirdi.

bir tür şövalyece yorum yapmak için. Ben yapmadım, o da adil bir karşılık olarak burnumu kırmadı.

Beni aile doktorunun yönlendirdiği pahalı bir uzmana götürdü, o da elimi muayene etti, bir sürü fotoğraf çekti ve sonunda kafasını salladı. "Ölümçül olmaya başlamadığına inanamıyorum," dedi. "Bay Dresden, görünüşe göre eliniz sizde kalabilir. Avucunuzda yanmayan küçük bir kısım bile var, ki bunun için açıklamam yok. Size kişisel bir soru sormamın sakıncası var mı?"

"Gayet iyi çalışıyor, Doktor," diye mırıldandım. "Son zamanlarda pek kullanıldığından değil."

Bana kısa bir gülümseme verdi. "Korkarım daha kişisel. Sigortanız ne kadar iyi?"

"Um," dedim. "O kadar da ateşli değil."

"O zaman size kayıt dışı bir tavsiyede bulunmak istiyorum. Yaralanmanız, uzvunuzun hayatta kalma ihtimalinin ne kadar düşük olduğu açısından neredeyse mucizevi derecede şanslı. Ancak yanıkların boyutu ve sinir hasarı göz önüne alındığında, amputasyon ve protez kullanımını ciddi olarak düşünebilirsiniz."

"Ne?" dedim. Dedim. "Neden?" dedim.

Doktor başını salladı. "Epidermisi yenileyecek bir greft bulana kadar enfeksiyonun kök salmasını ve yayılmasını önleyebiliriz - bu noktada olası ana komplikasyon bu. Ancak benim profesyonel görüşüme göre, yapay bir el ile kendi elinizden elde edeceğinizden daha fazla işlevsellik elde edeceksiniz. Size pahalıya mal olacak ameliyat ve kapsamlı terapiyle ve çan eğrisinin üst ucunda iyileşmeye devam etseniz bile, elinizi herhangi bir şekilde kullanabilmeniz için onlarca yıl geçmesi gerekebilir. Büyük olasılıkla, elinizi hiçbir zaman kullanamayacaksınız."

Uzun bir dakika boyunca ona baktım. "Bay Dresden?" diye sordu.

"Elim," diye cevap verdim, üç yaşındaki bir çocuğun tüm soğukkanlılığıyla. Doktora gülümsemeye çalıştım. "Bakın. Belki elim berbat durumda. Ama bu *benim* elim. Yani kemik testeresi yok."

Doktor başını salladı ama "Anlıyorum evlat. Sana iyi şanslar." Bana bir antibiyotik merhem reçetesi, her ihtimale karşı daha pahalı bir uzmana yönlendiren bir referans ve biraz ağrı kesici ilaç verdi. Evime dönerken Murphy'den eczaneye uğramasını istedim, orada reçetelerimi doldurttum ve bir sürü temiz bandaj ve bir çift deri eldiven aldım.

"Eee?" dedi Murphy. "Bana doktorun ne dediğini söyleyecek misin?"
Sağ eldiveni pencereden dışarı fırlattım ve Murphy kaşlarını kaldırarak

Ben

"Mumya taklidimi bitirdiğimde," dedim, elimi sallayarak
yeni sargılanmış eli, "Görünüşler arasında bir seçim yapmak istiyorum. Michael
Jack- son ya da Johnny Tremaine."

Belli etmemeye çalıştı ama yüzünün buruştuğunu gördüm. Empati kurdum.
Thomas'ın harika ağrı almamış olsaydım, elimle ilgili her şey için acı hissetmeye
başlayabilirdim.

Pazartesi öğleden sonra Blue Beetle'ı tamircim Mike'tan geri aldım, kendisi
İsa Mesih'e eşdeğer bir otomotiv tamircisidir. Ya öyle ya da Dr. Frankenstein.
Arturo Genosa ve yeni Bayan Genosa ile buluşmak üzere Beetle'ı havaalanı
yakınındaki bir otele götürdüm.

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor, Joan?" diye sordum.

Bodur, sade ve mutluluktan parlayan Joan, küçük bir gülümsemeyle
Arturo'ya yaslandı.

Arturo da sırtı ve "Hiç bu kadar... yaratıcılığı olan bir kadınla
evlenmemiştim," dedi.

Joan kıpkırmızı oldu.

Güzel bir kahvaltı yaptık ve Arturo bana ücretimi nakit olarak sundu.
"Umarım bu rahatsız edici değildir, Bay Dresden," dedi. "Filmi bitiremedik ve
iflasımı açıklamak zorunda kaldığımda para gitti, ama ücretinizi aldığınızdan emin
olmak istedim."

Başımı salladım ve zarfı ona geri . "Filmini ben kurtarmadım. Emma'yı
kurtarmadım."

"Film, bah. Giselle'in hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske attın. Ve
Jake de. Emma..." Sesi kesildi. Neredeyse gözle görülür bir şekilde yaşlanıyor
gibi. "Konuşmakta tamamen özgür olmayabileceğinizi anlıyorum ama ona ne
olduğunu bilmem gerekiyor."

Joan'ın ifadesi dondu ve bana yalvaran bir bakış attı.

Bana açıklamak zorunda değildi. Gerçeği biliyordu ya da şüpheleniyordu -
cinayetin arkasında Tricia Scump'ın olduğunu. Arturo'nun bir zamanlar, her ne
kadar tedbirsizce de olsa, sevdiği bir kadın hakkında bunları duyması kalbini
kıracaktı.

"Emin değilim," diye yalan söyledim. "Emma ve Trixie'yi öyle buldum.
Birini gördüğümü sandım ve adamı yakalamak için başladım. Ama ya o benden
daha hızlıydı ya da ben bir şeyler görüyordum. Bunu asla bilemeyebiliriz."

Arturo başıyla beni onayladı. "Kendini suçlamamalısın. Hak ettiğiniz şeyi de reddetmemelisiniz, Bay Dresden. Size borçluyum."

Parayı çevirmek istedim ama lanet olsun, günlerden pazartesiydi. Ve Kincaid Salı günüydü. Zarfı aldım.

Jake Guffie biraz sonra soluk tonlarda rahat bir takım elbise giymiş olarak göründü. Tıraş olmamıştı ve sakalının kırçıllarında çok fazla ak vardı. O da fazla uyumamış gibi görünüyordu ama gülümsemeye çalışıyordu. "Arturo. Joan. Tebrikler."

"Teşekkür ," dedi Joan.

Jake bize katıldı ve güzel bir kahvaltı yaptık. Sonra Joan ve Arturo ile birlikte havaalanı servisine kadar yürüdük. Jake ve ben onların gidişini izledik. Bir süre arkalarından baktı. Yorgun görünüyordu ama Arturo'yu Trixie Vixen konusunda kandırmak canını sıktıysa bile bunu belli etmemişti.

Jake bana döndü ve "Sanırım katil sen değildin. Polis vurulma olayının kaza olduğunu söyledi. Trixie'nin kayıtlarına bakmışlar ve rehabilitasyona gittiğini görmüşler. Muhtemelen kafası iyiyken aptalca bir şey yaptığını söylediler."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Hayatta olmaz, dostum. *Her şeyi* aptalca yaptı. Taşlanmış olması sadece bir tesadüftü." Başımı salladım. "Emma'yı koruyamadığım için üzgünüm."

Başını salladı. "Ben de öyle, dostum. İlaçlarını alacaktı. Alerji ilacı. Musluk suyuyla almak istemedi, bu yüzden bir şişe Evian almak için yeşil odaya gidiyordu. Sadece yanlış yerde duruyordu. Çok kötü bir şey."

"Çocukları için üzülüyorum," dedim. "Ben yetimlik yaptım. Berbat bir şey."

Jake başıyla onayladı. "Anneleri olmadan nasıl geçineceklerini bilmiyorum," dedi. "Benim de fazla deneyimim yok. Ama yetim sayılmalarını gerektirecek kadar kötü bir baba olamam."

Bir an göz kırptım ve sonra "Bir zamanlar yuva kurmak istediğini söylemiştin" dedim.

"Evet. Ama Emma beni almayacağına karar verdi."

Başımı salladım. "Rol yapmaya devam edecek misin?"

"Oh, hayır," dedi. "Silverlight herkes gibi beni de kara listeye alacak. Hem bunu yapıp hem de okul aile birliğine falan gidemem. Sırada bekleyen başka bir işim var."

"Öyle mi?" Ben sordum. "Ne?"

"Dostum, ben ve Bobby bir danışmanlık işi kuracağız. Feng shui."

Bununla ilgili bir sorunum yoktu.

Daha sonra Thomas'la birlikte şehrin kuzeyindeki Raith ailesinin çiftliğine gittik. Bu sefer ön kapıdan girdik. Kapıda yeni bir çift koruma vardı. İkiz değillerdi ve gözlerinde o uyuşuk, akılsızca itaatkâr parıltı yoktu. Belli ki yetenekleri ve deneyimleri için seçilmişlerdi. Eski denizci olduklarına bahse girmiştim.

"Hoş geldiniz Bay Raith," dedi muhafızlardan biri. "Kız kardeşiniz kahvaltı için doğu bahçesinde kendisine katılmanızı rica ediyor."

İkisi de orada durmuş etrafımızda sıraya girmeyi bekliyorlardı, bu yüzden tam olarak bir davet gibi görünmüyordu ama ilgiye bakılırsa bizi izlemek kadar korumakla da ilgileniyor olabilirlerdi. Thomas yarım adım öne geçti, ben de onun sağına düştüm. Ondan biraz daha uzundum ama yüz ifadesi daha önce onda görmediğim bir güven ve amaç duygusuna bürünmüştü ve ayaklarımız birbiriyle eş zamanlı olarak yere vurdu.

Muhafızlar bize gerçekten muhteşem teraslı bir bahçeye kadar eşlik ettiler; İtalyan Rönesans'ından fırlamış bir numara, sahte kalıntılar, antik tanrı heykelleri ve bir seferde çok fazla şey görmeyi engelleyecek kadar büyümüş bir tasarım, keşfetmek için daha fazla zaman harcamak daha iyi. En yüksek terasın tepesinde, ince metal telden yapılmış, kıvrımlı tasarımlarla bükülmüş bir masa ve etrafına yayılmış uyumlu sandalyeler vardı. Masaya hafif bir kahvaltı , meyve ve meyve suları benim alışkanlığımdan daha ağırdı. Ama benim alışkanlığım genellikle akşam yemeğinden arta kalanları önce kahvaltıda yemektir.

Lara masada oturuyordu, üzerinde işlemeli kırmızı güllerle süslenmiş beyaz bir giysi vardı. Saçları gevşek bir kuyruk şeklinde arkaya doğru toplanmıştı ve ellerini uzatarak ikimizi de selamlamak için ayağa kalktı.

"Thomas," dedi. "Ve Harry."

"Abla," diye yanıtladı Thomas. "Selamlaşmamızdan yönetimde bir değişiklik olduğunu mu anlamalıyım?"

Tekrar yerine oturdu ve Thomas da ona katıldı. Arkasını kollayabilmek için karşısına oturdum ve sahte gülümsemeler için hiç enerji harcamadım. Lara'nın artık kanka olacağımızı düşünmesini istemiyordum ve zaten sahte gülümsemeler konusunda berbatım.

Lara bakışlarımı , kendi gözleri de gülümsemesinin ardında hesap yapıyordu. "Oh, bu sadece her zamanki küçük aile kavgası," dedi. "Eminim babam bana bir süre kızgın kalacak ve her şeyi unutacak."

"Peki ya ?" Thomas sordu.

Lara'nın gülümsemesi biraz daha keskinleştii. "Eminim yapacaktır." Portakal suyundan bir yudum aldı. "Ne yazık ki Thomas, sana karşı bu kadar verici olup olmayacağını bilmiyorum."

Thomas keskin bir nefes aldı.

"Özür dilerim," dedi Lara. Ciddiymiş gibi görünüyordu.

"Ona sırtını mı dönüyorsun?" diye sordum. "Kardeşine."

Lara bir elini kaldırdı. "İstemiyorum ama babamın Thomas'a olan düşmanlığı iyi biliniyor. Eğer babamın Saray'ın kontrolünü elinde tuttuğu kurgusunu sürdürmek istiyorsam, Thomas burada kalamaz. Elbette seni görevden aldirmayacağım Thomas. Ama seninle ilişkimi kesmek zorundayım. Artık Raith Hanesi'nin korumasından yararlanamıyorsun, her halükarda açık bir şekilde. Ve bunun için gerçekten üzgünüm."

"İkizler," dedi. "Seni bu işe onlar bulaştırdı. Benim gitmemi istediler."

"Madrigal yaptı," diye doğruladı Lara. "Madeline pek umursamadı ama onun öfke nöbetlerine her zaman müsamaha gösterdi. Ve basitçe söylemek gerekirse, onların desteğine sizinkinden daha fazla ihtiyacım vardı."

Thomas derin bir nefes daha aldı ve başını salladı. "İşler son zamanlarda değişebilir-
er."

"Umarım öyledir," dedi Lara. "Ama şimdilik yapabileceğim başka bir şey yok. Yapma

Bana tekrar açıkça yaklaş Thomas. Ziyarete gelme. Raith'in evin olduğunu iddia etme. Kredi kartlarını bırak ve hesaplarına dokunmaya çalışma. Sakladığın bir şey var mı?"

"Biraz," dedi. "Para önemli değil."

Lara portakal suyunu bıraktı ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Ama Justine biliyor," dedi.

"Evet. Madrigal onu ele geçirmek için can atıyor."

"Yapmayacak," diye cevap verdi. "Sana yemin ederim Thomas, onu yanımda güvende tutacağım. En azından senin için bu kadarını yapabilirim."

Thomas'ın omuzlarından bir şey gevşedi. "O nasıl?"

"Uzak," dedi Lara. "Çok belirsiz ve dikkati dağınık. Ama mutlu sanırım. Zaman zaman senden bahsediyor."

"Sen..." Yüzü tiksintiyle buruştu.

"Aslında hayır," dedi Lara.

Thomas kaşlarını çatı.

Lara, "Neden gidip onu görmüyorsun?" diye önerdi ve bahçenin alt kısmına doğru başıyla işaret etti; orada tekerlekli sandalyesindeki Justine'in kucağındaki deftere bir şeyler çizdiğini görebiliyordum.

Thomas bir anda ayağa kalktı, sonra gözle görülür bir şekilde kendini yavaşlamaya zorladı ve beni Lara'yla yalnız bırakarak kıza giden dolambaçlı yoldan aşağı indi.

"O gerçekten buraya ait değil, biliyorsun," dedi. "Inari gibi." "O nasıl?"

"Traksiyonda," dedi Lara. "Hastanede erkek arkadaşıyla birlikte bir odada. O da pek iyi durumda değil. Sürekli konuşuyorlar, gülüyorlar." İçini çekti. "Aşkın tüm işaretlerini taşıyor. Yapacağım konusunda anlaştığımız gibi onunla konuştum. Inari'bizden biri olacağını sanmıyorum. Kaliforniya'da feng shui yapmakla ilgili bir şeyler söyledi."

"Dövüş sanatlarını bildiğini bilmiyordum," dedim.

Lara biraz gülümseyerek Thomas'ı izledi. Justine'in yanında diz çökmüş, onun eskizlerine bakıyor ve konuşuyordu. Justine zayıf ama mutlu görünüyordu, tıpkı şu talk show'larda terminal çocuklarını Disneyland'e götürdükleri zamanki gibi. İnsanın içini aynı zamanda burkuyordu. Bana hissettirdiklerinden hoşlanmadım.

"Açık konuşmak gerekirse Lara," dedim, "sana güvenmiyorum."

Başını salladı. "Güzel."

"Ama elimizde bir rehine krizi var." "Ne türden?"

"Aile sırları. Thomas'la ilgili benimkini biliyorsun."

Gözleri okunmaz haldeydi. "Evet. Babamı da biliyorsun."

"Sen Thomas hakkında atıp tutarsan, ben de baban hakkında atıp tutarım. İkimiz de kaybederiz. Bu yüzden karşılıklı dürüstlük konusunda ateşkes yapmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum. Benden hoşlanmak zorunda değilsin. Ya da benimle aynı fikirde olman. Ya da bana yardım etmen. Ama dürüst olursan benden de aynısını alırsın. Eğer düşmanca davranacak , sana ateşkesimizin bittiğini söylerim. Sen de aynısını yap. Bu ikimiz için de iyi olur."

Yavaşça başını salladı ve "Söz mü?" dedi. "Benim sözüm.

Senin sözün mü?"

"Evet. Sana söz veriyorum."

Sonra ikimiz de sessizce kahvaltımızı yaptık.

Yarım saat sonra Thomas ayağa kalktı, eğildi ve dudaklarını Justine'in yanağına değdirdi. Aniden ayağa kalktı, sonra döndü ve gergin, acılı hareketlerle hızla uzaklaştı. Arkasına bakmadı. Yaklaşırken yüzünü iyice görebildim.

Dudakları yanmış ve kabarmıştı. Sanki orada değilmişiz gibi yanımızdan geçip gitti, gözleri uzaktı.

"O her zaman romantik biriydi." Lara iç çekti. "O korunuyor. Küçük aptal av için bu kadar çok şey hissetmesine asla izin vermemeliydi. Sanırım bunu yapan birlikte geçirdiğimiz o son zamandı."

"İki yoldan da gitmek zorunda kaldım."

Lara, " bundan daha büyük bir sevgisi olamaz," diye onayladı.

Oradan ayrıldık. Thomas ve ben Beetle' bindik ve ona "İyi misin?" diye sordum. Başını eğmişti. Hiçbir şey söylemedi.

"Inari'yi sordum," dedim.

Başını kaldırmasa da gözleri bana doğru kaydı.

"O çekişte. Ve aşık. Bobby ile bir şeyler yapmaları haftalar sürecek. Tutku suçu yok."

"O özgür," dedi Thomas.

"Evet."

"Güzel." Bir dakika sonra ekledi, "Kimse Raithler gibi olmak zorunda değil. En çok değer verdiğiniz insanları yok etmek."

"Onu sen yok etmedin. Ve bence Lara onu gerçekten koruyacak."

Omuz silkti, ifadesi karanlıktı.

"Cumartesi gününden beri çok uyudun mu?" "Hayır."

"Senin dinlenmen gerek ve benim de bir köpek bakıcısına ihtiyacım var. Seni evime bırakırım. Ayak işlerini ben yaparım. Kanepemde uyuyana kadar Mac'in birasını iç. Dinlendikten sonra ne yapacağına veririz. Tamam mı?"

"Tamam," dedi. "Teşekkür."

Onu daireme geri götürdüm ve sabahın geri kalanını birkaç kişinin bana hala borçlu olduğu faturaları tahsil etmeye çalışarak geçirdim. Şansım pek yaver gitmedi. Günün geri kalanını kredi başvurusunda bulunarak geçirdim ve şansım daha da azdı. Bankacılar kötü kredi geçmişi ve başvurudaki "meslek" boşluğunu *sihirbazla* dolduran insanlar gibi şeylere çok . Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Krediyeye ihtiyaç duyulma nedenini, *verilen hizmetler için yapılan ödemelerle* birlikte doldurabilirdim.

Günün sonunda, elim o kadar kötü ağrıyordu ki ağrı kesicileri kesmeye başlamıştı ve bitkin düşmüştüm. Son bankadan çıkarken bir an için arabamın neye benzediğini unuttum. Sokağımı kaçırdım ve bloğun etrafından dolaşmak zorunda kaldım, ama ikinci seferde de kaçırdım. Bilincimi tamamen kaybetmeden önce eve varmayı başardım, Thomas, Mister ve kanepede uyuyan yavru köpeğin yanından sendeleyerek geçtim ve yatağıma yığıldım.

Uyandığımda salı sabahıydı.

Duştayken sargılı elimin üzerinde plastik bir çöp torbası varken, kendimi burnumun üzerinde belirecek parlak kırmızı lazer nişangâhı için endişeyle etrafıma bakarken buldum. Giyindim, telefona sarıldım ve Kincaid'in numarasını aradım, sonra da geri dönmesini bekledim.

Üç dakikadan az sürdü. "Ben Dresden," dedim telefona.

"Biliyorum. Elin nasıl?"

"Tüm bu farklı bağlantılara sahip harika bir İsviçre Ordusu protezi gördüm ama umutlarım yıkıldı. Orijinalini saklayacağım."

"Çok yazık," dedi Kincaid. "Başka bir sözleşmeye mi ihtiyacınız var?"

"Sonuncusu hakkında konuşmak istiyordum," dedim. "Salı günü dediğini biliyorum ama hâlâ bazı varlıkları nakde çevirmeye çalışıyorum." Ona yalan söylemiyordum. Henüz tüm kullanılmış kitaplarımı satmamış ya da çizgi roman koleksiyonuma el atmamıştım. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Neden sen?" "Zaman. Daha

fazla zamana ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Paranı almak için," dedim, *ahmak* kelimesini atlayarak. Gördünüz mü? Diplomatik olabiliyorum.

"Para saatler önce geldi."

Gözlerimi kırptım.

"İstersen bana iki kez ödeme yapabilirsin," dedi Kincaid. "Seni durdurmayacağım. Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Sanmıyorum."

"Eğer iş değilse beni bir daha arama." Durakladı. "Yine de sana bir tavsiye vermek istiyorum."

"O da ne?" şaşkınlığımı zekice gizleyerek sordum.

"Oldukça kolay düştü," dedi Kincaid. "Mavra'yı kastediyorum."

"Evet. Vampir avlamak için kullandığın son teknoloji silahın yüzünden sanırım. Teşekkürler."

"Parası ödendi," dedi. "Ama bunu sana daha çok kendini iyi hissetmen için verdim. Ve beni kazara vurmadığından emin olmak için."

"Peki ya ne kadar havalı bir silah olduğu hakkında söylediklerin?"

"Dresden. Hadi ama. Bu bir paintball silahı. Mavra'nın dünya çapında kötü haberi. Acemi vampirleri parçalamasını beklerdim. Mavra onu öldürmene izin vermek için dumanın içinden çıkar mıydı? Böyle güzel ve dramatik mi? Eğer buna inanırsan, sana satacak bir köprüm var."

Midemde iğrenç, batıcı bir his vardı. "O yaptı," dedim.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Şey. Çünkü... o da aynı kıyafeti giyyordu," dedim. "Orospu çocuğu. Bu bana bile çok saçma geliyor. Bir ceset diğetine çok benziyor. Bir yem olabilir."

"Olabilir," dedi. "Sana tavsiyem, Dresden. Arkanı kolla." "Tanrım. Teşekkürler."

"Ücret yok." Arka planda biri konuşurken bir an durakladı, sonra "Ivy kedinize selam söylemenizi istedi" dedi. Telefonu kapattı.

Telefonu yere bıraktım, düşünceliydim. Arkamı döndüğümde Thomas kanepede oturuyordu. Sessizce bana üzerinde Kincaid'in hesap numarasının ve fatura tutarının yazılı olduğu kartviziti uzattı.

"Çamaşırhanede buldum," dedi.

"Bunu yapmak zorunda değildin,"

dedim. "Biliyorum," diye cevap verdi.

"Gerçekten o kadar paran var mı?"

Başını iki yana salladı. "Artık değil. Bir kenara bıraktığım hemen hemen her şey buydu. Bağımsızlık için çok fazla plan yapmamıştım. Ya öleceğimi ya da işleri yürüteceğimi düşündüm. Şu anda elli dolar kadar param var."

Kanepeye oturdum. Yavru köpek burnuyla beni kokladı ve selamlamak için kuyruğunu salladı.

"Nereye ?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Sanırım kuzenim Madrigal'in yaptığını yapabilirim: zengin bir kız bulabilirim." Yüzünü buruşturdu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bak," dedim. "Gerçekten kıcıımı kurtardın. Bir süre burada kal."

"Sadaka istemiyorum."

"değil," dedim. "Bu para transferini bir kira ödemesi olarak düşün. Ayakların tekrar yere basana kadar kanepede kalabilirsin. Belki kalabalık ama sonsuza kadar değil."

Başını salladı. "Emin misin?" "Eminim."

Daha sonra Thomas gitti ve ben Bob'la konuşmak için laboratuvara gittim. Ona olaylar hakkında bilgi verdim.

"Emin misin?" Bob sordu. "Arkadan Yürüyen miydi?"

Titredim. "Evet. Onu öldürdüğümü sandım."

"Yürüyenler öldürülemez, Harry," dedi Bob. "Daha önce onu parçaladığında, bu onu ölümlüler aleminde sürgün etti. Canını yakmış, iyileşmesi zaman almış olabilir. Ama hâlâ dışarıda bir yerde."

"Bu rahatlatıcı," dedim. Yanık elimi açtım. "İğrenç," dedi Bob.

"Yarayla ilgili bir şey görebiliyor musun?" Ben sordum.

"Yanmış et ve sinir hasarı gibi görünüyor," dedi Bob. "Hmm, sanırım hala refleksleri var. Eminim düşünmeden yaparsan biraz kullanabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Haklısın. Sanırım Raith'le dövüşürken yaptım. Ama şuna bir bak." Sağ elimle sert parmaklarımı açtım.

Tıpkı doktorun gözlemlediği gibi orada yanmamış et vardı. Bilmediği şey, zarar görmemiş etin melek yazısıyla yazılmış bir mühür şeklinde olduğuydu - Düşmüş meleklerden birinin adı. Özellikle de eski bir gümüş parada yazılı olan varlık, tam da o anda laboratuvarın uzak tarafında iki metre betonun ve yarım düzine koruma büyüsunün altında sıkışıp kalmıştı.

"Lasciel," dedi Bob. Sesi endişeliydi.

"Kilitli olduğunu sanıyordum. Oradan bana dokunamayacağını düşündüm, Bob."

", " dedi Bob şaşkınlıkla. "Yani, bu *imkansız*. Böyle bir şey yok. oradan ulaşabilmelidir."

"Kulağa tanıdık geliyor," diye mırıldandım. Elim tekrar sardım. "Ama ben de öyle düşünmüştüm. Ve asam garip davranıyor. İçinden güç akıtmaya başladığımda, aşırı ısı alıyorum. Rünler kor gibi parlamaya başlıyor ve içlerinden dumanlar yükseliyor. Asa ile yaptığım çalışmalar da istediğimden çok daha büyük çıkıyor gibi görünüyor. Hazırlarken bir şey mi üfledim?"

"Belki," dedi Bob. "Ama, uh. Cehennem Ateşi'ne çok benziyor. Bazı Düşmüşlerin bunu gerçekten sevdiğini duydum."

"Ne?"

"Cehennem Ateşi," dedi Bob. "Bu bir çeşit alternatif güç kaynağı. Hoş bir şey değil ama onunla şiddetli büyüleri gerçekten turbo şarj edebilirsin."

"Cehennem Ateşi'nin ne olduğunu biliyorum Bob."

"Ah. Doğru. O zaman neden kullanıyorsun, Harry?"

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Bilmiyorum. İsteyerek yapmadım. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum."

"Cehennem," dedi Bob. "Heh. Komiklik patron."

Cehennem Ateşi'ne istemsiz erişimim vardı. *Bu* nasıl oldu?

Lasciel'in sol avucumdaki mührü yanan avucumdaki tek serin noktaydı.

el.

Cehennem çanları. Başımı salladım ve merdivene doğru yöneldim.

Ben çıkarken Bob, "Hey, Harry?" dedi.

"Öyle mi?"

Kafatasındaki turuncu ışıklar hevesle parlıyordu. "Bana Murphy'nin kışını tekrar anlat."

Thomas o günün ilerleyen saatlerinde dükkândan döndü. "Yavru köpeğe bir kap, tasma ve mama aldım. Hoş bir çocuk. Çok sessiz. Hiç sızlandığını duymadım." Yavru köpeğin kulaklarını okşadı. "Bir isme karar verdin mi?"

Yavru köpek başını bir yana eğdi, kulakları ilgiyle yukarı kalktı, koyu renkli küçük gözleri yüzümdeydi.

"Onu tutacağımı hiç söylemedim,"

dedim. Thomas homurdandı. "Evet.

Doğru."

Yavru köpeğe kaşlarımı çatarak baktım. "Ufacık. Gri. Fazla ses çıkarmıyor," dedim bir dakika sonra. Dizlerimin üzerine çöktüm ve elimi küçük köpeğe uzattım. "Peki ya Mouse?"

Mouse hevesli bir köpek yavrusu sevinciyle doğruldu ve elimi yalamak ve parmaklarımdan birini nazikçe çiğnemek için yanıma geldi.

Thomas biraz üzgün olsa da gülümsedi. "Hoşuma gitti," dedi.

Yiyecekleri yerleştirmeye başladık ve bu çok garip bir duyguydu. Yalnız olmaya alışmıştım. Şimdi kişisel alanımda başka biri vardı. Orada olmasını umursamadığım biri. Thomas bir yabancıydı ama aynı zamanda yabancı da değildi. Aramızda hissettiğim bağ açıklanamaz olduğu için zayıflamamıştı, mantıksız olduğu için de daha az mutlak değildi.

Bir ailem vardı. Kahretsin, bir köpeğim vardı.

Bu büyük bir değişiklikti. Bu konuda mutluydum ama aynı zamanda bunun büyük bir alışma süreci olacağını da fark ettim. Benim evim oldukça kalabalık ve hızlı olacaktı ama Thomas kendi dairesine geçtiğinde her şey daha normal olacaktı. İkimizin de her arkamızı döndüğümüzde birbirimize çelme takmak isteyeceğimizi sanmıyorum.

Gülümsediğimi hissettim. Hayat iyiye gidiyor gibi görünüyordu.

Şimdiden biraz kalabalık hissetmeye başlamıştım, elbette. Ama derin bir nefes aldım ve kendimi geri çektim. Thomas burada çok uzun kalmayacaktı ve köpek kesinlikle Mister'dan çok daha küçüktü. Biraz klostrofobiyle başa çıkabilirdim.

Dev yeşil poşete kaşlarımı çatarak baktım ve Thomas'a sordum, "Hey. Neden büyük cins Puppy Chow aldın?"

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.